

DEIGHTON **SS-GB**

LEN DEIGHTON

SS-GB

BRILANTNÍ OBRAZ BRITÁNIE
OKUPOVANÉ NACISTICKÝM NĚMECKEM.

V únoru 1941 se britské hlavní velitelství vzdalo nacistům. Churchill byl popraven, král uvězněn v Toweru a SS vládne celému Whitehallu. Británie – žalostně vyhlízející a vybombardovaná země – je už devátý měsíc okupována německou armádou. Ve Scotland Yardu, vedeném nyní generálem SS Fritzem Kellermanem, se prakticky nic nezměnilo. Detektiv superintendent Douglas Archer je pověřen vyšetřováním rutinního případu vraždy. Život jde dál.

Když však ale z Berlína přijíždí standartenführer SS dr. Oskar Huth s rozkazy od samotného Himmlera, aby dohlížel na vyšetřování, ocitne se Archer ve víru událostí špionážní bitvy. Tento příběh je zcela jiný než všechny ostatní špionážní romány. Něco takového mohl dokázat napsat, se svým vypravěčským uměním a se smyslem pro historický výzkum, skutečně jen Deighton.

**„JEDNA Z JEHO NEJLEPŠÍCH. KROMĚ POUTAVÉHO
VYPRÁVĚNÍ DÁVÁ DEIGHTONOVA VÁŠEŇ PRO
ZKOUMÁNÍ SKUTEČNÉHO HISTORICKÉHO POZADÍ JEHO
DÍLU NEOBYČEJNOU FAKTICKOU VÝMLUVNOST.
BOMBARDÉREM A STIHAČEM SE ZAŘADIL MEZI
NEJVĚTŠÍ ODBORNÍKY NA TOTO OBDOBÍ... SVĚDECTVÍ
TÉTO KNIHY JE TÉMĚŘ ABSOLUTNÍ.“**
ANTHONY BURGESS, THE OBSERVER

**„LEN DEIGHTON JE FLAUBERTEM MEZI SOUČASNÝMI
SPISOVATELI NAPÍNAVÝCH PŘÍBĚHŮ... NENÍ POCHYB,
ŽE BY TO TAKTO SKUTEČNĚ VYPADALO, KDYBY NĚMCI
VÁLKU NAKONEC PŘECE JENOM VYHRÁLI.“**
MICHAEL HOWARD, THE TIMES

	Dobrovský – BETA AZ tisk
---	--

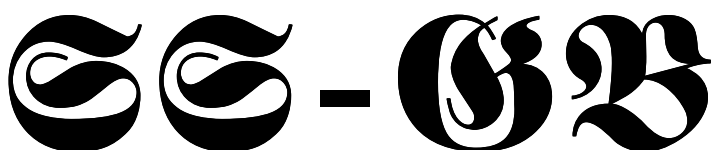
SLOVO O AUTOROVÍ

Len Deighton se narodil v Londýně v roce 1929. Pracoval krátkou dobu u britských železnic a pak nastoupil vojenskou službu u RAF jako fotograf přidělený ke zvláštní vyšetřovací skupině.

Po svém propuštění v roce 1949 odešel studovat na St. Martin's School of Art a poté mu bylo uděleno stipendium na Royal College of Art. V té době si přivydělával jako číšník a zalíbilo se mu kulinářské umění, o němž napsal mnoho článků do Observeru a také dvě knihy. Po jistou dobu pracoval jako ilustrátor v New Yorku a jako umělecký ředitel jedné reklamní agentury v Londýně.

Nakonec se přestěhoval do Dordogne a začal pracovat na své první knize Svazek Ipcress, která vyšla poprvé v roce 1962 a měla okamžitě ohromný úspěch. Od té doby vydal Deighton dvacet čtyři knih literatury faktu i smyšlených příběhů, včetně špionážních románů a velmi precizně propracovaných válečných novel. Všechny jeho práce se proslavily na celém světě.

LEN DEIGHTON

**BRILANTNÍ OBRAZ BRITÁNIE
OKUPOVANÉ NACISTICKÝM NĚMECKEM**

Copyright © Len Deighton
Translation © David Vandrovec 1994

ISBN 80-901703-0-7

„V Anglii se všichni neustále ptají: Kdy už přijde? Jen klid přátelé.
Hned jsme tam.“

*Adolf Hitler, 4. září 1940,
na shromáždění zdravotních sester a sociálních pracovníků v Berlíně.*

Geheime Kommandofache

Berlín, 18.2.1941

vyhotoveno
v deseti kopiích

Kapitulace - anglický text. Veškerým britským ozbrojeným silám na území Spojeného království Velké Británie a Severního Irska včetně přilehlých ostrovů.

1. Britské hlavní velitelství vyhláší kapitulaci všech ozbrojených sil na území Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, včetně přilehlých ostrovů a včetně všech vojenských jednotek v zahraničí. Totéž platí i pro všechny jednotky královského námořnictva ve všech částech světa, v přístavech i na volném moři.
2. Veškeré vojenské akce britských vojenských sil budou ukončeny 19. února 1941 v 8:00 Greenwichského času.
3. Britské hlavní velitelství předává veškerou moc nad svými ozbrojenými silami pod správu německého hlavního velitelství.

4. Obcházení nebo nesplnění těchto rozkazů bude nadále souzeno německou brannou mocí podle válečných zákonů.

5. Tato kapitulace platí také pro všechny země Britského společenství národů.

6. Tato kapitulace je sepsána v německém i anglickém jazyce. Obě verze jsou navzájem autentické.

7. Veškeré pochybnosti nebo spory vzniklé na základě této kapitulace budou řešeny rozhodnutím německého hlavního velitelství.

The image contains several handwritten signatures in black ink. At the top left is a large, stylized signature that appears to be 'C. G. Guderian'. Below it and to the left is a signature that looks like 'M. G. Guderian' with a horizontal line through it. To the right of this is another signature 'D. G. Guderian'. Below 'D. G. Guderian' is a signature 'J. B. Guderian'. Below that is a signature 'C. G. Guderian' with a horizontal line through it. At the bottom is a long, flowing signature that appears to be 'J. Guderian'.

První kapitola

„Himmler nechal uvěznit krále v Toweru,“ řekl Harry Woods, „ale Hitlerovi generálové chtějí, aby ho střežila armáda.“

Druhý muž v místnosti byl zabrán do papírování a Harrymu nevěnoval příliš pozornosti. Namočil razítko a s bouchnutím jej otiskl na výpis z rejstříku. „Scotland Yard. 14. listopadu 1941.“ Zvláštní. Válka začala před necelými dvěma roky a teď už je po všem. Detektiv superintendant Douglas Archer měl před sebou hromady nevyřízené korespondence a různých jiných dokumentů. Listiny se kupily v přeplněných krabicích od kožených kozaček s vysokým podpatkem. Archer znal jen jednu ženu, která by takové boty dokázala nosit – svou sekretářku.

„No, alespoň to lidi říkají,“ dodal Harry Woods, starší seržant, který spolu s Archerem tvořil hlavní část oddělení vražd Scotland Yardu.

Douglas Archer vyplnil listinu a strčil ji do zásuvky. Pak se rozhlédl po místnosti a pokýval hlavou. Byla to malá, ošklivá kancelář se zelenými a béžovými stěnami, které během let ztmavly pod nánosy prachu, a s malými okny, tak špinavými, že se tu muselo svítit celý den.

„Neměl by sis s ní začínat,“ řekl po chvíli Harry, i když už to bylo stejně zbytečné. Každý jiný by se omezil jen na těch pár slov, ale on musel pokračovat. „Sbal tu blondýnku nahoře z kartotéky. Nebo tu prsatou Němku co dělá styčného důstojníka Waffen-SS. Ta prej dává na potkání. Ale vlastní sekretářka...“ Harry nedopověděl a jen protáhl obličej.

„Harry, tak se mi zdá, že až příliš často posloucháš co si lidé mezi sebou povídají,“ řekl Archer klidně. „To je tvůj největší problém.“

Woods se na něj zadíval. „Policajtovi se nemůže stát, že by moc často poslouchal, co si lidé mezi sebou povídají, superintendante. Kdybys pořád nechodil s hlavou v oblacích, tak bys to věděl. Možná jsi zatraceně dobřej detektiv, ale nos na lidi teda nemáš. A to je zase tvůj velikej problém“

Jen málo detektivů by si dovolilo takhle mluvit s Douglasem Archerem, ale ti dva se znají už od roku 1920, když byl Harry ještě mladým

policejním konstáblem s vojenským vyznamenáním na hrudi a lámal srdce služek a kuchařek ve svém rajónu a širokém okolí.

Douglasovi bylo tenkrát devět a byl ohromně pyšný, když si občas mohl s Harrym popovídat.

Když dokončil policejní školu v Hendonu a nastoupil kariéru u policejního sboru jako subdivizní inspektor, neměl téměř žádné zkušenosti s policejní prací, kromě umění vyhledávat v archivech a kartotékách potřebné dokumenty. Vlastně to byl Harry, kdo se s ním první spřátelil a zrovna v době, kdy tihle privilegovaní studentíci dostávali od svých starších kolegů pořádně zabrat.

Harry věděl všechno, co policista vědět potřeboval, a ještě něco navíc. Věděl, kdy si který noční hlídač vaří čaj a nikdy nebyl příliš daleko některého baru nebo pěkně vyhřáté restaurace, když začalo pršet. Věděl, kdo si zrovna pomohl nějakým nekalým způsobem k penězům, a nikdy nebral víc než třetinu, pokud si dotyčný nenašel fikanou cestičku, jak se Harryho alespoň na chvíli zbavit. To bylo dávno, ještě dříve, než velkorysost obchodníků a barmanů londýnského West Endu zdeformovala jeho původně atletickou postavu. A ještě mnohem dříve, než ho Douglas Archer protlačil do oddělení vyšetřování těžkých zločinů (CID) a pak do oddělení vražd.

„Divize C nám poslala další vraždu,“ řekl Harry Woods. „Mám sbalit tašku? Všichni ostatní jsou už někde v terénu.“

„Ty už o tom víš?“ podivil se Douglas.

„Byt na Shepherd Market, narvanej whisky, kafem, čajem a tak dál. Taky se tam našly kupóny luftwaffe na benzín. Ten chlap chodil moc dobře oblečenej. Nejspíš to byl obchodník na černém trhu.“

„Myslíš?“

Harry se usmál. „Vzpomínáš si na ten gang, co zavraždil manažera obchodního domu ve Fulhamu... taky měli s sebou spoustu kupónů luftwaffe. Možná to má něco společného.“

„Harry, řekneš mi konečně, odkud to všechno víš?“

„Řekl mi to staniční seržant na Savile Row. Známe se už dlouho, chodíme spolu do hospody. Soused prý našel mrtvolu, a tak zavolal policii.“

„No, nemusíme s tím moc spěchat,“ řekl Douglas.

Harry se kousl do rtu. Podle jeho názoru detektiv superintendant nikdy nikam nespěchal. Harry Woods byl policista ze staré školy. Pohrdal

jakýmkoliv papírováním, jakýmkoliv systémem a hlavně mikroskopy. Miloval zatýkání a výslechy.

Douglasovi bylo třicet, byl vysoký a štíhlý, jeden z nové generace detektivů, kteří odmítli nosit černé sako, kalhoty s puky, buřinku a tuhý škrobený límeček – nepsanou uniformu oddělení vražd. Douglas měl rád tmavé košile a širáky, jaké nosil George Raft v holywoodských gangsterkách. Proto také kouřil krátká černá viržinka tak často, jak mu to příděl tabáku dovolil. Už potřetí se pokoušel jedno z nich zapálit, ale kvalita tabáku byla mizerná a doutník špatně hořel. Rozhlédl se po dalších sirkách a Harry, který si toho všiml, mu jedny hodil přes celou místnost.

Douglas byl rodilý Londýňan. Byl chytrý, vzdělaný a sebevědomý, ale jako mnoho jemu podobných, kteří vyrostli v rodinách bez otce, byl introvertní a těžko navazoval vztahy s jinými lidmi. Jeho příjemný hlas a oxfordský přízvuk by se spíš hodily někam do vyšších kruhů, ale Douglas osobně nikdy nelitoval, že se stal policistou. Bylo to vlastně hlavně díky Harrymu. Pro malého bohatého chlapce z velkého domu na náměstí se Harry Woods, aniž by o tom věděl, stal náhradním otcem.

„A předpokládejme, že ty kupóny nejsou falešné, ale pravé,“ řekl Douglas. „Pak jsou do toho zapleteni němečtí vojáci a v tom případě celá záležitost stejně skončí na velitelství luftwaffe a nemá cenu se do toho plést.“

„Ale je to vražda,“ řekl Harry pobouřeně. „A na tom pár kupónů nic nezmění.“

„To já vím, Harry. Ale i tak máme dost práce. Cokoliv, co se jen trochu týká luftwaffe, si musí vyřešit jejich lidé.“

„Když tam pojedeme hned teď, tak ne,“ řekl Harry a dlaní se snažil urovnat pár neposlušných vlasů. „Prostě jim to vyfouknem těsně před nosem a pak už jen pošleme kopie vyšetřovacích spisů na Geheime Feldpolizei a kommandanturu. Stejně to ty německý parchanti odsunou pro nedostatek důkazů a vraha pošlou do pracovního lágru někam do Evropy.“

Pro Harryho tahle válka asi nikdy neskončí. Jeho generace prožila vítězství ve Flandrech a nebyla schopna uznat něco tak pokořujícího jako porážka. Douglas nikdy vojákem nebyl. A pokud ho Němci nechají dělat svou práci, tak ji bude dělat jak nejlépe umí, ať mu velí ten nebo ten. Přál si, aby to Harry cítil také tak.

„Ocenil bych, kdybys nedovoloval svým osobním názorům, aby ovlivňovaly tvou práci,“ řekl Douglas a poklepal prstem na policejní hlášení. „Jsem si jistý, že na své lidi nejsou o moc hodnější než na naše.“

Poslední měsíc pět poprav – a z toho dokonce jeden major tankové divize vyznamenaný válečným křížem, který neudělal nic špatného, kromě toho, že se o hodinu zpozdil na prohlídku vojenského materiálu,“ řekl a podal Harrymu informační leták. „Ty to všechno fakt čteš, co?“

„Kdybys měl víc rozumu, tak to čteš také. Alespoň bys věděl, že generál Kellerman rozhodl, že schůze CID budou vždycky v úterý v jedenáct, to znamená za deset minut.“

„Jasně. A to jenom proto, že se ten starej prasák vždycky při obědě ožere, a když se vrátí, tak není s to si vzpomenout na jediný anglický slovíčko mimo ,zítra, zítra!‘“

S uspokojením pozoroval Douglase, jak se rozhlíží po místnosti a jak nakukuje na chodbu, jestli to někdo náhodou nezaslechl. „Ať je to jak chce,“ řekl Douglas opatrně, „faktem zůstává, že mně se na tu schůzi chce a vyšetřování vraždy, ke kterému jsme navíc ani nebyli pozváni, generálovi rozhodně jako dostatečná výmluva připadat nebude.“ Vstal a posbíral dokumenty, které by mohl generál chtít vidět.

„Ať jde k čertu,“ zlobil se Harry. „Práce je přednější.“

Douglas pečlivě típl doutník a nedokouřený zbytek schoval do horní zásuvky psacího stolu, vedle lupy, vstupenek na policejní koncert a plnicího pera. „Kellerman není zas tak špatný,“ řekl. „Zatím to tu vede docela dobře. Nezapomeň, že jen díky němu tady zatím nemáme nasazené německé poradce.“

„Protože by mu konkurovali,“ mumlal Harry. „Kellerman nesnáší konkurenci.“

Douglas přiložil svou zprávu k ostatním dokumentům a zaklapl šuplík. „Kdyby nás přece jenom westendská centrála zavolala, tak si připrav nádobíčko a objednej auto. Řekni jim, ať tam fotograf zůstane do doby, než mu sám dovolím odejít. A lékař s patologem také.“

„No, doktor teda bude mít radost,“ řekl Harry ironicky.

„Dík, žes mi to připomněl, Harry. Pošli mu nějaké prášky proti dlouhé chvilí a nezapomeň dodat, že voláš z Whitehallu 1212, hlavního velitelství kriminální policie, pořádkové policie, sicherheitsdienstu a gestapa. Jakékoliv stížnosti může adresovat přímo sem.“

„Nech si toho, jo?“ bránil se Harry.

Zazvonil telefon. Klidný, neosobní hlas tajemníka generála Kellermana řekl: „Superintendent Archer? Generál Kellerman se dává poroučet a ptá se, zda byste mohl přijít na schůzi CID.“

„Hned jsem tam, pane majore,“ řekl Douglas a zavěsil.

„Jawohl, herr major. Polibte si prdel, herr major,“ posmíval se Harry.

„Sakra, Harry. Já s nimi zkrátka musím jednat. Ne ty.“

„Stejně jim lezeš do zadku.“

„A jak moc, myslíš, jsem jim tam musel lézt, než se mi povedlo dostat tvého bratra z transportu?“ vyjel Douglas a v tom okamžiku se na sebe začal zlobit. Přísahal si, že mu to nikdy neřekne.

„Ale brácha měl přece potvrzení od doktora,“ začal Harry a ihned si uvědomil, že takových v transportu byla většina.

„To pomohlo,“ řekl Douglas nepřesvědčivě.

„Promiň, Dougu, já netušil,“ omlouval se Harry, ale Douglas už pádil po schodech nahoru. Kellerman miloval dochvilnost.

Druhá kapitola

Generál – vlastně gruppenführer, podle slovníku SS – Fritz Kellerman, byl středně vysoký, dobrosrdečně vyhlížející muž kolem šedesátky. Láska k dobrému jídlu a pití se odrážela ve zčervenalé pokožce jeho obličeje. Měl hloupý zvyk postávat po kanceláři s rukama v kapsách, takže náhodnému návštěvníkovi připadal jako malý, neškodný tlustouch. Jeho podřízení mu zpočátku říkali „Vater“, ale pro své laskavé jednání si vysloužil přezdívku „Vati“ – taťka. Jeho šedivé vlasy již zmátly nejednoho strážníka tak, že přijal pozvání na ranní běh parkem. Jen málokterý z nich to však udělal podruhé. A snad jen úplní nováčci by si šli zahrát s Kellermanem přátelskou partii šachu. Všichni věděli, že generál byl kdysi juniorským mistrem Bavorska. Vždy, když někoho porazil, říkal: „Hmm, to mám ale dneska štěstí.“

Před válkou navštívil Douglas kancelář v prvním patře jen asi dvakrát. Velká místnost ve věži budovy patřila téměř vždy hlavnímu komisaři. Ovšem teď ho často zvali ke Kellermanovi, jehož policejní moc sahala až do nejzazších konců okupované země. Douglas – spolu s několika dalšími policisty – měli zvláštní právo vstoupit do komisařovy pracovny soukromými dveřmi místo oficiálně přes sekretariát. Před příchodem Němců to bylo dovoleno výhradně osobnímu tajemníkovi a asistentům komisaře. Generál Kellerman tvrdil, že je to část führerprincipu; Harry Woods zase říkal, že je to blbost.

Kancelář komisaře se v podstatě nezměnila. Masivní mahagonový stůl byl umístěn v rohu místnosti, za ním stálo křeslo v malém kruhovitém výklenku, takže na stůl dopadalo světlo ze všech stran. Navíc byl odtud nádherný výhled na řeku. Na stole ležel velký mramorový podstavec se zdobenými hodinami odbíjejícími vždy celou a půl. Za vypouklou krbovou mřížkou v mosazném rámu hořel oheň. Jedinou viditelnou změnu představovala vycpaná ryba ve skleněné vitríně se jménem Fritze

Kellermana, datem a místem úlovku, vyvedeném ve zlatě na stěně proti dveřím.

S Kellermanem hovořili dva muži v armádních uniformách. Když Douglas vcházel, zaváhal. „Jen dál, superintendente, jen dál!“ zvolal Kellerman.

Vojáci si Douglase prohlédli a pak se na sebe podívali a přikývli. To byl ten pravý Angličan, kterého potřebovali. Nejen, že to byl pravděpodobně nejlepší detektiv oddělení vražd, ale navíc byl mladý, štíhlý, s bledou kostnatou tváří, kterou Němci považovali za znak pravé aristokracie. Byl to perfektní „germánský“ příklad nového Evropana. A navíc mluvil plynně německy.

Jeden z vojáků vzal z Kellermanova stolu notes. „Ještě jednu, generále.“ Druhý odněkud vytáhl fotoaparát značky Leica a začal ostřit... „Takže vy a superintendant sklonění nad nebo tak nějak... však víte, co myslím.“

Na výložkách šedých uniforem se leskly odznaky ministerstva propagandy.

„Tak prosím, superintendente,“ řekl Kellerman. „Tihle hoši jsou z časopisu Signal. Přiletěli až z Berlína, aby si s námi popovídali.“

Douglas obešel stůl a sebejistě se zahleděl na výtisk Rybářských listů. Cítil se trapně, ale Kellerman se k němu přidal a iluze byla dokonalá.

„Superintendente Archere,“ řekl novinář ostrým německým přízvukem, „je to pravda, že ve Scotland Yardu říkáte generálu Kellermanovi táta?“

Douglas zaváhal. Předstíral, že ještě stále pózuje pro fotografa a získal tak trochu času.

„Nevidíte, že přivádíte superintendanta do rozpaků?“ ozval se Kellerman. „Klidně mluvte německy. Superintendant umí německy stejně dobře jako já.“

„Takže je to pravda?“ zeptal se novinář znovu. Fotoaparát cvakl, jeho majitel zkontroloval nastavení a udělal ještě dva snímky.

„Samozřejmě, že je to pravda,“ řekl Kellerman. „Myslíte, že lžu? Nebo si myslíte, že nevím, co se děje v mém úřadě?“

Reportér popotáhl a fotograf schoval přístroj.

„Ano, je to pravda,“ řekl Douglas.

„A teď, pánové, už musíme do práce,“ řekl Kellerman a vyprovodil je ven jako protivnou tchyni. „Omlouvám se,“ řekl Kellerman Douglasovi, když odešli. „Povídali, že to bude trvat jen pět minut, ale pak se nedali odbýt. Asi je to součást jejich práce.“ Posadil se za stůl. „Tak mi řekněte co se děje, hochu.“

Douglas přečetl zprávu a vysvětlil co bylo potřeba. Kellermanovým hlavním zájmem bylo zdůvodnit finanční náklady na vedení Scotland Yardu a Douglas psal své zprávy vždy tak, aby všechny byly uvedeny v okupačních markách.

Když skončili s formalitami, otevřel Kellerman sekretář. Skříňka byla přeplněna cigaretami v ceně pěti okupačních marek za krabičku, zabavenými na černém trhu. Pečlivě vybral dva doutníky Monte Christo. Stejně jako Douglas dával přednost těm se zelenými nebo žlutými puntíky na obalu. Obřadně odřízl konce. Jako obvykle měl na sobě jemný tvídový oblek s vestou a zlatým řetízkem od hodinek. Uniformu SS si nebral, ani když přijela návštěva z Berlína. Kellerman se podobně jako spousta jemu podobných starších členů a důstojníků SS raději nechal oslovovat vojenským titulem, než zdánlivě ponižující hodností v nomenklatuře SS.

„Ještě nic o vaší ženě?“ zeptal se Kellerman. Obešel stůl a podal Douglasovi doutník.

„Myslím, že nejlepší bude smířit se s tím, že zemřela,“ řekl Douglas. „Při náletech se chodila schovat k sousedům, ale boje v ulicích dům úplně zničily.“

„Nesmíte se vzdávat,“ řekl Kellerman. Měla to snad být narážka na aféru se sekretářkou? uvažoval Douglas. „A co váš syn?“

„Tenkrát byl v krytu. Daří se mu docela dobře.“

Kellerman se naklonil, aby mu zapálil doutník. Douglas nebyl zvyklý na to, že se němečtí důstojníci voní kolínskou po holení a vůně parfému ho překvapila. Natáhl se a doutník si připálil. Nejraději by si ho vzal s sebou, ale generál mu vždycky zapálil. Možná se brání tomu, aby ho mohl obdarovaný někde prodat, napadlo Douglase. Nebo si myslí, že pravý anglický gentleman by nikdy nedal kolegovi šanci, aby doutník odnesl.

„A nějaké jiné problémy, superintendante?“ Kellerman prošel kolem Douglase a lehce se dotkl jeho ramene. Douglas přemýšlel o tom, zda generál ví, že v jeho osobní poště byl dopis od sekretářky, ve kterém psala, že je těhotná a potřebuje dvacet tisíc okupačních marek. Ne v librách šterlinků, neboť andělíčkáři tuhle měnu nepřijímali. Naštěstí Douglasovi platili v markách. Zatím se mu nepovedlo zjistit, jakým způsobem se k němu ten dopis dostal. Poslala ho snad po své přítelkyni v kartotéce nebo sem zašla osobně?

„Žádné problémy, se kterými bych měl generála obtěžovat,“ řekl Douglas.

Kellerman se usmál. Potíže vedly Douglase k použití třetí osoby, tak jak to dělali i někteří němečtí důstojníci.

„Víte, jak to tady vypadalo předtím?“ zeptal se Kellerman.

Před válkou zůstávala kancelář otevřená, když tu nikdo nebyl, takže lidé sem mohli chodit a nechávat vzkazy přímo na stole. Krátce po svém nástupu ke Scotland Yardu sem zavítal i Douglas. Byla to výborná příležitost pro podrobnou prohlídku s posvátnou úctou, jakou mají školáci, kteří přijdou na exkurzi. „Moc jsem sem nechodil.“

„Teď je těžká doba,“ řekl Kellerman, jako by se omlouval za to, že sem Douglas musí nyní tak často. Naklonil se a odklepl centimetrový popel do porcelánového popelníku ve tvaru Tower Bridge, vyzdobené hákovým křížem a černočerveným nápisem „Waffenstillstand London 1940“ ve švabachu. „Doposud,“ řekl Kellerman a pomalu volil správná slova, „se policie nemusela zabývat politickými záležitostmi.“

„Vždycky jsme byli zcela apolitictí.“

„Teď už to ale není pravda,“ řekl Kellerman jemně. „V Německu nazýváme věci pravými jmény. Politická policie je u nás politická policie. Vy tomu říkáte zvláštní oddělení, protože v těchto věcech nejste tak upřímní, jako my.“

„Ano, pane.“

„Ale jednou přijde čas, kdy se neubráním tlaku z Berlína a budu muset změnit celou strukturu britské policie po vzoru německého policejního systému.“

„My, Angličani, si těžko zvykáme na změny.“

„Sakra, nehrajte si se mnou, superintendente,“ řekl Kellerman stále přívětivým tónem. „Vždyť víte, o čem mluvím!“

„Nejsem si jistý, pane.“

„Ani jeden z nás nechce, aby se nám tu producírovali poradci. To znamená, že budeme muset využívat policii k potírání odbojových skupin, dezertérů, politicky nevhodných, židů, cikánů a jiných nežádoucích živlů,“ řekl Kellerman, jako by tyhle živly nepovažoval za tak nežádoucí jako jeho nadřízení v Berlíně.

„Ale to by zničilo celou policii,“ oponoval Douglas.

Kellerman neodpověděl. Sáhl po telegrafické zprávě a přečetl si jí. „Přijede sem nějaký vyšší důstojník sicherheitsdienstu,“ řekl. „Budete s ním spolupracovat.“

„Jeho úkoly jsou politické?“ zeptal se Douglas. SD byla zpravodajská služba SS. Neměl z toho moc velkou radost.

„Nevím, proč sem jede,“ řekl Kellerman vesele. „Je to osobní podřízený reichsführera SS a tomu je také přímo zodpovědný.“ Nasál kouř z doutníku a vypustil ho nosem. Zanechal superintendanta, aby si řádně uvědomil, jak nově příchozí naruší současný status quo. „Standartenführer Huth,“ řekl Kellerman konečně, „tak se ten chlap jmenuje.“ Použil hodnosti SS, což jasně znamenalo, že považoval Huthe za outsidersa. Pak zvedl ruku. „Osobně odpovědný přímo Berlínu. To mu dává...“ zaváhal a položil ruku zpět na stůl „... zvláštní postavení.“

„Rozumím, pane,“ řekl Douglas.

„Takže byste měl zamezit některým neslušnostem – myslím hlavně urážkám – vašeho přítele zezdola. Mohlo by nás to všechny pěkně mrzet.“

„Myslíte detektiva seržanta Woodse?“

„Vám to ale pálí, superintendante,“ zasmál se Kellerman.

Třetí kapitola

Od konce války snad neprošel jediný týden, kdy by celou dobu svítilo slunce. I dnes byl vzduch vlhký a bezbarvé sluce se snažilo prodrat těžkými šedými mraky. Vypadalo jako prázdný talíř na špinavém ubruse.

Ale ani rodilý a Londýnem odkojený Douglas Archer nepozoroval při procházce po Curzon Street přílišnou změnu oproti minulému roku. Malá diskrétní tabulka s nápisem „Soldatenkino“ se houpala na původním kině Curzon. Dokonce i když jste chtěli navštívit restauraci Micabelle, vykázal vás vrátný v klobouku se slovy, že nyní je podnik určen výhradně pro zaměstnance velitelství osmé letecké divize, umístěné v protější budově bývalého ministerstva školství. A i kdybyste se moc nezdržovali, jistě byste si všimli nápisu „Židovský majetek v arizaci,“ který s obrovskou účinností odrazoval všechny zákazníky, snad až na hrstku těch nejotrlejších. V září 1941 se tu Douglas Archer, stejně jako většina jeho spoluobčanů, raději moc nezdržoval.

Nakonec je, jak předpověděl seržant Harry Woods, k vraždě přece jen zavolali. Shepherd Market bylo bludištěm úzkých uliček mezi řadovými domky, obydlenými směsicí londýnských dělníků, italských obchodníků a bohatých návštěvníků, kteří nacházeli v této části města alespoň kousek Londýna, o němž četli v románech Charlese Dickense, a navíc to neměli daleko do exkluzivních obchodů a drahých restaurací.

Dům, kde se vražda odehrála, byl stejný jako všechny ostatní. Před ním se uniformovaný policista dohadoval se dvěma reportéry. V přízemí byl obchod se starožitnostmi, o málo větší než kůlnička na dříví. Nad obchůdkem byly stejně malinké obytné místnůstky, asi jako pro panenku. Nahoru vedlo nebezpečně se točící schodiště, tak úzké, že jste každým okamžikem mohli shodit ramenem některý ze zarámovaných obrázků visících na obou stěnách. Harry se horko těžko vyšplhal nahoru, kde ležela mrtvola.

Policejní lékař seděl na gauči, kabát britské armády zapnutý až ke krku a ruce v kapsách. Byl to mladý muž, kolem pětadvacítky, ale Douglas si všiml naprosté rezignace v jeho očích. Rezignace, jakou teď po konečné porážce prožívala většina Britů.

Na zemi před ním ležel mrtvý, asi pětatřicetiletý muž s bledou tváří a začínající pleší. Potkat ho na ulici, mohl by se někdo domnívat, že jde o nějakého roztržitého profesora, tak často ztvárňovaného v groteskách.

Vestu měl zašpiněnou od krve a hnědého prášku, rozmazaného do obrovské šmouhy. Douglas se jí dotkl bříškem prstu a ještě než si přičichl, ucítil těžké aroma šňupavého tabáku. Mrtvý ho měl i pod nehty na rukou. Šňupavý tabák byl v poslední době čím dál tím víc populární. Ceny cigaret stoupaly neúnosnou měrou a tabák navíc nebyl na příděl.

V kapse mrtvého našel Douglas tabatěrku. Kulka jí urazila víčko. Uvnitř byl napůl vykouřený doutník značky Romeo a Julie, jeden z nejdražších v současné době. Není divu, že si zbytek tak pečlivě schoval na horší časy.

Ručně šitý oblek z látky té nejlepší kvality byl určitě ušit na míru, ale mrtvému byl poměrně volný, jako by v poslední době podstoupil redukční dietu. O náhlém zhubnutí svědčila i volná, vrásčitá kůže v obličeji. Douglas ohmatával hlavu.

„Alopecia areata,“ řekl doktor. „Docela běžné.“

Pak se Douglas podíval mrtvému do úst. Oběť musela mít výborného a hlavně drahého zubaře. Mezi zuby prosvítala krev.

„Má krev v ústech.“

„Asi se uhodil, když spadnul.“

To těžko, pomyslel si Douglas, ale nechtěl se hádat. Všiml si malých poranění na tváři a několika větších podlitin. Vyhrnul mrtvému rukáv. Kůže na ruce byla spálená jako v tom nejparnějších létě.

„Kdepak asi teď takhle svítí slunce?“ zeptal se doktor.

Douglas neodpověděl. Nakreslil si polohu mrtvého do notesu. Musel být zrovna ve dveřích, když ho kulka zasáhla. Douglas ohmatával tělo, zkoušel, jestli je krev všude ztuhlá, pak položil dlaň na hrud'. Nic, ani kousek tepla. Podle vlastních zkušeností odhadoval, že smrt nastala minimálně před šesti hodinami. Doktor ho pozoroval, ale neřekl ani slovo. Douglas se postavil a rozhlédl se po místnosti. Prťavý pokojík byl vyzdoben módními tapetami, reprodukcemi Picassa a stolními lampami vyrobenými z lahví od chianti.

Starožitný ořechový psací stůl byl otevřený a vypadalo to, jako by v něm někdo hledal něco velmi důležitého. Staromódní lampa byla připevněna ke stolu, stínítko těsně nad psací plochou, ale žárovka byla

vyšroubovaná a uložená v zásuvce spolu s levným dopisním papírem a několika obálkami.

Žádné knihy, fotografie, nic osobního. Vypadalo to tu spíš jako v nějakém hotelu. Vedle malého krbu stál koš s několika polínky dřeva. Rošt byl zasypán hromadou popela ze spáleného papíru.

„Patolog už tu byl?“ zeptal se Douglas a zašrouboval žárovku do lampy. Rozsvítil, žárovka byla v pořádku, a tak zase zhasl. Pak přešel ke krbu a rukou prohrábl popel. Zbytky spáleného papíru nebyly úplně studené, ale stejně se nedalo zjistit, co tu vlastně hořelo. Muselo ale zabrat dost času. Douglas utřel špinavou ruku do kapesníku.

„Ještě ne,“ řekl doktor temně. Bylo na něm vidět, jak moc ho obtěžuje, že tu musí čekat, než ho Douglas propustí. „Tak co s tím, doktore?“

„Nemáte cigaretu? Když jste u policie, tak byste snad mohl mít nějakou navíc, ne?“

Douglas vytáhl zlatou tabatěrku, jedinou svou skutečnou cennost. Doktor si vzal cigaretu, pokývl hlavou a chvíli ji ještě zkoumal. Na papíru byly kolem dokola dva červené pruhy znamenající, že jde o příděl pro wehrmacht. Vložil cigaretu do úst, vytáhl z kapsy zapalovač a zapálil si. To vše bez jakéhokoliv změny výrazu nebo polohy, hluboko zabořený do gauče s nataženýma dlouhýma nohama.

Uniformovaný seržant chvilku váhal přede dveřmi a pak vstoupil. „Promiňte, pane. Vzkaz od patologa. Přijede až odpoledne.“

Harry Woods vybaloval nástroje z brašny. Douglas se po něm ohlédl a Harry přikývl. Teď už věděl, proč tu nechali doktora čekat. Patologové měli v poslední době spoustu práce a všude chodili pozdě. „Tak co s tím, doktore?“ zeptal se Douglas znovu.

Oba se podívali na mrtvého. Douglas mu ohmatával nohy. Ty ztuhnou vždycky poslední.

„Fotograf už skončil,“ řekl Harry. Douglas rozepnul mrtvému košili, aby se podíval na dvě velké černé podlitiny okolo ran, na kterých zaschla krev.

„Co s tím?“ opakoval doktor. „Smrtelný zásah do hrudníku. První kulka do srdce, druhá do plic. Smrt nastala téměř okamžitě. Můžu už jít?“

„Nezdržoval bych vás tu, kdyby to nebylo nezbytně nutné,“ řekl Douglas bez sebemenšího náznaku omluvy. Seděl na bobku vedle těla a přemýšlel, kde asi vrah stál v okamžiku činu. Pod křeslem, těsně u zdi se leskl nějaký kovový předmět. Byl to kousek slitiny s koženým lemem.

Douglas ho zvedl a strčil do kapsy u vesty. „Takže první do srdce, doktore, ne až ta druhá?“

Lékař ani teď nezměnil polohu, pouze trochu pohnul nohama tak, že se vzájemně dotýkaly palci. „Bylo by tam mnohem více krve, protože po první ráně by srdce ještě pumpovalo.“

„Skutečně?“ podivil se Douglas.

„Když vyšla druhá rána, tak už padal. To by také vysvětlovalo, proč jsou vstřely tak daleko od sebe.“

„Aha,“

„Viděl jsem dost zastřelených během posledních dvou let, abych se v tom vyznal,“ řekl doktor bez úsměvu. „Ráže devět milimetrů. Budou to stejné kulky jako ta, co se zavrtala támhle do té odporné tapety. Udělal to někdo, kdo ho znal. Nejspíš levák, bývalý voják, který sem chodil často a měl svůj vlastní klíč.“

„Dobrá práce, doktore.“ Harry Woods vzhlédl od kapes mrtvého. Málokdy byl tak sarkastický jako právě teď.

„Jako byste mě neznal, Watsone,“ řekl doktor.

„Mrtvý měl na sobě kabát. Myslíte, že vrah na něj čekal tady v křesle a proto si myslíte, že střílel levou rukou?“

„Moc dobrý cigára, co vám ty Němci dávaj,“ řekl doktor a prohlížel si kouř stoupající z rozžhaveného konce cigarety.

„A voják, protože se trefil do srdce hned napoprvé?“ Doktor nasál cigaretový dým a přikývl.

„Všiml jste si, že tu všichni máme kabát?“ řekl Douglas. „Je tady pěkná zima. A navíc ne každý voják je expertem na střelbu z pistole. Tohle byla německá pistole. Jestli si myslíte, že vrah musel mít svůj klíč, protože nevidíte žádnou stopu násilí na zámku, tak vám můj seržant může předvést, jak ty dveře odemkne i bez klíče a ještě tišeji než s ním.“

„Aha,“ řekl doktor.

„Takže kdy nastala smrt?“ zeptal se Douglas.

Všichni lékaři nenávidí, když musí určit dobu smrti, a tenhle to dával jasně najevo: Pokrčil rameny. „Řeknu vám číslo a vy si ho vydělte dvěma.“

„Řekněte číslo, doktore,“ řekl Douglas, „ale vydělte ho sám.“

Doktor se stále rozvaloval na gauči. „Změřil jsem mu teplotu, když jsem přišel. Běžně se udává, že tělo chladne tak jeden a půl stupně Fahrenheita za hodinu.“

„O tom už jsem něco zaslechl,“ řekl Douglas.

Doktor se na něj zašklebil, típl cigaretu a schoval zbytek do své tabatěrky a tu pak strčil do kapsy kabátu. „Řekněme šest až sedm hodin ráno.“

Douglas se otočil na seržanta v uniformě. „Kdo to hlásil?“

„Soused zezdola. Každé ráno sem nosil mléko. Dveře byly otevřené, ale nic prý necítil, ani střelný prach,“ dodal seržant.

„Moc toho o policistech nevíte, doktore,“ řekl Douglas. „Seržant mě velmi zdvořile upozorňuje na to, že smrt musela nastat dřív. Mnohem dřív, doktore.“ Douglas došel ke kredenci, otevřel dvířka a naskytl se mu impozantní pohled na vyrovnané řady lahví s alkoholem. Vzal do ruky whisky s nápisem „Vyrobeno pro wehrmacht“ a chvíli si ji prohlížel. Pak ji zase vrátil namísto a zavřel dvířka. „Už jste někdy slyšel o postmortální lividitě, doktore?“ zeptal se.

„Možná to bylo i dřív,“ uznal doktor. Narovnal se a také si všiml zvláštního znamení vzniklého usazující se krví.

„Ale ne před půlnocí.“

„Ne, před půlnocí ne,“ souhlasil doktor.

„Jinými slovy, někdy během zákazu vycházení.“

„Nejspíš.“

„Nejspíš?“ zeptal se Douglas varovně. „Rozhodně během zákazu vycházení.“

„Na co si to s námi hrajete, doktore?“ zeptal se Douglas, ale ani se na něj nepodíval. Došel ke krbu a znovu se probíral hromadou popela na malém roštu. Leštěný pohrabáč nesl stopy nedávného používání. Někdo si dal pořádně záležet, aby papír shořel do posledního kousíčku. Znovu strčil ruku do hromady popela. Musela to být spousta kancelářského papíru, který tu hořel pěkně dlouho, protože uvnitř už byl popel úplně studený. „Obsah kapes, Harry?“

„Identifikační karta, osm liber, tři šilinky a desetipence, svazek klíčů, kapesní nožík, drahé plnicí pero, kapesník a zpáteční lístek do Bringle Sands.“

„Všechno?“

Harrymu bylo jasné, že superintendant bude chtít identifikační kartu, a tak mu ji rovnou podal. „A baterka, tahle,“ řekl. „Možná ho okradli,“ řekl doktor.

Harry se podíval na Douglase a usmál se. „Možná ho okradli,“ opakoval Douglas.

„Asi jo,“ připustil Harry.

Douglas otevřel průkazku. Stálo tam, že její majitel je dvaatřicetiletý účetní s adresou v Kingstonu, Surrey. „Kingston,“ řekl Douglas.

„Hm,“ odpověděl Harry. Kingston byla oblíbená adresa všech padělatelů dokumentů, neboť tamní matriční úřad byl zcela zničen v bojích o město. Douglas si strčil průkaz do kapsy a opakoval znovu: „Na co si to s námi hrajete, doktore?“

Podíval se na něj a čekal na odpověď. „Proč nás chcete zmást ohledně doby smrti?“

„Dobrá, vím, že to ode mě bylo hloupé. Ale když někdo porušuje zákaz vycházení, tak to mají sousedi hlásit na feldgendarmerii.“

„A jak víte, že to neudělali?“

Doktor pokrčil rameny a usmál se. „No myslel jsem si to.“

„Myslel jste si to,“ pokýval hlavou Douglas. „Protože všichni vaši sousedi porušují zákaz vycházení?“ zeptal se. „Jaké další předpisy ještě porušují?“

„Ježíšmarjá!“ lamentoval doktor. „Lidi, vždyť vy jste ještě horší než ti zatracení Němci. Radši bych seděl na gestapu než s takovejma parchantama, jako jste vy – aspoň by nepřekrucovali všechno, co řeknu.“

„V tom vám nemůžu bránit,“ řekl Douglas, „ale jen by mě zajímalo, jestli váš názor na laskavé výslechové metody této instituce je založený na osobních zkušenostech nebo jen na informacích z doslechu.“

„Dobrá, dobrá,“ vzdával se doktor, „řekněme ve tři ráno.“

„To už je lepší,“ řekl Douglas. „A teď prohlédněte tělo pořádně, abych nemusel čekat, než sem dorazí patolog, a já zapomenu na to, co se stalo... Ale zkuste něco zatajit a já vás nechám zavřít, až zčernáte.“

„Dobrá.“

„Dole je nějaká dáma, pane,“ ozval se uniformovaný seržant. „Přišla si pro něco do obchodu. Řekl jsem konstáblovi, aby tam s ní počkal.“

„Díky,“ hlesl Douglas. Nechal doktora, ať prohlédne tělo. Harry mezitím zkoumal psací stůl.

Obchod se starožitnostmi v přízemí byl jedním ze stovek těch, které se začaly objevovat okamžitě poté, co se do Londýna nahrnul dav uprchlíků z Kentu a Surrey. Němci všechno skupovali, neboť marka byla nadhodnocena, a posílali to domů. Obchodníci bohatli, ale i člověk bez elementárního ekonomického vzdělání si uvědomoval, že jde o obyčejný vývoz kulturního bohatství ze země.

Uvnitř bylo pár vzácných kousků. Douglase by zajímalo, kolik z nich bylo koupeno a kolik ukradeno z opuštěných domů. Bylo zřejmé, že majitel

obchodu skladoval ještě další kusy starožitného nábytku v místnostech nad prodejnou a zdůvodňoval tím také vysoké nájemné.

Návštěvnice seděla ve velkém windsorském křesle. Byla krásná – vysoké čelo, vystouplé lícní kosti, protáhlý obličej a nádherná ústa, která se téměř stále usmívala. Byla vysoká, měla dlouhé nohy a štíhlé paže.

„No, konečně mi snad někdo řekne, co se tady děje,“ ozvala se příjemným hlasem s americkým přízvukem. Sáhla do velké kožené kabelky, vytáhla americký pas a podala ho Douglasovi.

Ten kývl hlavou. Na chvíli se cítil úplně okouzlený. Byla to nejžádoucnější žena, jakou kdy viděl. „Co pro vás mohu udělat, madam?“

„Slečno,“ řekla. „V mé zemi nemají ženy rády, když si to někdo plete.“ Bavila se jeho rozpaky. Uvolněně se na něj usmála, a to jí udělalo ještě krásnější.

„Co pro vás mohu udělat, slečno?“

Měla na sobě dvoudílný růžový úplet. Prostý a praktický střih dával jasně najevo, že jde o Američanku. Bylo by to zvláštní oblečení kdekoliv, ale tady ve válkou poničeném městě, mezi tolika depresivními, špatně padnouchými uniformami vypadala dvojnásob extravagantně. Přes rameno jí visel fotoaparát Rolleiflex. Němci je prodávali každému, kdo byl ochoten platit v dolarech.

„Jmenuji se Barbara Bargová. Jsem dopisovatelkou syndikátu asi dvaadvaceti amerických novin a časopisů. Tiskový atašé německého velvyslanectví ve Washingtonu mi nabídl letenku Lufthansy na let New York-Londýn minulý měsíc, já souhlasila, a tak jsem tady.“

„Vítejte v Londýně,“ řekl Douglas chladně. Bylo to od ní chytré, že se zmínila o tom letu. Byl to první let Focke-Wulfových aerolinek mezi oběma městy. Na palubě byli i Göring a Goebbels. Byla to snad největší událost sezóny. Dostat se do letadla mohli jen ti nejdůležitější z nejdůležitějších.

„Tak řeknete mi, co se tady děje, nebo ne?“ opakovala s úsměvem. Douglas Archer během svého života nepotkal mnoho Američanů, a rozhodně žádného jako tahle dívka. Její úsměvy mu připadaly trochu hrané. Přesto se na ni musel usmívat také. „Pochopte,“ řekla.

„Mně policajti nevadí, ale nevěděla jsem, že jich v Petrově obchodě bude tolik.“

„Petr?“

„Petr Thomas,“ řekla. „No tak, detektive, na dveřích je přece napsáno Petr Thomas. Petr Thomas – starožitnosti, ne?“

„Znáte pana Thomase?“ zeptal se Douglas. „Stalo se mu něco?“

„Půjde to rychleji, když mi odpovíte na moji otázku, slečno.“ Znovu se usmála: „A kdo vám řekl, že to chci rychleji... OK, znám ho.“

„Mohla byste ho popsat?“

„Třicet osm, možná méně, bledý, vyzáblá tvář, svalnatý, asi 180 centimetrů, malý knírek, jaký nosí Roland Colman, hluboký hlas, dobře oblečený.“

Douglas pokýval hlavou. Popis se přesně hodil na mrtvého nahoře. „Váš vztah k panu Thomasovi?“

„Pouze obchodní. Tak řeknete mi, co se tu děje?“

„Ano, promiňte,“ řekl Douglas. Cítil se hloupě a navíc se ta dívka stále usmívala. „Jsem detektiv pověřený vedením tohoto vyšetřování. Pan Thomas byl dnes ráno nalezen mrtvý v tomto domě.“

„Ale nebyla to sebevražda? Petr nebyl ten typ.“

„Byl zastřelen.“

„Násilný zločin,“ řekla. „Tak tomu tady říkáte?“

„O jaké obchody šlo mezi vámi a panem Thomasem?“

„Pomáhal mi s článkem, který teď píšu. O Američanech, kteří tu zůstali i v době bojů. Poznala jsem ho, když jsem sháněla nějaký nábytek. Petr znal každého – včetně cizinců žijících v Londýně.“

„Opravdu?“

„Byl to velmi chytrý muž. Dokázal sehnat cokoli, co kdo chtěl, pokud v tom viděl třeba jen minimální zisk.“ Prohlížela si sbírku předmětů ze stříbra a slonoviny na policice nad pokladnou. „Volala jsem mu, že si ráno přijdu pro film. Včera mi došel a Petr řekl, že mi ho sežene. Možná ho měl v kapse.“

„Ne, nic takového tam nebylo.“

„No, to nevadí. Já si ho někde seženu.“

Seděla blízko něj a on cítil vůni jejího parfému. Představoval si, jaké by to bylo krásné, kdyby ji mohl obejmout. Jako by poznala, na co myslí, podívala se na něj a usmála se. „Kde vás mohu zastihnout, slečno Bargová?“

„Do konce tohoto týdne v hotelu Dorchester a pak budu bydlet u známého.“

„Dorchester už zase funguje?“

„No jen pár pokojů v zadním traktu. Bude to trvat pěkně dlouho, než opraví tu část u parku.“

„Nezapomeňte tam nechat svoji novou adresu,“ řekl Douglas, přestože dobře věděl, že musí být zaregistrována na cizineckém a také v tiskovém úřadě.

Dívka se stále neměla k odchodu. „Petr dokázal sehnat skutečně cokoli, od mramorových sošek z trosek Národního muzea přes všemožné doklady až k osvědčení 1a árijec bez jakéhokoli cestovního omezení a zákazu vycházení. Lidé jako on se dostávají do problémů. Nečekejte, že pro něj bude někdo plakat.“

„Děkuji vám, slečno Bargová, moc jste nám pomohla.“ Už byla ve dveřích, když se zeptal: „Mimochodem, nevíte, jestli nedávno nebyl někde u moře?“

Otočila se. „Proč?“

„Má spálené ruce, jako by usnul na slunci.“

„Poznala jsem ho teprve před pár týdny,“ řekla Barbara Bargová. „Ale možná si dával horské sluníčko.“

„Možná,“ řekl Douglas pochybovačně.

Harry Woods vyslyšel nahoře člověka, který identifikoval mrtvolu. Thomas byl podle něj vše kromě ideálního souseda. „Často sem chodil nějaký feldwebl od luftwaffe... velkej chlap a nosil brejle. S tou hodností, to fakt nevím, ale dělal v Quartermasterském skladišti na Marylebone Road. Nosil sem konzervy, tabák a dokonce i zdravotnický materiál. Možná prodávali drogy – furt tu měli nějaký večírky – a měl jste vidět ty zmalovaný coury, co sem pořád lezly. A jak smrděly chlastem. Někdy mi omylem vlezly do bytu – strašný. O mrtvých jen dobrý, ale o tý jeho partě se nic dobrýho říct nedá.“

„Nevíte jestli pan Thomas neměl horské slunce?“ zeptal se Douglas.

„Ten měl všechno, na co si vzpomenete, superintendante! Když to tu pořádně proberete, tak určitě najdete i Aladinovu lampu. A nezapomeňte se podívat na půdu.“

„Nezapomeneme, díky.“

Soused odešel a Douglas vytáhl z kapsy kovový předmět, který našel pod křeslem. Byl to zvláštní pletenec z lehké slitiny, ale na svou velikost dost těžký, čistý, bez kousku barvy na povrchu. Okraje byly oblepeny páskem světlehnědé kůže. Uprostřed byl otvor o průměru asi půl centimetru. Celá ta věcička byla přivařena na malé useknuté trubičce. Douglas hádal, že by to mohla být část kloubu umělé paže, kterých bylo po

nedávných bojích stále potřeba. Jestli to byla součástka protézy pravé ruky, pak doktor trefil do černého a on může hledat jednorukého ostrostřelce.

Strčil předmět do kapsy a chvíli přemýšlel. Pak přišel Harry. „Tys nechal doktora jít?“ zeptal se ho Douglas.

„Byls na něj moc tvrdej, Dougu.“

„Řekl ještě něco?“

„Ve tři ráno. Myslím, že bychom se měli podívat po tom feldweblovi.“

„To ani neřekl nic o těch popáleninách?“

„Horský sluníčko.“

„To řekl doktor?“

„Ne, to říkám já. Doktor akorát mumlal a zíval. Vždyť je znáš.“

„Takže soused stejně jako ta Američanka tvrdí, že to byl vekslák.“

„No, to docela sedí ne?“

„Ano, sedí to tak perfektně, až mi to smrdí.“

Harry neřekl nic.

„Našel jsi tam někde to sluníčko?“

„Ne, ale ještě jsem nebyl na půdě.“

„Dobře, tak se tam podívej. Pak zajdi na feldgendarmerii a vyjednej povolení k rozhovoru s tím feldwebelem.“

„Proč myslíš, že to smrdí?“ zeptal se Hany.

„Soused zezdola nám vyklopil všechno o tom feldweblovi, akorát nám chybí jeho jméno a telefon. Američanka si sem přijde, jestli jsem nenašel u Thomase nějaký film, že jí to slíbil včera večer... sakra. Člověk jako ona by si s sebou přivezl horu filmů a kdyby chtěla další, mohla by si je koupit normálně v trafice, nebo zajít na americké vyslanectví. A kdyby ani to nevyšlo, německý tiskový výbor by jí dal tolik filmů, kolik by chtěla. Víš sám dobře, co hlavouni od propagandy udělají, jen aby se Američanům zalíbili. Ona by přece vůbec nemusela na černý trh.“

„Možná tam chtěla, možná se chce napojit na podsvětí nebo na odboj, aby o tom mohla napsat článek.“

„To jsem si myslel také, Harry.“

„Tak co je?“

„Vzal jsem si dolů jeho klíče. Ani jeden z nich nepasuje k žádným dveřím. Tyhle malé klíče jsou nejspíš od zásuvek a tenhle bronzový vypadá jako od trezoru. Jestli tady nějaký trezor je, tak je neobvykle dobře schovaný.“

„Ještě něco?“ zeptal se Harry.

„Jestli tady bydlel, tak proč si kupoval zpáteční lístek do Bringle Sands? A kde má oblečení a tak?“

„Nechal to v Bringle Sands.“

„A tím chceš říct, že se tu chtěl vyspat a ráno si obléci stejnou košili a spodky, co měl včera? Jen se na něj podívej, Harry. Ten chlap musel být nepředstavitelně čistotný.“

„Ty myslíš, že tu nebydlel?“

„Myslím, že tady nebydlel nikdo. Tohle bylo jen místo schůzek.“

„Obchod? Nebo milenci?“

„Zapomínáš na odbojáře, Hany. Mohli se tu schovávat a skladovat zbraně. A nezapomeň, že měl na sobě kabát.“

„Ale doktorovi jsi řekl, že to bylo kvůli zimě.“

„Doktor mě chtěl naštvat a taky se mu to povedlo. To ale neznamená, že neměl pravdu a na Thomase tu někdo čekal.“

„Já fakt nikdy nevím, co si doopravdy myslíš,“ řekl Harry.

„A dej si pozor na ústa, až budeš na feldgendarmerii, Harry.“

„Co si myslíš? Jsem snad blbej?“

„Romantik,“ řekl Douglas. „Ne blbej, ale romantik.“

„Myslíš, že měl ty ruce spálený od horskýho sluníčka?“ zeptal se Harry.

„Nevím. Ještě jsem neslyšel, že by někdo spal pod horským sluníčkem,“ řekl Douglas, „ale možné je všechno. A taky zkus vymyslet, proč někdo vyšrouboval tu žárovku z lampy na stole. Byla úplně v pořádku.“

Čtvrtá kapitola

Pivo bylo den ze dne horší. Ti, co věřili pověstem o zničených chmelnicích, určitě nikdy neochutnali vývozní značky, které se prodávaly v kantýnách wehrmachtu. Přesto si Douglas objednal další pintu a zapil sousto nechutného sýrového sendviče. V baru Červený lev na Derby Gate s ním bylo ještě několik dalších policistů z oddělení vražd. Celé to tu patřilo Scotland Yardu. Vyřešilo se tu mnohem více vražd než ve všech kancelářích dohromady. Alespoň to vždycky vykřikoval po několika sklenicích piva jeden z místních štamgastů.

Do baru vešel kamelot s Evening Standardem. Douglas si koupil jeden výtisk a našel černou kroniku na zadní straně.

MRTVÝ MUŽ NALEZEN V LUXUSNÍM BYTĚ VE WEST ENDU.

Scotland Yard dnes poctil svou návštěvou Shepherd Market na Mayfair. Bylo zde nalezeno tělo neznámého muže. Našel ho jeho soused, když mu nesl ranní pintu mléka. Policie dosud nezveřejnila jméno mrtvého, ale existují dohady, že se jedná o obchodníka se starožitnostmi a známého experta na perly. Scotland Yard se domnívá, že jde o vraždu. Vyšetřování vede „Archer z Yardu“, který letos v létě vyřešil případ sexuálních vražd.

Douglas tušil, že v tom má prsty Harry Woods. Moc dobře věděl jak nesnáší, když mu říkají „Archer z Yardu“.

Když odcházel od Červeného lva, přšelo. Rozhlédl se po ulici a v tu chvíli uviděl svou sekretářku Sylvii. Čekala na něj. Nechal přejet pár autobusů a pak se rozběhl přes vozovku. Minuly ho dva vozy s vlaječkami britského protektora. Jeden z nich projel vysokou rychlostí kaluží a postříkal ho od hlavy k patě. Douglas zanedával, ale moc mu to nepomohlo.

„Miláčku,“ řekla Sylvie. V tom slově nebylo příliš touhy, ale tak to u ní bylo vždycky. Douglas ji objal a políbil.

„Měl jsem o tebe strach, psalas mi, že odjíždíš...“

„Musíš mi odpustit, miláčku,“ řekla Sylvie. „Už jsem si vyčetla, že jsem ti ten dopis poslala. Řekni, že mi odpouštíš.“

„Jsi těhotná?“

„Nejsem si tím tak úplně jistá.“

„Sakra, Sylvie – poslalas mi dopis s tím, že...“

„Nekřič na mě na ulici, miláčku,“ řekla a přikryla mu dlaní ústa. Měla ji úplně studenou. „Asi jsem sem neměla chodit.“

„Po třech dnech jsem musel hlásit tvou nepřítomnost. Už se po tobě ptali. Zkrátka to nešlo.“

„Nechtěla jsem, abys riskoval.“

„Volal jsem tvé tetě, ale ta mi řekla, že tě neviděla už několik měsíců.“

„Hm, asi bych se na ni měla zajet podívat.“

„Sylvie, ty mě vůbec neposloucháš.“

„Pust', to bolí! Já tě poslouchám.“

„Ale neposloucháš mě pořádně.“

„Poslouchám tě jako vždycky.“

„Máš ještě svůj pas?“

„Jaký pas?“

„Pas Scotland Yardu, sakra – tys pila nebo co?“

„Samozřejmě, že jsem nepila. A co s ním? Myslíš, že půjdu na Petticoat Lane prodat ten zatracený pas v dražbě?“

„Pojď se projít,“ řekl Douglas. „Copak nevíš, že Whitehall má své pravidelné vojenské jednotky?“

„O čem to mluvíš?“ usmála se. „Dej mi pořádnou pusu. Nejsi rád, že mě vidíš?“

Douglas jí rychle políbil. „To víš, že jsem. Pojď, projdeme se po Trafalgar Square, ano?“

„Klidně.“

Prošli Whitehallem, kolem ozbrojených stráží stojících před nově zřízenými úřady. Došli téměř až k Whitehall Theatre, když narazili na kontrolu dokladů. Přes silnici stály tři nákladní vozy Bedford, čerstvě opatřené značkami hlavního stanu německé armádní skupiny „L“ (londýnský okres), se stylizovaným Tower Bridge s gotickým „L“ v pozadí. Vojáci měli na sobě maskovací uniformy a přes ně pověšené samopaly. Pobíhali jako mravenci v mraveništi, pokládali na silnici ostnaté zátarasy, zužující provoz do jednoho jízdního pruhu v každém směru. Auto velitele parkovalo pod sochou Karla V. Němci se učí rychle, pomyslel si Douglas. Až příliš často tu prováděli hromadné kontroly.

Na Sylvii nebylo znát žádné zděšení, ale přece jen navrhla, že by bylo lepší vzít to přes Whitehall Place na nábreží. „Ne,“ řekl Douglas. „Postranní uličky vždycky zablokují nejdřív.“

„Tak jim ukážu svůj pas,“ řekla Sylvie.

„Zbláznila ses?“ rozčiloval se Douglas. „Všichni na Scotland Yardu, SD, gestapu a jinde už o tobě dávno vědí. Možná si to neuvědomuješ, ale pas je největší cennost, jakou Němci cizincům dávají. Ty jsi zmizela bez toho, aby ses alespoň vymluvila na nemoc a navíc sis nechala pas. Kdyby sis pořádně přečetla předpisy, které jsi podepisovala, věděla bys, že se to rovná krádeži. Tvé jméno a číslo pasu je teď už na seznamu hledaných osob a všechny policejní jednotky tě budou chtít zavřít.“

„A co mám teda dělat?“ zeptala se, ale stále na sobě nedávala nic znát.

„Uklidni se, mají tu určitě spousty tajných, kteří sledují, co se kolem podezřelého děje.“

Zastavovali všechno a všechny, auta, dvoupatrové autobusy, dokonce i sanitku, než zkontrolovali doklady řidiče a nemocného. Vojáci ignorovali déšť. Helmy se jim leskly a mundůry ztmavly. Civilisté se před deštěm schovávali u vchodu do Whitehall Theatre, kde se hrála revue „Vídeň přijíždí do Londýna“ s nahými dívkami, schovávajícími se za bílé housle.

Douglas popadl Sylvii za ruku a ještě než stačila něco říct, nasadil jí pouta. „Co to sakra děláš?“ ječela, ale Douglas už ji táhl směrem k vojákům. Snažil se prodrat davem čekajícím na odbavení. „Pane veliteli!“ volal netrpělivě. „Pane veliteli!“

„Co chcete?“ ozval se mladý feldwebl s odznakem vojenské policie na prsou. Neměl na sobě maskáče jako ostatní. Douglas ho typoval na sekčního šéfa. Zamával mu svým policejním pasem před nosem a promluvil rychlou němčinou. „Vedu tuhle dívku k výsledku. Tady je můj pas.“

„A její papíry?“ řekl mladík apaticky.

„Říká, že je ztratila.“

Nereagoval. Pouze vzal Douglasův pas a pozorně si ho prohlížel, pak se mu podíval do tváře a porovnal ji s fotografií.

„Rychle, rychle,“ řekl Douglas. Věděl, že žádný vojenský policista není schopen poznat rozdíl mezi zdvořilostí a pocitem viny. „Nemám moc času.“

„Poranils mi zápěstí,“ nadávala Sylvie. „Jen se na to podívej, ty hajzle!“ Feldwebl je ještě jednou přelétl zkoumavým pohledem. „Další.“

„Pojď,“ řekl Douglas a už se hnál přes zátarasy. Sylvii táhl za sebou. Propletli se kolonou aut čekajících na prohlídku. Oba byli úplně promoklí. Kolem nich projížděl luxusní autobus plný mladých vojáků. Zevnitř byla slyšet školní němčina průvodce. Vojáci se posmívali jeho výslovnosti. Jeden z nich na Sylvii zamával.

Když procházeli přes prázdné náměstí, k těžkým mrakům se vzneslo se několik holubů. „Víš, cos právě řekl?“ dotírala Sylvie. Třela si zápěstí.

Typická ženská, pomyslel si Douglas. Zase začíná o něčem, o čem už dávno nevím.

„Že pas je to nejcennější, co Němci mohou poskytnout cizincům. Tos řekl.“

„Nech toho, Sylvie,“ zabručel Douglas. Ohlédl se, jestli už se ztratili kontrole, a pak odemkl pouta a pustil Sylviinu ruku.

„Podle tebe jsme tu cizinci. Němci jsou podle tebe v právu, že jo? My tu nemáme co dělat, co? To my jsme ti hajzlové, co mají jít do pr...“

„Nech toho, Sylvie,“ opakoval Douglas. Nesnášel, když s ním takhle mluvila. Nesnášel, když ženy mluvily sprostě, ačkoliv by si na to po tak dlouhé službě u policie už mohl zvyknout.

„Nesahej na mě, ty hnusnej gestapáckej parchante,“ zaječela a odstrčila ho. „Mám spoustu přátel, kteří se nebojí a nelezou před náckama po kolenou. Ale to ty asi nepochopíš, co? Ty máš moc práce s tím, abys zvládnul všechnu tu špínu, co děláš místo nich.“

„To máš od Harryho Woodse?“ řekl Douglas v naivní snaze zahrát všechno do autu.

„Jsi blbec,“ řekla Sylvie. „Víš to? Jsi blbec!“

Byla moc hezká, ale v dešti jí vlasy zplihly, rtěnku měla rozmazanou a na sobě špatně padnoucí kabát, který jí byl vždycky tak trochu malý. Douglas si najednou uvědomil, že ji takhle ještě neviděl. Vypadala jako po deseti letech vězení – mužatka s úzkými rty, hlučným hlasem a zkratkovitým jednáním. Uvědomil si, že by si s ní asi nikdy nezačal, ale její rodiče zemřeli na následky výbuchu bomby jen několik dní před tím, než byla zabita jeho žena. Bylo to docela přirozené, že se dali dohromady. Oba dva v té době potřebovali někoho mít.

To, co se mu původně zdálo být přitažlivým, sebevědomým mládím, mu nyní připadalo jako nesmírné sobectví. Napadlo ho, že je v tom ještě někdo jiný, možná mladší, ale nezeptal se. Odpověděla by mu ano, už jenom proto, aby ho rozčilila. „Oba jsme blbci, Sylvie,“ řekl.

Stáli vedle jednoho z landseerských lvů, lesknoucích se v dešti jako nablýskaný ebonit. Byli tam úplně sami. I ti nejotrlejší němečtí vojáci sbalili své zlevněné fotoaparáty a zmizeli v přístřeší blízkých restaurací a barů. Sylvie stála před ním, jednu ruku v kapse, druhou si odhrnovala mokré vlasy z čela. Usmála se, ale nebyla v tom radost, ani kousek laskavosti nebo soucitu. „O Harrym takhle nemluv,“ řekla hořce. „Je to jediný přítel, který ti zbyl. Uvědomuješ si to?“

„Harryho z toho vynech,“ řekl Douglas.

„Ale víš, že je jedním z nás, že?“

„Jak jedním z vás?“

„Z odboje, šašku.“ Výraz jeho tváře ji rozesmál. Nějaká žena prošla okolo, podívala se po nich a pak pokračovala dál. „Harry?“

„Ano, Harry Woods, asistent ‚Archera z Yardu‘, chráněnc gestapa, jeden z těch, co zatýkají všechny, kteří se jen křivě podívají na dobyvatele. Ano, je to tak.“ Došla k fontáně a hledala na hladině svůj obraz, ale pro dešť neviděla nic.

„Asi vypadám hrozně.“

„Ty jsi pila.“

„Jenom náprstek svobody.“

„Aby ses nepředávkovala.“ Bylo komické vidět ji v takové náladě. Možná to byla jen reakce na strach, který prožila při kontrole.

„Starej se o Harryho dobře,“ řekla. „A dej mu tohle.“

V ruce držela svůj policejní pas. Ale dřív než stačil vytáhnout ruku z kapsy, hodila pas doprostřed fontány. Děšť narážel na dlažbu takovou silou, že vytvářel několikacentimetrový opar nad celou plochou chodníku. Sylvie se otočila a odešla.

Pas se rychle potopil ke dnu mezi mince od turistů, krabičky od filmů Agfa a další různé obaly. Kdyby ho tam Douglas nechal, mohl by ho najít nějaký vysoký důstojník a udělat jim peklo na celém oddělení. Chvilku váhal, ale byl už tak promočený, že být po kolena ve vodě mu nemohlo vadit.

Vlezl do nádrže, pas vylovil a strčil ho do kapsy. Pro hustý déšť si ho nikdo ani nevšiml.

Pátá kapitola

Když se toho dopoledne Douglas vrátil do kanceláře, měl sotva čas na to, aby se trochu očistil a převlékl. Přišel rozkaz z prvního patra. Generál Kellerman s ním chtěl mluvit. Běžel nahoru.

„Á, superintendent Archer. Děkuji vám, že jste přišel,“ vítal ho generál, jako by Douglas byl nějaká vzácná návštěva. „Mám dnes tolik práce.“ Kellermanův asistent podal svému šéfovi telegrafickou depeši. Kellerman si ji prohlédl a řekl: „Ten člověk z Berlína, standartenführer Huth... pamatujete?“

„Pamatuji si všechno, co jste mi řekl, pane.“

„Skvělé. Takže ten standartenführer dostal letenku na odpolední let Berlín-Croydon. Přiletí okolo páté, řekl bych. Mohl byste pro něj zajet?“

„Jistě pane, ale...“ Douglas nevěřil, že by se standartenführer Himmlerova centrálního bezpečnostního úřadu SS spokojil s uvítáním od obyčejného anglického detektiva, který zdaleka nedosahoval jeho hodnosti a postavení.

„Standartenführer chce, abyste zajel pro něj vy,“ řekl Kellerman.

„Já osobně?“

„Jeho úkoly tady jsou rázu vyšetřovacího,“ pokračoval generál. „Myslel jsem, že by bylo vhodné, abych tam poslal svého nejlepšího detektiva,“ usmál se. Ve skutečnosti si Archera vybral osobně Huth. Kellerman nejdříve nechtěl Dauglase uvolnit, ale Himmlerova intervence se nedala nerespektovat.

„Děkuji, pane,“ řekl Douglas.

Kellerman sáhl do kapsy u vesty, vytáhl zlaté hodinky a podíval se na ciferník. Douglas to pochopil jako narážku. „Hned jdu na to, pane.“

„To jste moc hodný,“ řekl Kellerman. „Můj asistent vám řekne, na čem jsme se se standartenführerem domluvili.“

Lufthansa létala z Berlína do Londýna a zpět třikrát denně. Doktor Oskar Huth seděl na jednom z patnácti křesel letadla letícího z Berlína okolo poledne.

Douglas čekal v nevytopené hale hlavní letecké budovy a pozoroval vojenskou kapelu luftwaffe, jak se připravuje na přilet každodenní linky z New Yorku. Němci vlastnili jediné letadlo schopné překonávat takovou vzdálenost bez mezipřistání a ministerstvo propagandy toho plně využívalo.

Pršelo až do odpoledne, ale na horizontu už bylo vidět probleskující slunce. Letadlo z Berlína kroužilo nad letištěm, zatímco se pilot rozhodoval, jestli má na mokrou leteckou plochu vůbec přistát. Po třetí otáče velký, třímotorový Junkers zaburácel za leteckou budovou, perfektně přistál a pomaličku se blížil k terminálům.

Douglas očekával, že člověk, který se i na telegramy podepisuje včetně svého doktorátu a svých hodností, bude mít chování laskavého nemocničního lékaře. Jenže Huth byl doktorem práv, sverepým důstojníkem SS, jakého Douglas ještě nikdy neviděl. A za tu dobu, co tu Němci byli, jich už viděl opravdu hodně.

Na rozdíl od Kellermana měl Huth na sobě uniformu SS a z jeho vzhledu jasně číselo nelibost k civilním šatům. Nebyla to původní černá uniforma SS. Tu teď nosili už jen jednotky Allgemeine SS – většinou postarší vesničtí šašci, kteří ji oblékali pro pobavení hospodských hostů o víkendech. Uniforma dr. Huthe byla stříbřitě šedá, s jezdeckými kalhotami a vysokými botami. Na manžetách měl pásky RFSS, které nosili pouze Himmlerovi osobní podřízení. Uniforma byla viditelně postarší.

Douglas si ho prohlížel od hlavy k patě. Huth byl vysoký, štíhlý, asi pětatřicetiletý silný muž se svalnatou postavou. Měl neustále přivřené oči, takže vypadal jako v polospánku. Pod paží nesl krátkou hůlku se stříbrnou hlavou a v ruce větší kufřík. Ani se neobtěžoval procházet celnicí a imigračním oddělením, místo toho se rovnou vydal ke dveřím do haly.

„Archer?“

„Ano, pane,“ ozval se Douglas. Huth mu potřásl pravicí, jako by se domníval, že to všichni Angličané od něj očekávají. „Na co čekáme?“ zeptal se Huth. „Vaši lidé... a zavazadla...“

„Myslíte kulovnici, golfové hole a rybářský lístek? Na takové nesmysly nemám čas,“ řekl Huth. „Máte tady auto?“

„Rolls-Royce, tamhle,“ řekl Douglas a ukázal směrem, kde stál pečlivě vyleštěný vůz s uniformovaným řidičem SS a Kellermanovými oficiálními znaky.

„Kellerman vám půjčil svůj royce, co?“ řekl Huth, když nastupovali. „V čempak dneska asi bude jezdit? V pohřebáku?“ Huthův přízvuk byl vynikající.

Jeho otec byl profesorem moderních jazyků. Rodina žila do konce první světové války ve Šlesvicku-Holštýnsku, než se jejich domov stal součástí Dánska. Pak se přestěhovali do Berlína, kde Oskar Huth vystudoval práva a poté si odešel rozšířit vzdělání do Oxfordu, kam pár let po něm přišel i Douglas Archer. I přes věkový rozdíl našli mnoho společných známých. Douglasova matka byla ještě jako mladé děvče v Berlíně vychovatelkou. Často mu o těch dobách vyprávěla.

„Na čem teď pracujete?“ zeptal se Huth. Lhostejně se díval z okna. Auto muselo zpomalit v dopravní zácpě. Dlouhá fronta lidí čekala na příděl chleba. Douglas myslel, že to Huth bude komentovat, ale ten se místo toho nahnul dopředu a zabouchal na sklo, které je dělilo od řidiče. „Pusťte sirénu, vy hlupáku!“ zanedával. „Myslíte, že tu strávím celý den?“

„Dva mrtví v Kentish Town v úterý. Spadli na elektrické vedení v podzemce. Nejdříve jsem se domníval, že je to vražda, ale pak jsem došel k tomu, že to nejspíš bude sebevražda. Byli to uprchlíci ze zajateckého tábora v Brightonu.“ Douglas se poškrábal na tváři. „Střelba v nočním klubu na Leicester Square v sobotu večer. Měli s sebou kulomet, vypálili víc jak sto padesát nábojů. Vypadalo to na válku gangů. Majitel říká, že je tam škody za víc jak šest tisíc liber, ale to si určitě vymýšlí. Nejspíš falšoval daňové doklady. Vedoucí a barman mrtví, tři zákazníci byli zraněni, jeden z nich je stále ještě v nemocnici.“

„A co vražda Petra Thomase?“ zeptal se Huth s pohledem stále upřeným do deštivé ulice.

„To bylo dnes ráno,“ řekl Douglas, překvapen Huthovou informovaností.

Huth přikývl.

„Zatím jsme nenašli nikoho, kdo by slyšel střelbu. Doktor určil smrt na tři hodiny ráno. Mrtvý měl u sebe doklady na jméno Petr Thomas, ale pravděpodobně jde o padělek. V kartotéce zločinců jsme nikoho takového nenašli a na otiscích prstů se stále pracuje. Asi to bude trvat hodně dlouho. V kapse měl jízdenku do Bringle Sands. To je malé přímořské letoviště v Devonu.“

Douglas se podíval na Huthe, který stále ještě pozoroval londýnské ulice. „Já vím přesně, kde je Bringle Sands,“ řekl Huth. Douglas nevycházel z údivu. Sám by to nevěděl, kdyby se nepodíval do atlasu.

„Pokračujte,“ řekl Huth a ani se na něj nepodíval.

„V bytě se našly nakradené vojenské zásoby... ne moc. Typické zboží pro černý trh: cigarety, alkohol, žetony na benzin. Máme sepsanou výpověď souseda, který říká, že tam chodil nějaký feldwebl od luftwaffe. Dal nám jeho popis a seržant Woods ho šel dnes odpoledne hledat. Asi počkám, jestli to nebudou chtít vyšetřovat oni.“

„A co ta vražda?“

„Všechno nasvědčuje tomu, že si vrah odemkl a čekal, až se oběť vrátí domů...“

„Vy si ale myslíte, že to tak nebylo.“

Douglas pokrčil rameny. Nevěděl, jak mu vysvětlit, jaké problémy přináší takové vyšetřování. Postihy za sebemenší porušení předpisů byly v současné době tak vysoké, že žádný člověk, za normálních okolností dodržující zákony, se nemohl vyhnout občasnému škobrtnutí. Douglas Archer to chápal a spolu s mnoha dalšími policisty zavíral oči před menšími proviněními. „Pravděpodobně to bylo ve spojení s černým trhem,“ řekl Douglas, přestože mu instinkt říkal, že je v tom ještě něco jiného.

Huth se otočil a usmál se. „Myslím, že už začínám rozumět systému vaší práce, superintendante,“ řekl. „Pravděpodobně černý trh, říkáte. V sobotu válka gangů, v úterý sebevražda. Takhle že pracuje slavný Scotland Yard? Máte šikovné šuplíky, do kterých zařadíte případy, co byste jinak museli dát dohromady na obrovskou hromadu s nápisem Neřešitelné. Je to tak?“

„Já nic takového neřekl, standartenführere. Podle mého názoru je ten případ zcela jasný, jen jsou v tom zapleteni lidé z wehrmachtu. To nám svazuje ruce.“

„To jistě,“ odfrkl Huth.

Douglas chvilku čekal, ale když Huth nic neříkal, zeptal se: „Mohl byste mi to vysvětlit, pane?“

„Vy si ale vůbec, ani jen na malou chvilinku nemyslíte, že je ta vražda ve spojení s černým trhem,“ řekl Huth opovržlivě. „Protože člověk jako vy tady zná každého překupníka a zašel by si za jejich šéfem, aby vám vydal vraha, nebo půjde sedět. Můžete mi říct, proč jste to neudělal?“

„Ne,“ řekl Douglas.

„Co tím myslíte, ne?“

„Nemůžu vám to říct, protože to sám nevím. Mám jen důkazy, o kterých jsem mluvil. Ale... myslím, že je v tom ještě něco jiného.“

Huth se podíval na Douglase a posunul si čepici do týla. Měl hezkou, ale bezbarvou tvář: Šedá uniforma se stříbrným SS na černém límečku byla jen o málo barevnější než jeho pleť. Douglas nemohl zaboha přijít na to, co se děje v jeho hlavě, ale měl pocit, že mu Huth vidí až do žaludku. Přesto před jeho pohledem neuhnul. Po chvíli, která mu připadala jako věčnost, Huth řekl: „Tak co s tím uděláte?“

„Jestli vojenská policie najde toho feldwebla, o kterém se zmínil soused, pak bude záležet na velitelství luftwaffe, jak rozhodne.“

Huth pohrdavě mávl rukou. „Ti dnes dostali telegraficky rozkaz z Berlína, že vám mají předat veškeré materiály.“

Douglas nevěřil svým uším. Wehrmacht vždy žárlivě střežil právo na vlastní vyšetřování ve svých řadách. SD – tajná služba SS – dosáhla tedy něčeho zdánlivě nemožného. Ale i když se něco takového náhodou stalo, nikdy nebyl nikdo z wehrmachtu souzen jinde než před vojenským soudem. Byla tu prakticky jediná cesta, jak donutit luftwaffe, aby předala vyšetřovací spisy policii, a tou byl rozkaz nejvyššího velitele ozbrojených sil Adolfa Hitlera.

Douglasova představivost rostla šíleným tempem. Vrahem by mohl být nějaký vysoce postavený člen NSDAP nebo jeho příbuzný, milenka... „Existuje snad nějaká teorie o tom, kdo je vrah?“

„Budete si ho muset najít sám,“ řekl Huth.

„Ale proč právě tenhle případ?“ nechápal Douglas.

„To by snad mohlo Angličanovi stačit, ne?“

Douglasův mozek přetékal obavami a námitkami. Neměl chuť ani náladu dělat na tak závažném vyšetřování, navíc se zlověstně vyhlížejícím důstojníkem SS za zády. Teď však nebyla vhodná doba na to, aby přednesl své námitky. Trocha slunečního svitu si proklestila cestu těžkými mraky a ozářila lesklé ulice. Když projížděli kolem kriketového hřiště Oval, řidič znovu zapnul sirénu.

„Přijedu pro vás v sedm třicet,“ řekl Douglas, „a pak pojedeme do hotelu Savoy na recepci, uspořádanou na vaši počest. Mezitím, cestou do vašeho apartmá na Brook Street v Mayfair, se můžete, podle návrhu generála Kellermana, podívat na Buckinghamský palác a na parlament.“

„Kellerman je blb,“ řekl Huth přívětivě.

„Znamená to, že se chcete podívat na Buckinghamský palác, nebo ne?“

„To znamená, můj milý superintendente, že nemám nejmenší chuť strávit večer v místnosti plné oficírů a jejich zmalovaných ženušek, lijících do sebe litry šampaňského a poslouchat, jak mi s plnou pusou uzeného lososa vykládají, kde se dá nejlépe koupit staffordshirský porcelán.“ Pokračoval v němčině. Často používal sloveso „fressen“, obvykle užívané k popisu jídelních zvyklostí chovného dobytka.

„Odvezte mě do mého apartmá,“ řekl Huth. „A sežeňte toho nejlepšího patologa, aby se podíval na Thomase ještě dnes večer. Chci být u toho.“ Všiml si, jak Douglasovi klesla brada. „Brzy si zvyknete na systém mé práce, uvidíte.“

Člověk si zvykne i na žlutou zimmnici, pomyslel si Douglas, akorát že při tom hodně lidí umře. „Takže mám zrušit tu recepci?“

„A zničit tak Kellermanovi a jeho přátelům výbornou příležitost se zase jednou pořádně ožrat? Ale superintendente, vy jste mi tedy kamarád!“

Zasmál se a zatřásl na sklo: „Scotland Yard!“ Motor zaburácel a aulo se prudce rozjelo směrem ke Scotland Yardu.

Šestá kapitola

A tak v době, kdy generál Kellerman, HSSPf (nejvyšší důstojník SS a policejní prezident) Velké Británie hostil všemožné vojenské činitele Londýna, zvláštní host, na jehož počest se banket konal, stál v márnici na Baker Street v bílé řeznické zástěře a čekal, až patolog Sir John Shields provede pitvu Petra Thomase.

Byla to malá ponurá budova, zasunutá stranou Paddington Street. Interier márnice byl natřen tolika vrstvami zelené a hnědé barvy, že zdi byly hladké a lesklé stejně jako mramorové schody nebo vyleštěná dřevěná podlaha. Žárovky s malým výkonem se urputně, ale téměř bezvýsledně snažily osvětlit místnost. Dostatek světla byl jen pod mosazným lustrem se zeleným stínítkem, staženým těsně nad bledé mrtvé tělo.

Bylo tu devět lidí: Huth, Sir John Shields a jeho asistent, Douglas Archer, kdosi z pohřebního ústavu, písař, dva zřízenci v gumových pláštích a holinkách a malý neurotický německý policejní major, který ten den přiletěl z Hamburku. Neustále si něco zapisoval a žádal, aby mu někdo překládal Shieldsovy lhostejné komentáře. Okolo stolu bylo přeplněno a Douglas rád opustil své místo v první řadě. Tuhle podívanou neměl příliš v lásce, a i když si oči zvykly, ze zvuků skalpelu, pilky a čvachtajících vnitřností se mu zvedal žaludek. „Sakra, sakra, sakra!“ řekl Shields a ukazoval nožem na vnitřnosti. „Ta játra se mi vůbec nelíbí,“ řekl. Vyjmul orgán, odřízl a zvedl ke světlu. „Co si o tom myslíte, doktore?“ Ozvěna jeho hlasu se proháněla po temné márnici. Shieldsův asistent vzal játra do ruky a dlouze je prohlížel pod lupou. Shields se sehnul a přičichl k mrtvole.

„Vysvětlíte mi to,“ řekl Huth netrpělivě.

„Nemoc,“ řekl doktor. „Zvláštní, nikdy jsem nic takového neviděl. Divím se, že ten chlap vůbec kdy žil.“

Mrňavý policejní major si něco škrábal do notesu a pak se chtěl také podívat na játra.

„Jak dlouho by ještě žil,“ zeptal se německy a čekal až Huth otázku přeloží.

„Na to bych nerad odpovídal,“ řekl Shields. „Člověk může žít hodně dlouho s nemocnými játry – měl byste vidět chlapy u nás v klubu!“ zasmál se.

„Žerty stranou,“ řekl Huth. „Byl nemocný?“

„Samozřejmě, že byl,“ řekl Sir John Shields. „Smrtelně?“

„Nedával bych mu víc jak pár měsíců. A vy doktore?“

Shieldsův asistent demonstroval svůj souhlas hlasitým výdechem a lehkým pokývnutím.

Huth chytil majora za rameno a odvedl ho z doslechu ostatních. Chvilí tam stáli a něco si šuškali. Sir John to považoval za porušení pravidel slušného chování a dával své rozhořčení zřetelně najevo.

Když se Huth vrátil ke stolu, řekl Shieldsovi, že chce všechny vnitřní orgány zabalit a poslat zítřejším letadlem do Berlína.

„V tom případě jsem tu zcela zbytečný,“ řekl Shields.

„Neurážete se, Sire Johne,“ řekl Huth se šarmem, který u něho Douglas předtím neviděl. „V Berlíně nemáme nikoho tak skvělého, jako jste vy. Doufám, že vy i váš kolega budete i nadále pokračovat v pitvě tak, abychom mohli mít zprávu zítra ráno na stole.“

Sir John se zhluboka nadechl a narovnal se. „To nemohu zvládnout bez potřebného vybavení nemocniční laboratoře s laboranty.“

Huth přikývl, ale neřekl nic.

Sir John pokračoval: „Ale i tak to bude trvat hodně dlouho. Všechny nemocnice v Londýně jsou přeplněny a personál je na pokraji vyčerpání. A to všechno z důvodů, které bych tu nechtěl rozvádět, abych vás nebo vaše kolegy z armády nepřivedl do rozpaků.“

Huth znovu přikývl. „Samozřejmě, proto jsem vám zajistil laboratoř v nemocnici pro příslušníky SS na Hyde Park Corner, která vám bude zcela k dispozici. Máme tu dvě auta a sanitku. Navíc je připravena telefonní linka jen pro vaši potřebu. Můžete žádat další personál nebo materiál, pokud to bude třeba.“

Sir John se na Hutha dlouho díval, než odpověděl: „Chtěl bych věřit, že tato výstřední ukázka německých schopností má být lichotkou vůči mé osobě. Ale spíš mám pocit, že to způsobuje váš speciální zájem o tohoto mrtvého. Z toho důvodu bych přivítal trochu vstřícnosti ohledně okolnosti smrti – co o něm zatím víte?“

„Jediné, co vám mohu říct, sire Johnne, že se v poslední době vyskytlo několik podobných úmrtí.“

„Epidemie?“ zeptal se Shields. „Nějaká nakažlivá nemoc? Mor?“ Jeho hlas se neustále zvyšoval. „Chcete říct, že jste už něco takového viděl?“

„Někteří z mých podřízených to viděli,“ přiznal Huth. „Máme co do činění s něčím, čemu se nevyrovnají ani ty nejsilnější morové rány. Alespoň moji experti to říkají.“

Sedmá kapitola

Když Huth a Douglas dorazili do Scotland Yardu, bylo už po půlnoci. Huth se šel poprvé podívat do své kanceláře, kterou pro něj připravili v mezipatře. Byla to obrovská místnost s výhledem přes Temži na County Hall. Trvalo dlouho, než byl generál Kellerman spokojen s její výzdobou a odpoledne těsně před přiletem Huthova letadla byl dvakrát zkontrolovat, jestli stůl z růžového dřeva je dostatečně vyleštěný, všechna skla ve vitrině umyta a koberec vyčištěný. Stál tu nový televizor Telefunken, připravený na začátek vysílání BBC, ohlášený na vánoce. Pod ním se vyjímal skleník plný staffordshirského křišťálu a vybraného alkoholu. „Určitě se mu to bude líbit,“ řekl Kellerman sípavým hlasem, který uměl Harry Woods napodobit s naprostou přesností.

„Každému by se to líbilo, pane,“ řekl ředitel osobního oddělení, jemuž Kellerman přezdíval „šéf přes mé podřízené“.

„Pěkné místečko,“ řekl Huth sarkasticky. „Moc pěkné místečko. Chtěl jsem tady schovat, abych se moc nedostal do styku s prací oddělení. Koukám, že i můj telefon jde přes Kellermanovu ústřednu.“

„Nelíbí se vám to tu?“ zeptal se Douglas.

„Stačí, když vyházíte všechnen nábytek a ty ptákoviny,“ řekl Huth. „Vypadá to tady spíš jako ve viktoriánském bordelu než v kanceláři policejního důstojníka. Copak si Kellerman myslí, že tu budu sedět a chlastat, než začne vysílat televize?“

„Je tu kabelová přípojka, pane,“ řekl Douglas. „Můžete se napojit na policejní informační kanál. Dají se tím přenášet fotky hledaných osob a tak.“

„Asi vám seženu místo na ministerstvu propagandy,“ řekl Huth. „Co vy na to?“

„Potřeboval bych si to pořádně promyslet,“ odpověděl Douglas, jako by to vzal vážně.

„Nejdřív ale vyházejte ten nábytek. Chci tu mít plechovou skříň, kovový stůl a pořádnou lampu, ne tenhle nesmysl. A na všem pořádné zámky. Vy budete sedět v kanceláři vedle, takže se tam zaříďte podle svého. Sežeňte někde telefony, čtyři přímé linky, a nechte si své telefony zavést sem. V chodbě chci mít stůl a židli, aby stráž nemusela celou dobu stát – kde vlastně k čertu je?“

„Stráž, pane?“

„Nestůjte tam jako tvrdé y a neopakujte pořád všechno, co řeknu,“ rozčiloval se Huth. „Vyšetřování vraždy Petra Thomase je součástí rozsáhlé operace pod názvem Apokalypsa. Žádné informace jakéhokoliv druhu – vlastně vůbec nic – nesmí opustit tuto místnost bez mého písemného povolení nebo povolení reichsführera SS Heinricha Himmlera. Jasně?“

„Naprosto,“ řekl Douglas a zoufale se snažil přijít na to, co Huth zatajuje.

Huth se usmál. „Před dveřmi bude ozbrojená stráž SS, dvacet čtyři hodin denně.“ Podíval na své náramkové hodinky. „Už by měli být dávno ve službě, sakra. Zavolejte velitele stráží SS. Řekněte mu, ať sem pošle půl tuctu mužů na vystěhování toho nábytku.“

„Pochybuju, že v tuhle noční hodinu bude někdo po ruce,“ řekl Douglas.

Huth se pohladil po zátylku a upřeně se na něj podíval. Douglas brzy zjistil, že je to nebezpečné znamení. „Děláte si ze mě legraci, nebo je to nějaký nový druh provokace?“

Douglas pokrčil rameny. „Tak já tam zavolám.“

„Budu v čísle tři, v konferenční místnosti s majorem Steigerem. Až přijedou, tak jim řekněte, že chci, aby to bylo vystěhované, ještě než se vrátím. A ať je tam ten nový nábytek.“

„A kde ho mám vzít?“ divil se Douglas.

Huth se odvrátil, jako by otázka ani nestála za to, aby na ni odpovídal. „Trochu vlastní iniciativy, superintendante. Projděte se po ostatních kancelářích a pokud tam najdete něco, co se vám bude hodit, tak si to vezměte.“

„Ale ráno tady bude hrozný zmatek,“ oponoval Douglas. „Zase to budou chtít stěhovat zpátky.“

„A přede dveřmi najdou ozbrojenou stráž SS, která jim zabrání, aby odtud něco odnesli. Bude to z rozkazu reichsführera SS a to platí i pro zabavený nábytek.“

„Rozkaz, pane.“

„V mém kuffíku najdete futrál z tvrdého papíru a v něm obraz od Piera de la Francesca. Nechte ho zarámovat a pověste ho někam na zeď, aby zakryl alespoň část té příšerné tapety.“

„Pravý obraz od Piera de la Francesca?“ vyhrkl Douglas. Slyšel mnoho zvěstí o plundrování uměleckých památek v bojích o Polsko, Francii a Nizozemí.

„To by se asi těžko hodilo do pracovny policisty, superintendante, co?“ řekl Huth. Nepočkal na odpověď a odešel.

Douglas zavolal veliteli stráží SS, vyřídil mu vzkaz od Huthe a velmi přátelským tónem mu vysvětloval, že standartenführer má moc naspěch.

Velitelova reakce byla víc než zděšená. Kellermanova informace o příjezdu nového člověka z Berlína měla neobyčejný ohlas ve všech bezpečnostních složkách.

Douglas došel k oknu a pozoroval nábřeží. Přes zákaz vycházení bylo na ulici pár civilistů. Většinou to byli poslanci parlamentu, dělníci nejdůležitějších průmyslových podniků, vracející se z pozdních směn a služeb, kteří měli výjimku. Ale jinak byly ulice i most prázdné, mimo několika služebních vozů a vojenských patrol, osvětlujících obrovskými reflektory všechny vládní budovy.

Motocykl s postranním vozíkem zastavil u kontroly na křižovatce nábřeží královny Viktorie a Westminsterského mostu. Krátká kontrola dokladů a pak odfrčel na druhou stranu mostu. Bylo slyšet vzdálené zvony z Big Benu. Douglas Archer zívl a divil se, jak Huth může vydržet bez spánku.

Otevřel Huthův kuffík, aby mohl dát zarámovat obraz, ale ještě než stačil otevřít pouzdro, všiml si v kapse hnědé obálky z manilového papíru. Byla zapečetěná červeným voskem s nezaměnitelným heraldickým otiskem RSHA – Hlavní říšský bezpečnostní úřad, svatyně Heinricha Himmlera a všech složek, jimž velel.

Z roztržené obálky vyčuhoval kousek složeného papíru.

Douglas neovládl zvědavost, vytáhl ho z obálky, rozbalil a položil na stůl. Celá plocha ručně vyrobeného papíru, těžkého jako pergamen, byla pomalována černou tuší. Byl to nějaký diagram. Douglas, ani se svou vynikající němčinou, nerozuměl přesně všemu, co tam bylo napsáno, ale některé symboly jakž takž pochopil.

Rovnostranný trojúhelník postavený na špičku byl ohraničený soustřednými kruhy. Uvnitř trojúhelníku byla napsána dvě slova ve tvaru kříže – Eldrim a Babaoth. Douglas si pamatoval z roku 1939, kdy úspěšně

vyšetřoval vraždy spojené s černou magií, že jde o pentagram, reprezentující „boží armádu, rovnováhu přírodních sil a harmonii čísel.“

Druhý obraz byla lidská hlava s třemi tvářemi, korunovaná tiárou, a vystupující z nějaké nádoby s vodou. Byly tu i další symboly vody. Vedle jednoho z nich bylo napsáno „Laboratoře Joliot-Curie – Collège de France, Paris“ a vedle dalších „Norská vodní společnost, Rynkan, Střední Norsko“.

Hromada hlíny, rýče a kosočtverec proťatý kouzelným mečem „Deo Duce, comite ferro“ byly emblémem velkého tajemství, symbolizujícího podle legendy „všemohoucnost vědy“.

Třetím symbolem byla spirála označená „Transformatio“, která se postupně ztvárnila do podoby dětské kači s nápisem „Laboratoře Clarendon, Oxford, Anglie“, a slova „Formacio“, „Reformacio“ a „Transformacio“ uspořádaná do trojúhelníku. Pod tím stálo: „Německý vojenský reaktor v Anglii“. Nakonec Douglas objevil tužkou napsané jméno Petr Thomas, jako by ho tam někdo ve spěchu připsal na poslední chvíli.

Zaslechl kroky těžkých německých bot na mramorové podlaze chodby. Rychle zastrčil papír do obálky a ani nezkontroloval, jestli je nebo není poznat, že si ho prohlížel. Pak obálku hodil do kapsy kufříku a zaklapl ho.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Dále,“ zvolal Douglas a pomalu rozbaloval Francescův obraz.

„Jeden muž na stráž a dalších šest do služby, pane,“ hlásil esesák.

„Standartenführer Huth chce, abyste vynosili tenhle nábytek a vyměnili ho za železný z kanceláří v chodbě,“ vysvětloval Douglas.

Esesák na sobě nedal znát sebemenší překvapení nad rozkazem. Douglas si pomyslel, že by tenhle selský synek z Hesenska – jak ho odhadl – klidně vyskočil z okna, kdyby mu to někdo přikázal. Esesák si sundal sako a spolu s ostatními se pustil do práce, zatímco jejich ozbrojený druh stál na stráži.

Když ve dvě hodiny ráno přijel Harry Woods, bylo stěhování téměř hotovo. Byl na recepci v hotelu Savoy. Douglas si všiml, že je trochu opilý.

„Koukám, že nový košťě dobře mete, co?“ řekl Harry a sledoval stěhování. „Takovouhle aktivitu jsem zažil naposledy tu noc, co začala invaze.“

„Nevíš, kde by zarámovali tenhle obraz?“ zeptal se Douglas.

Harry se k němu postavil a podíval se na reprodukci. Bylo to Sebemrskáčství. Douglas obraz znal – náměstí s kolonádou zalité sluncem a nad tím vším krásně modrá obloha. V pozadí bičují Krista. Tři náramně

dobře oblečení muži – hrabě Urbino a dva jeho rádcové – jsou otočeni zády ke Kristovi a v klidu rozmlouvají. Ve skutečnosti rádcové, zobrazení na plátně, byli obviněni z Urinovy vraždy. Po staletí se znalci výtvarného umění dohadovali o skrytém smyslu celého díla. Douglas si uvědomil, že se ten obraz skutečně velmi dobře hodí do kanceláře tvrdohlavého emisara reichsführera SS.

„Divnej parchant, co?“, řekl Harry a prohlížel si obraz.

„Nezbyde nám nic jiného, než se s ním sžít,“ řekl Douglas.

„Je dole ve trojce,“ řekl Harry. „Kecá tam s tím ukničeným policejním majorem, co byl v márnici. Kdo je to?“

„Nevím,“ řekl Douglas.

„Hádaj se tam, jako by měl přijít konec světa.“ Harry vytáhl cigarety a nabídl Douglasovi. Ale ten odmítl. Nemohl přítele ochuzovat o už beztak malý přírůstek tabáku. „Co se děje, šéfe?“ zeptal se Harry. „Ty jim přece rozumíš. Co se děje?“

„Myslel jsem, že mi to řekneš ty. Potkal jsem Sylvii. Řekla mi, že máš prsty ve všem, co se děje ve městě.“

Jestli Harry věděl, co Sylvie opravdu řekla, tak to na sobě nedal vůbec znát. Ale ani nebyl překvapený, že se tu objevila. Douglas by rád věděl, jestli s ním také mluvila.

„Něco ti řeknu. Ten mrňavej major nemá s patologií nic společného, ani s medicínou, nebo něčím podobným. Moc by mě zajímalo, proč byl v tý márnici. Myslíš, že si ho sem Huth pozval jen tak pro srandu králíkům?“

„Brzy zjistíš, Harry, že standartenführer Huth randu zas tak moc rád nemá,“ řekl Douglas.

„Začínaj se tady díť moc divný věci, víš. Chci říct, že ten bezdrátovej mechanik tam neměl vůbec co dělat. A klidně bych to řekl Huthovi do očí. Řekl bych mu, že tam neměl co dělat. Ty si myslíš, že bych mu to neřekl, že jo?“ Harry se zapotácel a chytil se stolu.

„Bezdrátovej mechanik?“

„Ha, ha,“ zasmál se Harry opileckým smíchem. „Viděl jsem jeho spis. Má sice policejní uniformu, ale jen jako masku. Zavolał jsem do Lufthansy, a tam mi řekli jeho osobní identifikační číslo. No a pak jsem se šel podívat do kartotéky na jeho spis.“

„Ty máš jeho spis?“

„Ne, jenom kartu. Když řekneš, že jsi od gestapa, tak pro tebe udělaj všechno na světě.“

„Ale ty přece neděláš pro gestapo!“ řekl Douglas vyjeveně.

Harry mávl rukou před obličejem, jako by chtěl odstranit něco bezvýznamného. „Stálo tam, bezdrátovej mechanik, doktor bezdrátové teorie. Ti náckové jsou snad všichni doktoři, všiml sis, Dougu?... Studoval v Tübingenu. K policii přišel teprve před rokem, předtím přednášel v Mnichově.“

„Bezdrátoví mechanici nestudují v Tübingenu a nepřednášejí v Mnichově,“ řekl Douglas umíněně.

„Dobrá, dobrá, dobrá,“ řekl Harry. „Neumím německy tak dobře jako ty, ale něčemu přece jenom rozumím.“ Harry se usmál, a jako když kouzelník na pódiu vytahuje králíka z klobouku, vybral z náprsní kapsy kartu z kartotéky. „Tu máš, přečti si to sám.“

Douglas ji vzal a tiše četl.

„No tak, superintendante, usměj se. Neměls pravdu a víš to.“

„Ten major,“ řekl Douglas pomalu, jako by volil vhodná slova a ještě si to sám mohl dobře promyslet, „je fyzik, odborník přes radioaktivní substance. Přednášel jadernou fyziku.“

„No a co?“ řekl Harry a podrábnil se na nose.

„Ta spálená kůže na Thomasových rukách,“ řekl Douglas. „Sir John se o ní večer vůbec nezminil. Možná kvůli tomu tam byl ten major.“

„To snad bylo z horskýho sluníčka, ne?“

„Z horskýho sluníčka určitě ne, Harry. Ta kůže byla spálená moc. Stejně poškození může člověk utrpět, když se vystaví paprskům rádia nebo něčeho podobného.“

Další zaklepání na dveře. Velitel stráží SS vstoupil a oznámil, že čtyři telefonní linky, které Huth žádal, byly připojeny a otestovány. Sotva to dořekl, přímá linka na Huthově stole se rozdrnčela. Douglas zvedl sluchátko. „Kancelář standartenführera Huthe, u telefonu detektiv superintendant Douglas Archer.“

„Archer – skvělé. Tady je generál Kellerman. Je tam někde standartenführer?“ Douglas se podíval na hodinky. Divil se, že Kellerman volá tak pozdě. Nebylo o něm známo, že by někdy pracoval dlouho do noci.

„Je v konferenční místnosti číslo tři, generále,“ řekl Douglas.

„Ano, to jsem pochopil,“ ozvalo se po dlouhé pauze. „Bohužel nechal na ústředně rozkaz, aby mu žádné hovory nepřepojovali. Pro mě to samozřejmě neplatí, ale nechci spojovatelce znepřijemňovat život. Navíc tam prý mají něco s telefonem.“

Douglas si uvědomil, že Huth dal spojovatelce přímý rozkaz reichsführera SS a pak ještě pro jistotu vyvěsil telefon, ale i tak měl pocit, že by měl pomoci generálovi zachovat dekérum. „Možná je telefon mimo provoz z důvodu výměny telefonních linek.“

„Cože?“ zařval Kellerman poplašeně. „Teď v noci? O čem to mluvíte?“ Pak přešel k němčině, aby měl větší autoritu. „Podívejte, co se tam děje? Řekněte mi, co se tam děje? Honem!“

„Obvyklá rutinní výměna, generále,“ řekl Douglas. „Standartenführer chce, abychom se s Harry Woodsem přestěhovali do kanceláře vedle jeho. To znamená i zavedení nových linek a přepojení našich linek sem. Je to lepší než měnit číslo... informátoři a ostatní se mohou bez problémů dovolat.“

Odněkud blízko generála zaslechl Douglas nevrlou stížnost. Byl to mladý ženský hlas a Douglasovi nepřipadal ani trochu podobný hlasu generálovy ženy, která minulý týden odletěla do Breslau ke své matce.

„Aha, rutina, říkáte,“ ozval se Kellerman rychle. „Takže je to rozkaz.“ Pak se odmlčel. Na druhém konci zapraskalo. „Byl jste se standartenführerem celý večer?“

„Ano, pane,“ řekl Douglas.

„Má nějaký problém, superintendante? Vůbec se v Savoy neukázal, víte.“

„Standartenführer má spoustu práce, generále.“ řekl Douglas.

V té chvíli vstoupil Huth do místnosti. Podíval se na Harryho Woodse, odpočívajícího se zavřenýma očima a opřeného o stůl. Pak se otočil na Douglase a zvědavě zvedl obočí.

„Myslíte, že bych tam měl přijet, superintendante?“ ozval se generál na druhém konci telefonu. „Na tak loajálního a svědomitého policistu, jako jste vy, se mohu spolehnout v odhadu situace.“

Huth došel ke stolu a sehnul hlavu ke sluchátku.

„Jsem si jist, že...“ Huth chtěl Douglasovi vytrhnout sluchátko z ruky, ale ten ho držel ještě dost dlouho, aby stočil říct. „Standartenführer právě přišel, pane.“

Huth vzal sluchátko, odklašlal si a řekl: „Tady je Huth, generále Kellermane. Copak chcete?“

„Jsem tak rád, že jsem vás konečně zastihl, drahý Huth. Chci vám jen říct...“

Huth přerušil Kellermanovu honosnou zdravici. „Podívejte, generále, vy jste teď v krásně vyhřátém domě, v krásně vyhřáté posteli s krásně vyhřátou ženskou. Zůstaňte tam a nechte mě pracovat.“

„Já jen...“ snažil se Kellerman, ale Huth zavěsil.

Podíval se na Douglase. „Kdo vám dal povolení mluvit o interních záležitostech s někým, komu do toho nic není?“

„Ale to přece byl generál Kellerman...“

„Jak víte, kdo to byl? Byl to jenom hlas v telefonu. Moc dobře vím, že například váš ožralý přítel...“ ukázal palcem na zděšeného Harryho Woodse, „... dokáže velmi přesvědčivě napodobit angličtinu generála Kellermana.“

Nikdo neřekl ani slovo. I Harry musel záměr, říct Huthovi svůj názor na majora v márnici, odložit na jindy.

Huth si sundal čepici a pověsil ji na věšák vedle dveří. „Už jsem vám to řekl jednou a teď vám to říkám naposledy. Práci této kanceláře nebudete probírat vůbec s nikým. Teoreticky o tom můžete mluvit jen s reichsführerem SS Heinrichem Himmlerem.“ Huth se ohnul pro svou hůlku a drcnul do Harryho Woodse. „A víte kdo to je, seržante? Heinrich Himmler?“

„Vím,“ zabručel Harry.

„Ale to jenom teoreticky. V praxi ho vůbec neuvidíte. Jedině, když náhodou umřu a vy se sami přesvědčíte, že jsem mrtev. Jasně?“

„Jasně,“ řekl Douglas rychle ve strachu, že Harry na Huthe, který mával svou hůlkou, fyzicky zaútočí.

„A porušení těchto instrukcí není jen trestným činem podle paragrafu 134 vojenského zákona, vydaného protektorem Velké Británie, za který se obvykle uděluje popravčí četa, ale také trestným činem podle paragrafu 11 vašeho zákona o ohrožení z roku 1941. Za ten můžete dostat provaz ve Wandwosthské věznici.“

„Byla by dřív kulka nebo provaz?“ zeptal se Douglas.

„No, něco snad musíme nechat na rozhodnutí porotě, ne?“ řekl Huth sarkasticky.

Osmá kapitola

Kdysi dávno byla Seven Dials čtvrť známá jako místo neřesti, zločinu a násilí. Teď už to bylo v podstatě jen pár klidných, omšelých uliček za londýnským divadelním světem. Douglas Archer poznal zdejší obyvatele i jejich zvyky během své služby ještě jako uniformovaný inspektor, ale nikdy si nemyslel, že tu jednou bude bydlet.

Když byl jeho dům na předměstí – přímo v místech nejtěžších bojů o Londýn – zničen, nabídla paní Sheenanová jemu a jeho synovi přístřeší ve svém domě. Sheenan, předválečný policista, byl důstojníkem v záloze. Před rokem ho zajali v Calais a nyní drželi v zajateckém táboře někde u Brém. Možnost, že se vrátí domů v dohledné době, byla značně nepravděpodobná.

Douglas se vrátil do malého domku nad drogerií na Monmouth Street. Na stole byla připravena snídaně. Paní Sheenanová zrovna oblékala svého syna Boba a malého Douggieho před plápolajícím krbem. Místnost byla přeplněna mokrým prádlem. Douggie byl ještě zabalen do pruhovaného ručníku, jedné z mála věcí, které se Douglasovi podařilo zachránit z trosek svého domu v Cheamu. Hlavou mu prolétly vzpomínky na šťastné chvíle strávené se ženou a malým synkem – na ty by však nejraději zapomněl.

„Ahoj tati! Ty jsi pracoval přes noc? Je to vražda?“

„Je to ta vražda ve starožitnictví, pane Archere?“ přidal se Bob.

„Ano.“

„Vidíš Douggie, říkal jsem ti to,“ řekl malý Sheenan. „Psali to v novinách.“

„Nevrť se,“ napomínala ho paní Sheenanová, když mu zapínala pletenou vestu. Douglas jí pomohl obléknout Douggieho. Když skončili, došla paní Sheenanová pro hrnec na kamnech. „Chcete je naměkko, že, pane Archere?“ Jejich vztah byl stále více či méně formální.

„Já už svůj příděl snědl, paní Sheenanová,“ řekl Douglas. „V neděli ráno, obě smažená, vzpomínáte?“

Paní Sheenanová vyndala vajíčka lžicí a položila je do kalíšků. „Sousedka je dostala od příbuzných z venkova. Vyměnila jsem je s ní za ten váš starý šedivý svetr, aby si ho mohla rozpárat na vlnu. Ta vajíčka by měla být vaše vlastně všechna.“

Douglas si pomyslel, že se jen vymlouvá, aby mu mohla vnutit svůj vlastní příděl, ale pustil se do nich. Na stole ještě ležela ošatka s chlebem a malá kostka margarínu v potištěném papíře, na kterém stálo, že je to projev přátelství německých dělníků. A co takhle projev přátelství německých zemědělců, pomyslel si Douglas, který měl raději opravdové máslo.

„Co kdyby se stala vražda ve francouzském letadle letícím nad Německem a vrahem byl Ital a zavražděný...“ Bob se na moment zamyslel „... byl z Brazílie.“

„Nemluv s plnou pusou,“ napomenula ho matka. V rádiu hráli Strausův valčík na přání jakéhosi německého vojáka z Cardiffu. Paní Sheenanová to vypnula.

„Nebo Číňan,“ řekl Bob.

„Neotravuj superintendanta. Nevidíš, že se chce v klidu nasnídat?“

„To záleží na advokátech, jak rozhodnou,“ řekl Bobovi. „Já akorát musím zjistit, kdo to udělal.“

„Paní Sheenanová s námi půjde do vědeckého muzea,“ chlubil se Dougie.

„To je od ní moc hezké,“ řekl Douglas. „Tak buď hodný a poslouchej.“

„On je pořád hodný,“ řekla paní Sheenanová. „Oba jsou hodní.“ Podívala se na Douglase. „Vypadáte unaveně.“

„Chytám druhý dech.“

„Ale už se tam nevrátíte, že ne? Měl byste si odpočinout.“

„Vyšetřuji vraždu,“ řekl Douglas. „Musím se tam vrátit.“

„Vidíš, říkal jsem to. Říkal jsem to! Říkal jsem to!“ volal Bob. „Je to vražda! Říkal jsem to!“

„Klid, chlapci,“ okřikla je paní Sheenanová.

„Mám tu auto,“ řekl Douglas. „Pojedu kolem školy, tak vás tam mohu hodit – asi za půl hodiny.“

„Auto? Povýšili vás?“

„Mám nového šéfa,“ řekl Douglas. „Chce, aby jeho lidé měli jen to nejlepší. On má v autě i vysílačku, takže může posílat zprávy do Scotland Yardu za jízdy.“

„Páni,“ řekl překvapeně Bob, a už dělal, že telefonuje. „Volám Scotland Yard. Bob Sheenan volá Scotland Yard. Asi tak superintendante? Takhle tam normálně zavolá?“

„Vysílá se to morseovkou,“ vysvětloval Douglas. „Operátor musí umět používat klíč a Morseovu abecedu.“

„Co si ještě nevymyslí,“ kroutila hlavou paní Sheenanová. „Můžeme se jít podívat na to auto?“ ptal se Bob. „Je to Flying Standard?“

„Policie má všechna možná auta, že jo, tati.“

„Ano.“

„Můžem se na něj podívat? Aspoň z okna?“

„Nejdřív se najež.“

Chlapci dojedli a běželi do obývacího pokoje. Otevřeli okno a prohlíželi si auto na ulici.

„Voda ve vaně je ještě teplá,“ řekla paní Sheenanová. „Koupali se v ní akorát děti.“ Odvrátila se. Byla v rozpacích. Stejně jako mnoha jiným jí vadilo víc sociální ponížení způsobené bídou než nedostatek sám.

„To ze mě udělá úplně nového člověka,“ řekl Douglas, ačkoli měli ve Scotland Yardu koupelny s teplou vodou.

„Můžete se zamknout. Na dveřích je zástrčka,“ řekla. „Nebudete mít potom nějaké problémy, když nás hodíte do školy?“

„Ne.“

„Předpisy o používání paliva jsou skutečně hrozné. Vedoucího uhelných skladů na Neal Street odsoudili k smrti. Četla jsem to ve včerejších Evening News.“

„To bude v pořádku,“ ujišťoval ji Douglas.

Spokojeně se usmála. „Už je to víc než rok, co jsem seděla v autě. To bylo na pohřbu strýčka Toma, ještě před válkou – jako by to bylo před sto lety.“

Sedla si ke krbu a koukala do ohně. „Dochází nám dřevo,“ řekla, „ale soused nám půjčí pár špalků do příštího týdne, než dostaneme další příděl.“

Douglas vstal od stolu a chtěl se jít koupat.

„Ještě vás musím s něčím otravovat, pane Archere,“ řekla.

Douglas sáhl do kapsy.

„Peníze ne,“ zavrtěla hlavou. „Zvládnu to s tím, co mi dáváte a přidělové lístky, které dostáváte navíc, mi také hodně pomáhají.“ Natáhla ruku nad oheň. „Kluci teď chodí na hodiny hudby, v úterý a ve čtvrtek. Je to jenom šilink za týden a jim se to líbí.“

Douglas věděl, že hovoří o něčem jiném, ale nenaléhal na ni.

„Ještě trochu čaje?“

„Ne, děkuji.“

„Je to německá náhražka. Říkají, že se do toho má dávat citrón. S mlékem to není tak dobré, co?“

Zmizela za hradbou mokrého prádla a kontrolovala, jak schne. Některé kousky otočila a šla dál. „Ta paní, co bydlí na konci ulice, mi říkala, že minulé pondělí viděla nemocniční vlak. Vagony prý byly přeplněny raněnými vojáky – byli celí špinaví a měli roztrhané uniformy – a ještě tam byly dva vagony od Červeného kříže pro ty, co leží na nosítkách.“ Dala si kolíček do pusy a obrátila kabátek dětského pyžama. „Ono se ještě bojuje?“

„Měla byste si dát pozor, s kým mluvíte, paní Sheenanová.“

„Ona by to nikomu neřekla. Je to rozumná ženská.“

„Já vím,“ řekl Douglas.

„Někomu neznámému bych to neřekla, pane Archere, ale vy... s vámi mám pocit, že můžu mluvit o všem.“

„Ve městech se občas objeví bomba, nebo někdo sem tam zavraždí německého vojáka. Na venkově je to horší. Tam jsou větší skupiny, které přepadávají německé motorizované kolony. Ale pochybuji, že přežijí zimu.“

„Myslíte kvůli chladu?“

„Nemůžete rozdělat oheň, protože by všude byl vidět kouř. Navíc opadá listí ze stromů a nebude se kam pořádně schovat. A v zimě si hlídková letadla líp všimnou stop – a když ještě nasněží...“ Douglas pokrčil rameny a zvedl ruce.

„Ubozí hoši,“ řekla paní Sheenanová. „Někdo mi říkal, že v neokupované zóně je to ještě horší než tady, a to zima ani nezačala. Prý tam není vůbec nic.“ Chodila za ním a dělala svou práci. Douglas věděl, že mu chce něco říct a jako každý dobrý policista ji nechal, aby si to v klidu srovnala.

„Ten učitel hudby – je velmi mladý. Byl zraněný. Nechtěla bych si na něj stěžovat,“ odmlčela se, „ale on se chlapců na něco pořád ptá, a já vím, že by se vám to nelíbilo.“

Douglas byl okamžitě ve střehu. „Vyptával se? A na co?“

„No včera odpoledne, když měli chlapci hodinu. Mají tam gramofon a reproduktory a spoustu nástrojů – on tomu rozumí – a má pomocníka, který obsluhuje nástroje a přístroje a tak. Proto to také stojí víc.“

Douglas přikývl. „Jak se jmenuje?“

„To já nevím, pane Archere. Douggie mi potom řekl, že se ho učitel ptal na vás – kdy chodíte domů a tak. Nechtěla jsem se ho moc vyptávat, víte, jak je citlivý potom, co ztratil maminku... někdy kvůli tomu i brečím.“ Najednou se usmála a zavrtěla hlavou. „Asi jsem stará, hloupá ženská. Neměla jsem vás tím zatěžovat.“

„Bylo to od vás správné, že jste mi to řekla,“ ujišťoval ji Douglas. „Takže se vyptával?“

„Ale ne, to ne. Není takový. Takové já poznám na sto honů.“

„A co tedy?“

„Myslím, že chtěl vědět, jestli máte rád Němce.“ Postavila se před zrcadlo a začala se česat. „Nechci jim dělat problémy a vím, že vy byste jim je také nedělal. Ale kdyby se vám nebo Douggiemu něco stalo, nikdy bych si neodpustila, že jsem vám to neřekla.“

„Jste rozumná žena, paní Sheenanová. Přál bych si, abych měl kolem sebe víc tak rozumných lidí jako jste vy. Co jsou to za lidi ti učitelé?“

„Jenom jeden je učitel, ten druhý mu pomáhá obsluhovat přístroje. Oba se vrátili z války – řekla bych, že to byli důstojníci. Byli zraněni, jeden z nich přišel o ruku.“

„O kterou?“

„O pravou. Před válkou prý hrál na klavír. Je to hrozné. Vždyť mu není víc než pětadvacet, jestli vůbec.“

„Půjdu se teď vykoupat, paní Sheenanová. Zatím připravte kluky, ať můžeme tak za čtvrt hodinky vyrazit.“

Paní Sheenanová vzala ze šatníku dětské kabáty. Jeden z nich byl strašně ošuntělý. „Minulý týden ukradli Bobovi ve škole kabát, takže zase musí nosit ten starý. Řekla jsem chlapcům, aby si příště brali všechno do třídy. Dějí se tu teď hrozné věci, pane Archere, ale to ostatně víte líp než kdokoli jiný.“

„Říkáte, že ten učitel má umělou paži?“

„Ne, prostě ji vůbec nemá, chudák.“

Devátá kapitola

Když se Douglas Archer vrátil do Scotland Yardu, vyhledal mladého strážníka Jimmiho Dunna a zařídil mu povolení pracovat v civilu. Dunn se chtěl dostat k CID, v několika předcházejících případech se ukázal jako velmi dobrý detektiv.

„Zjisti mi, co můžeš, o tomhle učiteli hudby,“ řekl Douglas. „Jak je na tom politicky, sexuálně, jaký vztah má k policii. Mě by mohl poznat.“

„Nechte to na mně, pane,“ řekl Dunn a už se nemohl dočkat. „Možná je to jen nějaký pošuk,“ řekl Douglas. „Třeba na něj nic nenajdeš.“

Jimmy Dunn začal celý šťastný sklízet ze stolu. Toleroval svou práci asistenta administrátora jen proto, že jeho kancelář byla v mezipatře, blízko oddělení vražd i výjezdovce.

„A Jimmy...“ řekl Douglas, když už byl na odchodu. „Je tu šance jedna k milionu, že ten chlap bude ve spojení s vraždou Petra Thomase. Myslím, že by sis měl vyžádat pistoli. Napíšu ti potvrzení.“

„Pistoli?“

Douglas se musel usmát. „Vem si něco malého, Jimmy, abys to mohl dobře schovat. A měj ji schovanou pořád, pokud ji nebudeš potřebovat k sebeobraně. Opatrnosti není nikdy dost. Ted' tu koluje zbytečně moc zbraní, a když někdo nějakou ztratí, tak je z toho strašný povyk.“

Douglas našel Harryho v nové kanceláři na druhém konci budovy. Harry elegantně odrážel veškeré žádosti o rozmluvu se superintendantem. Kancelář generála Kellermana se po něm ptala už od devíti.

Z Whitehallu sem doléhal hluk stavebních prací. Berlín vyhlásil, že na oslavu nedávno stvrzeného přátelství mezi nacistickým Německem a Svazem sovětských socialistických republik bude probíhat ve všech částech obou impérií týden kamaradschaftu. Začátek oslav byl plánován na následující neděli a jednotky Rudé armády a námořnictva, doplněné sborem a vojenskou kapelou, nacvičovaly s wehrmachtem vojenskou přehlídku.

Cesta, po níž bude průvod kráčet, měla být vyzdobena, ale Whitehallu a Parlament Square byla věnována mimořádná péče. Všude visely stovky vlajek, heraldické štíty byly pomalovány srpy, kladivy a hákovými kříži okolo malého svatojiřského kříže, který v okupované zóně nahradil původní britskou vlajku.

Hitler povolil sovětskému loďstvu kotvit v Rosyth Scapa Flow a také v Invergordonu. Goebbelsovo ministerstvo propagandy vyhlásilo, že to je přirozený výsledek pout přátelství, které vázaly tyto dva velké státy. Cynici říkali, že je to jen Hitlerova taktika, jak proti sobě poštvat Rusy a Američany.

Přes všechnu práci a povinnosti, které dopadly na Scotland Yard během Týdne německo-sovětského přátelství, neztrácel generál Kellerman svou obvyklou blahosklonnou náladu. I když se vrátil z konference na vojenském velitelství s kufříkem plným rozkazů, dovedl se smát způsobům, jakým tyto rozkazy žádaly plné pracovní vyřízení všech strážníků i vyšších policejních důstojníků po čtyřiaadvacet hodin denně.

Prudce se množí rozkazy vojenského velitelství Velké Británie (a také velitelství vojenské administrativy Velké Británie, které dohlíželo na britskou loutkovou vládu a mocenské úřady ve Velké Británii), byly znakem rostoucích obav, že se týden přátelství stane příležitostí pro násilné demonstrace. A navíc zarytá rivalita – ne-li přímo nenávisť – armádních generálů vůči Himmlerově organizaci SS a přidruženým policejním složkám, nedovolila armádě požadovat na generálu Kellermanovi víc než běžnou policejní ochranu.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Kellerman Douglase. „Se mnou můžete mluvit docela otevřeně, superintendante. To ale víte, že?“

Rozložil na stůl ranní noviny. Na titulních stránkách všech listů bylo velkým písmem oznamováno zahájení Týdne přátelství. S určitou ironií si Douglas povšiml, že nacistický plátek v Londýně, Die Englische Zeitung, nedělal prakticky nic víc, než že otiskl oficiální oznámení ve zdobeném rámečku na titulní stránce. Na druhé straně Daily Worker věnoval celé události čtyřstránkovou reportáž s nadpisem „Britští dělníci volají Vpřed“ s fotografiemi ruských a britských představitelů, kteří měli oslavě přihlížet z tribuny. Stalin už zaslal Hitlerovi pozdravný telegram. Ti, kteří si pamatovali jeho gratulace Hitlerovi po pádu Francie, shledávali poslední dopis neméně odporný než ty předešlé.

„Myslíte, že budou problémy?“ zeptal se Kellerman.

„Proč?“

Kellerman se rozchechtal. „Náš režim má své nepřátele, superintendante.“ Podrbal se na hlavě, jako by si chtěl vzpomenout které.

„A nejen v generálním štábu,“ usmál se Kellerman svému vlastnímu žertu. Douglas nevěděl, jestli se má hrubě pomluvě německého vrchního velitelství také smát, a tak raději nechápavě pokýval hlavou.

„Budou teď mít spoustu práce,“ řekl Kellerman. „Berlín trvá na tom, že armáda po celé cestě postaví vojáky. Myslím, že pro průvod nezbyde místo.“ Znovu se zasmál. Vypadalo to, že nic generála Kellermana nerozveselí tak jako problémy armády. „A to ještě chtějí každých tři sta metrů rozmístit jednotku policie. To chci vidět, jak to zvládnou. Budou muset vydávat propustky.“

„Nechápu.“

„Obyvatelům vnějšího Londýna bude dovoleno navštívit centrum, a to po celý týden. Místní policejní stanice budou vydávat jednodenní propustky.“

Douglas pokýval hlavou. Snadno si představil, jaký zmatek zavládne na předměstských stanicích. Půl Londýna mělo příbuzné v druhé polovině, kterou nemohli z důvodu cestovních omezení navštívit. „Možná by bylo lepší, kdyby mohli vydávat alespoň některé pasy na celý týden.“ Kellerman se na něj podíval a Douglas dodal. „Samozřejmě jen v oprávněných případech, pokud příbuzní potřebují pomoc.“

Kellerman si ho dlouze prohlížel, pak se lehce usmál. „Samozřejmě, superintendante... jak jste to říkal... jen v oprávněných případech.“ Sáhl po rozkazu komandantury a vyhledal odstavec o vydávání propustek. „Nevidím jediný důvod, proč bych něco takového nemohl zavést.“ Usmál se na Douglase. Oba věděli, že to budou skvělá zadní vrátka, kterými umožní místním policejním stanicím podstatně snížit nával práce.

„Ty propustky budou také vynikající suvenýr,“ řekl Kellerman. „Mám tady malíře z ministerstva propagandy, který na tom pracuje. Spousta výzdoby a minimum potisku na kontrolním ústřížku.“

„Ano, pane,“ řekl Douglas. Alespoň je wermacht nebude zbytečně dlouho kontrolovat.

„Nic z toho se vás samozřejmě netýká, ale já si vážím každého vašeho názoru na takové věci.“

„Děkuji, pane.“

„Také vím, že vaše práce pod standartenführerem je v zájmu reichsführera SS a tudíž jsem se rozhodl, že pokud to bude třeba, tak vás uvolním ze všech ostatních povinností.“

„To je od vás velmi ohleduplné, generále.“

„Vypadáte unaveně, superintendente. Šel jste pozdě spát, co?“

„Nešel jsem spát vůbec, pane.“

„No to je ale strašné! To nemohu připustit. Ani tak skvělý mladý důstojník jako je standartenführer Huth nemá právo ničit mé vyšetřovatele. A zvláště pak nejlepšího a nejschopnějšího detektiva, jakého mám na oddělení.“

„Standartenführer je velmi uznalý a štědrý.“

Kellerman došel ke stolu blízko kruhového výklenku. „Už jste to viděl?“ Douglas ho následoval. Dívali se na Westminster Bridge. Několik skupin natěračů malovalo most zlatou barvou. Další na něj montovali rudé vlajky a hákové kříže z asi třímetrového lešení. Douglas odhadoval, že to má být způsob jak zamaskovat most, řeku i silnici, pravděpodobně proto, že se tam pro případ problémů měla ukrývat motorizovaná policie.

„Líbí se vám to?“ ptal se Kellerman.

„Já jsem Londýňan a mám rád věci takové, jaké byly původně.“

„Mám rád lidi, kteří se nebojí říct svůj názor.“ zdůraznil Kellerman. „Chci, abyste si zapamatoval, superintendente Archere, že jste pro Scotland Yard velmi důležitý. O jakýchkoliv vašich návrzích nebo stížnostech budou nahoře opravdu vážně přemýšlet.“ Kellerman otevřel skříňku s doutníky. Tentokrát mu však nezapálil. Douglas měl pocit, že se k němu Kellerman chová zcela jinak než na všech předchozích schůzkách.

Kellerman počkal, až si Douglas vybere, určí špičku a sám zapálí. Pak, když viděl, že doutník hoří, pokračoval. „Máte větší vliv, než si uvědomujete, Archere. Z Berlína nám gratulovali k počtům vyřešených zločinů. Byla to většinou vaše zásluha.“

„Jenom v případě vražd,“ řekl Douglas.

„A kdo si myslíte, že čte hlášení dál než k vraždám? Policie a její velitelé...“ usmál se, „jsou hodnoceni podle procenta vyřešených vražd. Nikoho nezajímají skutečně důležité zločiny jako defraudace, sabotáže, žhářství, loupeže, vydírání a tak dále. Ne, je zajímavý jen vraždy, jediný zločin, který se v porovnání s ostatními objevuje poměrně řídkěji. Takže všichni z oddělení vražd jsou v podstatě ztraceně důležití, a proto takový starý vlk jako já ví, že jeho nejlepší detektivové musí dělat na vraždách.“

„Rozumím, pane,“ řekl Douglas.

„Chci říct, že za vámi budu stát, ať se děje co se děje. Pamatujte si to. Jestli se vám líbí práce se standartenführerem Huthem – prosím.

Ale pokud budete mít nějaké problémy, tak se stavte a uvidíme, co se dá dělat. Můžu mu přidělit někoho jiného.“

„Děkuji, generále, zatím si nestěžuji.“

„Vy nejste z těch, co by si stěžovali, superintendante. To vím. Ale kdyby přece jen, mé dveře jsou vám vždycky otevřené.“

„Děkuji, pane.“

Douglas se vymotal z Kellermanovy kanceláře. Z nedostatku spánku a z nasládlé vůně doutníku se mu točila hlava.

Harry Woods byl zavalen papírováním. Policie vůbec nevěděla, že by vražda Petra Thomase měla spadat pod jejich jurisdikci, dokud tam Harry nezašel s plnou rukou kuponů na benzin a protokolem výslechu souseda, který se zmiňoval o feldweblovi a jeho obchodních aktivitách.

Vojenská policie a její civilní protějšek se obvykle shodly na tom, kdo kterou část zločinu bude vyšetřovat. V tomhle případě bylo na metropolitní CID, aby případ vyšetřila.

Ale pak přišel důležitý telegram z vrchního velitelství wehrmachtu v Berlíně, nařizující, že veškeré písemnosti týkající se případu mají být předány standartenführeru SS Huthovi na Scotland Yard.

Každý jen trochu informovaný věděl, že popírání vlastnictví spisů nebo dokumentů by bylo v nejlepším případě hodnoceno jako lenost nebo nekompetentnost, v horším případě pak jako záměrné porušení rozkazů, vydaných nejvyššími místy.

Za těchto okolností bylo pro Harryho nepochopitelné, co mu sem všechno poslali. „Všechno“ znamenalo prakticky prázdné šanony, téměř nepopsané protokoly a nesmyslné výpisy označené razítkem „Přísně tajné“. Byla to od odesílatele bezchybná „práce“.

Douglas pomohl Harrymu některé spisy roztrždit. Mnoho formulářů bylo tištěno v němčině a oba je viděli poprvé v životě. Douglas nechal přinést sendviče a čaj a pracovali přes oběd. Při práci si výborně rozuměli a Harry byl, alespoň na chvíli, takový jako dřív. Po Huthovi nebylo ani vidu ani slechu. Podle vzkazu, který jim nechal, byl na konferenci. Ale Harry tvrdil, že určitě vyspává.

Asi v půl třetí zavolal Jimmy Dunn. „Už jsem ho viděl, pane,“ řekl Douglasovi. „Ještě jsem s ním nemluvil, ale viděl jsem ho na obědě s tím jeho pomocníkem. Prý má dnes odpoledne výuku. Říkal mi to ředitel. Jo a ten chlap se jmenuje John Spode.“

„Dobrá práce, Jimmy,“ řekl Douglas.

„Vůbec to není učitel, jenom tam vypomáhá. Ve škole mi dali jeho adresu. Řekl jsem, že jsem ze vzdělávacího institutu, ale myslím, že mi moc nevěřili. Pak jsem se šel podívat k němu domů. Je to taková zřícenina na Mafeking Street v Marylebone, nedaleko školy. Nikde žádné zámky a domovník také ne, tak jsem vlezl dovnitř a trochu se rozhlédl.“

„A?“

„Má tam dvě místnosti a společnou koupelnu. Není to tak zlé. Jen trochu špinavé, ale má pěkný stůl a na stěnách obrazy, které vypadají dost draze. Chci říct, že umění nebo starožitnostem moc nerozumím, ale tyhle věci vypadají dost stáře a jsou v dobrém stavu.“

„A on je čistý?“

„No ještě jsem si to tam pořádně neprohlédl, pane, ale myslím, že je čistý. Čistý, ale ne košer.“

To byl způsob, jímž angličtí policisté označovali prohřešky, nad nimiž zavírali oči.

„Zůstaň tam, Jimmy,“ řekl Douglas. „Já tam přijedu a podíváme se na to spolu.“

Desátá kapitola

Střechu domu totálně zničila zápalná bomba. Okna byla zabetonována prkny. A protože sklo bylo strašně drahé, nevypadalo to v okolí jinak. Jimmy zavedl Douglase do pokoje ve druhém patře.

Nábytek uvnitř skutečně vypadal starožitně. Jen samé vybrané kousky a daleko cennější než ve starožitnictví na Shepherd Market – dost na to, aby se tím člověk mohl živit minimálně deset let.

„Už se tu objevil domácí?“ zeptal se Douglas.

„Přede dveřmi mu stojí láhev mléka. Možná zmeškal zákaz vycházení a zůstal někde přes noc.“

Douglas pokýval hlavou. Porušování německých předpisů bylo na denním pořádku.

„Co se tu děje, Jimmy? Nebo už stárnu?“

„Jak to myslíte, pane?“

„Všude samé starožitnosti a v koupelně rozbitý držák na mýdlo. Na zemi šíleně drahý koberec a na posteli špinavé povlečení.“

„Možná je to takový lakomec, pane.“

„Takoví si mýdlo nekupují vůbec,“ řekl Douglas. Byla to hloupá odpověď, ale tohle nebyla špína. „Necítíš tu kuličky proti molům?“

Klekl si na všechny čtyři a přičichl ke koberci. „Musel být někde ve skladě, ještě před nedávnem,“ řekl, vstal a oprášil se. „Řekl bych.“ Pak se pustil do malé skříňky se zásuvkami. Přehraboval se v několika košilích a spodním prádle, původně vyrobeném pro britskou armádu. „Tady přece musí být něco osobního,“ mumlal, „... předělové knížky, doklady a tak.“

„Třeba to nosí s sebou,“ řekl Dunn. „Teď je to samá vloupačka, a než vám vydají nové papíry, to taky trvá dlouho.“

„A to tu nechá týhle cennosti bez pořádného zámku na dveřích?“ Douglas otevřel další zásuvku a opatrně se v ní přehraboval. „A hele! Copak to tu máme?“ Pod novinami, které vyplňovaly dno zásuvky, našel obálku s fotografiemi Spodeových rodičů, stojících se dvěma dětmi na

zahradě předměstského domu. „S takovými věcmi se člověk neloučí, Jimmy,“ řekl konstáblovi. „Ani když je tvůj život v sázce, nezapomeneš na svou rodinu.“ Na další fotografii stála nevěsta se ženichem. Byla to lehce rozmazaná momentka.

Douglas si postupně prohlížel všechny fotky, až došel k největší z nich. Byl to výstřižek ze starých novin, ostrý, s dobrým kontrastem. Na snímku byla skupinka laborantů v bílých pláštích okolo postaršího muže. Otočil obrázek a podíval se na zadní stranu. Několik razítek oznamovalo datum vydání a fakt, že autorská práva patří jisté agentuře. Pod razítky byl strojem psaný text.

„Dnes oslavil profesor Frick své sedmdesáté narozeniny. V laboratoři s ním byl tým spolupracovníků, se kterým v posledních letech pracoval na svých proslulých experimentech. Bombardováním atomů uranu neutrony získal profesor Frick bariový a kryptonový plyn. Tím se potvrdily jeho předchozí teorie o možnosti štěpení uranového jádra.“

Nevypadalo to na článek z titulní strany. Frickovi spolupracovníci tam byli vyjmenováni. Douglasovi jejich jména nic neříkala, až na dvě. „Dr. John Spode a dr. Wiliam Spode“. Douglas otočil fotku zpět a začal studovat tváře laborantů usmívajících se do sluníčka. Muselo to být ještě před válkou. „Je tohle ten člověk?“ zeptal se Dunna.

„Ano, pane,“ řekl Dunn. „To je on.“

„Kriste! Vedle něj je ten zavražděný ze Shepherd Market.“

„Mám požádat tu agenturu, jestli nemají v záznamech někoho, kdo si kupoval kopii?“ zeptal se Dunn. „Určitě to posílali sem.“

„No mohl bys to zkusit,“ řekl Douglas. Ještě jednou se rozhlédl po místnosti – zdi, skříně, parkety – všechno bez jakékoliv známky nedávné manipulace. Nic schovaného v nádržce na WC, jenom špína usazená na skříních a prach pod kobercem.

Pak se podíval na velký kuchyňský stůl, přitlačený ke zdi, aby bylo v místnosti víc místa. Sáhl dospodu, jestli tam není něco přilepené. Pak si klekl a ještě se pod stůl raději podíval. „Jimmy!“

Jako většina kuchyňských stolů měl i tenhle zásuvku. Odtáhli ho od zdi, aby ji mohli otevřít.

Uvnitř bylo pár lžic, vidliček a šlehač, ale nejvíc místa z celého prostoru zabírala umělá paže. Byla to pravá ruka vyrobená z lehké, nelakované slitiny. Rozpadla se na dvě části, protože jí chyběl kus loketního kloubu. Douglas přesně věděl který. Vytáhl ho z kapsy a namontoval tam, kam patřil.

Dunn obdivně hvízdal. Věděl, že se to od něj očekává.

„Tak to by stačilo,“ řekl Douglas. „Tohle je z místa činu. Zajímalo by mě, jestli to ztratil, když se prali.“

„Myslíte vraždu Petra Thomase?“

„Už tomu můžete říkat vražda Wiliama Spodea, Jimmy.“ Znovu rozmontoval ruku, nalezený kousek strčil do kapsy a zbytek vrátil do zásuvky. Byl tam ještě papírový pytlík. Douglas se podíval dovnitř a našel hodně používaný a dobře opatrovaný fotoaparát Leica. Patřila k němu spousta doplňků – objektivy, nástavce, filtry, držáky s čočkami a stativ. „To je ale pěkná věcička,“ řekl Douglas. Pak vrátili vše na své místo a přisunuli stůl ke zdi.

„Tyhle foťáky jsou v podstatě druhá měna,“ řekl Dunn. „Znám člověka, který do nich investoval životní úspory.“

„Dost nebezpečná investice, ne?“ odvětil Douglas.

„To jsou papírové peníze také. Takže myslíte, že mrtvý ze Shepherd Market byl mylně identifikován?“

„Nikdy jim nedokážu, že to bylo schválně,“ řekl Douglas. „Budou trvat na tom, že řekli jenom to co viděli, ale sázím svůj měsíční příděl tabáku, že lžou.“

„Kdo, pane?“

„Příliš mnoho svědků říká totéž, Jimmy.“

„Tak to asi bude pravda, pane.“

„Pravda je zvláštní věc,“ řekl Douglas. „Říkáte, že Spode bude celé odpoledne ve škole?“

„Měl by být,“ souhlasil Dunn. „Pojedeme pro něj?“

„Nejdřív zavolám na centrálu. Šéf bude určitě chtít být při tom.“

Předpoklad Douglase Archera se vyplnil. Standartenführer Huth slovy Harryho Woodse totiž představoval „typický příklad esesácké blbosti a smyslu pro největší zhovadilosti“.

Jedenáctá kapitola

Škola na Beech Road byla jednou z těch viktoriánských „pevností“, ve kterých většina londýnských dětí trávil školní dny. Z jedné strany stál napůl opuštěný kostel. Vydlážděná část hřbitova sloužila pro děti jako místo odpočinku o přestávkách. Strašné, pomyslel si Archer. Ubohý Duggie.

Naproti byla malá čajovna. Kdysi to bývalo příjemné místo, prosáklé vůní toastů s máslem a kondenzovaného mléka. Douglas si to pamatoval z doby, kdy byl ještě začínajícím detektivem. Pult byl vždycky plný táců s zemlovým nákypem, těžkým jako olovo a černým jako noc. Nyní však mosazný samovar produkoval jenom čajovou náhražku a v místnosti nebylo dost tepla ani na to, aby se alespoň zamžila okna.

„Máte čtyři čtyři v záloze,“ řekl Huth Douglasovi. „Zatím je budu držet zpátky. Zbytek lidí už obklíčil celý blok.“ Douglas šel ke dveřím a rozhlédl se. Vojáci byli v plné zbroji, oblečení do maskáčů a s granáty u pasu. Na Lisson Grove stálo několik nákladních aut a vedle nich týmy pro masové zatýkání, vybavené skládacími stolečky, psacími stroji a krabicemi náramkových pout.

Douglas věděl, že oficiální německá politika ráda demonstruje možnosti okupačních sil při prosazování zákona a pořádku, ale tohle nečekal.

„Měl jste mi dovolit, abych ho zatkl sám,“ řekl Douglas.

„Chci jim všem ukázat, že to myslíme vážně,“ odpověděl Huth. „Jdeme na to, ne?“

Přešli silnici. Jeden z vojáků se zasmál. Douglas se ohlédl k místu, kde čekaly zásahové jednotky. Vojáci byli uvolnění a spokojení. Douglase zajímalo, jestli by stříleli na školu, kdyby k tomu dostali rozkaz. A jestli něco o dětech věděl, tak rozhodně to, že už teď budou mít nosy přilepené na okenním skle – nebo o to alespoň žadonit. Znepokojeně pátral v oknech po tváři svého syna, ale nenašel ho.

Když vešli do vstupní haly, přivítal je hlučný vrátný. Bylo tu nezvyklé ticho – jako před bouří, jako by někdo celé škole přikázal, aby si ruchu před vchodem nikdo nevšímal.

„Co pro vás mohu udělat, pánové?“ zeptal se vrátný.

„Zmizte mi z cesty!“ zařval Huth. „Kde je ředitel? Schovává se pod stolem, nebo co?“

„Standartenführere,“ otočil se k němu Douglas. „Ten člověk je předmětem mého vyšetřování. Musím trvat na tom, že jeho občanská práva nebudou porušena. Já budu tím, kdo ho zatkne.“

Huth se usmál. „Drahý superintendente, my ho nehodláme zastřelit na útěku, jestli myslíte tohle.“ Šel dál, otevřel lítačky, za nimiž zmizel vrátný, a zařval: „No tak, zatraceně, řediteli! Vylezte!“ Pak se obrátil k Douglasovi. „Je tu příliš nezodpovězených otázek.“

Za chvíli se objevil ředitel a rychlými kroky došel až k nim. „Co se tu děje? Proč nás vyrušujete?“ zeptal se tónem, jaký Douglas naposledy slyšel ještě ve školních lavicích.

Huth se otočil, vzal hůlku a natáhl ruku, až se stříbrná hlavice na jejím konci dotkla ředitelova hrudníku. „Takhle,“ řekl a na chvíli se odmlčel, takže ticho rušilo jen ředitelovo těžké oddychování. „... se mnou...“ hovořil pomalu, aby zdůraznil každé slovo, „... nebo s mými podřízenými mluvit nebudete. Dává to vašim žákům velmi špatný příklad.“

Ředitel vypouklil oči a jeho důstojný, zvučný hlas se rázem roztřásl. „Vy jdete kvůli Spodeovi, že? Vůbec jsem ho neměl zaměstnávat. Jsou s ním jen problémy...“

„Kdepak je?“ zeptal se Huth, jako by mluvil s malým děckem.

„Spode?“

„Kdo jiný? Myslíte, že jsem sem přišel, abych si s vámi povídal o reichsmaršálovi Göringovi?“ – dlouhá pauza – „nebo o nejnovějších drbech o králi, královně a princeznách?“

„Ne, to jistě ne, pane plukovníku. Král... ha, ha, ha! Víím, že král je ve Windsoru s celou rodinou a že se mají dobře. Četl jsem o tom v buletině a dávám velký pozor, aby moji podřízení věděli, že nebudu tolerovat jakékoliv pomluvy o tom, že Jeho veličenstvo je vězněno v Toweru.“

„Kde je Spode?“ zeptal se znovu Huth a posunul si čepici do týla.

„Spode?“ usmál se ředitel nervózně. „Spode? Ale to přece víte. Je na policejní stanici.“ Znovu se usmál, když viděl jak se Huth začíná mračit. „Nebo ne? Ráno tu byl nějaký policista a ptal se, kde Spode bydlí.“ Huth zvedl obočí a Douglas pokýval hlavou. Ředitel je znepokojeně pozoroval a

pak pokračoval: „Samozřejmě jsem mu pomohl, jak nejlépe jsem uměl. Mně se líbí, jak to tady vedete. Před válkou jsem byl v Německu a už tehdy se mi váš systém moc líbil, samozřejmě se mi líbí i teď, obzvláště v Německu... tím nechci říct, že neobdivuji váš systém tady v Anglii...“

Douglas se vrátil do haly, kde na něj čekal konstábl Dunn. „Asi by ses tam měl vrátit, Jimmy, a přinést tu protézu, fotky a sáček s věcmi.“

„Ovládejte se, vy srabe,“ řekl Huth opovržlivě. „Kde je Spode?“

„Už jsem vám řekl, pane plukovníku. Někdo od policie sem volal a chtěl s ním mluvit. Tak jsem mu dovolil, aby odešel.“

„Kdo bral ten telefon?“

„Moje sekretářka. Okamžitě jsem poslal pro Spodea, aby si s ním mohli promluvit. Víte, máme tu jen jeden telefon.“

„Jak je to dlouho?“

Ředitel se podíval na hodinky, poklepal na sklíčko a poslechl si, jestli jdou. „Asi tak hodinka.“

Huth vyšel před hlavní vchod, rozkročil se a dvakrát zapískal na píšťalku. Před Huthem se sešikovali vojáci jako na nějaké přehlídce, před nimi jejich velitel se vztyčenou pravicí. „Toho šaška zavřete do zvláštní cely a nepouštějte ho k ostatním.“

„Vy si myslíte, že mu volali jeho kumpáni... Bože můj!“ řekl ředitel. Chytil Douglase za ruku. „Spode zneužil mé důvěřivosti,“ řekl. „Řekněte jim to. Vy jste přece Angličan, já vím, že jste Angličan... řekněte jim, že jsem nevinný.“

Douglas se začervenal studem. Nějaký voják odtrhl ředitele od jeho ruky. „Tak mi alespoň dovolte zatelefonovat ženě,“ úpěnlivě prosil ředitel, ale vojáci ho už strkali ze dveří. „Zatknout všechny učitele,“ řekl Huth, „a starší děti. Nemůžeme si být jistí, jestli v tom nejsou také zapleteni. V poslední době i patnáctiletí vraždí naše vojáky.“

„Pokusím se zjistit, kam Spode odešel,“ navrhoval Douglas. „Ten už bude dávno za horami,“ řekl Huth. „Tihle lidé jsou zatraceně rychlí.“

„Kdo jsou to ti oni?“ zeptal se Douglas.

„Teroristé,“ řekl Huth. Tak německá oficiální místa označovala hnutí odporu. „Raději se běžte podívat za svým synem. Dnes by tu měl být, ne? Vemte ho domů a vysvětlíte mu to.“

„Vysvětlit mu to?“ divil se Douglas. Nevěděl, jakým způsobem by svému synovi vysvětlil šílenství, v němž se zmítal svět.

„Děti jsou velmi poddajná stvoření,“ řekl Huth. „Nesvalujte všechnu vinu na to, že nemá matku.“

Douglas neodpověděl. Oba pozorovali vojáky ženoucí skupinku učitelů na školní dvůr. K bráně již byla přistavena nákladní auta.

„To je snad trochu zbytečné, nemyslíte?“ řekl Douglas. „Ti učitelé jsou nevinní, nic nevědí.“

„Teď už to nemohu zastavit,“ odpověděl Huth. „Ani kdybych s vámi nakrásně souhlasil.“

Vojáci s rámusem otevřeli korbu nákladáku a učitelé začali nastupovat. První z nich byl starší muž, kterému museli pomáhat. Jeden z kolegů ho lehce podepřel a stařík se nesměle usmál. Při všech masových zatýkáních je to stejné, pomyslel si Douglas. Vězni byli ujištěni, že zůstanou spolu s těmi, které znají. Měli pocit, že se jim nemůže nic špatného stát, protože přece nespáchali žádný zločin. Zatýkání se pro ně stalo vlastně jakýmsi výletem, piknikem, změnou ve stereotypu každodenního života. Vojáci to věděli také a jejich lehkovážnost podporovali. Svůj úkol tak ostatně splnili snáz.

„Máte nějaké nové zprávy o té dívce?“ zeptal se najednou Huth.

Douglas nechápal a neodpověděl.

„Já vím o tom, co se stalo na Trafalgar Square, vy idiote!“ řekl Huth. „Už se s vámi od té doby spojila?“

„Mě jste nechal sledovat a ji ne?“

Huth předstíral, že ho tato otázka ranila. „Hrajete mi na nervy, drahý příteli. Byla rychlá a moc chytrá. Příliš chytrá. Víc než by si člověk uměl představit.“

„Jen jeden člověk?“

„Byl to profesionál! Ano, moji lidé se mají ještě co učit. Nevěděli, že mají co do činění s velmi zkušeným agentem.“

„Sylvie a agent?“

„To jste nevěděl, co? Moc důležitá děvenka. Měli jsme jí odkrouhnout hned na začátku, když ještě byla šance. Takové jako ona poznají, kdy jim hoří půda pod nohama.“

„Myslíte, že cítila, že se blíží problémy?“

„Nebo jí to někdo řekl. Vždycky se někdo takový najde. Někdo zavolał Spodeovi, aby zmizel, ne?“ popotáhl. „No, nevádí, zkusí to znovu, protože se zoufale potřebují zkontaktovat. S vámi – superintendante.“

„Se mnou?“

„Myslím, že ano. Podívejte se, jak riskují... příště to možná nebude ta holka. Může to být kdokoliv. Souhlaste se vším, co budou chtít. Zjistěte, co mají za lubem.“

„Prosím?“

„Nejspíš budou chtít osvobodit krále.“

„Z Toweru?“

„Je to docela možné. Už to zkoušeli minulý měsíc a málem se jim to povedlo.“

„Bože můj!“ To vysvětluje spoustu věcí, pomyslel si Douglas. Králova vazba byla nejdůležitější věc, za kterou generál Kellerman odpovídal. Douglas si vzpomněl na obrovské přesuny v generálově úřadovně a sekretariátu.

„Bylo by lepší, kdyby se snažili o jednání,“ řekl Huth.

„Myslíte?“

„To není názor,“ řekl Huth. „To je vzkaz a chci, abyste jim ho vyřídil.“

„Půjdu za synem,“ řekl Douglas.

„Vemte si potom moji mercedesku. Určitě se mu bude moc líbit.“

„Domů to odtud není daleko,“ řekl Douglas, „a procházka mi prospěje. Alespoň se nadýchám trochu čerstvého vzduchu.“ Nakonec přece jenom zůstal. Měl strach, že se všechno zvrtně a začnou násilnosti.

Když se konstábl Dunn vrátil, ještě tam stál. „Všechno je pryč. Ruka i ten papírový pytlík s foťákem.“

„Jste si tím jistý?“

„Ani se neobtěžoval, aby ten stůl strčil zpátky ke stěně. Musel se vrátit zrovna, když jsme volali do Yardu.“

„To je zvláštní náhoda,“ řekl Douglas hořce.

Konstábl Dunn na něj chvilku nechápavě zíral a pak se zeptal: „Vy si myslíte, že mu volal někdo od nás?“

„To bych taky rád věděl,“ řekl Douglas. „No ještě, že mu alespoň něco chybí.“ Sáhl do kapsy, aby se ujistil, že tam má součástku protézy. „Ta umělá ruka je standardní výrobek ministerstva pro oběti války, že?“

„Vypadalo to tak.“

„Když někdo něco takového chce, musí napsat na žádost své pravé jméno. Ministerstvo to porovná s kartotékou a dotyčný bude muset ještě uvést čísla vojenských dokladů, hodnotu nebo předložit průkaz, pokud je to civilista. Zajdi na ministerstvo a zjisti, co můžeš. Jestli požádá o novou ruku nebo jen o ten chybějící kousek, tak o tom chci vědět ještě dřív, než se všechno vyřídí.“

„Nejspíš si bude myslet, že je to pro něj příliš nebezpečné,“ řekl Dunn.

„Je to nebezpečné,“ řekl Douglas, „stejně jako vracet se domů, když máš za zadkem policejního superintendanta. Ne, ten chlap tu ruku potřebuje a já věřím, že udělá všechno, aby ji získal.“ Pak si všiml syna a šel za ním.

Mezitím lidé z komanda rozložili skládací stoly a židle a psali protokoly, které pak dávali podepisovat veliteli. Dokumentace nezahrnovala jenom zatčené, ale také veškeré knihy a školní inventář, který jiní vojáci vynášeli ven. Tvářili se znuděně, protože věděli, že tohle operace, stejně jako spousta dalších, opakujících se každý den, neobjeví nic důležitého. Učitelé na korbě nákladního auta byli neklidnější a vážnější. Někteří se pokoušeli vykouknout, jestli někde neuvidí známé nebo příbuzné, ale vojáci je zaháněli zpět. Jedno ze starších dětí v nejbližším nákladáku mělo slzy v očích. Nějaký učitel se jej snažil uklidnit. Šedovlasý muž s kulatými brýlemi se na něj usmál a slabým hlasem začal zpívat: „Jsi-li šťastný a víš to, zatleskej.“

Zatleskal. Nemelodický, roztřesený hlas byl slyšet po celém dvoře, stejně jako osamocené tlesknutí. Další hlas se přidal: „Jsi-li šťastný a víš to, zatleskej.“

Tucet dalších dlaní se roztleskalo. V tu chvíli se přidal i chlapec, který stále ještě plakal. Němci se rozhlíželi a čekali na rozkazy, ale když žádné nepřicházely, pokračovali v dosavadní činnosti. „Jsi-li šťastný a víš to, tak to ukaž. Jsi-li šťastný a víš to, zatleskej.“

Všichni vězni zatleskali.

„Jedťe!“ zaječel Huth. Motory naskočily a první vůz se rozjel. To už zpíval celý konvoj. Nebyl to krásný zpěv. Byl to nehupební sbor vystrašených lidí, ale byla v tom zřetelná známka vzdoru a srdce každého Angličana, který je slyšel, se muselo rozbušit.

„Jsi-li šťastný a víš to, zadupej. Jsi-li šťastný a víš to, zadupej. Jsili šťastný a víš to, tak to ukaž. Jsi-li šťastný a víš to, zadupej.“

Když nákladáky zamířily k Edgware Road, Douglas ještě zaslechl dupání. Chytil Douggieho ruku a držel ji, jako by to byla jediná věc na světě. Doposud mu na práci pro Němce nic nevadilo. Koneckonců honil zločince. Ale najednou cítil, jak pomaličku padá do tmavého víru, který mu připadal jako noční můra. Nevěděl, jak tomu uniknout. Podle nových předpisů nebyl policistům povolen odchod ze služby. Těm, kteří se o to přece jen pokusili, byly sníženy příděly a nedostali pracovní kartu, takže se z nich stali žebráci. Douglas stiskl synovi ruku. „Au, to bolí,“ řekl chlapec.

„Promiň,“ omluvil se. Zajímalo ho, jestli na něj Douggie pohlíží stejně nemilosrdně odsuzujícím pohledem, jak je tomu dnes v mnohých vztazích mezi rodiči a dětmi.

Na Marylebone prošli kolem stánku se smaženými tuříny. Douggie došel k pultu a pozoroval prodavače. Jeho otec ho následoval. Křupavé zeleninové kousky byly syté, teplé, nebyly na příděl a pytlík stál jen dvě pence. Postarší prodavač podal jeden smažený kousek Douggiemu.

„Douggie, poděkuj,“ řekl Douglas automaticky.

„To je v pořádku, pane Archere, jsem rád, že se chlapci daří.“

Douglas byl zmatený. „To je pan Samuels, tati,“ řekl Douggie. „Pamatuješ?“

Douglas byl šokován zjištěním, že před ním stojí majitel Samuelsovy restaurace a čajovny, známého místa schůzek ve West Endu, proslaveného vynikajícími šlehačkovými dezerty a moučníky. Před časem byla restaurace změněna na rekreační domov pro německé vojáky. Z ožebračeného Samuelse se stal starý muž se ztvrdlou kůží na rukách a zapadlýma očima.

„Poslední dobou jsem nějaký roztržitý,“ vysvětloval Douglas, proč Samuelse nepoznal. Před válkou chodil se svou ženou a synem často do jeho restaurace na zákusky. „Dejte mi také jeden balíček. Vypadají výborně.“

Pan Samuels nasypal horké kousky zeleniny do kornoutu z novin. Douglas mu podával jednolibrovou bankovku. „Já vám ale nemohu na tohle vrátit, pane Archere. Je mi líto.“

„Tak mi to vrátíte příště.“

„Ne,“ řekl Samuels, ale pak změnil názor a vděčně zastrčil bankovku do kapsy. Jak se prohrabával v kapsách kabátu, všiml si Douglas, že na starém svetru má přišitou šesticípou hvězdu ze žluté látky.

„Váš hoch mě vždycky zdraví,“ řekl Samuels, jako by Douggie byl jediný.

„To se spraví, pane Samuelsi,“ řekl Douglas. „Slibuju.“ Pan Samuels se usmál a neřekl nic.

Douglas dohnal syna, který už měl nos přilepený k výloze Bensonova krejčovství. Ceny látek v poslední době zruinovaly spoustu krejčích, ale Benson, jehož dcera mluvila jakžtakž německy, si vedl docela dobře. Jeho výklad byl plný německých uniforem, knoflíků a odznaků. Douggie chytil tátu za ruku a pokračovali po High Street. „Ty děláš u gestapa, tati?“ zeptal se bez jakýchkoliv zábran.

„Ne, já dělám u Scotland Yardu. Jsem detektiv metropolitní policie, jako jsem byl vždycky – to ale přece víš, Douggie.“

„Ale gestapo je přece ve Scotland Yardu,“ řekl Douggie.

„Ne, gestapo je vedle v Norman Shaw Nortu a pracují tam jenom Němci.“

„Ale někdy s nimi spolupracuješ...“ dotíral Douggie. „No, já...“

„Někdy jo, že jo?“

„Tos někde slyšel?“

„Kluci ve škole to říkali.“ Zatahal tátu za ruku. „S klukama jsme chtěli vědět...“ řekl a odmlčel se.

„No tak Douggie, ven s tím, jsme přece kamarádi, ne?“

„Mohl bys nám sehnat odznak gestapa?“

„Oni nemají odznaky, jen identifikační karty.“

„A nemohl bys sehnat výložky, co mají esesáci... anebo aspoň jeden z těch stříbrných odznaků SD?“

„To těžko, Douggie.“

„Ale, tati,“ prosil Douggie. „Vsadil jsem se, že to zvládneš. Vsadil jsem se, že když někomu ve Scotland Yardu řekneš, tak ti to dá.“

„Ale proč, co by si s tím dělal?“

„Nevím,“ řekl Douggie. „Všichni kluci sbírají odznaky, ale nikdo ještě žádný takový nemá. Chtěli, abych se tě na to zeptal.“

Když vešli do domu paní Sheenanové, byla už tma a začínalo pršet. Douglas popotáhl. Měl strach, že chytil chřipku. Sedl si ke krbu, zachumlal se do kabátu a ruce ponořil hluboko do kapes. Douggie se posadil ke stolu a začal psát domácí úkol. K večeři měli kousek vařené ryby, a když Douglas uložil synka do postele, nalil sobě a paní Sheenanové skleničku whisky, kterou schovával na horší časy. Pak zalezl do postele, pomalu upíjel a četl Agathu Christie. Ale nepřečetl ani čtyři stránky a usnul.

Dvanáctá kapitola

Ráno vstal Douglas Archer velmi brzy a pustil se do práce. Vyslechl většinu ze svých nejlepších informátorů, ale brzo zjistil, že šeptanda v podsvětí neobsahuje prakticky žádné informace, které by mu nějak pomohly při vyšetřování poslední vraždy. Zjistil také, že po informacích je nápadný shon a někteří známí „práskači“ byli vzati do vazby. Před polednem si byl jistý, že všichni, kteří měli jen něco málo společného s Thomasovou smrtí, si před ohromnou armádou londýnských informátorů dávali zatracený pozor.

Odpoledne trávil jako jeden z mála Britů v Caxton Hall. Starší členové ústředního výboru nacistické strany NSDAP navštívili Londýn během svých obvyklých výjezdů za nákupy, jídlem, pitím a pamětihodnostmi. Douglas se musel zúčastnit večere s tříhodinovým proslovem k vyšším důstojníkům londýnské policie a velitelství SS.

Ani potměšilý Huth si nedovolil na tuhle schůzi nepřijít. Douglas ho pozoroval, jak se nudí, zívá, a unaveně kývá hlavou a tleská jen aby se neřeklo. Jako nebe a dudy v porovnání s Kellermanem, který také seděl za předsednickým stolem. Ten byl na takové akce zvyklý a věděl, kdy a kterou polopravdu uvítat souhlasným kývnutím hlavy. Navíc se během kariéry naučil zívát tak, že to vypadalo, jako by se usmíval. A usnout dokázal tak, že to působilo jako by se zrovna hluboce zamyslel. Když stranický představitel konečně domluvil, Huth sebral čepici, hůlku a už koukal, jak by zmizel, zatímco Kellerman dál bouřlivě tleskal a vrhal ze svého místa zářící úsměvy. Pak ukončil program – postavil se k mikrofonu a krátce poděkoval za řeč prodchnutou pravým národně socialistickým cítěním a průzračností myšlenek, které nesou žádný kompromis. Tuhle frázi používal při každé příležitosti.

Když se Douglas vrátil zpátky do kanceláře, uvítal ho Harry neobvykle formálním tónem: „Volal vám detektiv konstábl Dunn.“ Bylo na něm vidět, jak ho šťve, že na případu pracuje už třetí detektiv.

„Skvělé.“

„V agentuře mu řekli, že si sice někdo objednal kopii té fotografie, ale oni nevědí kdo. Prý platil poštovní poukázkou, takže žádná stopa.“

„To je ale smůla,“ řekl Douglas.

„Neměl bys na ty nacistický schůze chodit, když máš potom špatnou náladu,“ řekl Harry. „Dunn říkal, že chce za těma lidma z fotografie zajít. Jen tak pro jistotu.“

„Je tu někde čaj?“

„Nevěděl jsem, že jste u toho učitele našli nějakou fotku.“

„Tak teď už to víš.“

„Řekl jsem mu, ať mi ji zítra přinese. Uvidíme, co se s tím dá dělat. Ne, žádněj čaj tu nezbyl. Stejně byl pěkně hnusnej.“

„Až zavolá znovu, tak mu řekni, ať pokračuje dál v tom, co jsem mu přikázal.“

„Ale Dunn je ještě mládě. Pro něj je to moc nebezpečné. A nejsem si jistý, že má dost zkušeností na to, aby takovouhle práci zvládnul.“

Douglas došel ke stolu v rohu, na němž se kupily výsledky několikahodinové práce. Zbytky spáleného papíru z bytu na Shepherd Market musely být kousek po kousku odděleny, složeny k sobě a vloženy mezi dvě skleněné tabule.

„Uděláš co jsem ti řekl, Harry, ano?“ trval na svém Douglas a prohlížel si černou skládačku papírového popela. Neviděl na ní nic zvláštního.

„Rozkaz, pane!“ řekl Harry s předstíranou servilností. „Pro dnešek balím. Kde je Huth?“

„Na schůzce s nějakýma lidma z norského SD. Kvůli nějaké továrně na těžkou vodu, nebo co. Rozumíš tomu?“ Douglas pokýval hlavou.

„A co mu mám říct, když se bude ptát, kde jsi?“ zeptal se Harry. „Řekni mu, že nevíš,“ usmál se Douglas na odchodu.

Trináctá kapitola

Soukromý klub „U Berthy“ stál na Old Compton Street v Sohu. Vlastně to byl jen malý bar ve druhém poschodí, mezi střížnou filmů a starým krejčovstvím Charlieho Rossiho. Denní světlo se sem prodíralo džunglí pokojových rostlin, zřetelně trpících nápojem cigaretových nedopalků a alkoholem, který k jejich kořenům lila opatrná děvčata a policisté ve službě.

Osazenstvo podniku sestávalo z jednoho barmana a několika zákazníků, sedících vedle ornamenty zdobené pokladny. Samotná Bertha byla žena kyprých tvarů s neuvěřitelnou vyřídilkou a slovníkem zločince. Němci sem často posílali své agenty, aby odposlouchávali, co si lidé povídají, a tak tu obvykle bylo vidět nějakého mladého turistu sedícího v koutku u piána, který toho moc nenamluvil, ale slyšel všechno.

Když Douglas dorazil, bylo tu asi půl tuctu stálých zákazníků. Všichni se zrovna vrátili z dostihů v Epsomu, jednoho z mála závodišť v jižní Anglii, které přežilo boje. Dohadovali se mezi sebou o vítězích a sázkách. Na pultu stála láhev francouzského šampaňského a druhá už byla připravena v nádobě s ledem ve dřezu. Douglase přivítali s nadšením, přestože dva z nich kdysi zavřel na tři roky a zbylým čtyřem způsobil značné potíže. Rovněž Roger, melancholicky vyhlížející Australan, vydělával poměrně slušné peníze v hazardních hrách, především v kostkách, které speciálně upravil, aby na nich padala jen nízká čísla.

Hazardní hry Hrozného Jimmyho Seckera byly o mnoho čestnější. Jimmy a jeho kumpáni obvykle dost prohrávali a jejich nelegální akce policie vždy brzy odhalila. Zabavila karty, kostky i peníze jako důkazní materiál. Oběti byly obvykle šťastné, když už o tom nikdy v životě neslyšely.

„Bertho, skleničku pro starýho kamaráda, superintendanta Archera z Yardu.“

Muž, který objednával, byl evidentně vůdčí osobností celé party. Měl na sobě oblek z tmavého donegalského tvídu, ozdobeného černými a hnědými spirálami. Z kapsy mu trčel hedvábný kapesníček tmavě zlaté barvy. Jeho obličej dokonale kontrastoval s pečlivě vybraným oblečením; žlutá, vosková plet' a malé, neupřímné oči. Ani knírek neseděl k obleku venkovského gentlemana; byl úzký, pečlivě střižený, přesně takový, jaký by zvolil herec pro roli gigola.

„Nech toho, Arthure,“ řekl Douglas. Měl sto chutí mu říct, jak nesnáší, když mu někdo říká Archer z Yardu, ale pak si to rozmyslel.

„Nic ve zlém,“ ohradil se Arthur. Popadl šampaňské a přilil do skleničky. „Jen si dejte, superintendante. Tohle je pravý,“ otočil láhev a ukázal na etiketu.

„Já ti věřím, Arthure,“ řekl Douglas. Arthur – tabákový král – obchodoval s kradeným vínem a cigaretami. Pro takové lidi byl nový režim skutečným požehnáním.

„Slyšeli jsme, že u Yardu končíte a budete dělat pro nácky.“

„Je mi to líto, ale budu vás muset zklamat,“ řekl Douglas. „Nejspíš tu s vámi ještě nějaký čas zůstanu.“

„Tak to je dobrý.“

„Moc dobré, Arthure.“

„Jen si dejte,“ pobízel ho Arthur. „Život je krátký.“

„Vidím, že o alkohol nouzi nemáš,“ řekl Douglas.

„Ale mám,“ ušklíbl se Arthur. „Já nevím co s tabákem. V chlastu jede Skotskej Johnny.“ Osazenstvo se rozesmálo. Dokonce i Douglas se usmál.

„To snad není pravda,“ řekl.

„No tak, superintendante. Nebuďte smutnej. Vždyť je tak hezky a máme se dobře. To se přece smí, ne?“

„Tak na zdraví,“ řekl Douglas a napil se.

„To už je lepší, takovéhleho superintendanta Archera si pamatuju,“ chválil ho Arthur. Všichni se napili. Bertha za barem jen smočila rty, jak to dělají lidé, kteří celý život pracují s alkoholem.

„Kolik jsi vyhrál, Arthure? Nevěděl jsem, že sázíš na koníčky.“

„Taky jsem nikdy nesázal. Jen jsme se jeli podívat za starejma kamarádama, trochu se vyřvat. Ta výhra mi nezaplatila ani taxi.“ Arthur se napil a pokračoval: „Moje máma, dej jí pámbu hodně štěstí, vždycky říkala, že kuň na člověka nikdy nevsadí. Rozumíte mi?“

„Tvoje máma je srandistka, co?“ řekl Douglas přívětivě.

„Ale vždyť jste ji už potkal,“ řekl Arthur. „Vy jí přece znáte. Tady od Berthy, vánoce 1938, pamatujete? Udělal jste na ni tenkrát velký dojem. Koupil jste jí portské s citronem a řekl, že jsem hodnej a pracovitej kluk, kterej se akorát dostal do špatný party.“ Arthur se rozesmál, až polil Douglasovi rukáv šampaňským. Ještě s úsměvem na rtech ho utřel a řekl: „Moc se omlouvám, superintendante. Dejte si ještě trochu. Je přímo z Francie.“

„Na rozdíl od toho francouzského šampaňského, co prodáváš ve sklepe, který máš pronajmutý ve Fulhamu.“

„Ale, ale, ale, superintendante – takový jsou zákony trhu, ne? Každěj má něco. Já vám zase nekecám do toho, jak chytat zločince.“

„Když jsi nevyhrál na dostizích, tak co slavíš? Kdepak jsi na to vzal peníze?“

Arthur si všiml dalších skvrn na Douglasově rukávu, vytáhl z kapsy hedvábný kapesník a snažil se je utřít. „Klídek, superintendante,“ řekl Arthur. „Všechno přísně legální. Znáte Sydneyho Garina?“

„Toho malého Armence, co obchoduje s uměním? Toho zná každý.“

„Malý Němec, odnedávna,“ opravil ho Arthur. „Hrabě Garin, slavný expert na árijské výtvarné umění.“ Ostatní se rozchechtali a Arthur jim znovu nalil šampaňské. „No a ten Garin se teď spojil s Peterem Shetlandem, který se stal vévodou nevím odkud, když mu minulý rok zemřel otec. Toho přece znáte, superintendante. Peter Shetland, vysoký, hubený kluk, občas sem chodil.“

„Ano, znám,“ řekl Douglas.

„Peter Shetland – teď nosí takový to sklíčko na jednom oku...“ Arthur protáhl obličej, „... a je moc zadobře s náckama. Ti šašci si strašně rádi hrajou na lepší společnost! Sydney Garin je mozek, Peter výstavní panák a tak dělaj skvělý obchody.“

„A jaké?“

„Prodávají obrazy z národního pokladu Němcům a taky pro ně. Když nějakej pohlavár šlohne oltářní obraz z katedrály v Polsku, tak s tím Garin jede do Švýcarska nebo do New Yorku a hraje si na agenta, aby nevznikly nějaké pochybnosti, odkud se to vzalo. Takhle to kolikrát prodá i za několik set tisíc liber a pak si z toho strhne pěkný procenta. Dovedete si představit, jak se jim asi vede.“

„Dovedu,“ řekl Douglas.

„Většinu těch věcí mají na Shetlandově venkovském zámku blízko Newmarketu. Je to tam zatraceně pěkný. Říká se, že tam přespala i

královna Alžběta a kdoví, kdo ještě. Zvou si tam nácky na hony a rybaření a prodávají jim tam ty obrazy po tuctech.“

„Stále ještě nechápu, co s tím máš společného ty,“ řekl Douglas. „A jak je možné, že si tu dávám tohle vynikající šampaňské?“

„Mám s nimi určité styky, superintendante. To jsem vám ještě neřekl?“

„Nějak si na to nemohu vzpomenout, Arthure. Pamatuji si jen, jak jsi na mě křičel z lavice obžalovaných, že se mi pomstíš, když tě posílali na tři roky do chládku za těžké ublížení na zdraví.“

„Normální přehánění,“ řekl Arthur mírně. „Tenkrát jsem byl ještě mladej kluk. Jak jsem řek, mám styky. A kdybyste se mnou spolupracoval a chránil mě před problémy se zákonem, mohl bych to rozjet naplno.“

Douglas ignoroval nabídku ke korupci. „Takže jsi prodal šampaňské Sydney Garinovi?“

„Jestli jsem mu prodal nějaké šampaňské! Ne míň než padesát beden. Dneska maj nějakou velkou chlastačku. Největší co tohle město vidělo od začátku léta. Jen se běžte podívat na Portman Square, superintendante, a rozlousknete tam polovinu nevyřešených zločinů v Londýně.“

„Možná to udělám,“ řekl Douglas. „Ty tam budeš také?“

„Kdepak!“ mávl Arthur rukou. „Já jsem jen, jak říkají, dodavatel. Nepustí mě ani k hlavnímu vchodu. Ani abych si mohl vybrat prachy, které mi dluží.“

Douglase náhle něco napadlo: „To od nich dostal Petr Thomas zboží do toho starožitnictví?“

Arthur obešel pult, vzal si z police krabičku cigaret, pak se vrátil a pokračoval v konverzaci. „Vy si snad děláte srandu, superintendante. Vždyť víte, že žádný Petr Thomas neexistuje. A Sydney se takovýma věcmi vůbec nezabývá. Garin a Shetland jsou obchodníci s uměním. Jen muzejní kousky.“

„A Petr Thomas?“

„Petr Thomas nikdy neexistoval. Byla to jenom skrýš pro odbojáře. Používali ten krámeček jenom jako místo schůzek, předávali si tam peníze a tak. Někdy tam lidi, co jim drží palce, přinesli nějaký kousek nábytku, aby to mohli prodát a něco si přivydělat.“ Otočil se a zachytil příkrý pohled, který po něm vrhla Bertha. „Teď už je to stejně jedno, Bertho. Už tím nikomu neublížíme.“

„Tak kdo byl ten mrtvý? Zdá se, že o tom dost víš.“

„Vím jen to, co slyším,“ řekl Arthur. Jemně říhl. Bylo znát, že moc pil. „Byl to starší z bratrů Spodeových, vědec. Před válkou dělal na tom rozbíjení atomů, nebo co. Docela chytřej chlápek...“

„Pracoval v tom starožitnictví?“

„Ale ne!“ řekl Arthur. „Všichni tihle vědátoři byli okamžitě pochytaní, jak sem Němci vtrhli. Někteří museli do Německa, a jiní, jako Spode, pracují pro nácky na tajné zbrani tady v Anglii.“

„Spode?“

„Nějaká velká vojenská základna v Devonu. Všechno přísně tajné. Chtějí tam vyrobit nový druh jedovatýho plynu nebo co.“

„Bringle Sands?“

„Asi,“ řekl Arthur. „Tumáte, pijte.“

Douglas si s ním ještě chvíli povídal, ale pak zjistil, že Arthur nic víc neví.

Z telefonní budky blízko baru zavolal Sydney Garinovi do jeho velkého sídla na Portman Square. „Superintendent Archer,“ ozval se Garin úlisným hlasem. „Jaká to zvláštní souhra náhod. Na stole přede mnou leží půlkilový balíček pravého cejlonského čaje, který jsem vám chtěl zrovna poslat. Vím, že jste velký znalec čaje. Myslím, že by nemělo cenu dávat takovou vzácnost někomu, kdo si do toho nalije mléko a nasype cukr.“ Mluvil pomalu, se slabým cizím přízvukem.

„To je od vás moc hezké, pane Garine, že na mě pamatujete,“ řekl Douglas, „ale víte přece, jaký mám názor na takovéhle dary.“

„Vy mi nerozumíte, superintendente,“ řekl Garin bez jediného zaváhání. „Tohle je osobní dar vedoucího indické obchodní delegace, která právě přijela do Londýna. Dal mi pár balíčků, abych je rozdál lidem, o kterých vím, že to ocení.“

„Možná bychom mohli vypít šálek toho čaje spolu, pane Garine.“

„S největší radostí, superintendente.“

„Slyšel jsem, že večer pořádáte nějakou slavnost.“

„Takový klidný večírek předválečného charakteru,“ řekl Garin, „ale měl jsem štěstí a povedlo se mi sehnat některé, v současné době velmi vzácné druhy potravin a pití.“

„Právě jsem mluvil s jedním z vašich dodavatelů,“ dodal Douglas. „S Arthurem, tabákovým králem.“

„Ach ano! Arthur, ano. Moc prima člověk. Ano. Něco pro mě také sháněl.“ Zatímco hovořili, zaslechl Douglas hlas v pozadí. Byl to pečlivě

modulovaný hlas Petera Shetlanda. Když si konečně přečetl Archerovo jméno, které Garin napsal na kus papíru, zeptal se: „Co sakra chce?“

Sydney Garin prošel v životě spoustou extrémně nebezpečných situací, a věděl, kdy má co dělat. „Podívejte, Douglasi,“ řekl, když si konečně vzpomněl na Archerovo křestní jméno, „přijďte večer a přesvěčte se sám. Potkáte tu hodně skvělých lidí a také pár vašich nadřízených ze Scotland Yardu.“

„To bude dost nesourodá společnost, nemyslíte?“

„Dobrý vtip, Douglasi,“ smál se Garin. „Budete moci přijít?“

„Nechci vás zklamat, ale budu,“ řekl Douglas. „Vypadá to, že budete potřebovat někoho, kdo vám ohlídá vaše diamanty.“

„Přece nemůžete pracovat čtyřicet hodin denně.“

„To povězte mému šéfovi,“ řekl Douglas.

„A kdo je to?“ ptal se Garin v očekávání dalšího vtipu.

„Standartenführer SS, dr. Oscar Huth.“

„Začínáme okolo půl deváté,“ řekl Garin. Veškerá rozvernost z jeho hlasu zmizela. „Černou kravatu, samozřejmě.“

„Nebo uniformu?“

„Nebo uniformu, superintendente. To je také dobré. Ale teď už musím jít. A tout à è heure.“

„Arrivederci, pane Garine,“ řekl Douglas.

Čtrnáctá kapitola

Zatímco Tatler, Queen a další obrázkové časopisy z lepší společnosti zveřejňovaly články o britské šlechtě, slavicí svatby a jedenadvacáté narozeniny sýrovými sendviči a podomácku vyrobeným pivem, z trosek porážky vyrostla nová společenská třída. Shetland, namyšlený aristokrat, a Sydney Garin, kdysi chudý Armén, se stali multimilionáři.

„Dobrý večer, pane Garine. Dobrý večer, paní Garinová.“

Garinova manželka – mrňavá žena s vlnitými vlasy ověšená perlami a diamanty – se usmívala, jako by měla radost, že si jí vůbec někdo všiml. Její syn se povinně usmíval na každého příchozího.

Dalo se čekat, že tu bude plno Němců: generálové, admirálové a lidé z civilních úřadů, které – pod dohledem protektora – ovládaly okupovanou Británii. Anglickou stranu zastupovali členové parlamentu a loutkové vlády, kteří velmi rychle zvládli svou roli v nacistickém superstátu rozkládajícím se téměř po celé Evropě. Premiér se písemně omluvil, neboť musel na shromáždění německých učitelů.

Byli tu i lidé z Whitehallu; vysocí úředníci, jejichž úřady pracovaly pod německou vlajkou stejně dobře jako za vlády konzervativců nebo socialistů. Na seznamu pozvaných hostů nechyběli ani příslušníci vysoké šlechty. Někteří přijeli až z Polska, Itálie a Francie. Ale byli tu domácí zbohatlíci, obchodníci schopní sehnat cokoli od tisíce párů holinek přes sto kilometrů elektrického plotu až po modré z nebe.

Jako probuzení z hrozné noční můry, pomyslel si Douglas s pohledem na dlouhé šaty z jemného hedvábí, pečlivě střižené obleky a perfektně upravené smokinky číšníků. Byl to šokující kontrast s krutou situací lidí venku, za kovaným plotem a dobře udržovanou příjezdovou cestou ke Garinově paláci.

I hlasy tu zněly trochu jinak. Na rozdíl od shonu a šepotu, které se staly jakýmsi symbolem britského života, se v těchto obrovských, dobře vytopených místnostech ozývalo veselé žvatlání. Nic však nepřekvapovalo

tolik jako množství světla v každé místnosti. Paprsky se proplétaly sklenicemi šampaňského a odrážely se od pozlacených rámců zrcadel a broušeného skla.

Byl to nádherný dům, srovnatelný s Portman House stojícím jen pár metrů odtud a vybaveným tolika nádhernými předměty, že z něj klidně mohlo být muzeum. A stejně jako v muzeu se exponáty hromadily jeden vedle druhého jako při nějaké monstrózní soutěži o absolutní krásu.

V protějším rohu tanečního sálu, za dvěma přijímacími místnostmi a řadou skládacích dveří s květinovou freskou ze šestnáctého století, stálo malé pódium pokryté diskrétním červeným sametem. Na něm stál dvoudílný oltář vlámského mistra, který Sydney Garin koupil v Ženevě. Dnešní večer měl být v podstatě věnován obdivu tohoto skvostu, neboť zítra ho říšský maršál Göring očekával ve své soukromé galerii v Karinhalle. Výměnou slíbil Garinovi „dekadentní“ surrealistické obrazy, zabavené neárijským majitelům.

Po celém sále postávaly skupinky německých důstojníků, pyšných na svou uniformu, ale hovořících velmi nesmělou angličtinou. Tu a tam k nim promlouval jakýsi člověk, jako by hlídal zájezd postarších turistů. Objevovaly se tu i vysoké šarže – sebejistí muži s krátce střiženými šedivými vlasy a odznaky admirality na bílých blůzách nebo s červenými lampasy na širokých kalhotách, které patřily generálům. Někteří z nich s sebou měli osobní tlumočníky v uniformách.

Ani děvčat tu nebylo málo. Boubelky s drahým mejkapem vtěsnané do titěrných hadříků s hlubokými výstřihy a sukýnkami těsně pod zadečkem. Kdekoliv jinde v Londýně by nebyly nápadné, ale v téhle společnosti budily pozornost. Koneckonců možná právě tohle chtěly. Rychle se naučily, jak splácet dohromady pár německých frází – s perfektní výslovností – a když studnice znalostí vyschla, stačilo pár úsměvů a bylo to v pořádku. Úsměvy a tanec nevyžadovaly trapné konverzování.

V ohraničeném kroužku pod překrásným obrazem ukřižování Ježíše Krista poznal Douglas reprezentativní výběr nové londýnské smetánky. Šťěstí se na ně usmálo už v době, kdy německá tisková kancelář oznámila, že Churchill požádal o příměří.

Majitel jedné skromné restaurace v Sohu prodal v prvním týdnu oslav přes dva tisíce lahví šampaňského. Ve třpytu diamantů se topila vdova po vojenském vysloužilci, která ještě před rokem cíдила kliky v polorozpadlém hotelu třetí kategorie na Bayswater Road. Jeho poloha blízko velkého klubu německých důstojníků způsobila, že se brzy stal vyhledávaným místěčkem

lásky pro vojáky a holky z ulice – nikdo se na nic neptal, pokoje na hodinu – a tak ho majitelka za pár týdnů prodala konzorciu německých podnikatelů za částku dosahující milionu liber.

Všechny slavné hotely slibovaly svým akcionářům tučné dividendy, ale existovaly i jiné podniky, ve kterých se po příchodu Němců dalo slušně vydělat. Pottinger – vousatý snědý muž vyhlížející jako Francouz – se zpočátku hrozně zadlužil, když rozjel firmu s korespondenčním kursem angličtiny. Teď měl však takové zisky, že si platil několik finančních poradců, aby věděl, do čeho dál investovat.

Rudolící muž v krajkové košili, skotské kostkované sukni a podkolenkách byl původně majitelem zchátralé destilační továrničky v Argyllu. Dlouholeté kontakty s německou EVM stačily k tomu, aby se z něj stal milionář prakticky přes noc. Stejní lidé umožnili zbohatnout i jeho švagrovi, který se stal „dvorním dodavatelem“ irských koní a střeliva pro německou armádní skupinu Jih ve Velké Británii. Tihle všichni se výborně bavili u nohou umučeného Krista.

Douglas poodstoupil, když si jeden plukovník razil cestu ke stolu s občerstvením. Za ním krácel hezký mladík ve zcela novém společenském obleku. Piloti luftwaffe stojící poblíž se rozesmáli, plukovník zrudl, ale neohlédl se.

„Mám tu báječný akvarel od Turnera, superintendante,“ ozval se kdosi. Douglas se otočil a uviděl před sebou zářícího Shetlanda. „Málo lidí ví, že se Turner dokázal vypracovat až k takovému stupni realismu. Tady to je Napoleon. Skutečný sběratelský skvost.“ Shetland se od Garina naučil mluvit o věcech, jako by už patřily těm, kdo se na ně dívají.

„Už jsem ho jednou viděl,“ řekl Douglas.

„Vy máte ale paměť,“ podivil se Shetland. „Kdysi patřil Tatově galerii, ale ti mají teď málo místa. Byla by škoda, aby takové mistrovské dílo zplesnivělo někde v depozitáři.“

„Je snad na prodej?“

„Všechna muzea se teď zbavují různých věcí,“ řekl Shetland. „Myslím, že je to správné. Jen ať si umění najde svůj trh.“ Douglas se znovu podíval na obraz.

„Státní dotace se snížily na minimum a nemůžeme očekávat, že německá vláda bude financovat naše muzea, že ano.“

„Ach ne, to jistě ne,“ řekl Douglas tak, že se na něj Shetland otočil, jestli to nemyslí sarkasticky. Douglas Archer měl reputaci velmi sarkastického člověka. „A vy zajišťujete prodej?“ pokračoval Douglas.

„Je to tak lepší a čistší. Nakoupíme přímo z muzea a pak to prodáme klientům.“

„S přírážkou samozřejmě,“ řekl Douglas. „Ne vždy,“ odvětil Shetland líbezně. „To mě překvapuje.“

„Stále uvažujete jako policista,“ usmál se Shetland.

„Spíš jako účetní,“ řekl Douglas. Na druhém konci představoval Garin svého sedmnáctiletého syna Davida německému plukovníkovi.

Shetland odplul a úsměv z jeho tváře zmizel.

„Konečně! Alespoň někdo s kým si můžu popovídat.“

Douglas se otočil a uviděl Barbaru Bargovou v překrásných dlouhých šedých hedvábných šatech s krajkovým živůtkem. „Dobrý večer, slečno Bargová. To je ale milé překvapení.“

„Také jste mi mohl pochválit šaty,“ řekla. „Jsou od Schiaparelliho z Paříže, a stály mě tři měsíční platy.“

„Nemám slov.“

„No dobrá, zachránil jste to, superintendente,“ zasmála se. Když se smála, byla ještě krásnější.

Otočili se a rozhlíželi se po sále. Několik párů tancovalo do rytmu šikovně zaranžované verze „Red River Valley“. Saxofony hrály jemně, něžně, až se jim rozbušila srdce.

„Ta písnička mi připomíná dobu, kdy jsem ještě studovala na střední škole,“ řekla.

„V Americe?“

„Ve Wisconsinu. Tenkrát jsem chodila s klukem, co hrál ve školním fotbalovém týmu a měl klíče od tátova nového chevroletu. Měla jsem dobré známky, ale jedinou mojí starostí bylo stát se vedoucí fanynek.“

„Nechcete si zatančit?“

„Mohli bychom to zkusit,“ řekla.

Barbara netancovala moc dobře, ale nechala se vést. Zdálo se, že je ten typ, co se lehce zamiluje. „Tančíte dobře, superintendente.“

„Nesmíte věřit všemu, co se píše o policistech. Kdysi jsem hodně tancoval.“

„Slyšela jsem o vaší ženě. Je to hrozné. Ale máte ještě syna, že?“

„Ano, naštěstí nejsem úplně sám,“ řekl Douglas. „Vy jste se na mě vyptávala?“

„Bylo to ode mne hloupé, já vím. Když jste se představoval, měla jsem si uvědomit, že vy jste ten slavný Archer z Yardu. To až pak... Vadí vám moc, že vás agresivní novinářka nepoznala?“

„Zůstat nepoznán je součástí mé práce.“

Usmála se.

„Co se stalo s tím fotbalistou z Visconsinu?“

„Provdala jsem se za něj,“ řekla. „Jak jste na tom s tou vraždou?“ zeptala se, ale ještě než stačil Douglas odpovědět, pokračovala: „Ach... určitě jste se mnou nešel tancovat, abychom mluvili o vraždách.“

„Ne, já...“

Položila mu ruku na ústa. „Jestli řeknete ano, tak se urazím.“

„Jste ještě vdaná?“ zeptal se Douglas.

„No, to už je lepší,“ řekla a přitiskla se k němu, takže ucítil vůni jejího parfému. „Tuhle písničku miluju. Ne, nejsem vdaná. Už, ne.“

Broukala si melodii a zazpívala mu do ucha pár slov písně. „Neopouštěj mě, když mě miluješ. Nepospíchej s rozloučením. A pamatuj na Red River Valley a na tu dívku, co na tebe čeká.“

Barbara Bargová byla velmi atraktivní žena. A tu noc její poddajné tělo, bystrá mysl a zářivý úsměv probudily v Douglasovi myšlenky, o nichž si myslel, že jsou hluboko pohřbené. Její čerstvě umyté vlasy se dotýkaly jeho tváře. Přitiskl ji k sobě. Zvedla hlavu a nesměle se usmála. „Douglassi,“ řekla něžně, „nechod'te domů beze mne.“

„Ne, nepůjdu,“ řekl. Pak pokračovali v tanci bez jediného slovíčka.

Douglas si myslel, že se mu podaří strávit večer s nejkrásnější ženou v sále, ale zklamání přišlo hned, jakmile přestala hrát hudba. Reportéři, kteří právě přiletěli z New Yorku, si jí všimli, a tak ji zanechal jejich blábolení a odešel pro dvě skleničky šampaňského.

Prorážel si cestu hlučnou skupinkou důstojníků Rudé armády, kteří podezřívavě ochutnávali kaviár a nalévali se skotskou.

„Dvakrát šampaňské! Není to trochu moc, superintendante?“ volal hlubokým veselým hlasem George Mayhew.

„Jedna je pro mou matku, pane. Čeká venku na ulici.“

„Myslím, že jsem ji viděl. Neměla na sobě uniformu gruppenführera SS?“

Byla to jedna z krutých nárazek na matronovitou postavu generála Kellermana. Douglas je neuznával, ale přesto si dovolil lehký úsměv.

„Rád vás vidím, Archere.“ V Georgi Mayhewovi se spojovala přirozená atletická postava s drezúrou profesionálního vojáka. Jeho oblek byl ušit v konzervativním, ne-li staromódním stylu. Nosil naškrobené límečky namísto těch moderních ohnutých, které podle jeho slov slušely spíš muzikantům tanečních orchestrů. Měl stále ještě tmavé a husté vlasy

zčesané dozadu a knírek, který si nechal narůst už v roce 1914, aby vypadal dost starý na svou funkci velitele pluku. To bylo ještě předtím, než obdržel vyznamenání za statečnost a dva válečné kříže.

Mezi válkami se plukovník George Mayhew stal důležitou postavou politického života. Často navštěvoval Whitehall; zaměstnanci Scotland Yardu, ministerstva vnitra a zahraničí a Dolní sněmovny parlamentu ho považovali téměř za „inventár“. Několikrát hrál za ragbyový tým metropolitní policie a i nyní, kdy přece jen zestárl, sledoval téměř každý důležitý zápas alespoň z tribuny.

„Jak se má Harry Woods?“ zeptal se Mayhew. S Douglasem se Mayhew seznámil právě díky Harrymu – byli spolu ve stejném ragbyovém týmu.

„Je to pro něj těžké,“ řekl Douglas.

„Pro všechny je to těžké,“ řekl Mayhew a třel si ruce jako by mu byla zima. Mayhew měl Harryho rád, zvláště jeho filozofii venkovského policisty. Díval se na Douglose ve vypůjčeném obleku a snažil se zjistit, proč se policejní superintendant jeho ražení účastní takovéhle akce. Nebyla to jenom možnost zadarmo se nacpat kaviárem a šampaňským. To muselo být jasné každému, kdo ho znal.

„Stárí je pro člověka jednou z nejdůležitějších věcí,“ řekl Douglas. „V jeho věku se těžko někdo smíří s tím, že se jeho vlast ze srdce obrovského impéria náhle stala zastrčenou kolonií.“

„Chudák starý Harry,“ řekl Mayhew. „Už brzy půjde do důchodu, ne?“

„Nevím jak vyjde s penzí seržanta.“

„Však ono bude líp,“ řekl Mayhew, jako by k tomu měl nějaký závažný důvod. Usrkl šampaňského a dodal: „Když se o to zasloužíme.“

„A jak se o to zasloužíme, pane?“

„Skutečně to chcete vědět?“

„Ano.“

„Můžem si o tom promluvit... později?“

„Jistě.“

„Chtěl bych vám někoho představit.“

Douglas pokýval hlavou a podíval se, co dělá Barbara. Plukovník si toho všiml a řekl: „Trefil jste do černého, hochu. Slečna Bargová miluje londýnské policisty.“

„Vy ji znáte?“

„Je to šikovná děvče, Archere. Kdybych byl o něco mladší, asi bych vám pořádně zatopil.“ Douglas se na něj překvapeně podíval. Mayhew se lekl, že ho urazil a rychle dodal. „Nic ve zlém, superintendante.“

„Uvidíme se později, pane.“

Večer Douglasovi utekl, ani nevěděl jak. Tančil s Barbarou, jedli spolu humra a dohadovali se, jestli Manet byl lepší než Rubens. Bublínky šampaňského stoupaly do nosu a Londýn byl zase na chvíli jako dřív.

Pak přišel Bernard Staines, že se plukovník Mayhew shání po Douglasovi. Bernard byl kormidelníkem v jachtklubu na univerzitě, kam chodil i Douglas. Od té doby se téměř vůbec nezměnil; střízlíček se spadlými rameny a brýlemi na nose.

„Už dlouho jsem tě neviděl v Oxfordu nebo v Cambridgi, Douglasi.“ Na rozdíl od ostatních spolužáků neříkal Douglasovi Archere.

„Abych řekl pravdu, cítím, že už tam nepatřím. Teď se lidé chodí do klubu pobavit a nikdo nemá zájem, aby je odposlouchával nějaký policajt.“

„Jen blb by si mohl myslet, že si může někam zajít a uvolnit se, aniž by ho někdo odposlouchával,“ řekl Bernard.

„Máš pravdu, Bernarde. Jen abys na to nezapomněl.“ Bernard měl radost, že s ním Douglas souhlasí. Stejně jako spousta jemu podobných trpěl pocitem, že jeho znalosti nejsou patřičně využity. Detektiv superintendant Douglas Archer byl jistým zosobněním této tíživosti a přestože o tom Douglas neměl ani tušení, Bernard mu záviděl a nesmírně ho obdivoval.

Jako mnoho velkých domů z osmnáctého století, byl i tenhle protkán sítí skrytých chodeb, úzkých schodišť, po kterých se mohlo služebnictvo nepozorovaně a v tichu pohybovat. Sluha v livreji otevřel tajné dveře ve dřevem vykládané stěně. Bernard vedl Douglase po schodech nahoru. Další sluha stál ve druhém poschodí. Podle postavy a orlího nosu hádal Douglas na profesionálního zápasníka.

„Tady se prý hrají karty,“ řekl Bernard.

Sluha se podíval na Bernarda a potom na Douglase. „Ano, pane, už na vás čekají.“ Poodstoupil a otevřel dveře, za nimiž postával Mayhew.

„V pořádku, Jeffersone,“ řekl Mayhew sluhovi. „To jsou moji lidé.“

Všichni tři pak kráčeli dlouhou temnou chodbou kolem velké místnosti s kulečníkem a dalších pokojů s nábytkem přikrytým povlaky. Douglas nepochyboval, že tyto místnosti byly po desetiletí svědky nezákonných hazardních her. Na konci chodby byl osvětlený pokoj. Vstoupili.

Jediná lampa ozařovala karetní stůl, zatímco zbytek místnosti zůstal v záhadné temnotě, ze které vystupovala tvář muže. Douglas poznal sira Roberta Bensona, mocného muže s obrovskou reputací, ovládajícího celý Whitehall. Stranil se veškeré publicity a nikdy nezvyšoval hlas nad obvyklý

šepot. V poslední době slyšel Douglas mnoho lidí vyjadřovat zděšení nad tím, že vznešený sir Robert přijal funkci, v níž byl jen o něco málo víc než razítko německého úřadu pro administrativu a spravedlnost, které pohltilo nejdůležitější oddělení ministerstva vnitra. Možná, pomyslel si Douglas, že se to dnes večer vysvětlí.

„Bridž?“ zeptal se plukovník a sebral ze stolu balíček karet. „Penci za bod?“

„Nikdy bych si nepomyslel, že budu jednání tohoto druhu začínat balíčkem použitých karet,“ řekl sir Robert. Pak se zasmál a pokračoval. „Archere, nikoho jiného bych tu neviděl raději.“ Potřásl Douglasovi rukou.

„Děkuji, sire Roberte,“ řekl Douglas. „Jsem rád, že jste mě pozvali.“

V jeho odpovědi byla známka opatrnosti a všichni si ji všimli. Douglas se otočil k plukovníkovi. „Obávám se, že moje schopnosti v bridži nebudou stačit vašim a mohou sira Roberta přinejmenším rozzlobit. Zvláště když budu hrát s ním.“

Sir Robert, sedící proti němu, se usmál.

„Takže whist,“ řekl Mayhew, jako by to bylo nějaké velmi vážné rozhodnutí.

„Výborně,“ řekl sir Robert bez nadšení. „Whist jsem naposledy hrál v zákopech.“

Bernard zamíchal karty a nechal Douglase, aby sejmul, a pak začal rozdával. „Obvykle hrajeme o peníze. Je to pak víc...“ Pokrčil rameny a usmál se.

„Víc zábavné,“ doplnil ho Mayhew.

„A také...“ začal sir Robert.

„Superintendent jistě chápe,“ řekl Mayhew.

„Samozřejmě že rozumí,“ řekl sir Robert. Douglas přitakal. Pochopil, že při schůzkách odbojářů se případné odhalení dalo svést na obyčejné hazardní hry.

Mayhew otevřel příborník a vyndal čtyři sklenky a karafu s vínem. „Sydney nám tu nechal pár lahví Chateau Lafite 1918,“ řekl a opatrně naléval.

„Velmi pozorné,“ řekl Bernard. „Sklenička červeného mi neuškodí. To šampaňské nebylo nejlejší.“

„Šampaňské je pro mládež,“ prohlásil sir Robert. „Muži mého věku by měli pít pouze červené.“

Mayhew proti světlu zkontroloval barvu vína. „Sydney Garin je skvělý člověk,“ řekl a nalil si také. Douglas pochopil, že poznámka byla určena

jemu, ale nereagoval a ani Mayhew nedal na sobě nic znát. Mayhew byl typický profesionální voják. Bylo to znát už v jeho postoji se vzpřímenou hlavou a nervózně se klátícíma rukama. Douglas věřil, že i kdyby byl Mayhew namol opilý, dovedl by stát v pozoru s vystrčenou bradou a rukama pevně přitisknutýma na švech kalhot. Lidé jako on byli neustále ve střehu.

Jen Bernard jaksi nezapadal do kvarteta okolo stolu. Jemný muž se začínajícím bříškem, bílýma rukama a váhavým chováním. Sundal si brýle a začal je čistit hedvábným kapesníkem. Mayhew před něj postavil sklenku, Bernard zamrkal a pokývl hlavou na znamení díků.

Sir Robert ochutnal víno. „Docela dobré,“ řekl opatrně. Nebyl to nejlepší ročník, ale sir Robert se rád prezentoval jako otevřený a tolerantní člověk. Usmál se, jako by to ani pořádně neuměl. Jeho tvář byla tvrdá a čistá, s výjimkou několika popraskaných žilek na krku a nose. Šedivé vlasy se mu za ušima kroutily do malých prstýnků. Měl nízké čelo, takže se husté obočí téměř dotýkalo linie, kde začínají růst vlasy, a oči se pod ním téměř ztrácely.

Sir Robert Benson byl už šedesátník, ale vypadal o dost mladší. Říkalo se o něm, že vydrží i několik dní beze spánku, aniž by na něm byla znát známka únavy. Malé modré oči prozrazovaly bystrost. Mluvil veselým, chraplavým hlasem.

„George byl s mým nejmladším bratrem v Harrow,“ řekl a ukazoval na plukovníka. „Podle toho, co jsem slyšel, to byli pěkní rošťáci... Organizovali sázkový klub, takže víte co se dá od něj čekat.“

„A váš druhý bratr tam studoval s Winstonem, že?“ řekl Mayhew.

„Je to pravda, sire Roberte,“ zeptal se Bernard, „že Winston Churchill byl popraven?“

Sir Robert pokýval hlavou. „Tajný vojenský tribunál První letecké jednotky v Berlíně ho odsoudil k smrti. Říkali jsme mu, aby nenosil tu zatracenou uniformu RAF, ale nedal si říct,“ vzdychl. „Tak dal Němcům záminku, aby ho soudil stanný soud.“ Vzal své karty a srovnal je, aniž se na ně podíval. „Některým vysoce postaveným politikům to už řekli, ale veřejnost se to dozví později.“ Pak zase karty položil na stůl.

„Chcete říct, že Churchill je opravdu mrtvý,“ vyzvídal Bernard.

Sir Robert se podrbl na hlavě, vzal Bernardovy karty a podíval se na ně. Ostatní si toho všimli, ale nikdo se neodvážil protestovat. „Zastřelen. Popravčí četa luftwaffe v kasárnách na Berlín-Lichterfelde. Bylo to führerovo osobní přání, aby ho zastřelili vojáci,“ dodal suše. „Povídá se, že

odmítl pásku přes oči a než ho zastřelili,“ zvedl ruku a zamával s prsty do V. „Tomu rád věřím.“ Rozdělil Bernardovy karty podle barev. „Takže, kdo začíná?“ Podíval se na ostatní a pak na karty na stole a uvědomil si, co udělal. „Sakra, já jsem ale blb!“

Plukovník Mayhew sebral karty a rychle zamlouval rozpaky sira Roberta. „A tady Bernard si vzal moji sestru. Má to tak někdo štěstí – ona je opravdu moc hezká.“

„Vyrůstali jsme spolu,“ řekl Bernard. „Jezdili jsme každé léto do Skotska. Měli jsme tam malou farmu.“

„To už je všechno pryč,“ posteskl si Mayhew. „Domy jsou zničené a pole se nedají obdělávat.“

„A když sir Robert v osmnáctém útočil na Amiens, byl můj otec velitelem jednotek, které osvobozoval z obklíčení.“

Armáda, rodina a škola spojovala tyhle Angličany z lepší společnosti mnohem víc než peníze nebo obchod. Radikálové napravo nebo nalevo měli svou ideu nebo názor, za které bojovali, ale pro tuhle trojku a tisíce jim podobných něco takového neznamenovalo vůbec nic. Členství ve stejném sportovním klubu bylo důležitější než sport sám o sobě.

„A s Douglasem jsem studoval v Oxfordu,“ řekl Bernard, aby vtáhl svého přítele do kruhu. „Jak jsem ti tenkrát záviděl, že už máš velké státnice, zatímco já jsem se plácal na občanském právu.“

Sir Robert se zadíval na Douglase, až mu to bylo nepříjemné. „Znal jsem vašeho otce,“ řekl nakonec.

„Skutečně?“ Jeho otec zemřel, když byl Douglas malý. „Když?“

„Byli jsme velmi dobří přátelé. Od šestnáctého až do jeho smrti. Když jsem ho potkal poprvé, bylo mu osmadvacet. Už byl dost starý na to, aby dělal pěšákům poddůstojníka. Víím to moc dobře, protože jsem byl o deset let starší než on.“ Sir Robert se chraplavě zasmál. „Byli jsme v celém praporu nejstarší a ostatní na nás museli všude čekat nebo se vracet a vymotávat nás z ostnatých drátů a tak. Váš otec byl v civilu stavební inženýr, že?“

Douglas přikývl.

„Měl být u ženistů, ale cítil, že by nás zradil a tak zůstal. Nakonec si vysloužil válečný kříž královny Viktorie a to dokonce několikrát. Jeho velící důstojník ho přímo zbožňoval.“

„Moje matka od něj dostala dopis,“ řekl Douglas. „Snad ho ještě někde má.“

„Asi jsem vám o tom měl říct už dřív,“ pokračoval sir Robert, „ale připadalo mi to poněkud nevhodné. A také jsem si nebyl jistý, jestli si chcete o vašem otci povídat nebo ne.“

„Děkuji, pane,“ řekl Douglas.

„Byl by na vás určitě hrdý,“ pokračoval sir Robert. „Archer z Yardu? Tak vám říkají?“

„Obávám se, že ano, pane.“

„No, to už je součást vaší práce. Jedna nebo dvě vyřešené vraždy nejsou nikdy na škodu. Aspoň mají novináři o čem psát.“

„Máte pravdu,“ řekl Douglas.

Mayhew ohnul karty. „Budete hrát, Archere? Jste si jistý?“

„Snad mi někdo pomůže.“

„Sejměte, kdo bude váš partner,“ řekl Mayhew a položil před něj balíček karet. Douglas sejmul pikovou dvojku, sir Robert také dvojku a zbylí dva krále a dámu.

Chvilku nikdo nemluvil, až nakonec sir Robert řekl: „Hrajeme spolu,“ stejným hlasem, jakým potvrzoval smrt Winstona Churchilla.

Mayhew začal srdcovou čtyřkou, Douglas přihodil sedmičku, Bernard krále a sir Robert přebil esem.

„Měl jsem jít na práva,“ řekl sir Robert. „Čestný doktorát z historie mi není vůbec nic platný, když luštím všechny ty německé předpisy. Představte si, že mi dnes jeden z mých lidí říkal, že gestapáci mají imunitu, že je nikdo nesmí zatknout. To přece nemůže být pravda, ne?“ Nikdo neodpověděl. „Vy to přece musíte vědět nejlépe, Archere. Co tomu říkáte?“

„Ne, sire Roberte. Podle německého systému není proti zatčení chráněn nikdo. Nejspíš hovořil o faktu, že členové SS mohou být souzeni jen soudy SS. Jenže gestapo není SS.“

„Ha,“ řekl Sir Robert pohrdavě. Trumfy byly kříže, a tak je vynesl. Když ale Douglas hodil na jeho eso dámu, omluvně zakroutil hlavou. Zbavil se trumfů a začal s listy. Vyhráli deset ku třem. „Omlouvám se za tu dámu,“ řekl. „Potřeboval jsem z nich vytáhnout trumfy. Musíme být bezohlední.“

Mayhew začal znovu rozdávat. „Opravdu? Gestapo není součástí SS?“

„V žádném případě,“ řekl Douglas. „Gestapo je součástí policie. Někteří gestapáci jsou členy SS, někteří zase NSDAP, ale někteří nejsou ani tam ani tam.“

„Moment,“ ozval se Mayhew a nahnul se dopředu. „SS není ani součástí NSDAP?“

„Technicky je,“ řekl Douglas. „Každá identifikační karta SS je nadepsána Schutzstaffel der NSDAP, ale v podstatě jsou to dvě různé organizace. Dokonce SA – hnědokošiláci – jsou od nacistické strany vzdáleni ještě víc.“

„To vysvětluje dost věcí,“ řekl Mayhew. „A SD – k nim přece patří ten Huth, ne?“

„To je tajná služba nacistické strany. Je to superelitní organizace. Můžou prakticky všechno a také si dělají, co chtějí!“

„Pouze mimo dosah wehrmachtu,“ řekl Bernard.

„Ano, německé ozbrojené síly mají svůj vlastní policejní systém a nikdo z gestapa, a dokonce ani z SD si nemůže nic dovolit ani vůči neposlednějšimu vojákovi.“ Douglas vynesl nízký triumf.

„No tak,“ zlobil se sir Robert. „Hrajeme karty, Archere,“ řekl, ale nakonec hru zachránil. „Jsem rád, že to říkáte. Někteří lidé z armády nám moc pomohli a to by asi bylo těžko možné, kdyby měli za zadkem gestapo.“

Douglas pokýval hlavou. Hrozně chtěl vědět, jakým způsobem mohl být wehrmacht siru Robertovi nápomocný, ale nezeptal se.

„A jak je to s placenými členy SS, nebo s členy SS zaměstnanými v civilních úřadech?“ zeptal se sir Robert. „Pár takových se mnou pracuje. Jsou podřízeni také jen zákonům SS?“ Strčil před Douglaste krabici doutníků. Douglas si vzal a přikývl.

„Himmler je hlavou policie i SS,“ řekl Douglas. „V takových případech je rozhodnutí na něm. Každopádně jsou externí členové SS podřízeni normálním civilním zákonům.“ Zapálil si a pokračoval: „Jenže Himmler využívá placených funkcí v SS k umlčování a uplácení svých oponentů. Někteří z nich jsou totiž jeho nejzarytějšími nepřáteli.“

„Tak tohle беру já,“ řekl Mayhew. „Co si myslíte o tom kontraadmirálovi Conollym?“ Douglas věděl, že otázka nebyla určena nikomu konkrétnímu, ale bylo mu jasné, že se na toto téma často bavili.

„Docela slušný drzoun,“ řekl. „Alespoň podle toho, co jsem zaslechl. Nejdřív utekl na Halifaxu a pak se nechal jmenovat vůdcem takzvané Svobodné Británie. To je dost velká troufalost.“ Douglas se odmlčel. Ostatní byli zahledění do svých karet. „Zvlášť – jak vyhlásilo ministerstvo propagandy – když Conolly není víc než druhořadý velitel námořnictva.“

Sir Robert vyložil poslední triumfy. „A zbytek je náš, myslím,“ řekl a položil karty na stůl.

„Pamatujete se někdo na toho francouzského důstojníka, de Gaulla, který uprchl do Anglie po pádu Francie? Udělal v podstatě to samé. Jmenoval se generálem a vyhlásil se mluvčím francouzského lidu. Nakonec z toho stejně nic nebylo. Pokud si dobře pamatuji, tak se Němci ani neobtěžovali, aby ho zanesli na listinu nejhledanějších osob.“

„Nemáte pravdu,“ řekl Sir Robert jemně. „Conolly jedná na základě instrukcí válečného kabinetu. Byl to Winstonův nápad, když úplně na konci odmítl odjet na Island. A Conollyho povýšení na kontraadmirála bylo podepsáno vlastní rukou Jeho Veličenstva. Sám jsem byl při tom. Goebbelsovo ministerstvo sice oznámilo, že Conolly promluvil ke kongresu a označil se za vůdce Svobodné Británie, ale kongresový protokol říká, že hovořil jako reprezentant britského národa, jako ministr obrany jmenovaný vládou se souhlasem krále. Na konci svého projevu znovu zdůraznil, že je loajálním poddaným krále Jiřího a všech jeho legálních následníků.“

„Ale kolik lidí na téhle straně Atlantiku to slyšelo?“ zeptal se Douglas. „A jaké máme šance, abychom jim to řekli?“

„To nás momentálně nezajímá,“ řekl sir Robert. „Naším prvotním úkolem je stabilizovat kontraadmirálovo postavení ve Washingtonu. Tak minulý týden musel například bojovat proti zrušení naší ambasády. Němci mají v Americe za sebou několik nejlepších právníků.“

„A ani tak ještě není jasné, jak to všechno dopadne,“ řekl Bernard. „Jestli Němci zaberou naše velvyslanectví, ohrozí to kontraadmirálovu prestiž až přespříliš.“

„Takže, vy jste s Conollym ve spojení?“ Douglas nemohl ovládnout překvapení.

Nikdo neodpověděl. Mayhew taktně odmítl nabízený doutník značky Upmann a sáhl po svých Romeo a Julie. Bernard, pomyslel si Douglas, to on musí být tím spojovacím článkem.

Pokračovali ve hře, jako by neměli nic jiného na práci. Sir Robert hrál se zaujetím, které ukazovalo, jak nerad prohrává. „V Toweru je prý poslední dobou čím dál tím méně lidí,“ řekl Mayhew jen tak mimochodem, jako by diskutoval o návštěvnosti přátelského utkání s Austrálií.

Tak takhle je to, pomyslel si Douglas. Huth měl pravdu. Skutečně se připravuje další pokus o osvobození krále z Toweru. „Je tam zvláštní bezpečnostní prapor SS,“ řekl.

Sir Robert pootevřel oči a Mayhew se lehce usmál. Pokud Archer nechtěl tímto způsobem oznámit, že se o celé záležitosti nehodlá bavit, pak to bylo velmi naléhavé varování.

„Kdyby byl král volný a mohl potvrdit Conollyho hodnost i funkci, změnilo by to postavení Británie ve světě zásadním způsobem,“ řekl Bernard.

Opravdu? pomyslel si Douglas. Spíš by to mohlo změnit postavení Conollyho a jeho přátel, uvažoval cynicky. Podíval se na ostatní. Jejich noblesní chování se mu ani trochu nezamlouvalo. „Přece nemůžete vážně plánovat útok na Tower?“ nevěřil Douglas.

Jeho spoluhráči se rozpačitě zavrtěli. Pak Mayhew řekl: „S dovolením, sire Roberte, ale asi budeme muset celou záležitost superintendantovi Archerovi objasnit.“

„Už jsem na to také myslel,“ řekl sir Robert.

Bernard mlčel. Necítil potřebu připomínat, že to navrhoval hned zpočátku.

„Německá armáda nám pomůže, jak jen bude moci, a to možná i v případě zbraní a tak dál,“ řekl Mayhew. „Ale proč?“ divil se Douglas.

„Mají pocit, že když anglického krále hlídají jednotky SS, neslučuje se to ctí a slávou německé armády.“

Sir Robert dodal: „A útěk krále ze zajetí by podkopal postavení SS a na druhou stranu upevnil moc zdejšího vojenského protektora.“

„Nejen zdejšího,“ řekl Mayhew. „V Berlíně by nastaly ohromné personální změny, na kterých by mohla armáda jenom vydělat. Máme i podporu německého generálního štábu.“

Douglas pokýval hlavou. Bylo to natolik nesmyslné, že to přesně zapadalo do jeho zkušeností s Němci. „Možná bych vám mohl sehnat ještě cennějšího spojence,“ řekl. „Myslím, že standartenführer SS dr. Oscar Huth bude stát na vaší straně.“

„Huth,“ podivil se Mayhew. „Proč ten?“

„Generál Kellerman je nejvyšším důstojníkem SS v Británii a zároveň policejním šéfem. Jakýkoliv neúspěch týkající se králova uvěznění bude mít za následek jeho degradaci a propuštění. Huth prahne po jeho křesle a navíc se oba tak strašně nenávidí, že boj o moc je v tomhle případě jen druhořadou záležitostí.“

„No, to mě ani nenapadne,“ oponoval sir Robert.

„To by nemuselo být tak špatné,“ zamyslel se Mayhew. „S takovým pomocníkem by to šlo mnohem snadněji.“

„A co dál?“ zeptal se sir Robert. „Hodláte se s ním spojit?“

„To bych musel prozradit vaše jména,“ řekl Douglas. „Lepší by bylo, kdybyste našli nějakého prostředníka.“

„To by mohlo být nebezpečné,“ poznamenal Mayhew.

„Nebud'te tak skromný, plukovníku,“ řekl Douglas. „Mohla by to být i past.“

„Já budu tím prostředníkem. Tady se vyplatí riskovat,“ řekl Bernard. „Co mám udělat?“

„Nic,“ řekl Douglas. „Jenom potřebuji někoho, koho bych mohl označit jako mluvčího. Ale rozmyslete se do zítřka, Bernarde. Sir Robert a plukovník Mayhew mohou rozhodnout, že riskovat vaši osobu by bylo příliš nebezpečné.“

„Myslím, že superintendant má pravdu,“ řekl sir Robert. „Je mi líto, Bernarde, ale to nemohu dovolit.“ V místnosti se rozhostilo dlouhé ticho.

„No, dejte mi vědět, až se rozhodnete,“ řekl Douglas. „Já mu mohu poskytnout ochranu, ovšem pouze podle svých možností.“

Mayhew složil karty do úhledného balíčku. „Myslím, že už bychom mohli skončit.“

Douglas se podíval na hodinky. „Budu muset jít.“

„Ještě moment,“ řekl Sir Robert. „Tady pánové nám dluží nějaké peníze.“

Douglas shrábl hrst mincí, popřál siru Robertovi a Bernardovi dobrou noc a vyšel s Mayhewem na chodbu. Nad schodištěm se zastavili. „Dobrou noc, Archere,“ popřál mu Mayhew, ale bylo vidět, že chce ještě něco říct.

„Ani jste se mě nesnažil odradit od vyšetřování té vraždy na Shepherd Market,“ napověděl mu Douglas. „Bylo by to lepší pro všechny.“

„I pro mě?“

„Dlouhodobě ano,“ usmál se Mayhew. „Vy jste věděl, co chci říct?“

„Půl Londýna se o tu vraždu zajímá. Proč byste měl být výjimka.“

Mayhew se usmíval jako levná papírová maska. „No, měl byste si to rozmyslet, Archere,“ řekl.

„Už se stalo,“ řekl Douglas. „Dobrou noc.“ A odešel, aniž by si podali ruce.

Patnáctá kapitola

Barbara Bargová už čekala v autě. Douglas nastoupil a sotva se stačili pozdravit, padli si okolo krku a políbili se. Barbara nebyla opilá, ani pod vlivem alkoholu, jak by to nejspíš označily anglické soudy. Byla uvolněná, protahovala se jako kočka a bezdůvodně se usmívala. „To byl ale nabubřelý večírek.“

„Takovýchle večírky jsou všechny stejné.“

„Tak jsem si to asi zasloužila,“ řekla. „Dokonce ještě, když jsem odcházela, nosili číšníci další bedny Moetu a půlkilové konzervy kaviáru. Tihle lidé mají styl.“

„To už můžete klidně říct, že styl měl Al Capone.“

„Taky že jsem to řekla. Před rokem a něco jsem dělala na článku pro Saturday Evening Post. Vystopovala jsem dva bývalé mafiány v Gary v Indianě, to je kousek od Chicaga, těsně za hranicí státu... a oni mi vyprávěli skvělý příběh. No a když jsem o tom psala, tak jsem tam prohlásila, že Al Capone měl styl. To jsem fakt udělala.“ Zatahala Douglase za rukáv, aby dodala svým slovům na vážnosti. Asi to s tím pitím přece jen trochu přehnala.

Douglas se podíval z okénka. Nelíbil se mu způsob, jakým Garin a Shetland organizovali odvoz hostů a ještě méně se mu líbily nálepky „Nezbytná služba“ na předním skle auta, které měly omlouvat porušení zákazu vycházení. Neměl radost ani z toho, že musí revidovat svůj názor na Garina a Shetlanda – bezcharakterní kolaboranty a syčáky. Uvědomil si, že se jim obdivuje a respektuje je sir Robert, Mayhew i starý přítel Bernard. Jen stěží přemáhal odpor a ani Barbařino nadšení pro večírek mu nepomáhalo.

„Nebud'te uražený,“ řekla a položila mu ruku na rameno. „Al Capone s námi přece nemá nic společného.“

„Promiňte,“ omlouval se Douglas a otočil se k ní zrovna ve chvíli, když se k němu naklonila. Srazili se.

„Jauvajs!“ vyjekla a hladila si nos. Náhlý a neočekávaný fyzický kontakt znovu probudil v Douglasovi směs naléhavosti, trapnosti a zoufalství, jakou naposledy cítil ještě jako školák.

Vůz mířil k Belgravii. „Tudy se přece nejede do Dorchesteru,“ řekl Douglas.

„Vidím, že policista se nezapře. Pronajala jsem si domek na Belgravia Square. Patří přátelům, kteří odjeli na tři měsíce do Missouri a nechtěli ho nechávat jen tak bez dozoru. Představte si, že během posledních tří měsíců bylo v těch uličkách čtrnáct vloupaček.“

„No, já přece nejsem zodpovědný za všechny zločiny v Londýně,“ řekl Douglas. Vždycky byl takový. Už v mládí urážel všechny dívky, které se mu líbily, a dělal ze sebe šaška. „Pozvala bych vás na skleničku,“ řekla, „ale auto se musí vrátit co nejdřív zpátky, aby mohlo odvést další hosty.“

Douglas se přes ni natáhl a otevřel dvířka dřív, než to mohl udělat řidič. „Žádný problém – zůstaňte kde jste, pane řidiči – zavolám si pro auto do Scotland Yardu,“ řekl a vystoupil.

„Podle toho, co jsem zjistila, je možnost disponovat vozem v tomto městě známkou určité prominence. Musíte být pro Scotland Yard velmi důležitý.“ Zalovila v kabelce po klíčích.

„Všichni mi říkají, že jsem,“ opáčil Douglas. Podíval se na malinký dům obrostlý břečťanem. Ještě před pár lety by to byl obyčejný domek pro nižší sociální vrstvy, nyní se stal elegantním sídlem středně bohatých.

Vešli dovnitř a Barbara postupně rozsvítila ve všech místnostech. Douglas se obdivoval obložení stěn, zhotovenému s mistrovstvím, jaké se dnes už nevidí. Totéž platilo i o nábytku. Nebylo to přesně podle jeho vkusu – velké čínské vázy, předělané na stolní lampy, na podlaze mohérový koberec a na stěně peršan – ale cítil se tam pohodlně. „Čím se ti vaši přátelé živí?“ zeptal se Douglas. „Neobchodují náhodou s opiem?“

„Vy jste ale hlupák,“ řekla vlídně.

„No je to tady moc pěkné.“ Pověsil si kabát na věšák.

„Víte, co tu bylo původně, než postavili tyhle domy?“ zeptala se a rychle pokračovala, aby jí nezkazil radost z toho, že mu to může říct. „Kdysi tady stály voliéry pro královské sokoly.“

„To jsem nevěděl,“ řekl Douglas.

Barbara se usmála. Chvilku vypadala jako malá holčička, šťastná a pyšná na každé nové slovo nebo frázi, kterou se naučila. Douglas se do toho děvčátka, vyrostlého v chytrou a krásnou mladou dámu, zamiloval a poprvé měl pocit, že ona do něj také.

Neodvážil se však v takových myšlenkách pokračovat, otočil se a prohlížel si knihovnu. Encyklopedia Britannica, čtrnácté vydání, čtyři průvodci po Londýně, velký katalog Searse Roebucka, manhattanský telefonní seznam, malý atlas a kapesní anglicko-německý slovník. Cítil, že ho Barbara pozoruje, ale neotočil se. Podíval se na psací stroj na malém stolku vedle krbu. Vedle něj byla zpola vyprázdněná krabice průklepového papíru, zatěžkaná fotoaparátem Rolleiflex, kelímkem s pleťovým krémem a tuctem sponek do vlasů. Koš byl téměř plný zmačkaného papíru.

„Sirky?“ Douglas se sklonil ke krbu. Barbara už tam klečela.

„Vám, Britům, není taková zima, co?“ Byli velmi blízko jeden druhému. Douglas cítil teplo jejího těla. Barbara se na něj dívala, jako by se snažila zjistit, proč mu není zima jako jí. Postavila se a couvla. „Tady není vůbec žádné topení,“ řekla.

Douglas pochopil, že myslela ústřední topení a usmál se. Otočil kohoutkem a zapálil plyn. Krb se s hlasitým blafnutím rozhořel. Douglas se postavil.

„V Americe se ani tovární dělník nespokojí se studenou vodou,“ řekla rychle. Douglas měl sto chutí ji obejmout, ale ona se roztrásla, otočila se a odešla do kuchyně.

Šel za ní. „To víte, válka.“

„Mně to povídejte. Byla jsem v Katalánii a v Madridu. Černokošiláci, rudokošiláci a hnědokošiláci – hajzlové, co se snaží získat veškerou moc na světě. Už jsem jich pár viděla, od Chaca po Addis Abebu.“

„Koukám, že jste byla snad ve všech bitvách.“

„Když mi bylo osmnáct, poslala mě redakce do Paraguaye, abych napsala něco o bojích o Chaco. Od té doby jsem byla v Číně, Etiopii, Španělsku a minulý rok v Abbeville, když tam vtrhla německá obrněná divize.“

„Zvláštní povolání pro ženu,“ řekl Douglas.

„Typický anglický konzervativismus.“ Otočila kohoutkem vodovodu a naplnila kávovar vodou. Pak vyndala ze skříně plechovku s kávou. „Mám tady právě kafe. Co vy na to, superintendante?“

„Vy jste šla do války, když vám bylo osmnáct?“ zeptal se Douglas. „Co vám na to řekl táta?“

„Nic. Byl majitelem těch novin.“

Podívala se na něj a usmála se. Pořád to mohl být jen flirt anebo krátkodobá aférka. Nebylo by to poprvé, co by využila přátelství vysokého vojenského činitele pro svou práci. Ale teď viděla, že se něco změnilo.

Začínala mít toho gentlemanského anglického policistu ráda způsobem, jaký nedovedla ovládnout.

Zkusila už všechno, co jí do té doby vždycky pomohlo. Vzpomínala na všechny sobecké milence, které měla, na poslední dny svého neúspěšného manželství, na ubohost rozchodu a hořkost při rozvodu, ale vůbec jí to nepomáhalo. Tenhle muž byl jiný. „Cukr, superintendante?“ Anebo to bylo tím, že se v tomto Bohem zapomenutém městě cítila mnohem bezbrannější a osamělejší než kdekoliv jinde?

„Douglassi,“ řekl. „Lidé mi říkají Douglassi. Je to prý jistý druh neformálnosti, který – jak píší noviny – přinesla válka.“ Otevřel plechovku. Když ji Barbaře podával, jejich prsty se dotkly. Barbara se roztrásla. „Douglassi? No, asi to bude lepší než superintendante.“ Nasypala kávu do kávovaru, zavřela víko a zapálila vařič. Neotáčela se, ale věděla, že se na ni dívá. „Nehodláte mě ale vyslyšet, odkud jsem tu kávu sehnala, že?“ řekla rychle.

„Slyšel jsem, že americké velvyslanectví zajistilo pro své občany zvláštní příděly.“

„Dělám si legraci,“ řekla. „Samozřejmě, že to mám z velvyslanectví.“ Běhala po kuchyni a připravovala na podnos nejlepší hrnky, stříbrné lžičky a cukřenku. Pak otevřela plechovku s mlékem a nalila ho do skleničky. „Mohl byste přinést z baru brandy a dvě sklenky,“ poprosila a vzala tác. „Zima v tomhle městě mě určitě zabije, jestli nenajdu způsob jak se zahřát.“

Odnesla podnos do obývacího pokoje. V místnosti byla skutečně velká zima. Položila tác co nejbližší ke krbu a z gauče sebrala pár polštářů. Sedli si k ohni. Douglas nalil brandy a usrkl, zatím co Barbara vypila celou sklenku naráz.

„Nevysvětlujte si to špatně,“ řekla, „ale mně je opravdu hrozná zima.“ Dotkla se studenou rukou jeho tváře, aby to potvrdila. Douglas sáhl za sebe a zhasl stolní lampu. „No, teď je to úplně bezva,“ řekla, ale ani sama nevěděla, jestli to myslela ironicky. Místnost osvětlovalo pouze červené světlo plynového krbu a jedinými zvuky bylo jeho syčení a občasné prasknutí. Douglas jí položil ruku kolem ramen. „Ta káva se převaří,“ řekl.

„A to jsem vám dala poslední zbytky svého přídělu,“ řekla, ale slova se ztratila v polibku a vášnivém objetí. Dlouho se ani nepohnuli. „Bylo to tak vidět?“ zeptala se. Někde uvnitř ní nějaký malý skřítek stále ještě blikal varovným světélkem.

„Neříkej nic,“ zašeptal Douglas.

„Dobrá rada policajta,“ řekla. „Vzdávám se na milost a nemilost soudu.“ Pak se znovu políbili a lehli si na zem, mezi polštářky. Rudé světlo vycházející z krbu ozařovalo její kůži, takže vypadala jako pozlacený kov. Účes se jí rozcuchal, oči měla zavřené. Douglas začal rozepínat malé knoflíčky jejích šatů. „Dej pozor,“ řekla. „Nesmíš mi je utrhat. Kdo ví, jestli se ještě někdy dostanu do Paříže.“

Z kuchyně se ozývalo bublání vařící se vody. Ale jestli něco slyšeli, stejně si toho nevšíмали.

Šestnáctá kapitola

Ve tři čtvrtě na čtyři vzbudila Douglose siréna německé motorizované pěchoty, řítící se přes Kinghtsbridge. Barbara spala vedle něj. Plynová kamna zaplavovala ložnici načervenalou září. Vstal a Barbara se probudila. „Ty jdeš pryč?“ zeptala se rozespale.

„Musím.“

„Domů?“

„Do kanceláře, jestli myslíš tohle.“

„Tak se nezlob,“ řekla a pohladila ho. „Jenom se snažím zjistit, jestli máš ještě někoho.“ Zatoužila ho obejmout a nepustit, ale ani se o to nepokusila.

„Jiná žena? V žádném případě!“

„To vypadá, jako by ses zrovna s nějakou rozešel.“

„Hmm.“

„Dej mi pusu.“

Douglas ji něžně políbil. Pak se vymanil z jejího objetí a odešel do vedlejší místnosti. Sebral ze země svoje šaty a ve světle ohně se oblékal. Barbara se na něj zamilovaně dívala: „Chtěla bych, abys tady ještě chvílku zůstal. Mohla bych ti udělat snídani. Nechceš alespoň kávu? Venku je určitě strašná zima.“

„Zůstaň, kde jsi. Ještě můžeš spát.“

„Nepotřebuješ žiletku a to ostatní?“

„Opravdovou žiletku?“

„Nekoukej se na mě tak. Patří těm, co tu bydlí. Je to všechno v koupelně na polici.“

Douglas se k ní nahnul a znovu ji políbil. „Promiň. Uvidíme se ještě?“

Už měla strach, že se na to nezeptá. „Mohla bych vidět tvého syna? Líbí se mu zoo? Já ho přímo zbožňuju.“

„Líbí,“ řekl Douglas. „Dej mi tak den, dva a já to zařídím. Už se mi dlouho nic podobného nestalo.“

Myslel, že se bude smát, ale ona jen přikývla.

„Douglassi,“ řekla. „Ti lidé, co jsi s nimi večer mluvil – sir Robert, Mayhew a Staines...“

„Ano?“

„Neodmítej je. Řekni ano, nebo řekni příští týden, nebo možná, ale neříkej jim ne.“

„Proč?“ Couvl a zadíval se na ni. Barbara se odvrátila a neřekla nic. „Proč? Co jsou zač? Ty ses s nimi zapletla?“

„Řekli mi, abych šla do toho starožitnictví na Shepherd Market. Řekli mi, abych se tě zeptala, jestlis nenašel nějaký film.“

„A ty jsi udělala, co chtěli.“

„Ne. Chtěli ještě, abych identifikovala mrtvého jako Petra Thomase.“

„To by ale byl trestný čin,“ řekl Douglas.

„Věděla jsem, že budeš těžká překážka, tak jsem prostě couvla. Nic jim nedlužím.“

„A co dál?“

„Nic. Jen že mi jeden můj kamarád, který má na starosti zpravodajství z Bílého domu pro Daily News, řekl, že se Bernard Staines setkal za poslední měsíc třikrát s prezidentem. Jedna z těch schůzek na prezidentově jachtě trvala skoro dvě hodiny!“

„S prezidentem Rooseveltem?“

„Jasně, že ne s prezidentem obchodního domu. Ti chlapi jedou v něčem velkém, Douglassi. Říkám ti, neodmítej je.“ Douglas vzdychl. „Zabijou tě.“

Douglas tomu nemohl uvěřit. Všechno mu připadalo šílené. Ale ani ty nejdivočejší myšlenky nemusely být nepravdivé. „To nemyslíš vážně.“

Otočila se k němu. „Já jsem válečná dopisovatelka, Douglassi. Viděla jsem hodně lidí, jako jsou tihle. Myslíš, že se budou dlouho rozmýšlet, jestli si budou muset vybrat mezi tvým životem a uznáním Conollyho americkou vládou?“

„Královna je také v Toweru?“ zeptal se Douglas, protože Barbara nejspíš věděla všechno.

„Královna a dvě princezny jsou na Novém Zélandu. Mají tam nějaké pozemky, ale politicky nejsou vůbec důležité.“

Jenom pokud je král naživu, pomyslel si Douglas.

„Můžu si zavolat pro auto?“ zeptal se.

„Jistě,“ řekla a položila hlavu na polštář.

„Barbaro...“

Znovu zvedla hlavu a podívala se na něj. Chtěl jí říct, miluji tě, ale vzpomínka na to, že stejnou věc říkal Sylvii, ho odradila. „Douggie a já máme oba rádi zoo.“

Vytočil Whitehall 1212 a žádal o spojení s důstojníkem CID ve službě. Pak se představil, v telefonu několikrát klaplo a pak bylo dlouho ticho. Nakonec se ozval Huth: „Chcete auto? Kde jste?“

Sakra, teď do toho musí zatáhnout Barbaru, nebo riskovat lež a potom následné prozrazení. „Jsem na Belgrave Square,“ řekl Douglas a dal Huthovi adresu domu stojícího opodál Barbařina.

„Šašku!“ řekl Huth klidně. „Proč si myslíte, že zajišťujeme odvoz na takovýchto večírcích?“

Jistě. Řidiči musí hlásit, koho odvezli domů, kdo porušil zákaz vycházení a nejspíš také kdo co pod vlivem alkoholu povídal. „Vy jste u toho děvčete, že?“ zeptal se Huth.

„Ano, pane.“ Čekal nepříjemnou poznámku, ale Huth to nekomentoval. „Počkejte tam, někoho vám pošlu, aby vás přivezl.“

„Do Yardu?“

Huth zavěsil, aniž odpověděl.

Douglas se rychle oholil. Když scházel po schodech, Barbara už zase spokojeně spala.

Před domem čekal motocykl BMW s postranním vozíkem. Měl poznávací značku SS a vizitku londýnského velitelství. Douglas nastoupil, kývl na řidiče a pevně se chytil. Když projížděli po Grosvenor Place, musel hluk motocyklu vzbudit půlku Londýna.

Hustá mlha znovu zahalila londýnské ulice, ale řidič ani trochu nesnížil rychlost. Pěší jednotka vojenské policie pochodovala přes Viktoria Railway Station. Jak se blížili k řece, mlha houstla a Douglas cítil její syrový pach. Na Wauxhall Bridge zatočili doprava a projeli úzkou uličkou kolem cihlových zdí a obrovských reklamních plakátů, lákajících dobrovolníky na práci do německých továren, oznámení o přidělech a informací o týdnu Německo-sovětského přátelství.

Na jižní straně řeky zaparkovali u narychlo postavené budovy, obklopené plotem z ostnatého drátu a označené nápisem „Brunswick House, Jižní železnice“. Mlha stále houstla. Z doků se ozývaly hlasy dělníků, připravujících lodě na příliv, který měl nastat za půl hodiny.

Před vchodem stála stráž SS ve slavnostní uniformě s bílými rukavicemi a bílým opaskem. Řidič zajel až ke dveřím a řekl veliteli stráže: „Superintendent Archer ke standartenführerovi Huthovi.“

Postarší důstojník SS zkontroloval Douglasův pas a pak promluvil výbornou angličtinou. „Musíte na druhou stranu až k seřaďovacímu nádraží. Lepší bude, když vás tam náš řidič odveze. Dám vám s sebou jednoho z mých mužů, aby vás tam vůbec pustili.“

Jen málokteré vozidlo by zvládlo takovou cestu. Pneumatiky narážely na kolejnice a zapadávaly mezi pražce. Douglas tu nikdy předtím nebyl – Nine Elms, jedno z největších nákladních nádraží v Evropě, bylo zpuštěné, plné rezavého harampádí, nepoužívaných vagónů a jeřábů k nakládání a vykládání kontejnerů.

Vpředu zářily veliké světlomety, pod nimiž se procházeli příslušníci SS v kabátů s ovčí kožešinou, které se obvykle nosí v severnějších oblastech. Další stráž, další kontrola dokladů a další telefon oznamující příjezd superintendanta Archera. Posledních dvě stě metrů ušel Douglas s ozbrojeným doprovodem pěšky. Přešli koleje, kolem prázdného nákladního vagónu až konečně dorazili k cíli. Rada žlutých světel se ztrácela v mlze. Byl to vlak.

Minuli osobní vagón odsunutý na vedlejší kolej a zaslechli hukot klimatizace a hudbu Franze Lehára. Gramofon na kliku v kupé vyhrazeném strážím vesele vyhrával, zevnitř se linula vůně smažící se cibule.

Douglas si prohlížel vlak. Byl velmi dlouhý, na plošinových vagónech stáli ozbrojení vojáci v plné polní. „Co je to za vlak?“ zeptal se.

„Už jsme skoro tam. Nekuřte, prosím,“ dostal vyhýbavou odpověď.

Vlezli do vozu. Nebyl to obyčejný vagón. Interiér byl vybaven chromovaným a koženým nábytkem. Židle i psací stolky se daly složit, takže se během pár minut mohla pracovna změnit ve vyhlídkovou místnost. Douglas si sedl do měkkého koženého křesla.

Po dvou, třech minutách se na druhé straně vagónu otevřely dveře. Huth nahlédl dovnitř. Všiml si Douglase, pokývl hlavou a znovu zmizel. Ale těsně před tím, než zavřel dveře, uviděl Douglas nějakého muže pouze v košili a bez saka. Ve chvíli, kdy se dveře dovíraly, se neznámý otočil, jako by chtěl Huthovi něco říct. Douglas spatřil kulatou tvář s krátkým knírkem a skřípcem na nose. Reichsführer SS Heinrich Himmler.

Huth se objevil za pět minut. Douglas byl ohromen Himmlerovou přítomností. Vysoký muž s tváří italského prince, oblečený ve slušivou uniformu, se shýbal nad stolem, oči červené únavou.

Huth nebyl sám. Přišel s ním muž v uniformě gruppenführera SS doplněné stříbrnými odznaky na klopách kabátu, označující nejvyšší hodnostáře SS. Douglas poznal profesora Springera. V Himmlerově

doprovodu – kolekci pouličních rváčů, ambiciózních úředníků, bezohledných advokátů a bývalých policistů – byl profesor Springer jediným opravdovým akademikem. Ale jako většina Němců i on připomínal postavou pruského generála. Byl vysoký a štíhlý, s protáhlým obličejem a vzpřímeným postojem, jako by spolkl pravítko. Když se za nimi zavřely dveře do Himmlerovy místnosti, sundal si Springer brýle. Správný voják brýle nenosí.

„Kdo je to?“ zeptal se Springer.

„Můj asistent,“ řekl Huth. „Před ním můžete mluvit otevřeně.“

Springer rozbalil několik papírů, které měl v ruce. Byl to stejný rébus, jaký Douglas našel v Huthově kufříku. Magické značky vody a ohně a meč symbolizující „všemohoucnost vědy“.

„Už jste někdy slyšel o atomové bombě?“ zeptal se Springer.

„Před válkou bylo něco v novinách, ale nikdo to nebral vážně,“ řekl Douglas.

Springer pokýval hlavou a otočil se. Pouze s použitím rituální černé magie mohl alespoň trochu zapůsobit na reichsführera SS. Jen málo lidí věřilo jeho odhadům škod, které by měl za následek atomový výbuch, a ještě méně bylo schopno pochopit důvody vedoucí ho k tomuto úsudku. Douglas poodstoupil, zatímco Springer mluvil k Huthovi.

Brzy se ukázalo, že Huthova znalost celého problému je jen velmi povrchní. Ale i tak se rozhovor odehrával pro Douglase v příliš vědecké rovině. Pochopil pouze, že ti dva získali podporu Himmlerova osobního astrologa. S pomocí záhadného pentagramu pak přesvědčili Himmlera, že atomový výbuch je součástí předurčeného osudu, podle něhož on, Himmler a jeho führer, měli dovést německý lid ke konečnému dobytí světa. Jenže Springer ani Huth si nedělali o černé magii žádné iluze a soustředili se spíš na praktické důsledky. „Víme, jak daleko se armáda dostala?“ zeptal se Springer Hutha.

„Reaktor už musel běžet,“ odpověděl Huth. „Nejspíš se jim to vymklo z rukou. To by také vysvětlovalo popáleniny na Spodeově těle.“

„Moc dobře si to svoje tajemství hlídají,“ řekl Springer. „Museli převzít výsledky britského výzkumu prakticky neporušené.“

„Doufám, že se nám podaří zjistit, zda Spodeovy popáleniny pocházejí od uranu nebo od plutonia,“ řekl Huth.

„Od plutonia ne,“ řekl Springer. „Jestli se dostali tak daleko, nebudeme schopni výzkum převzít.“

„Tady superintendent pracuje na Spodeově vraždě,“ řekl Huth.

Springer se otočil a prohlížel si Douglase, jako by ho viděl poprvé v životě. „Víte, co je to radioaktivita?“

„Ne, pane,“ řekl Douglas raději, než aby se ztrapňoval nejapným hádáním, co by to mohlo být.

„Jde o vyzařování nestabilních atomových jader – alfa částice, paprsky gama, elektrony a tak dál. Pro lidské tělo to může být smrtelné. Říkáme tomu nemoc z ozáření,“ vysvětloval Springer.

„Mohlo by to spálit kůži?“ zeptal se Douglas. „Jako třeba slunce?“

„Ano,“ řekl Huth, aby předešel další otázce. „Dr. Spode na to umíral.“

„Je to infekční nebo jinak nakažlivé?“

„Ne,“ řekl Huth.

„To nevíme,“ opravil ho Springer a přísně se na něj podíval. „Ale pokud je nějaká radioaktivní substance v neuzavřené nádobě nebo ve zcela otevřeném prostoru, může usmrtit neomezený počet lidí.“

„Máme znovu prohledat ten dům na Shepherd Market?“ zeptal se Douglas.

„To už jsme udělali,“ řekl Huth. „Nic tam není. Mám zvláštní jednotku s detektory, která má ve dne v noci pohotovost.“

Springer přikývl. „Musím se vrátit k reichsführerovi,“ řekl. Sbalil papíry. „Ještě, že uznal, že tohle může znamenat konec nás všech.“

Douglase zajímalo, jestli mluví o celém lidstvu nebo pouze o politické kariéře svého mistra a jeho nejbližších společníků. Springer sklapl podpatky, trhl hlavou a odešel.

Huth se otočil k Douglasovi. „Pokud vím, tak všichni vyšší důstojníci,“ řekl vztekle, „musí podle předpisu hlásit kontaktní adresu a telefon ve dne v noci.“

„Ano,“ řekl Douglas.

„Ve dne v noci,“ opakoval Huth, jako by chtěl vyprovokovat hádku. Po chvíli však z něj vztek vyprchal. Poplácal Douglase po rameni. „Jdeme. Teď vám dám takovou lekci, že na to do smrti nezapomenete.“ Otevřel dveře a slezl po schůdcích. Odněkud z druhé strany nádraží se ozvalo houkání a po něm rachot nárazníků bouchajících o sebe, jak se vlak dával do pohybu.

Pošli k motocyklu a Huth vystrčil řidiče ze sedadla, přehodil nohu přes sedlo a nastartoval motor. Nebylo na něm znát, jestli vůbec ví o nebezpečí, které čeká na uniformované Němce v temných ulicích Londýna.

Rozjeli se. Huth seděl na motorce v předklonu a pevně se držel řídítek. Límec kabátu měl zvednutý a na očích ochranné brýle. Douglase v postranním vozíku si vůbec nevšímal. Vypadal vztekle.

Douglas neměl nikdy zapomenout na cestu páchnoucí londýnskou mlhou, převalující se po silnicích, chvílemi oslepující oba jezdce a chvílemi utvářející koridor končící v ubohých, šedivých uličkách.

Tu noc měl Douglas pocit, že Huth zešílel. Krčil se nad řídítky, nekoukal napravo ani nalevo a křičel: „Jen počkejte, já vám ukážu! Však uvidíte, co jsou ti vaši přátelé zač.“ I když jeho hlas z části zanikal v řevu motoru, Douglas mu rozuměl, neboť Huth věty neustále opakoval jako nějakou litanii.

Cesta je vedla přes zastavěný jižní břeh, pak tichou a prázdnou divočinou, kde se jen tu a tam objevila hlídka. Za Claphamem byly stále častěji vidět pozůstatky pouličních bojů. Krátery po granátech a rozvaliny domů, ohraničené žlutou páskou, špinavou od hlíny a nataženou mezi nahrubo sbitými dřevěnými stojánky.

Asi v polovině Wimbledon High Street – na rohu, který byl ideálním místem pro léčku – stál vyhořelý Panzer IV, památník neznámého mladíka, který se s lahví od woringtonského piva naplněnou benzínem z čerpací stanice na konci ulice a krabičkou sirek dostal do legend a písní, zpívaných tichým hlasem v místech, kde je nemohl slyšet žádný německý voják.

Na Wimbledon Common ještě stála cedule s lebkou a zkříženými hnáty a nápisem „Achtung minen!“. Jednotka královského ženijního sboru sem položila asi deset protitankových min ve snaze zabránit 2. tankové divizi, aby obklíčila obránce Putney Hill. Udusaná hlína jako by svědčila o tom, že se jim to nepovedlo.

Až na Motspur Park si Douglas uvědomil, že míří na Cheam Village, kde kdysi žil šťastným a spokojeným životem. Bylo to příjemné malé místo mezi golfovými hřišti a psychiatrickými léčebnami. Pro mnoho lidí představovalo jen část Londýna na cestě do Suttonu. Pro ně byl Cheam jen shluk ošklivých moderních domů u hlavní silnice. Jenže za nimi se skrývala spousta pěkných míst. Ulice, ve které tenkrát Douglas bydlel, byla sbírkou stylizovaných chaloupek, postavených dávno předtím, než požární předpisy takové stavby zakázaly. Na Sycamore Road pak za války použila pěchota granáty a plamenomety, takže se jí během jednoho útoku podařilo zničit víc domů, než jich padlo za obět' pěti náletům německých bombardérů.

Samopal připevněný k postrannímu vozíku udeřil Douglase do hlavy, když Huth zabrzdil před domem jeho bývalých sousedů. Douglas se díval

na zbytky svého domu se zničenou zdí a výhledem do zpustošeného bytu. Vystoupil a pod nohama cítil křupání popele, který ani prudké deště neodplavily pryč.

Cítil nezaměnitelný, jedinečný zápach války; zvláštní směs spáleného dřeva, prachu z cihel a hlíny. Byl rád, že mu to ani trochu nepřipomíná šťastné dny, které tu trávil se svou ženou a synem.

„Je to Jill?“

Huth si otřel špinavou tvář. „Cože?“

„Moje žena, něco s mojí ženou?“

„Ne,“ řekl Huth. Douglas se otočil směrem, kam se díval Huth. Na místě, které kdysi bývalo zahradou jeho sousedů, stál německý armádní nákladák, sanitka a pár osobních aut. Nebylo poznat, kde končil jeden a začínal druhý pozemek. Bylo odtud vidět i řadu domů v druhé ulici, která byla jinak srovnána se zemí dělostřeleckou baterií.

Tady, na konci Surrey, se mlha už téměř vytrácela, ale těžké mraky stále ještě zakrývaly měsíc a zničená krajina se topila ve tmě.

Huth se otočil a zaječel na ženistů pokládajícího elektrický kabel: „Žebřík, přineste mi žebřík! Ihned!“ Autoritářský, surový hlas zapůsobil a dva mladíci v uniformách SS ihned přispěchali na pomoc. Za nimi se několik dalších snažilo nastartovat mobilní generátor.

„Pojďte se mnou!“ rozkázal Huth. Otočil se a vydal se přes poházené a ohořelé trámy k Douglasovu domu. Douglas ho následoval. Huth zakašlal, a když se páskem kabátu zachytil o rezavý drát trčící z rumiště, začal klít. Pak botou vyhloubil do zdi díry, aby po nich mohl vystoupit do druhého patra.

Rychle se vyhoupl nahoru a těžce dýchal. Douglas lezl pomalu za ním. Huth se opřel o dřevěný trám. Douglas zaslechl nebezpečný praskot, chytil Hutha za ruku a strhl ho stranou právě ve chvíli, kdy se na něj málem zřítil kus trámu. Skrčili se a zaslechli ještě, jak dopadl na podlahu pokoje pod nimi.

Čekat na díky za záchranu Huthova života nebo přinejmenším zlomeného žebra by bylo více než ješitné. Huth se jenom usmál, vytáhl kapesník a vysmrkal se.

„Jste v pořádku, standartenführere?“ ozval se hlas ze tmy spodního patra.

„Ne, mám rýmu,“ odpověděl Huth. Dole se kdosi zasmál. „Tudy,“ řekl Huth.

Douglas šel za ním. Prošli bývalou koupelnou. Bojler se propadl podlahou. Na téhle straně domu zbylo dost trámů, aby udržely váhu těžké železné postele, kterou dostali od Jilliných rodičů jako svatební dar.

„Hod'te mi kabel!“ zařval Huth. Rozkaz byl splněn okamžitě. „Světlo, sakra, potřebuju světlo!“ zařval, když zjistil, že nemůže lampu na konci kabelu rozsvítit.

„Hned, standartenführere, hned!“ volal anonymní hlas vojáka, zoufale se snažícího vyhovět nadřízenému.

Douglas začínal přivykat tmě a pomalu rozpoznával nábytek v ložnici. Pak uviděl ještě něco jiného. Někdo tu byl. Kdosi ležel na posteli a zcela ignoroval jejich přítomnost.

„Světlo!“ zařval Huth znovu. „Světlo, sakra!“ Douglas zaslechl mumlání v němčině, několik pokusů nahodit generátor a křik a nadávky.

Viděl, jak vojáci pobíhají okolo stroje a neustále se ho snaží uvést do provozu. Nakonec se jim to přece jenom povedlo, generátor se rozhučel, ale ani jedno světlo se nerozsvítilo; ani lampa v Huthově ruce, ani reflektory, které vojáci postavili na zahradě.

„Už vám někdy někdo řekl, že Němci jsou velmi schopná rasa?“ vyzvídal Huth.

„To je všechno jen otázka priorit,“ řekl Douglas. Sotva to dořekl, lampa se rozsvítila a paprsky zalily místnost žlutou září. Douglas zavřel oči a odvrátil se od pronikavého světla. Pak pomalu zaostřil a podíval se na postel a muže na ní.

Mrtvý ležel jen ve spodním prádle umazaném od krve. Ruce měl přidrátkované k rámu postele, hlavu ohnutou a obličej zakrvácený. Vypadal jako Kristus. Nejspíš to tak jeho mučitelé chtěli.

„Jimmy Dunn,“ řekl Douglas. „Ubohý Jimmy!“

„Pracoval pro vás?“

„Vyšetřoval tu vraždu.“

Huth se natáhl dopředu a hůlkou zvedl velkou papírovou ceduli, přivázanou ke krku mrtvého. „Byl jsem anglický honící pes, který pracoval pro německé honce.“

„Ubohý Jimmy.“ Takže Harry Woods měl nakonec přece jen pravdu. Pro mladého a nezkušeného policistu to bylo nebezpečné a Douglas se teď trápil odpovědností za jeho smrt.

„Galantní britští patrioti!“ řekl Huth. „Jste na ně pyšný?“ Douglas se otočil. „Ale ne!“ řekl Huth a snažil se otočit ho zpátky, aby se musel dívat na zmučené tělo. Chvilí spolu bojovali, až se Douglas neovládl a udeřil

Huthe takovou silou, že vyhekl. Když se konečně vyprostil, začal si razit cestu ven.

Huth šel za ním. „No konečně, alespoň záblesk emocí! Už jsem myslel, že se toho nedožiju.“

„Jimmy byl dobrý policista,“ řekl Douglas.

„A to je vše, co k tomu řeknete?“

„Já jsem ho sem poslal.“

„A vaši přátelé z odboje ho zavraždili.“ Huth se zapotácel, ale rovnováhu udržel. „A místo nich mlátíte mě.“

„Moje žena je tady někde pohřbená,“ řekl Douglas, jako by to chtěl vysvětlit. Ale v jeho hlase nebyl ani náznak omluvy.

„Já vím, já vím,“ řekl Huth.

„Kdy se to stalo?“

Huth seskočil dolů. „Vojenská hlídka ho našla ve 22:47. Obcházejí tu každé dvě hodiny... pravidelně! Ti idioti se snad nikdy nenaučí, jak bojovat s partyzány.“

Šli k autům. „Máme zprávu, že chtějí zabít i vás,“ řekl Huth. „To je vám snad jasné?“

„Asi ano.“

Došli k autům a Huth se obrátil na mladého důstojníka SS se ztuhlým tělem a tváří robota, který postával poblíž a čekal na rozkazy. „Pošlete tam fotografa,“ řekl Huth. „Chci, aby to zmizelo, než se rozední.“ Pak se otočil k Douglasovi. „Měl byste jít domů a převléknout se.“ Douglas se podíval na svůj večerní oblek, vykukující zpod pláštěnky.

„Vemte si auto,“ dodal Huth. Jeho obličej byl ustaraný a neoholený. Podrbal se na tváři a odmlčel se, jako by chtěl kýchnout. „Už toho mám dost,“ řekl. Bylo to jedno z mála přiznání únavy.

„Sundáte Jimmyho dolů?“

„Běžte domů,“ řekl Huth. „To není Jimmy. Ted' už je to jenom mršina.“ Hleděl směrem, kam se díval Douglas, a dodal: „Vyslechneme všechny v okolí, ale uvidíte, že nikdo nic neviděl, ani neslyšel.“

Huth měl perverzní talent přesně poznat, na co Douglas myslí. Douglas už se sebou k vůli tomu začínal pohrdat. Proč by ho mělo zajímat, jestli sousedé něco viděli nebo ne? Proč by se měl cítit vinen za Jimmyho smrt? Ale i tak si to vyčítal.

„Ještě žádní poslové?“ zeptal se Huth. „Ještě se vás nikdo nezeptal, jak se vám líbí pracovat pro skopčáky?“

„Ne,“ řekl Douglas. Říct ano by stačilo, aby Huth pozavíral všechny hosty z Garinova večírku a nakonec z nich vymámil, jak to bylo s tajnou schůzkou plukovníka Mayhewa a spol. „Ne,“ řekl znovu s menším důrazem.

„Zvláštní.“ Huth popotáhl a utřel si nos. „Velmi zvláštní,“ řekl do kapesníku. „Myslel jsem, že už kolem vás začnou čmuchar.“

„Pojedu domů,“ řekl Douglas. „Možná už tam bude někdo čekat.“

„Nechte si své vtipy pro Harryho Woodse,“ řekl Huth. „Seržanti se musí smát vtipům svých nadřízených.“ Vysmrkal se. „Ti lidé jsou nebezpeční, příteli. Nepokoušejte se to hrát na obě strany.“

Douglas otevřel dveře volkwagenu.

„Nemáte nějaký lék, který by mi vyčistil dutiny?“ zeptal se Huth.

Douglas byl překvapen.

„Inhalátor do nosu.“ Huth se usmál. „Už toho mám na nose dost, nemyslíte?“

Pak se otočil k řidiči: „Odvezte ho domů.“

Mraky se začaly roztrhávat a na obloze se objevovaly poslední noční hvězdy. Když dorazili do centra Londýna, nebe na východě už bylo růžové. Douglas vystoupil z vozu a pomalu zavřel dveře, aby nikoho neprobudil. Paní Sheenanová však byla vzhůru.

„Jste to vy, pane Archere?“

Douglas vyběhl potichu schody. Z krámku byla cítit vůně čerstvého dřeva a parafínu. Už si na to zvykl a bylo to pro něj jakési uvítání domů.

„Omlouvám se, že jsem vás vzbudil, paní Sheenanová.“

„Právě si dávám čaj. Dáte si také?“ Od té doby, co si vzala podnájemníky, spala v místnosti nad krámkem. Teď seděla na posteli, zabalená do tlusté pletené vesty a usrkávala čaj.

„Vemte si hrnek z kredence.“ Paní Sheenanová uschovávala ve svém pokojíčku všechny vzpomínky na manžela a společné dny před válkou. Měla tu porcelánové psy, otlučenou staffordshirskou konvici na čaj, kapesní hodinky s vyrytým jménem jejího muže a věnováním za 25 let věrné služby, dvě fotografie manžela a čtyři lístky, které od něj dostala ze zajateckého tábora.

Nalila Douglasovi čaj. „Prší?“

„Ne, už tam není ani mlha.“ Usrkl. „Dobrý.“

„V téhle náhražce je prý jedna lžíce opravdového čaje. Vždycky se vzbudím ve čtyři a pak nemohu spát.“

„Vypadáte unaveně, paní Sheenanová. Všude řádí chřipka.“

Všimla si jeho obleku, ale nekomentovala to. „Myslíte, že ještě někdy Toma uvidím, pane Archere?“ Zamíchala čaj. „Kluk se mě pořád vyptává a já nevím, co mu mám říct.“

Zvedla hlavu a Douglas si všiml, že plakala. Věděl, že nemá žádné příbuzné a odpovědnost za syna ležela jenom na ní. „Tom se vrátí, paní Sheenanová, uvidíte.“

„Mám od něj zprávy jednou za dva, tři měsíce. A i tak může poslat jen předtištěný lístek, na kterém stojí, že se má dobře.“

„Lepší než dlouhý dopis oznamující, že je nemocný,“ řekl Douglas.

Usmála se. „Asi máte pravdu.“

„Sice se o tom nepíše, ale Němci slibují, že propustí všechny válečné zajatce, jak jen to bude možné.“

„Těm je to přece jedno,“ řekla hořce. „Jejich vojáci se vrátili domů už před několika měsíci. Koho zajímají naši chlapci? Mají je tam jako levnou pracovní sílu. Co může naše vláda nabídnout výměnou?“

Douglas neměl jediný argument, kterým by vyvrátil její tvrzení. V současné době slibovali Němci, že propustí jednoho zajatce za deset dobrovolníků na práci v Německu. To by se Tom načecal. „Nedávejte na sobě před Bobem znát, že jste nešťastná. Mohlo by to být ještě horší.“

„Ve škole mají nového učitele a ten jim říkal, že Churchill – a všichni britští vojáci – jsou zločinci. Kluk přišel domů a vyptával se.“

„Promluví s ním,“ řekl Douglas. „A povím mu, že jeho otec je správný chlap.“

„Také jim řekli, aby udávali rodiče, kteří nesouhlasí s oficiální propagandou.“

„Ti Němci sem zatáhli hrozný návyky.“

„Bob na vás moc dá, pane Archere.“ Douglas dopil a vstal.

„Nevím, co bychom si bez vás počali, pane Archere. A to nemyslím jenom přidělové lístky a peníze.“ Douglas byl v rozpacích.

„Ach, zapomněla jsem vám říct o tom balíčku,“ pokračovala rychle paní Sheenanová. „O jakém balíčku?“

„Je na něm cedulka Scotland Yardu. Myslela jsem, že to poslal seržant Woods. Miluje Douggieho, jako by byl jeho strýček.“

„Balíček pro vás?“ zeptal se Douglas.

„Ne. Pro Douggieho. Je tam napsáno Douglas Archer junior. Jako v těch amerických filmech.“ Viděla v jeho tváři obavy. „Dala jsem to do vašeho pokoje. Je to tak v pořádku?“

„Ale ano,“ řekl Douglas. „Podívám se na to.“ A vyběhl po schodech.

Prohlížel si balíček velmi pozorně. Vizitka HSSPf i razítko Scotland Yardu vypadaly autenticky, stejně jako strojem psaná adresa. Poštovné zaplacené zvláštními samolepkami, které používali všichni němečtí úředníci.

Douglas balíček zvedl a potěžkal, ale zjistil, že na bombu je moc lehký. Ve skutečnosti byl příliš unavený, než aby dodržel přesný postup při kontrole podezřelých zásilek. Přetrhl provázek a balíček rozbalil. Uvnitř byl model auta z továrny na hračky Schuco v Norimberku. Bylo moc hezky vypracovaný, nechyběla ani řadící páka, volant a diferenciál a vepředu se dala otevřít kapota do detailu propracovaného motoru. Vedle auta ležela kartička s přáním. „Pro Douglase Archera – odvážného hochy – k narozeninám. S láskou Fritz Kellerman.“

Douglas věděl, že by z toho měl Douggie obrovskou radost – o to víc, že k autu bylo připojeno takové přání. Ale stejně se necítil dobře.

Položil hračku zpět do krabice a znovu ji zabalil. Douggie měl mít narozeniny až za tři týdny. Do té doby se může celý svět obrátit naruby.

Sedmnáctá kapitola

Douglas se moc nevyspal. Hlavou se mu honily myšlenky na Jimmyho Dunna. Co se stalo s fotografií v hnědé obálce, která byla základem Dunnova vyšetřování?

Seděl na posteli. Co bych s tou obálkou udělal já, ptal se sám sebe. Existuje jedno místo, kam takovou věc bezpečně schovat – nejbližší poštovní schránka. Bylo to trochu přitažené za vlasy, ale Douglas věděl, že to musí zkontrolovat. Podíval se na budík. Už bylo moc pozdě, aby šel do třídního dopisů. Zásilka už je určitě na cestě k adresátovi.

Mafeking Road, kde žil mladý Spode, byla odpuzující ulička s nevzhlednými cihlovými domy. Vrata už dávno odvezli do šrotu pro vojenské účely. V ruinách sousedního domu rostla kapusta, která nyní ke konci sklizně začínala hnědnout.

Douglas nenašel zvonek, a tak zabušil na prkno přibité na okno. Trvalo téměř pět minut, než někdo odpověděl, ale přece jen se nakonec objevil tlustý, neoholený muž ve špinavé vestě a manšestrových kalhotách. Zív, podrbal se na břicho a druhou rukou si narovnal kšandy. „Co je?“

„Už jsem tu jednou byl,“ řekl Douglas. „Kvůli tomu učiteli seshora – Spodeovi.“

„A co zas?“

„Budete mě muset pustit dovnitř,“ řekl Douglas. „Radši byste mi měl říct, vo co de,“ trval na svém tlustýoch a nehnul se z místa.

Douglas ho šťouchl rukou do břicha. „Jen se neboj, chytráku. Stejně ti do toho nic není,“ řekl. „Můžeš jít zase chrápat.“

„Už jsem náhodou vzhůru pěkně dlouho,“ zabručel tlustýoch. Douglas se kolem něj protáhl, prošel chodbou a otevřel dveře do vyhřátého a dobře osvětleného kutlochu. Uvnitř to páchlo potem a shnilou zeleninou. Douglas se rozhlédl po místnosti. Ve velkém kredenci byly naskládané talíře, hrnečky a kastroly, nezaplacené účty, ve skleničce rozbité hodinky, otvůrák

na konzervy a legie mrtvých much. Na horní polici se válel kalendář s obrázkem Mount Snowdownu a výpisem dnů na říjen 1937.

V rohu pokoje stála neustlaná a nepovlečená postel s malými barevnými polštářky, na nich se válel otevřený komiksový časopis Dandy. Na křesle u postele ležel táč se zbytky bohaté snídaně; smažená vajíčka a víc než půl tuctu plátků slaniny. Jediným uklizeným místem byl malý stolek s pery a tužkami vedle listu modrého pijáku. Za telefonem stála krabice označená „Příspěvky – Mafeking Road 1941“. Celému chaosu dominoval rozpálený krb. Tolik tepla se v této těžké době zřídka kdy povedlo někomu nashromáždit.

„Venku je pěkná zima, co, seržante?“ řekl tlust’och.

„Superintendent,“ opravil ho Douglas. „Detektiv superintendent Douglas Archer ze Scotland Yardu.“ Z rádia se ozývalo opakování večerního programu. Douglas ho vypnul.

Tlust’och říhl a zkontroloval dveře, jestli jsou dobře zavřené, aby mu průvan nevyhnal teplo. „Superintendent... jo, to je vono, to jsem chtěl říct. Superintendent.“

„Nebyl se tu někdo podívat do té horní místnosti?“ zeptal se Douglas a rozhlédl se, jestli někde neuvidí ranní poštu. Tlust’och byl jedním ze „strážců pořádku“ v ulici. Němci k tomu využili bývalé náletové služby. Lidé jako on distribuovali doplňkové potravinové lístky, poštu ze zajateckých táborů a kupóny na polévku pro nejpotřebnější. Na oplátku za moc a vliv, který od Němců dostali, museli spolupracovat při potlačování „antisociálních elementů“. Prohlížení pošty sousedům bylo nezbytnou součástí této spolupráce.

„Samozřejmě, že ne. Ten pokoj je zamčený, přesně jak policie přikázala.“

„Nedělejte ze mě šaška,“ řekl Douglas. „Vyšetřuji vraždu.“

„No, nemyslete si, že bych chtěl toho hajzla nějak chránit,“ řekl tlust’och rozhořčeně. Douglas se na něj podíval. Vůbec si nedovedl představit, že by tlust’och mohl někoho chránit. „Zatracenej šlechtic!“ rozhořčil se tlust’och. „Furt dělal strašně důležitýho a ten jeho přízvuk! Nebo mi pořád nadával, že mu nevynáším koš.“ Sledoval Douglase na jeho pouti po místnosti. „Teď už mají všichni aristokrati utrum. Už jim zatli tipec, co?“

„Krkat, prdět a žrát k snídani dvě nebo tři vajíčka a půl tuctu plátků slaniny v místnosti, která je tak vytopená, že tu můžete chodit ve spodkách... spousta šlechticů by si přála mít takovýhle luxus!“

„No co... v takovýmhle domě? To se musíte nák otáčet, aby tu nebylo moc vlhko.“

„Pošťák už tu byl?“

Thlustoš otevřel zásuvku a podíval se na budík. „Už by tu měl být každou chvilku, superintendante,“ řekl s trochou sarkasmu v hlase.

Douglas došel ke kredenci a prohlížel si pohlednice a nedoručené dopisy, které patřily jiným lidem. „Sbírám známky,“ vysvětloval thlustoš. „Nechcete něco, aby vám nebyla zima, superintendante?“

„A co jako? Norkový kožich?“

Thlustoš se zachechtal. „Vy jste ale srandista, fakt.“ Ze skříně vylovil láhev rumu, odzátkoval ji a nalil si do čaje v šálku s etiketou „Hotel Savoy“. Když Douglas zřejmě nechtěl, vrátil láhev na místo a sedl si.

Po pár minutách se ozvalo klapnutí poštovní schránky. Thlustoš se začal zvedat, ale Douglas ho strčil zpátky do křesla. „Už jste toho pro dnešek udělal dost,“ řekl. „Já vám tu poštu přinesu.“ Vyšel ven a po cestě si vzal z věšáku klíče od Spodeova pokoje.

Nápad navštívit Mafeking Road se vyplatil. Poslední, co Jimmy Dunn udělal těsně před tím, než ho unesli, bylo, že odeslal velkou obálku z manilového papíru s nápisem „Fotografie – neohýbat“. Douglas ji zvedl a vzal s sebou do pokoje, kde našli umělou ruku. Chvilku tam jen tak stál a pak obálku otevřel.

Uvnitř byla fotografie profesora Fricka a jeho spolupracovníků a dopis od Dunna, napsaný tužkou na rubu žlutohnědého papíru. Byl to poukaz na zvláštní příděl mýdla pro dělníky v důležitých průmyslových podnicích. Většina pošt jich měla celé stohy, protože došlo k jakési administrativní chybě.

K rukám seržanta Woodse:

Vzhledem k tomu, že přebíráte mou práci, myslel jsem, že by bylo vhodné zajít do knihoven a archivů a podívat se, jestli nemají nějaké informace o těch vědcích, kteří naposledy pracovali s profesorem Frickem. Jak vidíte podle přiloženého seznamu navštívených knihoven, moc jsem se neflákal, ale někdo byl ještě mnohem pilnější, neboť se mi nikde nepodařilo najít jedinou kopii čehokoliv, co by profesor nebo jeho spolupracovníci napsali. Zmizely i veškeré dokumenty, které se profesora týkaly.

Myslel jsem si, že to bylo nařízení z vyšších míst, a tak jsem zašel i do ústřední kartotéky Scotland Yardu, na gestapo a do centrálních archivů SS, ale všude mi řekli, že díla profesora Fricka nepodléhají cenzuře, zákazu

nebo konfiskaci, a že nevyšel žádný rozkaz týkající se jeho nebo jeho rodiny. Byl bych vám velice vděčný, kdybyste mi mohl říct, kde jsem udělal chybu. A také doufám, že mi budete moci sdělit odpověď na tuto v mé doposud krátké policejní kariéře, největší záhadu.

Abych nezapomněl, řekněte prosím superintendantovi Archerovi, že jsem vystopoval muže, který si říká Spode. Objednal si opravu rozbité protézy ve skladišti Little Wittenham (generální zajatecký tábor) v Berkshiru, na 17. listopad v 15:30.

Váš s úctou

James Dunn.

Možná tušení, možná jen zvědavost anebo jen potřeba trochu světla donutily Douglase přejít k oknu a znovu si dopis přečíst. Pak vyhlédl ven. Na druhé straně ulice stála drožka. Nějaký člověk do ní nakládal rozbité křeslo. Pak vylezl nahoru a schoval se pod plátěnou střechu. O padesát metrů dál zastavili dva cyklisté a mluvili spolu. Začínalo pršet – na silnici se objevily tmavé skvrny deště. Cyklisté si nasadili kapuce.

Douglas otevřel svůj kufřík a dal do něj dopis i s fotografií. Pak je znovu vyjmul a přečetl si dopis potřetí. Douglas Archer byl mezi svými kolegy znám obrovským respektem pro uchovávání veškeré evidence, ale teď se musel učit jiným pravidlům hry. Roztrhal dopis na malé kousíčky a spláchl ho do záchodu. To samé pak udělal se seznamem knihoven, které Dunn prošel.

Vrátil se k oknu. Drožkář zmizel, ale vůz s koněm stál na svém místě. Kůň byl přivázan k pouliční lampě, trpělivě čekal a spokojeně odfrkoval. Douglas zavřel kufřík a podíval se na schody. Dole bylo pusto a prázdno.

Pokusil se rozsvítit světlo dole v hale, ale nešlo to. Chvilku čekal, než si oči zvyknou na tmu. Jediné světlo pronikalo do haly dírou pod dveřmi tlust'ochova kutlochu, odkud bylo slyšet rádio – taneční orchestr Harryho Roye hrál „Někdo mě miluje, já nevím kdo“. Jako by v odpověď na kroky na schodech zvýšil tlust'och hlasitost.

„Jen pojďte, strážníku!“ Teprve teď ho Douglas uviděl. Stál na rohožce u vchodu, postava zahalená stínem, opřená o dveře. Ani se nepohnula.

„Kdo sakra jste?“ zeptal se Douglas.

„Jsem kolt pětáctýřicet a koukám vám přímo na břicho, strážníku! Takže buďte rozumný a pojďte.“ Mluvil západoanglickým přízvukem, pravděpodobně devonským. A jenom lidé, kteří chtěli vypadat jako

uznávání členové středních vrstev, říkali policistům „strážníku“. Douglas udělal pomalý krok. Muž s koltem mu vyšel naproti. Douglasovi zbývaly ještě tři schody. Hodil po neznámém kufřík a poslední schody přeskočil.

Vzdech – byl to těžký kufřík – a pak kolt s tlumičem měkce mlaskl. Zarachotilo sklo, jak kulka proletěla okénkem nad dveřmi. To už Douglas tiskl muže k zemi. Nebyl zrovna v nejlepší fyzické kondici, ale jako většina lidí, kteří zanedbávají tělocvik, měl svou váhu. Když na ozbrojence skočil, srazil ho na zem, a ten se udeřil o dveře tak, že div nevypadly z pantů. Tiše zaskučel. Douglas ho ještě pro jistotu kopl mezi nohy a couvl. Muž vyhekl, ale stále křečovitě držel kolt a zoufale se snažil nadechnout.

Douglas mu ho kopnutím vyrazil z ruky a zvedl ho. Pak na muže namířil. Pětačtyřicítka s podomácku vyrobeným tlumičem byla těžká jako mušketa a dvakrát tak nepřesná. Kdyby si ten hlupák vzal něco menšího, nemuselo by to takhle dopadnout.

„Vstaň,“ řekl Douglas. „Podíváme se, jak vypadáš na světle.“ Couvl, aby mu udělal místo. Nic ho nevarovalo.

Náhle ho někdo chytil za krk. Paže byly silné jako ocelové lano. Douglas se snažil vyprostit, ale nemohl ani otočit hlavu. Dveře za ním se otevřely, světlo dopadlo na špinavé tapety a hudba Harryho Roye ještě zesílila.

„Kdo to tady střílí?“ ozval se tlust’ochův hlas.

„Zalez zpátky, ty gorilo!“ řekl kdosi velmi blízko Douglasova ucha. „Hned jsme pryč.“

Douglas ucítil sladký, lepkavý zápach a k obličejí se mu přitiskl vlhký hadřík. Oči mu začaly slzet. Lapal po dechu, ale povedlo se mu pouze vdechnout ještě větší množství plynu. Pokusil se uhnout, ale tlak cizí ruky ještě zesílil. Světla zhasla a Douglas se propad do černé, bezedné prázdnoty.

Postupně se probíral z bezvědomí a viděl, že se nad ním sklání Harry Woods. Někdo mimo dohled řekl: „Sanitku nebudeme potřebovat, už se probírá.“

Harry se zeptal: „Jak se cítíš?“

„Jako blbec,“ řekl Douglas a znovu zavřel oči.

„Mám tu auto, myslíš, že to zvládneš, když ti pomůžu?“

„Můj kufřík?“

Harry zavrtěl hlavou. „Už jsem se po něm díval. Říkal jsem si, žeš ho musel mít s sebou... asi ho vzali.“

„A domovník?“

„Vzal roha.“

„Jdem odsud,“ řekl Douglas. Díval se na Harryho a přemýšlel, jestli skutečně kufřík hledal. V duchu ho obviňoval ze všech neúspěchů v tomhle vyšetřování, ale Harry se na něj díval bez jediné známky pocitu viny.

„Zapáčil sis svíčku z obou stran,“ řekl Harry Woods. „Každému se stane, že je neopatrný, když je vyčerpaný. Říkám ti, jed domů a pořádně se vyspi.“

„Jedem do kanceláře,“ řekl Douglas.

„Prosím tě, Douglasi,“ žebroňil Harry. Málokdy oslovoval svého nadřízeného křestním jménem. „Já bych ti přece neradil špatně. Potřebuješ si odpočinout.“

Ačkoliv tu byla spousta důvodů, které naznačovaly, že Harry Woods je zapojen do odboje, nemohl přejít oddanost a loajalitu, jakou k němu Harry vždy choval. Nejdříve jako k malému chlapci a později jako k superintendentovi. Harry Woods bylo pro Douglase něco jako otec. Nezáleželo na tom, že se spory mezi nimi v poslední době prohlubovaly, tenhle vztah přetrvával. „Musím se vrátit do Yardu, Harry. Ale půjdu domů, jak jen to bude možné.“

„To bys měl,“ řekl Harry přísně.

Osmnáctá kapitola

Asi v půli odpoledne vzkázal generál Kellerman, že jestli se cítí dobře, tak ať přijde „na kus řeči“. Douglas vstoupil do slavné kanceláře a našel generála v poobědové euforii, kterou Harry Woods eufemisticky nazýval „přeobčerstveností“.

Kellermanův šatník britských obleků se neustále rozrůstal. Dnes měl na sobě jemně šitý jednořadový oblek, doplněný vestou a béžovou bavlněnou košilí s hezkým motýlkem. Bylo to typické oblečení, jaké cizinci přisuzovali učitelům a lektorům na Oxfordské universitě. Asi proto si ho Fritz Kellerman vybral.

Na vedlejším stolku stál stříbrný tác s velkou konvicí pravé kávy, která voněla po celé místnosti. Kellerman si spokojeně připravoval svou – s hromádkou šlehačky posypanou čokoládovým práškem. „Ach Vídeň,“ řekl Douglasovi, který pil kávu bez jakýchkoliv přísad, úplně černou. „Tak zastaralá, tak odkvetlá, tak dekadentní... a přesto nejkouzelnější město na světě. Duchem jsem Vídeňák.“

„Opravdu?“ odpověděl Douglas zdvořile a uznale usrkl kávu. Všichni Rakušané, které doposud v Londýně potkal, se žárlivě vydávali za Němce. Možná jen majitelé malých úhledných odznáček ze zlata, označujících prvních sto tisíc členů nacistické strany, jejichž přízvuk nepochybně pocházel z okolí Mnichova, se rádi vydávali za Vídeňáky.

„Ano, samozřejmě. Vídeň je město, které má duši.“ I v angličtině to Kellerman dokázal říct s tím zvláštním nosovým přídechem, který neodmyslitelně k rakouské němčině patřil. „Budete mít monokl,“ konstatoval Kellerman. „Už vám to modrá. Ztracení gangsteři! Opravdu si nechcete zajít do nemocnice?“

„Na policejní stanici v Cannon Row mi dali pár aspirinů,“ řekl Douglas a znovu se napil. „A děkuji za dárek pro syna. Dám mu to k narozeninám. Pak vám napíše.“

„Všichni kluci mají rádi auta,“ řekl Kellerman, „a navíc jsem myslel, že byste nechtěl, aby si hrál na vojáky nebo tak něco.“

„To bylo velmi uvážlivé, generále.“

„Chodíte na ryby, superintendante?“

„Ne, pane.“

„Škoda, je to pro policistu nejlepší zábava, alespoň podle mého názoru. Rybaření učí člověka trpělivosti a také ho učí přemýšlet o sobě.“ Přešel místnost a zatřásl na skleněnou vitrínu. Uvnitř ležel vycpaný pstruh s otevřenou tlamou. „Toho klacka jsem chytil já, superintendante.“

„Skutečně, pane?“ řekl Douglas, přestože ho na to Kellerman upozorňoval již několikrát a navíc to bylo napsáno na desce u vitríny.

„Na druhou stranu standartenführer Huth,“ pokračoval Kellerman a vrátil se ke stolu, „je přeborníkem v lyžování.“ Zvedl konvici s kávou a usmál se.

Douglas si uvědomil, že by měl nějak reagovat. „To jsem nevěděl, pane.“

„Ve třicátém šestém byl na olympiádě v Garmischi,“ řekl Kellerman – přes svou nenávisť vůči Huthovi nebyl schopen ovládnout určitou pýchu v hlase. „Soutěžil v kombinačním sjezdu a slalomu. Nezískal sice žádnou medaili, ale i tak je to jisté vyznamenání být na olympiádě, ne?“

„Zajisté,“ souhlasil Douglas. Začínala ho bolet hlava, následek drogy, kterou ho lupiči zneškodnili.

„Sport, který si člověk vybere, vám o něm mnohé napoví,“ usmál se Kellerman. „Standartenführer Huth pořád někam spěchá. Já zase nespěchám nikdy. Chápete, co tím chci říct, superintendante?“

„Ano, pane.“

„Dejte si ještě trochu kávy,“ pobízel ho Kellerman a nalil mu. Když se přiblížil, ucítil Douglas vůni peppermintové ústní vody.

Venku na Whitehallu nacvičovala smíšená vojenská kapela velení skupiny L (Londýnský okres) slavnostní přehlídku na týden Německo-sovětského přátelství. Douglas poznal Petrohradský pochod.

„Určitě nechcete šlehačku?“

Douglas zavrtěl hlavou. Kellerman zatlačil na okenní rám, ale rámus zvenku byl stále stejně intenzivní. „Reichsführer SS se mě ptal, jak je to s tou vraždou, na které pracujete – tou na Shepherd Market. Řekl jsem mu, že o tom vím moc málo... abych řekl pravdu, připadal jsem si jako idiot,“ přiznal se Kellerman. Pohrával si s kostkou cukru v misce.

„Zatím toho není moc, co bych měl hlásit,“ řekl Douglas.

„Nechápu, proč jste se vracel do toho domu na Mafeking Road.“

Douglas se napil a chvilku mlčel. Huth mu nařídil držet veškeré informace ohledně vyšetřování v tajnosti, ale generál Kellerman byl přece jen jeho nadřízený. „Jeden z mých lidí – konstábl Dunn, pracoval v civilu...“

„Ten, co ho včera večer zavraždili?“

„Ano, pane. Pomáhal mi. V bytě podezřelého jsme našli fotografii profesora Fricka a jeho spolupracovníků z doby ještě před válkou. Poslal jsem Dunna, aby zjistil něco o těch lidech. Nejspíš si uvědomil, že ho někdo sleduje, a tak hodil obálku s fotkou do schránky – ta obálka už byla nadepsána adresou na Mafeking Road. Asi tušil, že nás to napadne.“

„A vy jste pro ni do toho domu šel?“

„Ano, pane.“

„Nezdá se vám divné, že ti odbojáři – a ti si vždycky najdou způsob, jak ukradnout poštu ještě na cestě – nejenže museli pro tu obálku až k adresátovi, ale dokonce přišli později než pošťák?“

„Domovník jim musel zavolat,“ řekl Douglas. „Potom, co mě napadli, zmizel.“

„A vy jste ztratil fotografii profesora Fricka a jeho spolupracovníků, že?“

„Ano, pane.“

„Nemusíte být překvapený, že toho tolik vím, superintendante. Konstábl Dunn totiž volal do kartotéky, ústředních archivů SS i na gestapo a vyptával se na profesora Fricka. No a veškerá činnost tohoto druhu je hlášena zase zpět do mé kanceláře.“

„Zajisté, pane.“ Vojenská kapela dohrála. Po chvíli ticha však spustila znovu: Tannenbaum, ó Tannenbaum. Nebo že by to byla Rudá vlajka? pomyslel si Douglas. Jak příhodné, že jsou si ty melodie tak podobné.

„Profesor Frick je mrtvý. Zahynul vloni během bojů a jeho zaměstnanci teď pracují na nějakém tajném projektu pro Říši.“

„Na tajném projektu?“

„To ale neznamená, že musíte zastavit vyšetřování. Znamená to pouze, že z toho budete muset profesorovy přátele vynechat.“ Kellerman nabral lžičkou šlehačku. „A to je rozkaz přímo od fűhrera. Ani sám reichsfűhrer SS s tím nic nenadělá. Je vám to jasné, superintendante Archere?“

„Naprosto, pane.“

„Dobře,“ řekl Kellerman a odstrčil misku se šlehačkou, jako by už ji nepotřeboval. Zvedl hlavu: „Věděl jsem, že s vámi to bude lehké.“

„Však já jednou ztloustnu,“ řekl Douglas.

„Vy si budete pořád dělat legraci, co, superintendante?“ usmál se generál Kellerman.

Po dopoledních přeháňkách svítilo odpoledne slunce. Douglas se zastavil na chodbě a z okna se díval na kapelu pochodující po ulici. Vypadali skvěle, parádní uniformy a žestě se na sluníčku blýskaly. Němci šikovně využívali vojenských hudeb k uklidňování davů v dobytých zemích po celé Evropě. Než došel do své kanceláře, už hráli Greensleeves.

Dveře k Huthovi byly otevřené. Douglas našel Harryho Woodse, jak se probírá dokumenty nakupenými na Huthově stole. „Co děláš, Harry?“ Sedl si ke svému stolu a dal se do třídění papírů.

„Právě včas, pane.“

„Zjišťuji, že mi říkáš „pane“ jedině, když se mi chceš posmívat.“

Harry se usmál. Spousta brilantiny na jeho vlasech způsobovala, že mu držely na jednom místě, ale i tak vypadal dost směšně. „Podívej se na tohle,“ řekl a mávl kopií hlášení na růžovém papíře. „Všemu sice nerozumím, protože je to v němčině, ale to, co nevím, si můžu domyslet.“ Douglas šel za ním, ale papír si nevzal. „Jen si to přečti,“ řekl Harry. „Pěkně tě zamrazí, uvidíš. No tak! Machiavelli se vrátí nejdřív za pět minut a nejspíš ještě později. Já jsem si už stopnul jeho tělesné funkce.“

Douglas vzal hlášení.

OSOBNÍ SPIS.

DŮVĚRNÉ HLÁŠENÍ.

Klasifikace – tajné.

Detektiv superintendant Douglas Archer.

1. V době, kdy jen malý počet příslušníků Metropolitní policie má univerzitní vzdělání nebo jinou profesionální kvalifikaci, prokázal výše zmíněný důstojník, jak hodnotná může být taková příprava na rozdíl od přímého vstupu do policejních služeb (do hodnosti inspektora), jak je tomu u většiny ostatních důstojníků policie.

2. Skvělá práce detektiva superintendanta Douglase Archera dokazuje krátkozrakost politiky, která brání

vstupu většího počtu absolventů Hendonské policejní koleje do CID.

3. Douglas Archer je synem poměrně úspěšného, avšak nevýznamného stavitele, který byl zabit na západní frontě během války. Jeho matka je dcerou známého pilota závodních vozů. Archer navštěvoval jednu z nejlepších škol v Británii, vystudoval práva na univerzitě v Oxfordu a pak Hendonskou policejní kolej. Přísná výchova i vzdělání vyústily v konzervativní osobnost s nedostatkem smyslu pro humor, pracující pomalým, neefektivním a zastaralým způsobem, tak častým v současné britské policii.

4. Přesto má vynikající intuici. Výborné výsledky jeho kariéry jsou založeny především na studiu zahraničních vědeckých publikací, včetně děl našeho velkého průkopníka dr. Hanse Grosse. Jeho opatrné metody a dlouhá pracovní doba jsou přesně prvky neurotické osobnosti, posedlé rozhodnutím polapit všechny zločince. Pro tyto i jiné důvody se jeho bezpečnostní klasifikace tímto zvyšuje z Ba na Aa.

5. Nutno dodat, že detektiv superintendent Douglas Archer je jedním z nejpobulárnějších důstojníků, sloužících u metropolitní policie, a také, že na rozdíl od nálezů tohoto hlášení ho jeho angličtí kolegové považují za velice vtípného a dobrého vypravěče.

Podepsán Fritz Kellerman,
gruppenführer (Höherer SS und polizeiführer).

„Co tomu říkáš?“ zeptal se Harry. „Vypadá to, že na tebe v Hendonu všechno řekli.“ Měla to být spíš výtku vůči Hendonu než přání všeho nejlepšího jeho partnerovi.

„To jsem opravdu konzervativní osobnost bez smyslu pro humor?“

„Byl jsi úplně v pořádku, než sem ti hajzlové vtrhli,“ řekl Harry. „Se skopčákama za prdeli ztrácíme humor všichni.“ Vzal hlášení a založil je zpátky do spisu. „A podívej se na tohle,“ řekl.

„Už to nechci ani vidět,“ řekl Douglas. Kapela venku hrála D'ye ken John Peel.

„Ty německý svině strašně rády pilujou, co?“ řekl Harry. Douglas se zamračil, ale Harry se usmál a dodal: „Tedy, naši němečtí přátelé rádi pilují, že?“

„Nejspíš si myslí, že hraní starých anglických lidovek je záslužná činnost.“ Harry Woods se ušklíbl.

„Spousta lidí cítí to, co ty, Harry,“ řekl Douglas. „Jen si to nechávají pro sebe.“

„Bylo by lepší, kdyby to nedělali,“ řekl Harry hořce. Pak se nahnul k Douglasovi. „Nechtěl by ses setkat s pár přáteli? Zajímali by tě. Víím, že by tě zaujali.“

Douglas chtěl Harrymu říct, že už je ve spojení s jinou antinacistickou skupinou. Chtěl mu říct o setkání s Mayhewem. Vždycky mu všechno říkal, už od dětství. Dvakrát se s ním radil, když se rozhodoval pro policejní kariéru. Řekl mu, že se chce oženit dříve než své matce. A když zjistili, že je Jill těhotná, volali mu cestou k jejím rodičům.

Nakonec se ale rozhodl, že do toho starého přítele plést nebude. „Tys byl vždycky do všeho moc hr, Harry. Nejdřív ragby a box. Pak ses stal tajemníkem klubu sběratelů známek.“

„Filalelistické společnosti,“ opravil ho Harry.

„Vždycky jsi miloval schůze a strašně rád jsi řečnil a...“

„Nasával, to chceš říct, že jo?“

Douglas zvedl ruce, jako by se chtěl bránit. „Ty jsi dobrý policista, Harry. A dohromady jsme dobrý tým. Vždycky jsi slízl nejhorší práci – hrabání ve špíně, výslechy a tak. Ale já jsem jiný, já dodržuji předpisy.“

„Promluv s nimi. Prosím.“

„Harry, ty mi to vůbec neusnadňuješ. Přišel jsem tě přemluvit, aby ses od nich trhnul. A ty se zatím snažíš zaplést do toho i mě.“

„Prosím, Dougu.“ Nebylo to nic víc než šepot, ale šlo to přímo od srdce. A pro Douglase bylo velmi těžké udělat to, o čem věděl, že je moudré a logické. Zavrtěl hlavou.

Z chodby se ozvaly těžké kroky a stráž zařvala: „Heil Hitler!“ Dveře se otevřely a Huth vstoupil. Měl na sobě černou koženou bundu luftwaffe a armádní kalhoty. Pouze košile a kravata patřily k jeho obvyklé uniformě.

„Neznáte nějakého krejčího? Potřebuju novou uniformu,“ řekl a ani si nevšiml, že se ti dva nahýbají nad jeho stolem.

„Jeden je na Lambeth Road,“ ozval se Harry, který vždycky znal odpověď na podobné otázky. „Ten dělá německé uniformy. Hodně lidí ze Savile Road u něj si je. Výborná kvalita.“

„Nehodlám se zúčastnit nějaké módní přehlídky,“ řekl Huth. „Pracuje rychle? Musím ji mít zítra.“

„Já mu zavolám, šéfe.“ Huth nereagoval na to, že mu Harry řekl „šéfe“ a Douglas předpokládal, že to bral jako obvyklou formu oslovení. Harry si nikdy nezvykl na systém hodností SS.

„Harry,“ řekl Huth vlídně. „Odnesl byste tohle do fotoslužby, ať udělají negativ a tři tucty kopií. Potřebuji to do hodiny. Musíme vyrobit plakáty pro pátrání po těchhle lidech.“ Podal Harrymu stejnou fotografii, jakou ráno ukradli Douglasovi. „A taky výpis všech na snímku pro seznam nejhledanějších osob. Pak mi to přineste k podpisu.“

„Ale jediný, kdo může něco takového podepisovat, je generál Kellerman,“ řekl Harry.

„Už ne,“ opáčil klidně Huth. Douglas se podíval na Harryho a ten jenom protáhl obličej.

Když odešel a Douglas seděl za stolem a pracoval, přišel k němu Huth a sedl si na okenní parapet. „Seržant Woods je pracant, co?“

„Je to nejlepší policajt v celé budově.“

„Jenom díky tomu, že ho kryjete,“ řekl Huth.

„Nechápu,“ řekl Douglas a pracoval dál, jako by se nic nestalo.

„Za seržanta Harryho Woodse ručíte vy – to je dost nebezpečné. Jak dlouho myslíte, že ho uchráníte před stejně nevyhnutelným špatným koncem?“

„Jak dlouho myslíte vy?“ odpověděl Douglas klidně. Ale klidný nebyl ani trochu.

„Moc dlouho ne.“ Douglas zvedl hlavu a zachytil jeden z Huthových děsivých úsměvů. „Moc dlouho ne.“

„Tady to vyžaduje váš podpis,“ řekl Douglas a podal mu list papíru, aby si ho přečetl. Ale Huth vytáhl zlaté pero a papír podepsal, aniž by přečetl jediné slovo.

„Nechcete si to přečíst?“

„To je memorandum od Kellermana,“ řekl Huth. „Stojí tam, že napříště budou schůze vždy v úterý. Spousta důležitých rozhodnutí bude učiněna vždy v úterý. Uvidíte, superintendante.“

Vytáhl z kapsy krabičku cigaret Players a zapálil si stylem filmových kovbojů. Nasál kouř a pokračoval. „Protože v úterý tady nikdy nebudu.

Generál se bojí, že bych mu do toho moc mluvil.“ Zastrčil krabičku zpět do kapsy, aniž by Douglasovi nabídl. „Má strach, že by ho někdo mohl připravit o skvělé místočko. Docela lichotivé, že mě vidí jako hlavního kandidáta, nemyslíte?“

„Velmi lichotivé, pane.“

„Vy jste ale šašek, Archere.“

„Spousta lidí vyslovila v poslední době podobný názor, pane.“

Huth se postavil a otočil k oknu. Zazvonil telefon. Byla to Douglasova přímá linka. „Detektiv superintendent Douglas Archer? Tady je plukovník Mayhew.“

Douglas se nervózně podíval na Hutha, ale ten si ho vůbec nevšímal. „Ano?“ řekl Douglas opatrně.

„Slyšel jsem, že večer půjdete navštívit slečnu Bargovou.“

„Ano,“ přitakal klidně. Byl zvědavý, jestli spojovatelka hovor poslouchá.

„Tak se tam uvidíme... v devět?“

„Dobrá,“ řekl Douglas a zavěsil. Zalétl zrakem k Huthovi, ale ten se stále ještě díval z okna.

„Mám tomu rozumět tak, že chcete pozavírat všechny lidi z té fotografie?“

„Ano,“ řekl Huth.

„Za vraždu dr. Spodea?“

„Kvůli výsledku ohledně té vraždy.“

„Mám dobrý důvod věřit, že to udělal jeho mladší bratr. Ten den tam určitě byl.“

„To bych tak netvrdil,“ řekl Huth. „Chci je mít všechny pod zámek.“

„A když najdu nějakého zaměstnance profesora Fricka, tak ho mám zavřít a vyslechnout?“ Douglas byl překvapen Huthovou zamlklostí.

„Profesora Fricka nenajdete a pochybuji, že najdete někoho z jeho zaměstnanců.“

„Proč?“ zeptal se Douglas.

Huth se pomalu otočil a podíval se na něj. „Protože jsou všichni pod dohledem wehrmachtu.“

„Ale teď jste přece nařídil Harrymu, aby udělal seznam zaměstnanců...“

„Chci jen donutit ty idioty z armády, aby mi řekli, kde jsou... a snad i nechali s nimi promluvit.“

„Aha,“ řekl Douglas, ale vůbec nevěděl, o čem je řeč. Copak Huth neviděl jízdenku do Bringle Sands, kterou měl mrtvý v kapse? Harry

Woods ji musel zničit. Teď už Douglas nepochyboval, že tým profesora Fricka pracuje pro německou armádu někde u Bringle Sands.

Huth řekl: „Zjistíte mi, kam armáda schovala tým profesora Fricka a já zajistím Harry Woodsovi takovou ochranu, jakou má málokdo.“ Znovu nasál cigaretový kouř a stále se díval na Douglase. „V Berlíně pro mě pracuje jeden věčně ožralý homosexuál. Jeho zrádné poznámky by donutily zblednout i vás.“

„Já zblednu velmi snadno,“ řekl Douglas.

Huth ho neposlouchal, ale očima jako by se chtěl provrtat do jeho hlavy. „Víte, co jsem udělal? Napsal jsem mu instrukce jako pro agenta provokatéra.“ Huth se zasmál. „Skvělá obrana. Teď už se nemá čeho bát.“

„A čeho se má bát Harry Woods?“

„No, rozhodně ne toho bělovlasého tatíčka Fritze Kellermana. To je pruský gentleman ze staré školy.“ Zasmál se, oblékl si kabát a zvedl kus papíru, na který Harry napsal adresu krejčího na Lambeth Road. Ve dveřích se ještě otočil. „Najdete mi mladého Spodea?“

„Myslím, že ano.“

„Tak rychle, už nemáme moc času,“ řekl a odešel.

Devatenáctá kapitola

Když si všiml toho muže poprvé, přepadl Douglase divný pocit. Byl to přesně typ, jakého by si vybral Huth. Kolem dvaceti, možná mladší, přitloustlý, s červenou pletí posetou uhry. Měl na sobě kabát s páskem, tvídový klobouk, oblíbený zvláště mezi rybáři a středoškolskými profesory, v ruce nedbale složený deštník a plán města, do něhož se díval, kdykoliv se Douglas zastavil.

Na Haymarket naskočil do projíždějícího autobusu. Bylo tam plno, ale cestující mu udělali místo. Ohlédl se a viděl, jak si mladík zuřivě razí cestu mezi úředníky, kterým právě skončila pracovní doba, a neustále se ohlíží po Douglasovi. Na Piccadilly Circus se pronásledovatel ztratil Douglasovi z očí. Z autobusu vystoupil Archer v polovině Regent Street a namířil si to do Soha.

Bylo moc brzy na to, aby „U Berthy“ měli otevřeno, a tak Douglas vystoupal o patro výš a vrátil Charlie Rossimu večerní oblek. Charlie bědoval nad skvrnami, ale několik cigaret to spravilo. Douglasovy šaty už byl připravené, složené s takovou péčí, s jakou se snad dosud nesetkaly. Vzpomněl si na časy, kdy byl Rossiho podnik známý po celém Londýně a okolí právě díky pečlivé úpravě všech svých výrobků a také jejich nádhernému balení. Teď však byl oblek zabalený do dvou novinových listů. Víc mu jich starý pán ani dát nemohl.

Douglas trval na tom, že za půjčený oblek zaplatí, a Rossi odpověděl tím, že přinesl láhev Marsaly a dvě skleničky. Ve srovnání s ostatními obchodníky měl štěstí. Jakožto Ital se těšil výsadnímu postavení příslušníka spojeneckého národa, ale jak sám říkal – s kamennou tváří a plamínky v očích – Britové ho na začátku války neinternovali a to znamenalo jeho zkázu. Ve skutečnosti však oba věděli, že Charlie byl už víc jak deset let znám v širokém okolí jako distributor vtipů na Mussoliniho toho největšího kalibru.

Když se Douglas znovu ponořil do přelidněných ulic Soha, začínalo se smrákat. Přes veškeré restriktivní opatření na spotřebu elektrické energie svítily stále téměř všude reklamy a Němci utráceli své peníze za nabízená lákadla. Na konci Old Compton Street zřídila jednotka vojenské policie pravidelnou kontrolu dokladů. Velící poddůstojník Douglase poznal a nechal jej projít před dvěma důstojníky tankové brigády wehrmachtu v černých uniformách a jejich děvčaty.

Začali protestovat, ale když jim feldwebl sdělil, že jde o policejního důstojníka, okamžitě ztichli.

Douglas sebejistě pokračoval dál. Zahnul na jih okolo ruin Palace Theatre, nyní zahrady plevele a divokých květin. V dolní části Charing Cross Road se zastavil a prohlížel si výklad knižního antikvariátu. Pak mladíka uviděl znovu. No jasně, Huth by přece na takovou práci nenajal nezkušeného člověka. Dělal si starosti, jestli to má co dělat s telefonátem plukovníka Mayhewa, ačkoliv si toho Huth vůbec nevšímal. Douglas se zastavil, aby dal flašinetáři jednu penci, a ohlédl se. Jeho pronásledovatel se také zastavil a civěl do mapy.

Douglas se našťavaně rozhodl, že mu zmizí jednou provždy. Rychle se prodíral davem, držel se poblíž budov, a když se dostal ke vchodu do metra na Leicester Square, vešel dovnitř a spěchal po schodech dolů. Proběhl ve vestibulu okolo stánků, automatů a několika průvodčích. S otevřeným policejním pasem prolétl kontrolou a utíkal dolů po eskalátorech vedoucím k vlakům na Piccadilly Lane.

Nástupiště bylo plné lidí. Douglas počítal s tím, že mladík se tou dobou bude hádat někde s revizorem nebo ještě bojovat s davy na Leicester Square, ale nespolehal se na to. Razil si cestu shlukem čekajících a nastoupil do první soupravy, která přijela. Průvodčí musel zatlačit posledních pár cestujících do vagónu. Dveře se zavřely a vlak se rozjel.

Na další zastávce – Piccadilly Circus – počkal Douglas na chvíli, než se dveře úplně dovřely, rozrazil je a vyběhl ven. Pak přešel na severní linku, počkal, až cestující vystoupí, a zařadil se do davu mířícího k východu.

Na začátku eskalátorů ho Douglas spatřil znovu. V tu chvíli se vzdal myšlenky, že se tomu muži ztratí, a když se ohlédl, jeho pronásledovatel si už ani nehrál na turistu a do mapy se nedíval. Douglas vstoupil na schody a nechal se unášet nahoru. Oba si potřebovali trochu vydechnout. Zdánlivě si jeden druhého nevšíмали, sledovali reklamní plakáty a zhluboka dýchali teplý, zvětralý vzduch.

Jejich soupeření se teď už stalo zkouškou síly. Oba sami sebe přesvědčovali, že nic důležitějšího neexistuje. Pod tlakem stresu a únavy začal Douglas věřit, že by se stal terčem posměchu celé metropolitní policie, kdyby se mu nepodařilo tohohle slídila setřást. Otočil se a odhadoval situaci. Vlaky na Piccadilly Lane jezdily hluboko pod zemí byli v nejspodnější úrovni londýnského metra. Eskalátor je vynášel k povrchu. Douglas ho pozorně sledoval. Pronásledovatel si pohraval s rukojetí deštníku a dělал, že si Douglase nevšímá. Možná to bylo dobré znamení. Jestli si myslel, že se Douglas vzdal, pak právě to měla být poslední šance na únik.

Když vyjel až nahoru, zamával revizorovi před nosem policejním pasem a místo toho, aby vystoupil z metra, přeběhl na druhou stranu a naskočil na schody jedoucí dolů. Za chvilku byli oba vedle sebe, ale každý jel opačným směrem. Pronásledovatelova tvář se zkřivila hněvem. Zastrčil si deštník za opasek kabátu a začal přelézat z jednoho eskalátoru na druhý. Chytil se držáku elektrického osvětlení a převalil se, až dosáhl nohou na pohyblivé madlo na Douglasovč straně. Na chvilku to vypadalo, že se neudrží. S mrštností a silou atleta se rozmáchl a volnou rukou se chytil madla. Deštník mu upadl na schody a on ho následoval. Nějaká žena začala křičet.

S zuchnutím dopadl na schody, pokrčená kolena a ohnutý jako by měl omdlít, nebo začít zvracet. Narovnal se a popadl deštník oběma rukama. Rozmáchl se. Douglas zahlédl ocelovou čepel, původně ukrytou v bambusové rukojeti deštníku. Jeho pronásledovatel se nebezpečně přibližoval.

Skákal po schodech dolů se zoufalým odhodláním atentátníka. Ruce roztažené, bez starosti o svou vlastní bezpečnost, nůž v pevně sevřené pěstí. Bodl ve snaze zasáhnout Douglase přímo do srdce, ale místo toho mu jen rozřízl pláštěnku a škrábl ho na uchu.

Žena začala znovu křičet a nepřestávala. Jiný hlas volal na pomoc policii. A už tu byl druhý úder. Útočníkův obličej byl tak blízko, že Douglas cítil jeho dech a viděl rozšířené zorničky. Zkušenosti a výcvik říkaly Douglasovi, aby zůstal klidný a používal jen tolik síly, která by stačila k nutné sebeobraně. Jenže instinkt mu napovídal: „Bojuj“!

Douglas vyrazil. Zaslechl, jak útočník vyjekl bolestí, když jeho pěst zasáhla mladíkův obličej. Ten začal padat svou vahou přímo na Douglase. Chvilku to vypadalo, že upadnou oba. Pak se Douglas zachytil madla, přitáhl se ke straně a uvolnil tak cestu padajícímu tělu. Zapřel se a naslepo kopl. Zasáhl mladíkovu koleno. Tentokrát byl výkřik bolesti mnohem

silnější. Útočník, nohy zkroucené a paže roztažené, letěl dolů hlavou napřed. Narážel na schody a padající tělo s tupým zvukem naráželo na železné stupně. Teď už ho nic nemohlo zastavit. Padal dolů jako pytel hadrů. Schodiště jako by nekončilo. Když dopadl, deštník, klobouk a mapa odletěly stranou, kolem hlavy se mu omotal kabát.

Když Douglas dojel dolů, už tam postával hlouček čumilů. Policie dorazila chvilku po něm. Muž byl mrtev, měl roztrženou lebku a obličej k nepoznání rozbitý. Douglas ho prohledal a ve speciálně k tomu účelu přiřitých kapsách našel úzký svazek odbojářských letáků, z nichž zbyly jen zkrvavené cáry. V peněžence objevil dvě stě liber v pětilibrovkách a falešnou propustku, která by neošálila ani polointeligentního slepce.

Douglas počkal, až odnesou tělo, a pak promluvil s důstojníkem, aby se ujistil, že hlášení o celé události se dostane okamžitě na stůl standartenführera Huthe. Odmítl nabídku na odvoz k lékařskému ošetření, protože už beztak se na schůzku s Barbarou Bargovou opozdil.

Dvacátá kapitola

„Když jsem byl ještě mladý inspektor, musel jsem se často prát s opilci. Jenže tohle bylo úplně něco jiného. Nikdy jsem netušil, jaké to může být, stát tváří v tvář chlapci s nožem v ruce, který je odhodlaný mě zabít.“ Douglas se posadil do křesla a srkal horkou polévku. „Neposlal ho Huth?“ zeptala se Barbara.

„Huthovi by to nestálo za to. Ted' může podpisovat i seznamy nejhledanějších osob. Stačilo by, aby mě poslal do koncentračního tábora.“

Barbara se otrásla. „Ale mohl tě chtít jenom postrašit.“

„Ten už mě straší beztak dost,“ řekl Douglas. „Tohle nemá zapotřebí.“ Barbara došla ke křeslu, naklonila se a políbila ho. „Chudáčku! Dáš si ještě polévku?“

„Ne, díky. To stačí.“

„Měl by sis dát skotskou, jsi ještě pořád v šoku.“

Douglas si od ní vzal chleba, napíchl ho na rožeň a držel nad syčícími plameny plynového krbu. Ruka se mu třásla.

„V Anglii je opékání topinek chlapská práce,“ podotkl. Byl to jeho způsob, jak jí říct, že nechce, aby se k němu chovala jako k invalidovi.

„Taky je to výborná výmluva, proč se schovávat za pecí, že?“

„Myslíš?“

„No, někteří jsou takoví... jsou v depresi a nervózní. Chybí jim sebevědomí, takže nemůžeš nikomu věřit.“ Odmlčela se. Nebyla si jistá, jestli se náhodou neurazil.

„Takoví jsme byli vždycky,“ řekl Douglas, aby trochu zlehčil její kritiku. „Ale když to bereš takhle, pak nechápu, proč riskuješ krk s...?“ Nedopověděl, protože se mu nechtělo říkat s Mayhewem, Bensonem a Stainesem.

„Ale no tak! Ty jsi ale diskrétní. Dáma se nemusí bát o své jméno ve tvých rukách, že, Dougu?“

Z krajíce se začalo kouřit. Douglas ho otočil a začal opékat druhou stranu. „Ještě jsi mi to nevysvětlila.“

„Řekněme, že nemůžu odolat Angličanům s titulem.“

Douglas věděl, že důvodů je víc, ale nenaléhal na ni. Rádio vysílalo přímý přenos taneční hudby ze sálu hotelu Savoy. Carrol Gibonsová hrála na své slavné bílé piano. Několik minut spolu naslouchali vokálům, zpívajících Anything Goes.

Barbara namazala toast domácím máslem. Bylo to vynikající. „Já s tím vlastně nemám nic společného, Dougu,“ řekla najednou. „Ale můžu jim být užitečná... a z mého hlediska je to materiál na vynikající článek. Žádný dobrý novinář by si to nenechal ujít.“

„Ale jak ses s nimi spojila? A proč by ti vůbec měli věřit?“

„Můj bývalý manžel pracuje na ministerstvu vnitra ve Washingtonu.“

A tak, pomyslel si Douglas, bývalý manžel! „Pomáhal kontraadmirálovi Conollymu a jeho lidem.“

„Má Conolly vůbec nějakou šanci?“

„Je...“ Chtěla zavtipkovat, ale viděla, že Douglasovi na tom záleží. „Ani ne. Kongres vojákům nevěří. Už toho zažili dost v Jižní Americe. Kdyby byl ve Washingtonu Churchill, nebo alespoň lord Halifax, nebo někdo, o kom slyšeli už předtím...“ Odmlčela se a sledovala, jak ho její pesimistické prohlášení zklamalo. Pokýval hlavou. „Plukovník Mayhew věří, že vysvobození krále stojí za každé riziko,“ dodala.

„Mně to řekl také. Ale tys mě před nimi varovala.“

„A to platí,“ natáhla se a chytila ho za ruku. „Když Mayhew říká, že bude riskovat cokoli, myslí tím jakýkoliv počet lidí, jako jsi ty.“

„Ty ho nemáš ráda, vid’?“

„Moc mi připomíná manžela,“ řekla. Douglaste její hodnocení docela potěšilo.

Plukovník dorazil ve čtvrt na deset. Vešel do malého obývacího pokoje a oklepával si dešť z pláště. „Dobrý večer, Archere.“ Pověsil kabát na věšák. „Od té doby, co je zákaz vycházení, zavírají hospody moc brzy a já nemám kde trávit večery.“

Barbara i Douglas se zdvořile zasmáli. Oba moc dobře věděli, že Mayhew není z těch, co vysedávají v hospodách. „Co se vám to stalo na krku?“

„Jeden mládenec mě chtěl zabít,“ řekl Douglas.

„Bože můj,“ zděsil se Mayhew. „Málem se mu to povedlo, jak tak na vás koukám. Kdo to byl?“

„Jeden z vašich lidí, myslím,“ odvětil Douglas klidně.

„Já nemám žádné lidi,“ řekl chladně Mayhew. „Nemáte tady někde vývrtku?“ Vytáhl z kapsy láhev vína.

Barbara už měla vývrtku v ruce.

„Á, praktická Američanka,“ řekl Mayhew. Se zručností číšníka sloupł staniol z hrdla láhve, zašrouboval vývrtku do korkové zátky a vytáhl ji, aniž by se láhev jen trochu zachvěla. „Nemám žádné lidi,“ opakoval. Podržel láhev proti světlu, aby se ujistil, že se sedlina nezvířila. „Ani žádné zabijáky.“

„Měl plnou kapsu tohohle,“ řekl Douglas a podal mu leták.

Mayhew ho vzal do dvou prstů se zřetelnou nechutí. „Co je to za fleky?“ zeptal se a vrátil leták zpátky Douglasovi.

„Krev,“ řekl Douglas. „Je mrtvý.“

Mayhew nalil víno stejně delikátním způsobem, jakým předtím držel leták.

„Lidé chtějí něco udělat,“ řekla Barbara. „I když je to jenom vylepování takovýchhle letáků. Chtějí ukázat, jak moc nenávidí Němce.“

„Vidíte,“ usmál se Mayhew. „Tihle Američané! Vášniví, netrpěliví a plní energie.“ Podal jim skleničku.

„Na zdraví,“ řekl Douglas a všichni tři se napili.

Douglas pokračoval. „Mou prací je vyšetřovat vraždy. Britská veřejnost má právo na ochranu před vrahy, lupiči a násilníky. Mám snad jejich obětem vysvětlovat, že nechci pracovat pro Němce?“ Chytil se za krk. Zranění bylo velmi citlivé a začínalo bolet.

„Uklidněte se, příteli. Nikdo vám nic nevyčítá. Ani vám, ani policii. Stejně jako žádný rozumný člověk neřekne, že hasiči jsou zrádci, protože hasí požáry pod německou nadvládou.“

„Přál bych si, aby to byl někdo vysvětlil tomu mladíkovi, co mě dnes večer napadl.“

„Vy jste zvláštní případ,“ Mayhew položil skleničku na stůl a šel si ke krbu ohřát ruce. „Celá ta popularita Archera z Yardu... samozřejmě, že to není vaše vina.“ Lehce se usmál, jako filmová hvězda na fotografa. „Ale prominenti jsou prostě na ráně. Podívejte. Například nikdo ze sboru, z baletu nebo z orchestru při těch představeních, která Němci pořádají pro wehrmacht, nedostává výhrušné dopisy – ale Maurice Chevalier dostává jeden za druhým. A další hvězdy také.“

Barbara zvedla vyprázdněnou sklenku a Mayhew jí nalil. „To je sice hezké, plukovníku, ale co uděláte, aby se nic podobného neopakovalo?“

„A co mám podle vás asi tak udělat? Mám snad všude rozhlásit, že detektiv superintendent Archer je plnoprávným členem odboje?“

„Ježíši Kriste, plukovníku,“ řekla Barbara. „To to chcete nechat jen tak? Aby ho mohl kdokoliv zabít?“

„Udělám cokoli, co si vy a superintendent budete přát, ale když se nad tím pořádně zamyslíte, zjistíte, že je mnohem nebezpečnější být známým členem odboje než...“ Nedopověděl.

„Plukovník má pravdu, Barbaro. Budu si prostě muset dávat pozor.“

„Možná to bylo vůbec to nejlepší, co vás teď mohlo potkat,“ zamyslel se Mayhew. „Podle toho, co jste mi řekl, si nebude nikdo myslet, že to bylo naaranžované.“ Napil se a pokračoval: „Němci vás budou považovat za nejloajálnějšího a nejspolehlivějšího člověka, jakého vůbec mají.“

„A když se další pokus o vraždu povede,“ ušklíbl se Douglas, „tak mi postaví pomník. To vypadá docela slibně, plukovníku.“

Mayhew se usmál. Byl to skutečně okouzující úsměv a Douglas ho napodobil. „To už je lepší,“ řekl Mayhew. „Až bude král na svobodě a učiní prohlášení, kterým potvrdí postavení kontraadmirála Conollyho, tak se to tu začne hýbat.“

„A kam král půjde?“ zeptala se Barbara.

„Spousta lidí asi bude zklamána. Kanadani budou chtít, aby jel do Ottawy. Myslím, že politicky by byla mnohem efektivnější jeho přítomnost ve Washingtonu. Na druhou stranu, možná bude chtít Jeho výsost jet za bratrem na Bahamy nebo dokonce na Bermudy.“

„Připíjím na ten den,“ řekla Barbara. „Je opravdu možné, aby se to povedlo?“

„Už jsem jednal s člověkem, který se jmenuje Georg von Ruff. Je to generálmajor, podřízený admirála Canarise a hlava abwehru – tajné služby wehrmachtu. Je to sice generál, ale jeden ze skupiny zarytých antinacistů. Naznačil, že dokonce existuje nějaký plán atentátu na Hitlera.“

„Vy mu věříte?“ zeptal se Douglas.

„Ano, věřím,“ řekl Mayhew. „Jsou to lidé z nejlepších rodin, profesionální vojáci ze staré školy. Nenávidí nacistickou stranu i ty esesácké lotry.“

„Wehrmacht a SS se vůbec nesnášejí,“ přiznal Douglas.

„A my je v tom musíme podporovat,“ řekl Mayhew. „Ale děkuji prozířetelnosti, že jsem našel společnou řeč s Prusy a ne s těmi hrdlořezy z SS.“

„A pomohou vám, nebo si chtějí jen popovídat?“ zeptala se Barbara.

„To je otázka zájmu,“ řekl Mayhew. „Armáda má strach, že Velká Británie bude řízena říšským komisařem, vojenský protektor ztratí svou moc, a to nechťejí připustit. Navíc to není ani v našem zájmu. Cokoliv otřese postavením generála Kellermana a jeho SS, automaticky prospěje armádě.“

„Osvobození krále by SS zesměšnilo,“ ozval se Douglas, „a Kellermana by pravděpodobně propustili.“

„A to by se hodilo i tomu vašemu Huthovi. Je to tak?“

„Ano,“ řekl Douglas. „Ale až kam je ochoten zajít, to nevím.“

„Jestli to povíte Huthovi,“ řekla Barbara, „tak vás může zradit.“

„Superintendent souhlasil, že nám v tom pomůže,“ namítl Mayhew. „Může se zmínit o fámě, o snaze osvobodit krále a pak nám řekne, jak na to Huth reagoval.“

„Ano, to mohu,“ řekl Douglas.

„Bud' opatrný, Dougu,“ prosila Barbara. Douglas jí chytil za ruku a stiskl ji.

Mayhew se postavil. „Takže to je další krok, Archere. Nechám na vás, jak to uděláte.“ Podíval se do zrcadla. „Ale nepřehánějte to. Je to moc nebezpečné. Stačí jenom náznak.“ Mayhew se zamračil na svůj obraz a urovnal si puntíkatého motýlka. „Simpsonovi mají na Piccadilly malý krámek se spodním prádlem, vlna předválečné kvality. Včera jsem si koupil pár kousků. Letos bude zatraceně krutá zima.“

„V tomhle křesle ne,“ řekl Douglas.

Mayhew se usmál. „Dobrou noc. Až budete vědět něco víc, spojte se se mnou. Nemusím vám říkat, co se stane, když to dopadne špatně.“

„Ne.“

„Tak buďte tak hodný a moc se neukazujte na veřejnosti. Alespoň týden.“ Douglas pokýval hlavou. Věděl, že plukovník musí mít vždycky poslední slovo.

Dvacátá první kapitola

Po obloze se šinuly těžké mraky, poslední zbytky léta zmizely. Bylo chladno. Douglas se spolu s paní Sheenanovou a hochy nasnídal a pak vyrazil do Little Wittenhamu v Berkshiru, kde byl generální zajatecký tábor.

Podařilo se mu získat vůz výjezdové skupiny. Zamířil údolím Temže do Wallingfordu. Railton speciál byl skutečně silný vůz a na hlavní silnici z něj Douglas vyždímal sto dvacet kilometrů za hodinu. Dorazil brzo před polednem.

Pro zajatecký tábor to bylo ideální místo, obklíčené zátočinou Temže a doplněné silnicí, která spojovala části Wittenhamu na obou březích řeky. Na západě se honily mraky a neslibovaly nic než déšť, zatímco na východě nad horizontem prehistorického opevnění na Sinodun Hills svítilo studené slunce.

Tábor vypadal odpudivě. Čtvereční kilometr, možná o něco víc, prefabrikovaných dřevěných ubytoven ministerstva obrany, které znal snad každý britský voják. Teď je však ohraničoval vysoký plot z ostnatého drátu, oddělující vězeňské pracoviště od zbytku tábora.

Kancelář velitele se nacházela v pěkném starém domě přímo ve Wittenhamu. Douglas se setkal se zdvořilou škrobeností – nebyl tu vítán a nikdo se ani nenamáhal to skrývat. Velitel jenom pokýval hlavou a poslal ho za eskortním důstojníkem.

Byl to mladý kapitán dělostřelectva. Vysoký a štíhlý, s tváří, která musela vypadat bledá v každém ročním období. Měl světlé vlasy, téměř neviditelné obočí, hluboko posazené oči a bledé bezkrevné rty.

„Až po vás,“ řekl kapitán a s přehnanou zdvořilostí otevřel Douglasovi dveře.

Mluvil nervózně jako ambiciózní hosteska, která má bavit důležité návštěvníky. Byl z Kolína a jeho intelektuálské řeči i přízvuk byly zcela odlišné od ostatních vojáků celé 35. pěší divize se základnou v Karlsruhe.

Nicméně to byl velmi zkušený, profesionální voják. Kdysi pracoval na ministerstvu obrany v Berlíně a jako jeden z mála měl zkušenosti s využitím nových samohybných zbraní přímo v boji. Bylo to pro něj zdrcující být po tom všem pouhým pobočníkem v nějakém zajateckém táboře a dával to Douglasovi zřetelně najevo.

Bílé kamenné patníky vroubily cestičky, provazy lemovaly nádvoří strážnice, na jejichž zdech se leskly hasicí přístroje. Všude byla znát posedlost pořádkumilovností, kterou armáda diktovala lidem i přírodě. Když došli na další prostranství, všiml si Douglas cedulky směřující návštěvníky do kanceláře velitele stráží a zjistil, že tohle není generální, nýbrž generálský zajatecký tábor, kam Němci zavřeli všechny britské a spojenecké důstojníky od hodnosti brigádyra výše.

„Tady pracují,“ vysvětloval kapitán. „Každý den sem chodí vyrábět nebo opravovat umělé končetiny pro zraněné z války.“

„Němečtí důstojníci tu také pracují?“

„Myslíte na ženevskou konferenci, že?“

Urovnal si šedou šálu a zvedl límec kabátu. „Z počátku to byl problém, ale pak ministerstvo rozhodlo všechny generály britské armády degradovat. Technicky vzato jsou to teď civilisté.“

„V tom případě by měli být v civilní věznici.“

„No, to je trochu složitější, víte? Jsou tu za to, co udělali jako generálové.“

„Chytré,“ řekl Douglas.

„A jsou také zbaveni možnosti stát před stanným soudem,“ vysvětloval kapitán. „Podle mezinárodních zákonů má válečný zajatec před soudem stejná práva jako voják téže hodnosti v armádě, která ho zajala. Podle německých zákonů to pak znamená, že může být souzen jen lidmi stejné hodnosti. Dovedete si to představit. Soudit jen jednoho z nich by vyžadovalo senát složený ze samých generálů německé armády,“ řekl a sám se té představě zasmál.

Přidali do kroku. Vítr se jim opíral do kabátů a bičoval stromy. Došli k další ohradě z ostnatého drátu. Stráž zasalutovala. Kapitán vstoupil do prvního hangáru a Douglas za ním. „Není to těžká práce,“ vysvětloval kapitán. „Mají tu jídlo i postele. Jsou na tom lépe než lecjaký civilista.“

„Opravdu si to myslíte, kapitáne?“ zeptal se Douglas.

Hangár byl nevytopený. Přestárlí vězňové seděli na lavičkách a jednoduchými nástroji – ručními lisy, vrtačkami a kladívky – vyráběli

umělé končetiny. Celý vnitřek hangáru byl naplněn hlukem. Nikdo z nich se na příchozí nepodíval.

„Chcete vidět, co vlastně dělají?“ překřikoval kapitán hluk.

Douglas zavrtěl hlavou, ale pak v jednom z nich poznal muže z fotografií v novinách a týdenících z posledních dnů války. „Chtěl bych mluvit s tímhle člověkem,“ ukázal na něho.

Kapitán popadl muže, na kterého Douglas ukázal, za rameno. „Vy,“ řekl. „Jméno, bývalá hodnost a táborové číslo.“

Starý muž ztuhl, prsty natažené a bradu vystrčenou jako rekrut pruské kadetní školy. „Ano, pane,“ řekl nahlas a ani nezvedl oči. „Wentworth, generálmajor, vězeň číslo 4583.“

„To vy jste velel armádnímu sboru W?“ zeptal se Douglas.

„Ano, pane, to jsem já,“ řekl stařec. Úplně na konci války se Wentworth se svou provizorní mobilní brigádou rozložil podél řeky Colne. Němci se snažili odříznout Colchester a zničit obranu pobřeží. V té době už byl výsledek války v podstatě jasný, ale Wentworthovo rozhodné až umíněné jednání zajistilo zbytku anglické flotily dostatek času, aby vyplula z Harwiche. Tenkrát se říkalo, že na palubě byl Churchill i král. Někteří lidé tomu dosud věřili.

„Bojoval jste dobře, generále,“ řekl Douglas.

„Dělal jsem jen to, za co jsem byl placen,“ odpověděl generál.

„Nejen to,“ namítl Douglas. „Zapsal jste se do historie.“

Někde uvnitř ve starcových očích zahořel plamínek naděje. Zadíval se na Douglase a snažil se zjistit, jestli tím nemyslel, že se Churchillovi a králi nakonec přece jen podařilo uprchnout. Pak pokýval hlavou a odvrátil tvář, jako by ho najednou začala zajímat kovová tyč, kterou právě leštil. Údery kladiv pomalu utichaly a v hangáru nastávalo ticho. Rozhovor by mohl skončit, ale kapitán ani Douglas neodcházeli.

„Byl jsem tam také,“ ozval se pak kapitán. „Velel jsem baterii samohybného dělostřelectva s přepadovým oddílem.“

„Ano, přijeli jste po silnici od Londýna okolo páté odpoledne,“ řekl Wentworth. Kapitán pokýval hlavou. „Velitel mého dělostřelectva mi volal, že nemá cenu na vás střílet. Pohybovali jste se z místa na místo a bylo velmi těžké vás zaměřit.“

Douglas je fascinovaně poslouchal.

„Podporoval jsem tehdy náš tankový prapor,“ pokračoval kapitán. „Měli jsme zaútočit na Colchester a zdržet vás tam. Řekli nám, že ztráty mohou být jakékoliv, ale úkol musí být splněn.“

„Když jste přijeli, bylo už stejně více méně po všem,“ řekl generál. „Sám jsem byl překvapen, jak dlouho se moji hoši drží. Byli to dobří vojáci, víte?“ Prudký závan větru udeřil do okenních tabulek a na dveře. „V sedm večer jsem rozkázal dělostřelcům, aby zničili závěry na dělech. Pak jsem řekl svým velitelům, ať se rozhodnou sami, co budou dělat. Pěšáci na Mersea Islands se už začali vzdávat a námořníci nám hlásili, že jste začali s ostřelováním přístavu v Harwiche.“

„Chcete něco vzkázat někomu venku?“ zeptal se Douglas. Podíval se na kapitána a očekával námitky, ale ten se odvrátil. Starý generál ho už nezajímal.

„Mé ženě,“ řekl generál. „Řekněte jí, že jste mě viděl, že se mám dobře a že jsem v pořádku.“ Těžkopádně si rozeplnul vojenskou košili a vytáhl lístek s adresou a telefonním číslem. Vypadalo to, že ho nosil u sebe několik měsíců a doufal, že mu někdo něco podobného nabídne.

Douglas si ho vzal a následoval kapitána ke dveřím na druhé straně hangáru. Naposledy se podíval na Wentworthe a zahlédl řadu stařeckých pohledů plných zvláštní směsi zvědavosti, opovržení, nenávisti a závisť.

Proč zrovna on, proč zrovna Wentworth? četl v nich.

Zalovil v náprsní kapse a vytáhl pas sicherheitsdienstu s nezaměnitelným podpisem reichsführera SS. Byla to zvláštní čmáranice, které písmena SS dodávala zlověstnou podobu. Zvedl pas do úrovně kapitánových očí. Kapitán se slabě usmál a přikývl. Už žádné otázky ohledně Wentworthe.

„Stále chcete jít do toho skladu?“

„Samozřejmě,“ řekl Douglas.

Vyšli znovu do zimy. Procházeli okolo několika naprosto stejných hangárů. Jediné, co je od sebe odlišovalo, byla bílou barvou napsaná čísla na zdech. Sinodun Hills se utápěly v mlze, tmavé mraky se honily oblohou jako parní lokomotivy a byly také dvakrát tak špinavé. Než došli ke skladu, který tvořilo několik hangárů za sebou, začalo pršet.

Nejdelší z hangárů byl podélně rozdělen příčkou. Řady polic plné dokumentů, náradí a náhradních dílů za ní obsluhovalo asi tucet starších mužů v hnědých pláštích. Před přepážkou čekalo několik lidí na vyřízení své objednávky.

„Kdo tu dostává náhradní končetiny?“

„Britští vysloužilci všech hodností, kteří žijí v jihovýchodní zóně,“ řekl kapitán úsečně a velmi formálně. Nadšení, s nímž vyprávěl své zážitky z dobývání Colchesteru, bylo pryč.

„Anebo ti, kteří zde žili, když podávali žádost?“

„Ano,“ přisvědčil kapitán.

„Jaké dokumenty potřebují, aby se dostali přes támhle ty dveře?“

„Nikdo se nedostane ani přes vnější bránu bez potvrzení o ukončení služby v britské armádě, bez potvrzení o pracovním zařazení a potvrzení, že není v seznamu válečných zločinců. Také potřebuje identifikační kartu a musí prokázat, že je zaregistrován na místní policejní stanici. A samozřejmě musí mít pozvánku, aby si přišel pro to, co potřebuje.“

„To vypadá v pořádku,“ řekl Douglas.

„Také to je v pořádku,“ zdůraznil kapitán. Srovnal si límeček v místě, kde by visel válečný kříž, kdyby mu toužebně očekávané vyznamenání udělili.

„To byla teorie,“ řekl Douglas. „Kdy jste naposledy poslali někoho, aby zkusil projít branou bez potřebných dokumentů?“

Kapitán se zašklebil a přikývl. „Chcete, abych vyrozuměl strážce?“

„To je to poslední, co bych chtěl,“ řekl Douglas. „Potřebuji, aby se sem můj člověk dostal.“ Otočil se a prohlížel si přepážku. „Teď mi řekněte, kde vyměňujete loketní klouby za čepy.“

„To má být vtip?“ zeptal se kapitán.

„Když si dělám legraci, tak mávám ušima.“

„Veškeré výměny se provádějí támhle vzadu. Za těmi dveřmi je malá dílna, kde montují nové části a dělají drobné opravy.“ Oba se otočili a pozorovali mladíka s úplně novou umělou nohou. Měl ji na sobě poprvé. Nejspíš doufal, že se na ni postaví a poběží domů. V jeho tváři bylo napsáno tragické zklamání. Nějaký starý muž v hnědém plášti mu pomáhal, ruku okolo jeho vyhublého těla. „Poprvé je to vždycky těžké,“ řekl stařec jemně. Chlapcovo čelo se lesklo potem a tvář měl zkřivenou bolestí.

„Nechte mě jít!“ řekl mladík tiše, ale naléhavě. „Nechte mě jít!“

„Nikomu se to ještě nepovedlo napoprvé,“ řekl stařec. Jeho hlas byl silný, čistý a autoritativní. Jediné, co mohl dělat, bylo hocha podpírat. Rty se mu křivily námahou.

„Já to zvládnou,“ trval na svém mladík. Jeho hlas byl stejně tak slabý jako tělo, z něhož vycházel.

„Spadneš, chlapče!“

Stál jenom kousek od zábradlí. Mladík se snažil na něj dosáhnout, ale stařec ho nepustil.

„Nechte mě jít!“ řekl chlapec o poznání hlasitěji. Pokoušel se vyprostit. „Už nejste zatracený generál. Nechte mě jít, vy blbe!“

Stařec ztuhl. Narovnal se, pustil chlapce, ale jeho ruka zůstala ve vzduchu, jako by svírala neviditelný provaz. Mladík se zapotácel.

Zoufale se kousal do rtu a mával rukama. Zpočátku to vypadalo, že se mu podaří na zábradlí dosáhnout, ale kovová noha se pod ním podlomila a on spadl s děsivou ranou na zem, až si málem vyrazil dech. Chvilku ležel bez pohnutí, ale pak se roztrásl pod náporem slz a tichého nářku.

Stařec čekal. Pozorně chlapce sledoval a nikoho jiného si nevšímal. Pak si vedle něj klekl a zašeptal: „Ještě to zkusíme, co?“

Chlapec neodpověděl. Obličej měl v dlaních a téměř neznatelně přikývl. Starý muž ho pohlídl po vlasech. Bylo to varovné i něžné gesto.

„Tady jsou součásti pro ruce,“ řekl kapitán.

Bylo tam několik plných pytlů, větší části byly položeny na mělkých podnosech a menší v plechových krabicích s nálepkami udávajícími jejich rozměry.

Douglas našel krabici, kterou hledal. Posunul si stupínek a vylezl nahoru. Uvnitř našel stejnou součástku jako v bytě na Shepherd Market. Nebyla asi moc žádaná, neboť tam ležela jenom jedna s nálepkou „Robert John Spode – naléhavé“. Douglas si ji chvíli prohlížel a zjistil, že je trochu jiná než ta z Shepherd Market. Materiál, z něhož byla vyrobena součástka, kterou našel Douglas, a který jí dělal těžkou, nebyl stejný jako ten na dílu v krabici. Ten byl mnohem lehčí. Strčil ho do kapsy a podíval se dolů. „Už budete hotov?“ zeptal se kapitán. „Jestli nepřejdeme na oběd přesně v jednu, tak budeme muset jíst kaši s vojáky ve službě a bude to tak odporné, že na to nikdy nezapomenete.“

„Já nepůjdu na oběd,“ řekl Douglas. „Doufám, že tu někoho zatknou.“ Sestoupil dolů. „Tady ne,“ protestoval kapitán. „Jak to myslíte?“

„Řekl jste, že chcete mluvit s civilisty, a na to jsme nic nenamítali. Ale tohle je armádní zařízení. Tady nemá policie ani SS co dělat. Dokonce autorita Heinricha Himmlera končí před branou tábora. Naše rozkazy jsou přímo z OKH v Berlíně a přicházejí přes vojenského protektora a kommandanturu. Tady nikoho zatýkat nebudete!“

„Ale já vyšetřuji vraždu,“ řekl Douglas. „Britská armáda vždycky nechávala policii...“

„Starověká historie mě nezajímá,“ přerušil ho kapitán. „Jestli tu má být někdo zatčen, tak to provede jedinež německá armáda. V tom případě mi ale budete muset předat veškeré dokumenty ohledné toho případu a ukázat zatykač.“

„Tak ho zatknou před branou.“

„Výborně,“ řekl kapitán kysele. „Ale jestli jste ozbrojen a dojde k nějakému incidentu, budu nucen rozkázat strážím, aby bránily jak sebe, tak zařízení, zaměstnance a vězně. A to může znamenat další střelbu. Bude to na vaši odpovědnost. Navíc budu zatčení blízko našeho plotu považovat za provokaci a také to tak bude stát v mém hlášení o celé události.“

„Podívejte,“ řekl Douglas. „Já jsem byl u policie už v době, kdy vy jste chodil do školy. Ještě nikdy jsem při zatýkání zbraň nepotřeboval a nebudu jí potřebovat ani dnes.“

Kapitán pokýval hlavou a znovu se podíval na hodinky, jako by kontroloval, kolik mu zbývá času do oběda. „Proč si neuděláte pohodlí na strážnici?“ řekl smířlivě. „Váš člověk by měl přijet po silnici od Clifton Hampden. A zatknete ho, ještě než sem vleze.“

„Dobře,“ souhlasil Douglas. Kapitán otevřel dveře a společně zamířili ke strážnici.

„Nebude vám vadit, když půjdu na oběd?“ zeptal se kapitán. „Ráno jsem nestihl snídani.“

„Ale nezaspal jste, že ne?“ řekl Douglas sarkasticky.

„Byl jsem v kostele,“ odsekl kapitán nadutě. „Nechám vám poslat jídlo na strážnici. Je něco, co nemáte rád?“

„Kdysi snad bylo,“ řekl Douglas, „ale teď už ani nevím co.“

„Vepřovou kotletu?“

„To byste byl moc laskav.“

Kapitán zasalutoval. Jeho pohled byl tvrdý a nepřátelský. „Pánům ze Sicherheitspolizei pomohu vždy velmi rád,“ řekl. Otevřel dveře strážnice a ukázal Douglasovi, aby vstoupil. Byl to dřevěný domek s okny na všech stranách. Na jedné straně bylo okénko s přepážkou, kde návštěvníci předkládali své dokumenty.

Uvnitř bylo teplo, vzduch byl nasáklý vůní parafínových kamen a rychle típnutých cigaret. V domku byli tři muži. Jeden seděl na parapetu okna a díval se na cestu vedoucí k Oxfordu. Druzí dva seděli u stolu a snažili se opravit křídlo velkého modelu letadla. Když Douglas s kapitánem vešli, postavili se muži do pozoru. „Tohle je superintendent Archer ze Scotland Yardu,“ řekl kapitán. „Bude tu s vámi asi tak hodinu, ale nebude narušovat běžný řád. Je to tak, superintendante?“

„Ne, nebudu,“ potvrdil Douglas.

Když kapitán odešel, strážní se uvolnili a nabídli Douglasovi židli blízko kamen. Douglas se posadil a vyhlížel na cestu. Po chvíli si jeden

strážný u přepážky zapálil a zbylí dva se vrátili ke své práci s balzou a štiplavě páchnoucím lepidlem.

Čekání začínalo být nudné, a tak byl Douglas nakonec rád, když přišel sluha v bílém plášti a přinesl mu tác s jídlem – hovězí vývar, vepřovou kotletu a zelí, salát, liederkanský sýr a černý chléb.

Kapitán se vrátil ve čtvrt na čtyři. Douglas ještě dojídal chléb se sýrem. „Ještě nic, co?“ Nechal stát vojáky v pozoru a přisunul si židli naproti Douglasovi. „Budete na něj čekat dlouho?“

„Však on přijde,“ řekl Douglas a kapitán se posadil.

Z černých mraků na obloze padal drobný déšť. Kapitán si sundal mokré pláště, natáhl nohy a vzdychl, jako by spořádal horu jídla. „Vzpomínám si, že jsem jednou převážel 800 vězňů z Harwiche do Německa. Byla noc... přirozeně, že se někteří připravovali na útěk: Všichni měli v Británii rodiny. Někteří z nich dokonce viděli z přístavu na své domy. Patřili k regimentu, který pocházel právě odtud. Věděl jsem, že musím být ostražitý. Velitele předchozího transportu postavili před vojenský soud za ztrátu pouhých dvou zajatců...“ Kapitán si nevšiml, že strážní stále stojí v pozoru. „Měli důkazy, že se ti dva utopili, ale i tak ho degradovali a propustili – zatracená smůla.“

„Zatracená smůla,“ přitakal Douglas, ale sarkastická poznámka zůstala bez povšimnutí.

„Ti Skoti byli nejhorší – tvrdí a měli jsme jich na palubě dvě setniny. Moc se jim nelíbilo, že musí do zajateckého tábora.“

Douglasovi se zase nelíbil kapitánův tón ani chování. Všiml si, jak se každou chvilku dívá za jeho záda. Postavil se a otočil se k zadnímu oknu. Asi patnáct metrů od strážnice běžel muž v hnědém plášti, jaký nosila spousta vězňů. Na rameně nesl velkou papírovou krabici, takže mu nebylo vidět do tváře.

Douglas šel ke dveřím. Kapitán ho sledoval a zavolal: „Počkejte!“ Ale Douglas otevřel a běžel ven.

Papírová krabice bránila neznámému, aby si Dougase všiml. Douglas sáhl do zadní kapsy kalhot. „Nestřílejte, nebo budu střílet taky!“ křičel kapitán v domnění, že vytahuje pistolí.

To už Douglas držel pronásledovaného za předloktí, z kapsy vytáhl pouta a mrštně mu je nasadil na zápěstí, ještě dříve než mu krabice vypadla z ruky. Pravý rukáv hnědého pláště vlál ve větru. „Oukej,“ řekl Spode, „oukej,“ a krabice dopadla na zem.

Douglas se ohlédl. Kapitán stál před strážnicí a v ruce držel pušku, kterou sebral ze stojanu. Douglas nemohl poznat jestli mířil na Spodea nebo na něj, nebo jenom chtěl bránit svatou půdu německého zajateckého tábora v Little Wittenhamu. Usmál se na něho a druhou polovinu pout zacvakl na své zápěstí. „Jste zatčen, Spode,“ řekl.

„Ale za co?“

„Za vraždu. Já jsem ze Scotland Yardu a upozorňuji vás, že cokoliv nyní řeknete může být použito proti vám.“

„Aha, za vraždu,“ řekl Spode smutně.

Douglas kopl do krabice. Ta se překloupila a zevnitř vypadla součástka umělé ruky. Zvedl ji. Kapitán k nim pomalu došel. „Co jste to říkal o zatýkání na vojenském území, kapitáne?“

Kapitán se podíval na pouta, na vězně a pak na Douglose. „A co chcete slyšet, superintendante?“ řekl. „Potlesk?“

Douglas přelstil kapitána i všechna jeho nařízení. Jediný způsob, jak mu mohl zabránit odvést vězně do Londýna, bylo držet tu Douglose také. Kapitán nemohl tušit, jestli má u sebe klíčky od pout a prohledat ho si nemohl dovolit.

„Potřebuji nějakou místnost, kde bych ho mohl vyslechnout,“ řekl Douglas.

„Ano a také by mě zajímalo, jak chcete řídit,“ řekl kapitán a usmál se. „Uděláme kompromis,“ navrhl. „Vy mi dovolíte, abych byl přítomen výslechu a já vám zajistím řidiče a ozbrojený doprovod s celou parádou až do Londýna.“

„Dobrá,“ souhlasil Douglas. Zatčený na sobě nedával znát, že by rozuměl jedinému německému slovu, ale zdálo se, že přesně ví, kam mají namířeno. Všichni tři procházeli distribučním skladem po úzkých uličkách mezi policemi. Douglas si všiml, že plechová krabice s loketními klouby je přesně na tom místě, kde ji zanechal. Někdo však odstranil nálepku, která udávala pro koho součástka je. Nepochybně čekala jenom na Spodea, pomyslel si Douglas. Byly chvíle, kdy obdivoval vynalézavost svých krajanů.

Kapitán je zavedl do dřevěného domku. Moc se toho tady od dob RAF nezměnilo; stejných patnáct postelí, patnáct pomačkaných skříněk, dva dřevěné stoly a čtyři tvrdé židle, jedny kamna a vedle nich kbelík na uhlí. Rozdíl byl pouze v tom, že nikdo z RAF se nenamáhal s vyleštěním starého linolea tak, že se lesklo jako zrcadlo, nikdo nevyčistil kamna, aby vypadala jako z chromu, nikdo tenkrát neoškrábal stůl tak, že vzduch v místnosti

voněl pryskyřicí, a nikdo si ani neustlal postel tak perfektně, jako byly ustlány teď.

Nad každou postelí visel dřevěný rámeček s úhledně napsanými jmény britských generálů. Kapitán šel až do zadní místnosti, kde za časů RAF sídlil dozorčí poddůstojník. Plechová deska na dveřích oznamovala: „Dieter Scheck, Unterfelderwebel, 34. Füsilierrgt“.

„Scheck je jedním z mých lidí,“ vysvětloval kapitán. „Bývalý dělostřelec. Teď je doma na dovolené. Tady nás nikdo nebude rušit,“ řekl a otevřel jim dveře.

Byl to malý pokojík, ale Scheck se snažil ze všech sil, aby to tu vypadalo pohodlně. Na stěně visel starožitný krucifix, napjatý a kostnatý Kristus v nepochybně německy stylizované agonii. Nad kovovou postelí barevný pohled s reprodukcí Madony s děťátkem od Giotta. Douglas se podíval na knihovničku: Vagberova a Woodstockova biografie, pár detektivek a knih o šachu. Na nočním stolku ležela krabička figurek a složená šachovnice, několik formulářů plných pošty a účet od obchodníka s textilem v Oxfordu.

„Bude to stačit?“

Příliš malé, pomyslel si Douglas, ale řekl, že ano. „Zůstanete tady?“ zeptal se kapitána a doufal, že změní názor.

„Ano,“ řekl kapitán. Douglas otočil klíčem v zámku a strčil si ho do kapsy.

„Jste ozbrojen, kapitáne?“

„Ne, proč?“

Douglas chtěl jenom vědět, jestli je v místnosti nějaká zbraň. Pokrčil rameny a neodpověděl. Nerad cokoliv vysvětloval. Harrymu nemusel nikdy nic vysvětlovat. Sejmul Spodeovi pouta. „Žádné hlouposti, chlapče,“ řekl.

Spode se usmál. Měl dětskou tvář, takže se mohl vydávat za šestnáctiletého, i když mu bylo třicet. Nebyl tak hezký jako třeba herci, nebyl příliš imponující, neměl hluboký hlas ani jiné význačné rysy. Ale i tak měl v sobě klid a nevinnost dítěte a bylo těžké nebrat to v úvahu.

„Jmenujete se Spode a jste bratrem...“

„S tím se nemusíte obtěžovat,“ odpověděl a usmál se. „Nebude vám vadit, když...“ Stáhl si plášť z ramen a pověsil ho na opěradlo židle. Trochu nešikovně, jenom jednou rukou, ale zvládl to docela dobře. Pod pláštěm měl starý, ale kvalitní oblek. Douglas si všiml, že má ruku bílou a jemnou jako ruku dítěte. „Řekněte mi, jak jste mě našel?“ zeptal se. Žádné

kňučení, žádná hořkost ani obviňování. Jen málo lidí dokázalo být po zatčení takhle klidných a on byl naprosto klidný.

„Čep z vaší protězy. Našel jsem ho v tom bytě na Shepherd Market. Zakutálel se pod křeslo.“

„Věděl jsem, že to bude riziko, když sem znovu pojedu, ale bez ruky je to těžké.“

„Měl jste smůlu,“ řekl Douglas s účastí v hlase.

„Měl, že jo?“ Vypadal spokojeně.

„Tušil jsem, že jsem ji ztratil někde v tom bytě, ale byla to šance milion k jedné.“

„Jedné k miliónu,“ řekl Douglas. „Vy jste zaměstnán tady v táboře, že?“

„Moje zproštění je úplně v pořádku. Já nemusím na práci do Německa. To je jenom pro zdravé muže mezi 18 a 40 lety. Myslel jste, že přijdu po cestě, co? Málem jsem vám proklouzl, že jo?“

„Moc k tomu nechybělo.“

„Ale na Beech Road School jsem vám utekl.“

„Byl jsem neopatrný,“ řekl Douglas.

„Já jsem s vámi chtěl akorát mluvit. Váš syn je moc prima kluk. Zeptal jsem se ho, kdy jste doma, abych k vám mohl zajít na kus řeči.“

„A vzdát se?“

„Říká se, že jste slušnej chlap. V novinách psali, že každého vždycky stejně chytíte. Koukám, že mají pravdu,“ usmál se. „Zabil jste svého bratra?“

„Ano, zabil,“ řekl, ale teď už se neusmíval. „Proč?“

„Nemáte někdo cigaretu?“

„Ano,“ řekl Douglas. Sáhl do kapsy, ale kapitán už třímal v ruce těžkou tabatěrku, kterou mu nejspíš darovala matka, aby chránila srdce před kulkou.

„Vemte si ode mne,“ řekl kapitán. „Jaké si dáte, superintendante? Mám tu francouzské, turecké i americké.“

Douglas se na něj chvíli díval a pak odpověděl: „Už je to dost dlouho, co jsem měl naposledy francouzskou cigaretu.“ Kapitán mu jednu podal a zapálil. „Dovolíte zatčenému také jednu?“

„Jistě,“ přikývl Douglas.

Spode seděl vzpřímeně. Kapitán před ním držel otevřenou tabatěrku. „Turecké nalevo... tady francouzské, z nich ale pořád vypadává tabák... americké napravo.“

„Děkuji,“ řekl Spode a kapitán mu zapálil. Spode vyfoukl mrak modrého kouře a zamumlal: „Miloval jsem ho... víc než kohokoliv jiného.“ Podíval se z okna. „Chtěl, aby ze mne byl hudebník.“ Odmlčel se, jako by to stačilo, aby Douglas pochopil, proč svého bratra tak miloval.

„Můj otec mi nevěřil. Měl mě rád, ale nevěřil ve mě, ani v Boha a ani v nic jiného.“ Díval se na cigaretu, myšlenkami úplně jinde. „Je mi ho líto, nechť mu je milostivý Bůh.“ Zabrán do svých myšlenek zvedl cigaretu k ústům a z hluboka vdechl.

„Tak proč jste zabil svého bratra?“ naléhal Douglas.

Spode se nenechal vyprovokovat. Kouřil a usmíval se. „Udělal jsem to. Copak vám to nestačí? Budete chtít písemné prohlášení?“

„Ano,“ řekl Douglas.

Spode vzal jediný dostupný papír – formuláře polní pošty – z kapsy vytáhl tužku a začal čmárat na papír, který mu utíkal pod rukou. „Zabil jsem svého bratra,“ napsal a podepsal se. Pak podal papír kapitánovi. „Podepsal byste se jako svědek, kapitáne?“

Kapitán naškrábal pod přiznání své jméno, hodnost, číslo a datum a podal ho Douglasovi. „Děkuji,“ řekl Douglas, „ale i tak bych chtěl vědět proč?“

„Vy jste opravdu jako detektiv ze starých příběhů,“ smál se Spode. „Detektiv musí hledat prostředky, motivy a příležitosti. To vás učí v policejních školách.“

„Ne,“ ohradil se Douglas. „To nás učí v detektivkách.“

„Tohle je nejlepší cigareta, jakou jsem kdy měl,“ řekl Spode. „Je vaše také tak dobrá, superintendante? Ve vězení cigarety nejsou, co?“ V jeho slovech nebyl ani stín provokace. Choval se jako malý chlapec. Douglas najednou pochopil, proč pro něj tolik lidí nastavovalo krk.

„Bratr a já jsme pracovali v laboratoři. Ale když přijely německé tanky, chtěl jsem po jednom z nich hodit zápalnou láhev. Vypadalo to strašně jednoduše, ale ta moje pořád nechtěla chytnout, zapálit. Také jste bojoval?“

„Ne,“ řekl Douglas. „První Němci, které jsem viděl, byla vojenská kapela pochoduující po Oxford Street. Řekli mi, že Londýn byl vyhlášen otevřeným městem někdy během noci.“ Douglas nechtěl, aby to vypadalo, že se vymlouvá, ale při zatýkání člověka, který v bojích ztratil ruku, to ani jinak nešlo.

„Nemusíte toho litovat,“ řekl Spode. „Bylo po všem ještě dřív, než to začalo. Jenom blb se může pokoušet zablokovat ozubené kolo u Mark IV montpákou. Ten tank kolem mě projel a ani si mě nevšiml – akorát mi to

utrhl ruku.“ Vzdychl a pak se usmál. „Moc by se toho nezměnilo, kdybyste tam byl, superintendente, věřte mi.“

„Ale i tak...“ namítl Douglas.

„Chcete přiznání nebo rozhřešení?“ Spode se znovu usmál.

Kapitán si sundal čepici a podrbl se na hlavě. Začínal předčasně plešatět a pod splihlými světlými vlasy mu prosvítala bledá kůže. Okamžitě vypadal o dvacet let starší. Ani jeho oči nepatřily mladému člověku. Tady se nedá dělat pořádný výsledek, pomyslel si Douglas. Spode vůbec nebral zatčení vážně.

„Váš bratr byl zasažen radiací,“ řekl Douglas. „Víte, co to je?“

„Jsem fyzik,“ řekl Spode. „Samozřejmě, že vím.“

„Pracoval jste s ním?“

„Byli jsme spolu v týmu profesora Fricka.“

„Kde?“

„V laboratoři.“

„No tak, chlapče,“ řekl Douglas. „Stejně mi to budete muset říct. Dřív nebo později...“

„Co je to radiace?“ zeptal se kapitán.

„Druh záření z nestabilních atomových jader,“ odpověděl Douglas.

„Může to být smrtelné.“

„Bylo to poprvé v životě, co jsme se pohádali,“ řekl Spode. „Bratr se o mě vždycky staral. Pomáhal mi s úkoly a bral na sebe všechny mé průšvihy. Obdivoval jsem se mu a miloval ho... Nikdy jsme se nehádali, než jsem začali dělat na té ztracené atomové bombě. Já jsem na ní nechtěl dělat. Říkal jsem mu, že to může být naše smrt a také byla.“

„Vašeho bratra zabila kulka,“ připomněl Douglas. Spode se na chvíli zarazil a pak přikývl. „Máte tady ten čep?“ zeptal se.

Douglas sáhl do kapsy a ukázal ho Spodeovi. Ten si ho chvíli prohlížel, jakoby ho viděl poprvé v životě. „Tohle jste našel v tom bytě?“

„Ano,“ řekl Douglas. Spode si součástku nevěřicně prohlížel. Douglase to nepřekvapovalo. Spousta lidí byla fascinována důkazy, které je nakonec usvědčily. Spode mu čep vrátil a Douglas ho strčil zpátky do kapsy. V tu chvíli si uvědomil, že mu nepředložil ten pravý, který hodlal použít jako důkazní materiál. Ale neviděl jediný důvod, proč by mu to měl říkat. Teď to nebylo důležité.

„Přišel jsem tam brzo,“ řekl Spode. „Věděl jsem, že klíč bude pod rohožkou. Vešel jsem a čekal, až dorazí.“

„S pistolí v ruce?“

„On měl pistoli, superintendante. Koupil jí v nějaké hospodě u železniční stanice v Euston. Dal za ní tři libry.“ V místnosti se začínalo stmívat a na okno bubnoval déšť. Mdlé světlo dopadalo úzkým oknem na desku stolu a odrazilo se přímo na krucifix.

„Proč?“

„Měl veliké bolesti. Nebyl jen fyzik, ale také lékař. Věděl, že je s ním konec.“

„Chcete říct, že to byla sebevražda?“ zeptal se Douglas.

„To bych vám těžko vysvětloval,“ řekl Spode. „Riziko jsme znali oba. Když jednou s něčím takovým začnete, stačí málo a už tu máte řetězovou reakci.“

„A vy jste se k vůli tomu pohádali?“ zeptal se Douglas.

„Já jsem měl ochranný štít, ale on ne.“ Spode se pokřižoval. „Hádali jsme se, protože jsem měl o něj strach. O něj a o jeho duši.“

Kapitán si znovu nasadil čepici. „Je to vražda, superintendante?“

„Vražda je úmyslné zabití.“

„Takže to není vražda.“

„To záleží jak rozhodne soud,“ řekl Douglas.

„Tak půjdem. Oblékněte si ten plášť.“ Postavil se a podíval se z okna. Venku stále ještě pršelo.

„Eleazar,“ řekl Spode. „Vydal se smrti, aby zachránil svůj lid.“

„Kdo je to Eleazar?“ zeptal se Douglas. Otočil se a viděl Spodea, jak klečí a modlí se. Čekal v rozpacích, jako mnoho lidí, kteří se s něčím podobným setkají. Spodeova modlitba byla skoro neslyšitelná. Najednou upadl, svalil se ke straně a udeřil obličejem o zem.

Douglas se nahnul, popadl Spodea za límec a otevřel mu ústa.

Ucítit štiplavý a nezaměnitelný pach hořkých mandlí. „Kyanid,“ řekl. „Otrávil se!“ Převalil mrtvé tělo a rozhlédl se po místnosti, jestli nenajde trochu vody, aby mu mohl omýt ústa. „Zavolejte lékaře,“ řekl kapitánovi. „A sežeňte kardiostimulátory. Možná ho ještě zachráníme.“

Kapitán zvedl sluchátko. „Stejně už je po něm,“ podotkl klidně. „Už jsem to jednou viděl, když jsme zatýkali válečné zločince.“ Zacvakal telefonem. „No tak,“ řekl nervózně clo telefonu, který na druhé straně nikdo nebral.

Spode nereagoval na Douglasovy snahy donutit ho zvracet. Oči měl skelné a srdce netlouklo.

Kapitán zavěsil. „Zatracenej spojovatel,“ zaklel. „Armáda upadá, když je mír. Jediné, na co myslí, je jak se co nejrychleji dostat do civilu.“

„Chudák,“ řekl Douglas a zatlačil mu oči.

„Vy nejste katolík, že ne?“

„Ne. Já jsem bez vyznání.“

„Tak to nikdy nepochopíte,“ řekl kapitán.

„Schválně, vyzkoušejte mě.“

Kapitán si ho zamyšleně prohlížel a pak se podíval na Spodeovo tělo. „Tomáš Akvinský říká, že sebevražda je hřích, neboť jde o útok vůči společnosti. Sebevraždou zbavuje člověk společnost něčeho, co jí nezadatelně patří. V současné době se to rozšířilo i na lidi, kteří zasvětili svůj život větším cílům... lékaři riskující život během epidemií, kněží nasazující život ve státech plných nevěřících. Také máme svaté panny, které se raději zabily, než aby se nechali zneuctít.“

„Eleazar. Slyšel jsem jak říká Eleazar.“

„Který vydal svůj život pro záchranu svého lidu. Ano, sebevraždou není ještě všechno ztraceno. Krása svátosti je a vždy zůstane ve smíření. A pokud budeme věřit, že jsme učinili pokání, možná bude mít i nárok na řádný pohřeb.“

„Ale?“

„Zabil svého bratra. Katolík by nechtěl žít moc dlouho s takovým hříchem na svědomí.“

„Měl jsem ho prohledat.“

„Že si s tím děláte hlavu,“ řekl kapitán. „Máte doznání. Ted' ten případ můžete uzavřít, ne?“

„Stejně jsem ho měl prohledat,“ opakoval Douglas.

Dvacátá druhá kapitola

„Za to bych vás měl nechat zastřelit,“ řekl Huth, sotva mu přepojili hovor. Douglas neodpověděl.

„Zmizíte a nenecháte tu žádný vzkaz, ani pro mě, ani pro seržanta Woodse. A pak vlezete do armádního zařízení...“ Huth se na chvíli odmlčel, jako by mu došel dech. „Ti hajzlové na nás nenechají nitku suchou a vy jim ještě dáte perfektní důvod si stěžovat. Uvědomujete si, že jsem se musel minimálně deset minut omlouvat nějakému zasranému plukovníkovi... Já ten váš debilní ksicht nenávidím, Archere! Proč sakra nic neříkáte? Oněměl jste nebo co?“

„Mám tu podepsané doznání,“ řekl Douglas.

„Vy jedno hovado! Na tomhle případě pracuje nejmíň tisíc lidí, od továren na těžkou vodu v Norsku až po laboratoře Curieových v Paříži. Myslíte, že mě zajímá ušmudlané doznání nějakého pitomého vraha? A navíc, když už je mrtvý?“

„Řekl jste mi, abych vám našel vraha,“ řekl Douglas. „Já jsem ho našel. Navíc mám vlastnoruční doznání. Tak co, sakra, ještě chcete?“

Na druhé straně bylo chvilku ticho. „No to už je lepší. Nevěřil jsem, že se dokážete také rozčílit. Nikdy jsem vás neslyšel zvýšit hlas.“

„Jestli se vám to líbí, tak budu křičet pořád.“

„Poslouchejte, Archere. Pěkně jste to zvorál. Já jsem nechtěl Spodea mrtvého. Chtěl jsem o něm zjistit co nejvíc, co ví, co dělá, s kým se stýká a tak. Nechal bych mu prohledat poštu, aby nás zavedl k dalším zločincům.“ Ještě než stačil Douglas odpovědět, pokračoval. „Měl ho v kapse nebo někde v ústech... ten kyanid?“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Já vám řeknu, jaký je v tom rozdíl,“ zařval Huth v novém návalu zlosti. „Jestli ho měl v kapse, tak budu potřebovat lepší podřízené a jestli ti lidé mají nějakou techniku, jak zabudovat kyanidovou kapsli do zubů, tak budu muset revidovat zatýkáci postup. A to všechno do rána.“

„Asi v kapse. Pokřižoval se a začal se modlit. Možná to polkl v té době.“

„A vy jste tam jen tak stál a čučel na něj, co, vy trdlo?“

„Ano.“

„A ten přiblíblej kapitán taky?“

„Ano.“

„A ani jeden z vás to neviděl, jak to udělal?“

„Ne.“

„Co když mu to dal ten kapitán?“

„Ne. To rozhodně ne, pane.“

„Tohle mi neříkejte. To už jsem jednou slyšel. Heleďte, nechal jsem si ho prověřit na gestapu v Berlíně. Právě mi donesli dálnopisnou odpověď. Tak ten váš kapitán Hesse je katolík. Věděl jste to?“

„Nemluvili jsem spolu o teologii.“

„To jste teda měli. Spode byl taky katolík. Věděl jste to?“

„Možná bych o tom měl začít přemýšlet,“ řekl Douglas.

„Nebud'te sarkastický, Archere. To nemám rád. Dávám vám jednoduchou otázku a chci přímou odpověď. Byla tam sebemenší možnost, aby ten zatracený kapitán mohl podat Spodeovi jed od té doby, co jste ho zatkl?“

„V žádném případě, pane.“

Douglas zaslechl šustění papíru, jak se Huth probíral spisy na svém stole. „Zatím žádné hlášení nepište, ani žádné poznámky. Zkrátka nepište vůbec nic. Pak to spolu znovu projdeme. Jestli něco zkazíme, tak pojedeme do Dachau. Víte co to je Dachau?“

„Něco jsem zaslechl.“

„Tak tomu věřte! Reichsführer SS možná bude chtít zprávu ode mě. Chci, aby všechno bylo v pořádku. Večer zkusím něco sesmolit.“

„Dobře, pane.“

Po delší odmlce Huth řekl: „Dobrá detektivní práce, Archere. To oceňuji.“

„Děkuji, pane,“ řekl Douglas, ale Huth už zavěsil. Ještě chvíli seděl v kanceláři, kterou mu kapitán půjčil. Německá armáda stále ještě používala koňských potahů a Douglas viděl z okna přímo na zděné stáje. Všude byl cítit zápach koňského hnoje. Už byla téměř tma, ale Douglas nerozsvítil. Díval se z okna. Světla lamp nade dveřmi baráků se odrážela v kalužích zvlněných studeným větrem. Všude bylo smrtelné ticho. Douglas nemohl uvěřit, že se několik stovek vězňů – respektive zadržených, jak jim říkali

Němci – a většina ze zbytků 34. pěšího regimentu, sloužící zde jako strážní, se mohlo vejít do tak malého prostoru.

Douglas rozsvítil lampičku a znuděně se prohrabával balíkem novin a časopisů nakupených na psacím stole. Bylo tam několik výtisků stuttgartských novin a nový Signál.

Celá titulní strana byla věnována fotografii generála Fritze Kellermana stojícího na ulici pod cedulí „Scotland Yard“. Titulek říkal: „Ve stopách Sherlocka Holmese. Generál německé policie velí Scotland Yardu v Londýně“.

Douglas časopis otevřel. Reportáž byla roztažena přes tři dvojstránky plné fotografií. Douglas sám zaujímal přední místo na největší z nich. Stál s Kellermanem v pracovně a studoval Rybářské listy. Jenže retušér si dal práci, aby vymazal titul časopisu. „Generál Kellerman uděluje rozkazy slavnému Archerovi z Yardu, největšímu ze současných britských detektivů, který je označován za Sherlocka Holmese čtyřicátých let. Jako většina londýnských policistů i on vítá nové moderní a vědecké přístupy k potírání zločinnosti, zaváděné jeho novým německým nadřízeným. Superintendent Archer a jeho kolegové mluví o svém generálovi velmi vřele a potají ho titulují „táta“.“

Byla tam ještě spousta podobných žurnalistických blábolů. Douglase zamrazilo, když si pomyslel, že by tomu mohli jeho přátelé věřit. Až teď pochopil Mayhewovu poznámku, že by se raději neměl ukazovat na veřejnosti. No jasně! Tenhle článek nejspíš vyburcoval toho chlapce k pokusu o atentát v metru. Zavřel časopis a položil na něj ruku, jako by chtěl rozmačkat jeho obsah. Zatracený Kellerman. To všechno byla součást jeho boje s Huthem a s SD. Možná to byl také jeden z kroků k získání postu říšského komisaře, jestli mu šlo i o tohle. Tak jako tak to Douglase posouvalo přímo do středu mocenských bojů, o které neměl nejmenší zájem, a navíc to ohrožovalo jeho život.

K čertu s nimi se všemi, pomyslel si Douglas. K čertu se Scotland Yardem, s Harry Woodsem, s Mayhewem a s těmi ostatními. Starali se stejně jenom o sebe. Dokonce Harry to všechno dělal jen proto, aby ukojil svou pubertáckou touhu stát se hrdinou. A k čertu i s tím zatraceným kapitánem, který mu nadával do gestapáků. Možná by ho neměl chránit před Huthovým podezřením ohledně předání kapsle s kyanidem. Alespoň by konečně poznal, jaké je to být vyslýchán na gestapu.

Najednou si to Douglas uvědomil. Celou dobu podvědomě tušil, že kapitán Spodeovi ten jed přece jen předal. Musel být v té cigaretě.

Douglasovi cigaretu sám vybral, ale Spodeovi nabídl, ať si vybere sám. Douglas si vzpomněl na poznámku o vypadávajícím tabáku. Bylo to snad proto, že tam byla schována ampule? Kapitán byl v takovém postavení, které mu umožňovalo dostat se k jedu. Dokonce přiznal, že se s tím už setkal, když zatýkal válečné zločince v prvních dnech příměří. Důstojník, velící zatýkání, přece musel najít i nepoužité ampule.

Všechno do sebe zapadalo. To nervózní stěžování na svou práci byla jen úzkost z důstojníka SIPO a jeho nenadálého příjezdu. Nejdříve mu nabídl doprovod a pak mu zakázal zatýkat uvnitř armádního objektu. Možná to byl on, kdo dělal Spodeovi tajnou spojku, a opatřil mu pas, který mu dovolil dostat se dovnitř vchodem pro zaměstnance.

Musel to být on, kdo předal Spodeovi čep do loketního kloubu protézy. Usadil Douglase do strážnice tak, aby neviděl Spodea, jak vchází od tábora. Nejspíš proto byl tak dlouho na obědě, aby se s ním mohl setkat. Asi běhal po táboře a hledal Spodea, a když se mu to nepovedlo, vrátil se do strážnice a zoufale se snažil odpoutat Douglasovu pozornost od místa, kde by se Spode mohl objevit. Ani to, že nechal strážné stát, nebyla náhoda. Chtěl tím určitě oslabit jejich ostražitost. A když přece jen k zatčení došlo, vytáhl pušku a mířil na ně. Že by chtěl zabít svého společníka ještě dříve, než mohl vůbec promluvit?

Jeho cynické poznámky o ženevské konferenci a hrubé zacházení s Wentworthem nebylo ničím jiným než pokusem odvrátit podezření. Ale řeč o jeho víře měla hlubší smysl. Schválně zavedl Spodea do místnosti katolického feldwebela, takže krucifix na stěně mohl alespoň trochu prosvětlit poslední minuty jeho života. Ani kapitánův projev o teologických hlediskách sebevraždy a vraždy nebyl určen jen Spodeovi. Douglas už chápal, proč kapitánův hlas obsahoval tragický podtón. Teď musí žít snad v nejhorším hříchu, jakého se mohl dopustit.

Přešel k oknu. Byla to křehká budova a celá se otřásala pod dusotem koňských kopyt ve stájích pod ní. Dvůr byl mokrý, už ale nepršelo. Mezi mraky občas prosvítaly první hvězdy. Pomalu začínal rozumět trýzni, která kapitána sužovala, protože poprvé v životě začal pochybovat o smyslu své práce.

Zaslechl hučení motoru nějakého těžkého vozidla, projíždějícího dvorem na druhé straně stájí. Podíval se na hodinky. Sanitka z Londýna by měla dorazit každou chvíli.

V kanceláři našel dva muže ve službě. Prvním z nich byl chudokrevně vyhlížející mladík s dolíčky ve tvářích. Druhý byl mechanik, svalnatý

šedesátník s knírkem, v brýlích s kovovou obroučkou. Zatím žádná sanitka, hlásili. Douglas si k nim přisedl a zeptal se, jak se jim líbí Anglie, a oni jeho, kde se naučil tak dobře německy.

„To vy jste přijel tím Railtonem,“ řekl mohutný oberfeldwebl. „Tomu říkám opravdové auto. Ne jako ty šunky, co tady musíme opravovat.“ Luskal prsty žlutými od nikotinu směrem, kde stály řady starých nákladňáků Opel Blitz, Austinů a zbrusu nových modelů vojenských Volkswagenů. Na všech byla namalovaná ryba, což byl jakýsi erb divize. Většina jejích mužů byla naverbována ve Schwarzwaldu a jejich přízvuk měl v sobě zvláštní zpěvný rytmus.

Douglas se rozhlédl po místnosti. Na stěně visely obvyklé nástěnky se vzkazy a rozkazy, podepsanými velícím důstojníkem, které zařazovaly ty dva na seznam zaměstnanců, jimž je přiděleno osobní auto. „Já vás ale odněkud znám,“ řekl ten starší najednou.

„To asi těžko,“ odvětil Douglas a četl seznam vozů.

„Já obličeje nikdy nezapomínám. Je to tak, Waltře?“

„Má pravdu,“ řekl ten druhý. „Obličeje nikdy.“

„Vy jste policista... jasně!“ Radostně se zasmál.

„Jste ze Scotland Yardu. Pamatuji si i vaše jméno, však jsme vás měli napsaného na seznamu, když jsme vám doplňovali benzín. Počkejte... neříkejte mi to, hned si vzpomenu...“

Usmál se na Douglase jako prodavač, který předvádí nádhernou mechanickou hračku.

„Archer z Yardu. Jasně! Vy jste Archer z Yardu. Kde jsem jenom o vás četl? Teďka nedávno.“

Douglas mu nepomohl.

Oberfeldwebl zavrtěl hlavou. Jeho nadšení hraničilo s nedůvěrou. „Vy jste přece vyšetřoval případ benthalského traviče a zatkl před válkou Zkaženýho Lukea.“

Douglas to sice nepotvrdil, ale jemu to bylo jedno. Dokonce to ani nezpomalilo jeho tlachání. „Archer z Yardu, já se snad zblázním. Mě totiž tyhle věci strašně zajímají. Doma ve Forbachu mám celou jednu místnost plnou knih, časopisů a výstřižků z tisku.“ Sundal si promaštěnou čepici a podrbal se na hlavě. „Já o vás četl... teďka někdy... znal jsem vás už před tím, to jo... ale teďka jsem o vás někde četl. Kde jsem o něm četl, Waltře?“

„V Signálu, oberfeldweble,“ řekl mladík.

„Jistě,“ řekl oberfeldwebl a pěstí udeřil do dlaně druhé ruky. „Poprvé jsem o vás slyšel, to byl ten případ v Campden Town. Manžel zavraždil

svou ženu. Otrávil ji nějakými potravinami. Krab, že ano – a málem mu to prošlo. Dobrá práce! To muselo být někdy v osmatřicátém.“

„V prosinci 1937,“ řekl Douglas. „A nebylo to Campden Town, ale Great Yarmouth.“

„Great Yarmouth, ano. Od její sestry jste se dozvěděl, že byla alergická na krabí maso.“ Couvl, aby si Douglase pořádně prohlédl. Pak znovu zavrtěl hlavou. „Kdo by věřil, že někdy potkám Archera z Yardu. Kávu?“

„Ano, děkuji.“

Oberfeldwebl si sundal brýle, zastrčil je do koženého pouzdra a to dal do kapsy černého overalu. „Dones tři kávy, Waltře, a řekni feldweblovi, že je to pro mě a že chci pravou a ne tu odpornou náhražku. A jestli chce, abych mu seřídil tu jeho zatracenou motorku, tak ať přidá i šlehačku.“

„Sanitka by tu už měla být,“ řekl Douglas.

„Určitě se cestou stavili na svačinku,“ řekl oberfeldwebl. „Jsou to esesáci, ne? Ti vědí jak o sebe pečovat.“ Podíval se na hodinky. „Jedou si pro tu mrtvolu, co? Měl jsem si dát dvě a dvě dohromady, když jsem se dozvěděl, že jste s kapitánem Hessem.“

„Dát dvě a dvě dohromady?“

„Ano,“ řekl oberfeldwebl. „Vy jste přijel ze Scotland Yardu a pak strávíte celý den s důstojníkem abwehru.“

„Kapitán Hesse je důstojníkem abwehru?“

Oberfeldwebl se zasmál. „Mě se nemusíte bát. Já to neřeknu živé duši. A i kdyby, tady to vědí všichni.“

Douglas se na něj nechápavě zadíval. Abwehr byl součástí vojenské tajné služby, zabývající se rozvědkami cizích států.

„Co dělá důstojník abwehru tady?“

„To víte líp než já,“ řekl oberfeldwebl. „Kapitán – ve skutečnosti je to jenom poručík, ale abwehr používá uniformy, jak se jim zlíbí – přijde a odejde, kdy se mu zachce. Máme tady toho Horcha – žádný označení, nic – jen pro jeho osobní potřebu.“ V tu chvíli se znovu objevil Walter s podnosem, konvicí kávy a sklenicí šlehačky. „Akorát mluvíme o kapitánu Hessovi, Waltře. Vyprávím superintendantovi Archerovi, jaký je to prima chlap.“

Walter se usmál, nalil kávu do tří šálků a pak všichni pomalu usrkávali.

„Manželka ani syn mi nebudou věřit, až jim to napíšu,“ řekl oberfeldwebl. „Oba dva vás totiž strašně baští. Až příště pojedu do Londýna, chtěl bych se podívat na Pinlico, kde našli ostatky té dívky – vražda kuchyňským nožem, pamatujete?“ Otevřel konvici a vdechl vůni

kávy. „Teď jsem si vzpomněl, Waltře. Kapitán Hesse volal, než přišel superintendant. Večer bude chtít auto, asi okolo půlnoci. Nezapomeň zkontrolovat, jestli má plnou nádrž a připravit mu kartu k podpisu. Víš, jak nesnáší čekání.“ Znovu si nasadil brýle a pročítal seznam vozů, které měly být připraveny na příští den. „Takže tu s námi počkáte, než přijede ta sanitka, superintendante?“

„Ne,“ řekl Douglas. „Mají tu všechno připravené. Za chvílku pojedou a pro změnu půjdu brzo spát.“

Oberfeldwebl doprovodil Douglase k Railtonu. Rozhovor se stočil na výkon vozu. Když Douglas nasedal, oberfeldwebl něžně pohlídl kapotu vozu a řekl: „Tenkrát holt uměli dělat dobrý auta.“

Z dálky zazněla hudba. Oberfeldwebl si všiml, jak Douglas otočil hlavu a naslouchal. „Sbor,“ řekl. „Sbor divizního velitelství. Děti! Byli povoláni, až když boje skončily. Ani nevědí, co je to válka. Jen se podívejte na toho uhrovatýho Waltera. To jsou turisté a ne vojáci.“

„Oni tu mají sbor?“ Zpěv byl čím dál tím více zřetelnější. Tichá noc, svatá noc, zpívaly dva tucty mladých mužských hlasů.

„O vánocích pořádají velký večírek pro místní anglické děti,“ řekl. „Docela mě překvapilo, kolik vybrali peněz, a to do vánoc zbývá ještě několik týdnů. Další mladí rekruti přijedou a my pojedeme domů. Za chvíli se na celou tu válku zapomene.“

„Možná,“ řekl Douglas.

„My, co jsme tím prošli, nezapomeneme, ale na druhou stranu už tady nebudem, abychom o tom mohli vyprávět, že jo?“

Douglas nastartoval. „Ta káva byla skvělá.“

Oberfeldwebl se k němu naklonil. „Kdykoliv budete chtít seřídít motor, nebo tak něco, stavte se za mnou, superintendante.“ Poklepal si prstem na nos, že to zůstane jen mezi nimi.

„Díky a dobrou noc,“ řekl Douglas, odjel k závoře a znovu zastavil. Ze strážnice se vystrachal mladý voják, v ruce cosi, co na spoře osvětleném prostranství připomínalo velkou pistoli. „Hlaven“ prostrčil okénkem auta a namířil Douglasovi rovnou na spánek. Strážný na věži obrátil reflektor přímo na automobil a zcela ho oslepil. „Co je?“ zeptal se nervózně.

„Podepsal byste mi to, prosím?“ řekl voják. Z hlavně se náhle vyklubal stočený výtisk časopisu Signál. Třesoucí se rukou naškrábal Douglas svůj podpis do rohu přední stránky.

„Díky a šťastný lov,“ zasalutoval voják.

„Dobrou noc,“ řekl Douglas, když se závora zvedla.

Projel kolem Barley Maw a po úzkém mostu do Clifton Hampden. Byla to po setmění jediná volná cesta, neboť všechny ostatní brány byly uzavřené. Na mostě stála německá hlídka. Když bez problémů projel, našel nepoužívané odpočívadlo a sjel ze silnice. Vypnul motor a světlá a čekal na čtyřdveřového horcha s odklápěcí střechou, řízeného kapitánem Hessem.

Netrvalo dlouho a neoznačený vůz se objevil. Projel po mostě, okolo Douglase a pak na silnici do Shilingfordu, Walingfordu a na východ do Londýna.

Měsíc couval a bylo tak zamračeno, že téměř nebylo vidět. Douglas nebyl odborník, ale sledovat kapitána Hesse mu nedělalo žádný problém. V té době už byla na silnici jen speciální doprava: dlouhý konvoj vozů tažených koňmi, krátká kolona nákladňáků luftwaffe, několik motocyklů a civilní autobus vezoucí dělníky z práce nebo do práce.

Minul asi půl tuctu hlídek, ale ani jedna ho nezastavila. Kapitán Hesse znal Londýn velmi dobře. Na Shepherds Bush zabočil dolů na Holland Road a projížděl úzkými uličkami. Douglas se držel vzadu, ale kapitán zřejmě nic nezporeoval. Jeho cílem byla Wauxhall Bridge Road, změř ošumělých hotelů a ucouraných penziónů na westminsterské straně železniční stanice Victoria. Nikdy to nebyla příliš zdraví prospěšná čtvrť, ale příchod Němců zavínil, že se z ní stalo snad nejhorší místo v celé Evropě. Nebyly to pouze ženy, které sem vojáky lákaly – oficiální nevěstince wehrmachtu byly čistší a levnější a také atraktivnější – byl to hlavně obchod. Mohli jste si tu koupit cokoli, ženy, muže i děti, heroin na kila, automatickou pistoli P38 přivezenou rovnou z továrny, falešné a dokonce i pravé dokumenty. Na druhé straně se za návštěvy těchto podniků udělovaly vojákům velmi tvrdé tresty.

Hesse zaparkoval vedle ruin bývalé Victoria Palace Music Hall. Douglas sem chodil s rodiči na dětská představení. Z orchestřiště nyní vyrůstala vysoká lebeda. Počkal, až se Hesse znovu objeví ve světlech ulice, přešel silnici na nádvoří stanice Victoria, kde visely obrovské portréty Hitlera a Stalina s vlajkami obou supervelmocí. Hlídka vojenské policie přešla přes Victoria Street. Velitel hlídky si ho vůbec nevšiml. Dlouhým kabátem se zvednutým límcem, měkkým obnošeným kloboukem naraženým do čela, černými koženými rukavicemi a rychlou chůzí připomínal německého důstojníka.

Kapitán šel po Wauxhall Bridge Road osvětlené neonovými štúty nocleháren, hotelů a kaváren s celonočním provozem. Nějaký člověk ve tvídovém plášti vystoupil z temnoty, ale když zjistil, že kapitán asi nebude

ten typ, který by se zajímal o pornografické fotografie, strčil obálku zpátky do kapsy a zmizel. Kapitán zrychlil a zvedl límec kabátu, jako by se chtěl schovat.

Už tu někdy musel být. O tom Douglas nepochyboval, protože se neohlížel napravo ani nalevo, ani se nepodíval na neuměle natřený štít hotelu Lübeck, kde se za nízkým vchodem na špinavém linoleu válely střepy z rozbité láhve. Douglas vešel za ním a pod nohama mu zapraskalo sklo. Kapitán stoupal po schodech nahoru a neohlížel se. Natáhl ruku po vypínači a rozsvítil v prvním patře.

„Co pro vás mohu udělat?“ Odkudsi se vynořil bledý muž v plášti a zatarasil Douglasovi cestu.

„Jdu nahoru,“ řekl Douglas tiše, aby na sebe zbytečně neupoutal kapitánovu pozornost.

„Tady je to ale všechno soukromé. Soukromý hotel, rozumíš – máme plno – a smí sem jenom hosté nebo zaměstnanci.“ Opřel se dlaní o Douglasovu hrud'. Douglas cítil nutkání ho praštit, nakonec to ale neudělal.

„Jeden německý důstojník šel právě nahoru,“ řekl.

„To vím, příteli,“ řekl muž v plášti hlasem byrokrata. „Obávám se, že vy budete muset zůstat venku.“

„Já jsem kapitánův řidič,“ řekl Douglas. „Zapomněl mi říct, kdy se mám pro něj vrátit.“

Silák si prohlédl jeho šaty. „Vy jste jeho řidič?“

„Ano,“ potvrdil to Douglas. Mezi takovými pasáky, řidiči a vrátnými hotelů existovalo vzájemné pouto, neboť si všichni navzájem předávali zákazníky.

„Tak ale rychle,“ řekl muž zdráhavě. Douglas prošel okolo něj do prvního patra. Kapitán už stoupal do druhého a rozsvítil další světlo.

Když byl téměř ve třetím patře, otevřely se náhle dveře a z nich se vypotácel voják. Byl to obrovský chlap s obličejem červeným od alkoholu. Na hlavě měl nakřivo nasazenou čepici. Zapínal si knoflíky u košile a zpíval Ich hatt einen Kameraden. Všiml si kapitána a narovnal se. Hesse se pokusil projít, ale ožrala mu přehradil cestu. Položil ruku na zábradlí a naklonil se k němu. Měl ono blahosklonné chování mohutných lidí spojené s žoviální familiérností podpořenou alkoholem. „Vypadáte jako správněj chlápek, kapitáne.“ Prohlížel si Hessovu vojenskou uniformu a hodnostní označení na líměčku. Opřel se o zábradlí a pokračoval: „Jdete nahoru, co?“ Hesse se pokoušel projít, ale nešlo to. „To je dobrý. Důstojnický holky jsou

až nahoře, co? Divil jsem se, že tam nechtěj pustit ubohýho zasranýho feldgrauena, jako jsem já.“

„Nechte mě projít, prosím,“ žádal Hesse.

„Byl jsem raněn v Doveru,“ řekl voják hrdě. „Byl jsem v první vlně, víte.“ Zaklepal si prstem na medaili za dobytí Anglie. „Těch už moc neuvidíte. Jenom ti, co byli vpředu jednu dostali. A těch moc nezbylo.“

„Nechte mě projít,“ opakoval Hesse netrpělivě.

„Nemá cenu volat policii,“ řekl opilec s přehnanou opatrností. Poplácával Hesse po zádech. „Protože nikdo nejsme svatej, nemám pravdu, co, kapitáne? Nemám pravdu?“

Hesse ho jemně odstrčil a prorazil si cestu.

Voják se za ním ještě otočil a pozoroval ho, jak běží nahoru. Zvýšil hlas. „Nikdo nejsme svatej, kapitáne. Nemám pravdu? Co?“

Když se mu nedostalo odpovědi, začal scházet ze schodů. Nahlas si říhl a znovu začal vyřvávat Ich hatt einen Kameraden...

Douglas se schoval za závěs. Za chvíli se ozvalo tiché cvaknutí časového spínače a světlo zhaslo. Voják přestal zpívat. „Moc nás už nezbylo, kapitáne,“ řekl smutně a pokračoval dál.

Douglas vyběhl po schodech zrovna ve chvíli, kdy kapitán Hesse zvonil u dveří apartmá v nejvyšším patře hotelu. Dvakrát dlouze a jednou krátce. Po delší pauze se dveře otevřely a kapitán beze slova vstoupil. Zašoupání těžkých bot otírajících se o rohožku a dveře se zavřely.

Douglas vyšel nahoru. Dveře, kterými Hesse prošel, byly staré a jejich modrý nátěr zašlý a popraskaný. Dokonce i mosazné číslo – 4a – vypadalo, jako by dveře natíral nějaký nešika.

Poslední časový spínač cvakl a celá chodba se rázem potopila do tmy. Douglas šel ke schodům a poslouchal. Slyšel pouze hudbu – Judy Garlandová zpívala Když padá hvězda.

Položil prst na zvonek a opakoval kód, kterým se dožadoval vstupu Hesse. Měl pocit, že ho pozoruje někdo, koho on nevidí.

Dveře se pomalu otevřely a Douglas couvl. Nevěděl, co může očekávat. Muži za nimi do tváře neviděl, ale všiml si, že pravou ruku má v kapse šedého pláště německé uniformy.

Douglas se zamračil. „Chci mluvit s kapitánem Hessem,“ řekl rychle, jako by měl málo času.

„Superintendent Archer! Pojd'te raději dál.“ Byl to plukovník Mayhew. Nervózně se kousl do rtu. „Jak jste nás tu k čertu našel?“

Tři místnosti a kuchyň dávaly dohromady špinavý byt. K obvyklé konfiguraci patřily tři pracující holky a starší „madam“, která otevírala dveře zákazníkům, vařila nekonečné řady šálků čaje a na všechno dohlížela.

Alespoň tomu tak donedávna bylo. Nyní byly postele opřené o zeď, otlučený bidet schovaný za skříní. Na malých umyvadlech byly naskládány hory spisů. Jediné, co zbylo po původních obyvatelích, byly závěsy.

Kapitán Hesse stál blízko elektrického krbu. Těžký plášť i rukavice měl stále na sobě. Pootočil hlavu a koutkem oka pohlédl na Douglase. Otrásl se a naklonil se blíž ke krbu.

„To je v pořádku, Hansi,“ řekl Mayhew. „Tohle je jeden z mých lidí. Jak jste nás tu k čertu našel?“

„Kapitán Hesse. Sledoval jsem ho z tábora ve Wittenhamu.“

„Volal mi,“ řekl Mayhew. „Už to vím.“

„A?“

„Dříve nebo později bychom vám to všechno stejně řekli.“ Najednou se otevřely dveře do vedlejší místnosti. Muž v uniformě majora vojenské policie vstoupil a řekl: „Hesse. Prosím, pojďte.“

Hesse zrudl, sklapl podpatky, vešel do místnosti a major za ním zavřel dveře.

Douglas zůstal s plukovníkem sám. Došel ke krbu a ohříval si ruce, aby měl Mayhew dost času rozmyslet si, co říct. „Všichni, co tu jsou, jsou z abwehru,“ ozval se konečně Mayhew. „Jednáme s nimi již několik měsíců.“

„Jednáme?“

„Pomohou nám osvobodit krále,“ řekl Mayhew. „Německá armáda má dojem, že její cesta sláva je zpochybněna současnou situací. Mají pocit, že by krále měly hlídat jejich jednotky a ne SS.“

„A není to jedno?“ zeptal se Douglas pochybovačně.

„Jim to jedno rozhodně není. Nejvyšší velení armády v Berlíně pověřilo abwehr, aby asistoval při útěku krále z vězení. Zajistí bezpečnost celé akce.“

Douglas na něj zíral a snažil se zjistit, jak to doopravdy všechno je. „Vy mi ale neříkáte celou pravdu, plukovníku.“

Mayhew se zašklebil, jako by kousl do obzvlášť kyselého citrónu. „Němci zabrali výzkumný ústav v Bringle Sands v hrabství Devon. Doufají, že se jim podaří vyrobit atomovou bombu. Odtud měl také dr.

Spode ty popáleniny na rukou. Spode ukradl část nejdůležitějších dokumentů, roky a roky matematických výpočtů.“

„Ty papíry, co shořely na Shepherd Market?“

„Ano. Jeho mladší bratr John ho přemluvil, že musí Němcům zabránit, aby se jim taková zbraň dostala do rukou.“ Mayhew se naklonil blíž k ohni.

„Huth se pokouší dát všechny ty papíry zase dohromady, ale myslím, že se mu to nepovede.“

„Někteří Němci mají dojem, že celý projekt je jen plýtvání penězi. Jiní, jako třeba Huth a Springer, chápou, že pokud by tyhle fantastické experimenty přinesly ovoce, znamenalo by to vojenskou nadvládu nad celým světem. A lidé a organizace, které by stáli u toho, by byli samozřejmě nejdůležitější v celém systému.“ Mayhew nervózně zamnul rukama a usmál se na Douglase.

„Ale jestli jsou všechny dokumenty zničeny, jak si můžeme být jisti, že do toho armáda půjde?“

Mayhew chytil Douglase za ruku a stiskl ji, až to zabořelo.

„Můžeme si být jisti tím, že existují kopie výpočtů. Dr. William Spode byl příliš opatrný, než aby zničil své celoživotní dílo bez toho, aby se přece jen nějak pojistil.“

„Vy tomu věříte?“

„Oba tomu věříme, Archere,“ řekl Mayhew a pohlédl ke dveřím, za nimiž zmizel Hesse. „Ne abyste jim říkal, že ne. Jestli přestanou doufat v navrácení všech potřebných materiálů, můžeme se jít klouzat.“

Sotva to dořekl, dveře se znovu otevřely a major řekl: „Generál vás přijme.“

Místnost byla zcela holá a naprosto čistá, ale i tak na stěnách tu a tam zbyly kusy staré květinové tapety. Slabé žárovky dodávaly atmosféře nádech chudoby. Uprostřed stálo půl tuctu židlí okolo naleštěného stolu, na jehož desce ležely papíry, stočené mapy a kelímek s ořezanými tužkami.

Major se posadil ke stolu. Byli tu ještě dva muži v uniformách pěchotních kapitánů a starší šedovlasý muž v šedém proužkovaném civilním obleku, se zlatými brýlemi na nose, elegantním knírkem a zlatou sponou v kravatě. Douglas v něm poznal generálmajora Georga von Ruffa, jehož oddíly stačily zajistit bezpečnost přístavu v Portsmouthu ještě dříve, než ho mohl demoliční tým královského námořnictva zničit. Také za to obdržel válečný kříž. Kouřil a hrál si s krabičkou cigaret.

Kapitán Hesse měl stále ještě svůj plášť a seděl opodál ostatních. „Takže mladší Spode je už také mrtvý, že?“ řekl major vojenské policie.

Byl to muž ve středních letech, s kostěnými obroučkami brýlí a zvykem ťukat tužkou do stolu. „Tak jsem tomu také rozuměl,“ přitakal Mayhew. Jako by stál před soudem. Všichni v místnosti se chovali k von Ruffovi se zřetelnou úctou. Všichni, až na Douglase Archera.

„A váš policejní důstojník sledoval kapitána Hesse až sem?“

„Ano, sledoval jsem ho až sem,“ řekl Douglas. Nelíbilo se mu, že ho všichni přehlížejí.

„K vám se dostaneme později,“ odsekl major.

Douglas popošel dopředu, popadl židli za opěradlo, přitáhl si ji a bez vyzvání se posadil. „Teď mě poslouchejte, majore,“ řekl klidně. „A řekněte generálovi, ať mě také poslouchá, protože on asi mluvit neumí. Nehodlám tady jen tak sedět. Jestli chcete, abych s vámi spolupracoval, tak si mě budete muset hýčkat. A já jsem náročný.“

Generál pomalu otočil hlavu a podíval se na Douglase, aniž hnul brvou. Pak si zapálil další cigaretu od nedopalku té první.

Major zaťukal tužkou na stůl a řekl: „Chováte se jako malé dítě. Takhle se nikam nedostaneme. Asi bych vám měl připomenout vaše postavení...“

Douglas se natáhl a prstem zaťukal na majorovu ruku. „Ne,“ přerušil ho. „Já bych měl připomenout vám vaše postavení. Jsem policista a vyšetřuji vraždu. Mám důvodné podezření, že je do ní zapletený i kapitán Hesse, a sledoval jsem ho až sem, abych ho mohl vyslechnout.“ Prohlédl si Němce jednoho po druhém. „A najdu ho za okolností, které mohu popsat jako neobvyklé. Jestli tady bude někdo něco vysvětlovat, pak to budete vy.“

„Hrajete příliš nebezpečnou hru, superintendante,“ řekl major.

„Ne tak nebezpečnou jako vy,“ odvětil Douglas. Měl strach a najednou si uvědomil, že se to projevuje i v jeho hlase. „Opravdu si myslíte, že vás protektor nebo Berlín bude podporovat, pokud předložím zprávu o smrti mladého Spodea?“

„Ještě nejste pryč,“ řekl major. Generál po něm hodil dotčeným pohledem, jako by ho výhrůžka ranila.

„Můj vůz je vybaven radiotelegrafem,“ nedal se Douglas. „Myslíte, že bych se pustil pozdě v noci na podobná místa, aniž bych se pojistil?“

„Co jste jim řekl?“

„Nic co nemůže být řečeno,“ odpověděl Douglas. Chvíli bylo ticho. Douglas sevřel ruce v pěst a ucítil, jak se mu potí dlaně. Mayhew celou dobu mlčel.

Generál von Ruff se naklonil dopředu, jako by mu chtěl říct nějaké tajemství. Když hovořil, vycházelo z něj sípavé chrčení těžkého kuřáka. „Můžete nám pomoci získat výpočty dr. Spodea, superintendante?“

„Věřím, že ano.“

„Budeme potřebovat záruky,“ řekl major, znovu zaťukal tužkou do stolu a pak si něco zapsal. „Samozřejmě,“ pronesl Douglas.

„Kapitán Hesse nesmí být zahrnut do vaší zprávy o Spodeově smrti.“

„Bude tam jako svědek. Tomu nemohu zabránit.“

Generál se podíval na Mayhewa, který tam stál s rukou v kapse a usmíval se. Dost neobvyklý postoj pro plukovníka, pomyslel si Douglas. Tušil, že Mayhew má stejný strach jako on.

„Budu potřebovat vědět, jak naložíte s Jeho Výsostí,“ řekl generál. V jeho hlase byla cítit zřetelná úcta vůči uvězněnému monarchovi. „Naše čest vyžaduje jeho bezpečnost.“

„Odletí z jednoho starého, nepoužívaného letiště, pane,“ řekl Mayhew. „Jeden z vašich lidí nám vybral to nejbezpečnější.“

„Poletíte také?“

„Zatím nemám podobné rozkazy, pane.“

Byla to odpověď, jaké generál rozuměl a také ji schválil. Pak se podíval na Douglase a doufal, že najde stejné množství ochoty jako u plukovníka. Ale Douglas jen vytáhl kapesník a utřel si nos. Generál se odvrátila vyfoukl kroužek dýmu. „To by bylo vše,“ řekl. Přikývnutím jim dal rozchod a vstal. Kapitáni i major se rychle postavili do pozoru a stáli jako zařezaní, zatímco jim jejich velitel dával dobrou noc. Pak mu jeden kapitán pomohl do kabátu. Douglas zůstal sedět a generál beze slova odešel. Jakmile za ním zaklaply dveře, jeho podřízení se konečně trochu uvolnili a z hluboka si vydechli.

Mayhew a Douglas seděli v autě. Mayhew konečně vybuchl: „Vy jste přece takový blbec, Archere! Celou tu dobu, všechny ty roky, co vás znám, jsem nevěřil, že byste se mohl chovat tak nemožně jako dnes večer.“

„Opravdu?“ řekl Douglas, ale plukovníkův názor ho v podstatě nezajímal. Douglas Archer byl teď někým zcela jiným a moc se mu to zamlouvalo.

„Generál von Ruff je velitelem abwehru ve Velké Británii. Víte, co to znamená?“

„Nezajímá mě, co to znamená. Už mám po krk toho věčného poklonkování Němcům.“

„Velmi působivé,“ řekl Mayhew vyčítavě. „A jak mám teď uklidnit ten bordel?“

„Bordel?“

„No jistě. Řekl jste jim, že máte ty dokumenty, ale to nám moc dlouho nevydrží. Za chvilku budou chtít pár stránek na ukázkou. Co mám k čertu dělat pak?“

„Ještě bydlíte na Upper Brook Street?“ zeptal se Douglas.

„Ano.“

„Takže letadlo,“ řekl Douglas. „Nepoužívané letiště. To bylo jen pro skopčáky. Nebo to myslíte vážně?“

„Máte snad něco lepšího?“

„Pokud je pravda, co jste říkal o Franklinu Rooseveltovi, pak stačí, když krále dostaneme na americkou ambasádu. Odtud ho mohou dostat diplomatickou cestou.“

„Bezva nápad,“ řekl Mayhew. „Jenže velvyslancem na Court of St. James je pan Joseph Kennedy. Musím vám připomínat, co řekl minulý týden na konferenci německých průmyslníků? Kdepak, to není žádný velký přítel Británie a rozhodně ne monarchista.“

Douglas vzdychl.

„Vůbec se v politice nevyznáte, Archere. Dovedete si představit, co by to s Rooseveltem udělalo politicky, kdyby se provalilo, že pomohl králi uprchnout z Británie?“

„V tom případě falešné dokumenty. Stačí přece přesvědčit Němce, že je to diplomat,“ navrhoval Douglas.

„To je ještě horší,“ řekl Mayhew. „Útěk královské rodiny bude zapsán ve všech učebnicích dějepisu. Chcete snad, aby tam bylo, že jsme krále mohli dostat ven jen jako cizince?“ Zavrtěl hlavou. „Ze stejného důvodu nemůžeme nechat Jeho Výsost dělat nějaké hlouposti, jako převlékat se za pokojskou nebo hajzl bábu.“

„A nemyslíte, že vůbec nejlepší by bylo, kdyby tam napsali, že zemřel statečně?“

„Ale no tak, Archere,“ uklidňoval ho Mayhew. „Jen mi povězte, jak se mám vyrovnat s těmi vašimi pohádkami... co jim mám o těch výpočtech říct?“

Douglas šlápl na plyn a prolétl Park Lane kolem zbytků vybombardovaného hotelu Dorchester. Až když byli před moderním domem, patřícím plukovníku Mayhewovi, odpověděl: „Žádný bordel nebudete muset uklízet, plukovníku.“ Mayhew otevřel dveře u auta. „Já ty

výpočty mám. Záleží jen na tom jak se rozhodnu, jestli je budou mít i oni nebo ne.“

Mayhew už stál na chodníku. Sklonil se k okénku a podíval se na Douglase. „Kde?“ zeptal se neschopen zakrýt překvapení a zvědavost, které by za jiných okolností byly považovány za nemístné. „Kde jsou ty výpočty?“

Douglas se natáhl a zamkl dveře. Pak několikrát rychle sešlápl plyn, až motor zaječel. „U mě, v náprsní kapse,“ řekl, usmál se a odjel. Ve zpětném zrcátku ještě viděl Mayhewa stát na chodníku ohromeného jeho odpovědí. Měl z toho dětinskou radost, až se musel nahlas smát.

Dvacátá třetí kapitola

Následujícího rána si chlapci všimli změny v Douglasově náladě, ale ještě netušili, jak důkladná a stálá bude. Douglas byl v depresi vlastně stále od doby, co Němci vtrhli do Anglie. Celou dobu se snažil svou práci alespoň trochu oddělit od vražedného systému nacistické vlády. Teď konečně věděl, co má dělat. A byl šťastný jako nikdy předtím od smrti své ženy.

Při snídani se navzájem s chlapci škádlil a dokonce i paní Sheenanová si vzpomněla na nějakou hloupoučkou rýmovačku. K palačinkám – obvyklému jídlu, které mělo snížit spotřebu vajec – přidala malou skleničku domácího medu od vzdálených příbuzných z venkova. Už to samo o sobě zakládalo na skvělý den.

Douglas šel do Soha. Nejdříve se zastavil na Moor Street. Peter Piper měl kdysi báječný fotoateliér o pár bloků dál na Mayfair. Tenkrát byl „Pip“ vynikající mladý režisér britského filmového průmyslu.

Nahodilý pozorovatel nebo turista by neviděli větší rozdíl mezi řadovými domy a jejich protějšky, ale uvnitř byly rozdíly jasně zřetelné. Jediná přípojka vody i kanalizace byly v malé koupelně na druhé straně domu.

Pip teď spával na skládacím lehátku v temné komoře v nejvyšším patře. Dole byla jedna velká místnost, která sloužila jako kancelář, přijímací místnost i ateliér. Na stěně viselo několik filmových obrázků. Tu a tam vypadl připínáček, takže fotografie se zkroutily, jako by se styděly.

„Jsem v komoře. Kdo je to?“

„Doug Archer.“ Douglas zaslechl téct vodu a hádal, že Pip si rychle myje obličej poté, co ho vzbudil zvonek na dveřích. Zatímco čekal, až se fotograf konečně objeví, prohlížel si portréty slavných a pohrával si s čepem loketního kloubu, který našel na Shepherd Market. Večer, když zmizel plukovníkovi z dohledu, zjistil, že uvnitř čepu je schovaný pětatřicetimilimetrový film s šestatřiceti snímky.

„Doug! Promiň, že jsem tě nechal čekat, kamaráde.“ Jen málo obchodníků v Sohu Douglasovi tykalo, ale tihle dva se znali už od doby, kdy Pip měl stříbrného Rolls-Royce, který byl ozdobou nejvybranějších večírků v Londýně, a dokázal svým přátelům – včetně Douglase – sehnat lístky na premiérová představení.

„Můžeš mi tohle vyvolat, Pipe?“

„Vaši fotografové na Scotland Yardu stávkují?“

„Tak nějak.“

Pip si okamžitě uvědomil, že se zeptal na něco, na co neměl a rychle se své faux pas snažil zahladit. „Nedáš si čaj?“ Ze zkušebny v sousedství se ozvala džezová hudba, až se stěny zatřásly.

„Možná až si pro to přijdu, Pipe.“

„Bezva, bude to asi tak v půl páté. Nějaké zvláštní přání?“

„Ano. Nikde o tom nemluv.“

Pip přikývl. Byl to elegantní muž, ale oblek už mu byl moc těsný. Vlasy měl nepřírozeně tmavé, jak na ně patlal vrstvy brilantýny. Ze šatů čpěl pach vývojký a ustalovače, z úst whisky.

„Jako hrob,“ řekl Pip. „Ani kdyby se sem ten tvůj Harry Woods přišel vyfotit, neřeknu mu, žeš tu byl.“ Pip se zasmál. Představa Harryho Woodse, jak se nechává vyfotit, ho zřejmě pobavila.

„Správně,“ řekl Douglas.

„Byl jsem špión,“ podotkl Pip.

„Cože?“ vyděsil se Douglas.

„Ta holka, co na ni koukáš... to je Conrad Veidt ve filmu Byl jsem špión. Bylo to docela hezké. Dělalí to v Gaumont-British Studios na Lime Grove... a nebo to bylo Gainsborough Studios v Ipslingtonu? Vidíš, Dougu, začínám ztrácet paměť.“

Hudebníci ze sousedství otřásali celou budovou svou verzí Jižně od hranic. Douglas řekl: „Jak tu můžeš žít? Že ses z toho randálu ještě nezbláznil?“

„Žij a nech žít,“ zasmál se Pip. Urovnal si kravatu a uhladil vlasy. Byl to nervózní zvyk člověka, který se zoufale snaží zamaskovat svou pověst notorika. „Chceš fotky?“

„Ne, jenom film.“

„Je mi líto, co jsem slyšel o tvé ženě, Dougu.“

„Nebyla jediná, Pipe. A alespoň že kluk zůstal naživu.“

„Jsem rád, že se na to díváš takhle,“ řekl Pip. „Určitě si nedáš čaj? Bude to jen chvilka a navíc mám pravý.“

Douglas se podíval na hodinky. „Ne, už budu muset jít. V půl jedenácté musím být na Highgate.“

„Oslava týdne Německo-sovětského přátelství.“

„Nešlo to jinak,“ vylouval se Douglas.

„No, aspoň víme na čem jsme,“ řekl Pip. „Rudý svině a nacistický svině. Nevybereš si.“

„O tom nepochybuj,“ řekl Douglas.

Dotkl se Pipovy ruky. Bylo to gesto přátelství, ale i varování, aby si dával pozor na jazyk. V té chvíli se ozvaly kroky na schodech, otevřely se dveře a dovnitř vstoupil německý voják. Špatnou angličtinou šeptal, jestli se tu může nechat vyfotit. „Jen si sedněte,“ řekl Pip a rozsvítil velký reflektor. Douglas přimhouřil oči. „Ramena trochu takhle,“ řekl Pip. Voják se natočil, aby byly vidět zbrusu nové prýmký stabsgefreitera.

Zápach z reflektoru Douglasovi cosi připomněl. No jistě! Žárovka na Shepherd Market. Mladý Spode udělal fotokopie výpočtů a jejich originály spálil v krbu. Teď si tím byl naprosto jistý. „Nashle později, Pipe,“ řekl.

Pip vylezl zpod černé látky fotoaparátu. „Budu se těšit, Dougu.“ Pak se otočil na zákazníka. „Dívejte se tady na tu fotku, desátníku, a bradu trochu výš.“

Dvacátá čtvrtá kapitola

Hřbitov na Highgate vypadal jako filmová kulisa. Všude rostly špinavé stromy, keře a plevel, úzké cestičky lemovaly starobylé náhrobní kameny, tráva a mech. Ani snaha několika čet ženistů nezměnila dojem, že by se tu výborně natáčel Frankenstein.

Ale alespoň že se pokusili, protože tohle mělo být vyvrcholení oslav Německo-sovětského přátelství. Dnešní ceremonie v Moskvě a v Berlíně měly zdůraznit význam zdejší rituální exhumace ostatků Karla Marxe z černých drnů špinavého severního Londýna.

Místa tu bylo sotva pro zredukovanou vojenskou kapelu armádní skupiny „L“ a ještě musela stát pěkně v pozadí. Ani celá delegace SSSR se nedostala ke hrobu, a tak asi stovka Rusů musela zůstat na plošině, zbudované na Highgate Hill.

Ke hrobu měli přístup jen ti nejdůležitější. Ministr zahraničních věcí von Ribbentrop ve své velkolepé uniformě hovořil s premiérem Molotovem, který přiletěl z Moskvy jen kvůli této příležitosti. Dr. Joseph Goebbels, pro něhož byla tato mezinárodně sledovaná událost osobním triumfem, s nimi krátce promluvil a podal Molotovovi stříbrnou lopatu. Měla být použita k zasazení základního kamene mramorového pomníku, nesoucího nacistické a komunistické symboly na znamení nehynoucího přátelství, který měl stát na místě bývalého Marxova hrobu.

V nejvyšších patrech staré nemocniční budovy na Darmouth Park Hill stáli zaměstnanci i pacienti a pozorovali obřad na ulici pod nimi. Zvláště vybrané páry černých koní, zapřažené do lafety, neúnavně klapaly kopyty o dlážděnou silnici. Vykartáčované boky se jim leskly, brzdy skřípaly o kola. Velitel čestné stráže, plukovník prestižního pátého jezdeckého praporu, téměř ztratil kontrolu nad svým oddílem, když dorazili motocyklisté s blýskavými přilbami.

Kapela hrála slavnostní melodii a dozorci uvolňovali cestu pro poslední příchozí: premiéra britské loutkové vlády a nově jmenovaného německého

komisaře Bank of England. Za nimi Douglas rozeznal gruppenführera SS profesora Maxe Springera z SD. Huthův nadřízený tu byl jako nejvyšší představitel SS a osobní zástupce Heinricha Himmlera.

Šest členů čestné stráže – zástupci armády, námořnictva, letectva, SS, NSDAP a SA – stáli kolem hrobu připraveni vyzvednout ostatky nesmrtelného Karla Marxe a vyslat je na cestu do Leninova mauzolea na Rudém náměstí. Tam měl být zřízen nový hrob komunistického velikána a při oslavách revoluce 7. listopadu otevřen moskevským davům.

Douglas neměl příliš dobrý výhled. Stál vedle Kellermana na straně hrobu. Kapela stále hrála pompézní pochod. Kellerman pronesl nějakou banální poznámku. Douglas se k němu otočil, že odpoví, ale v tu chvíli zazněla ohlušující exploze a tlaková vlna ho udeřila do tváře jako boxerská rukavice. Hlína kolem hrobu se zatřásla, změnila se nejdříve ve větší hromadu, pak v kopec, vrch a nakonec v horu jílovité hmoty, prošpikované Marxovými kostmi. Zem létala vzduchem a padala na všechny kolem.

Douglas se postavil a spatřil Kellermana, napůl zavaleného velkým náhrobním kamenem. Hýbal rty, ale neříkal nic. Všude bylo nepřírozené ticho. I důstojník, zoufale se snažící vyprostit ze zkrvavené vojenské standarty, mlčel. Odtrhl roztrhaný prapor od paže, ze které zbyl pouhý pahýl. Krev stříkala, důstojník se zapotácel jako opilý a upadl.

Náhle, zničehonic, se všude kolem začal ozývat nárek tak hlasitý, až Douglase zabolet ve výbuchem ohlušeném mozku. Koncert zoufalství, agonie a strachu zněl nad celým hřbitovem a do toho všeho se jako v polyfonní skladbě ozývalo zvonění kostelních zvonů a jekot sirén sanitních aut, pokoušejících se projet kolem vyděšených koní pohřebního spřežení. Kavalerie plukovníkových arabů se splašila a rozutekla. Plukovník se ještě chvíli držel v sedle zdivočelého oře, ale jakmile se dostali k nejbližšímu stromu, udeřil se o větev a spadl dolů.

Blízko brány na Retcar Street se hudebníci pokoušeli zachránit zraněné a krvácející druhy ze zajetí znetvořených žestů a probouraných bubnů. Všude se válela mrtvá a zraněná těla. Jako by chtěli doplnit morbidní scénu anebo odpovědět na hláskou trubu soudného dne, vystoupili mrtví a rozlezli se po travnatých hrobech.

Generál Kellerman se dostal zpod vyvráceného náhrobku pouze s natrženou šlachou. Douglas mu pomohl vstát a dovlekl ho ke dvěma uniformovaným esesákům, kteří generála odnesli do sanitky. S pozoruhodnou předvídací schopností objednal Kellerman na ten den i několik sanitek a lékařských týmů z nemocnice SS, které dostaly rozkaz, že členové

SS bez rozdílu hodnosti mají v případě potřeby přednost před všemi ostatními. Sám ho využil jako první.

Týden oslav byl organizován armádní skupinou „L“, která o přípravách nijak zvlášť neinformovala ani úřad protektora, britskou loutkovou vládu, ani Kellermana, jeho SS a policejní jednotky. Lístky na nejlepší místa byly rozdány armádním pohlavárům a velkým zvířatům z Moskvy a Berlína. Ti také, spolu s kapelou a členy sboru Rudé armády, zpívající nová slova Horst Wessel Lied, utrpěli nejtěžší zranění.

Největší ztráty měli ovšem filmaři ministerstva propagandy, kteří byli usazeni na střeše zvlášť upraveného vozu. Výbuch je roztrhal na kousky a rozházel do davu na Waterlow Park. Goebbels, Molotov a von Ribbentrop byli v okamžiku výbuchu v autě a vyvázli jen s prasklými ušními bubínky a jedním vykloubeným kotníkem.

Standartenführer Huth se jako obvykle postavil co nejbliž k východu. Když došlo k explozi, byl u brány na Swains Lane. Podle důstojníka, který stál vedle něj, Huth při výbuchu nehnul ani brvou. Harry Woods toto tvrzení trochu převrátil a vyprávěl, že si Huth zacpal uši už nějakých třicet vteřin před výbuchem. Historka oběhla celý Scotland Yard a i Kellerman se jí musel zasmát, když se k němu dostala. Byl to poněkud nemístný a nebezpečný žert, ale ani Huth ani Kellerman nedokázali skrýt uspokojení nad veřejnou demonstrací neschopnosti bezpečnostní složky německé armády.

Za patnáct minut po explozi se však již konala konference na nejvyšší armádní úrovni. Pobočník velitele armádní skupiny hovořil s plukovníkem vojenské policie, důstojníkem GFP a dvěma vojenskými bezpečnostními poradci z úřadu protektora. Také tam byli dva důstojníci abwehru a další byli na cestě. Před příšernou gotickou stavbou, která měla být kostelem, stál zaparkovaný autobus a okolo něj ozbrojené strážce, nacvičující s vojáky výpovědi pro vyšetřování, po kterém mělo s největší pravděpodobností padnout pár hlav – a možná i doslovně.

Huth si prohlížel velký desetikolový Krupp Befehlskraftwagen a nervózní vojáky v něm. Usmál se na Douglase a oprášil si sako uniformy. „Pojďme pryč,“ řekl s evidentním znechucením. „Musím si umýt hlavu od ostatků Karla Marxe.“

Týmy lékařů ošetřovaly všechny postižené, trhaly uniformy a obvazovaly zraněné. Všude zněl nářek a pláč. Admirál, který stál vedle Douglase, dostával poslední pomazání od německého vojenského kaplana.

„Výbuch musel vyjít přímo z hrobu, co říkáte?“ zeptal se Huth. „O tom nepochybují.“

„Nejspíš to tam dali někdy v noci. Chudáka starého Karla prošpikovali výbušninami.“ Huth popotáhl a zašklebil se. Začínalo to tu zapáchat roztrhanými těly a otevřenými hroby. „Vsaďte se, že tu armáda nemá jedinou stráž.“ Vykročil směrem k bráně a lokty si razil cestu davem. Prošel kolem zraněného kapelníka, trpělivě čekajícího na lékařské ošetření a zaškrucujícího si ruku ve snaze zastavit krváčení z otevřené žíly. Sako měl celé od krve, která mu stékala po zvednuté ruce. Huth se od něj znechuceně odvrátil. Pak se zastyděl za své chování a řekl: „Běžte s tím hned k doktorovi. Jestli tu budete jen tak stát, tak tu ruku ztratíte.“

„Řekli mi, abych čekal tady.“

Huth pokrčil rameny. Jeho svědomí bylo uspokojeno, a tak kráčel dál, jako by se nic nestalo.

Za branou zatočil a zamířil ke svému nejoblíbenějšímu vozidlu – motocyklu BMW. Nepochybně si ho tady schoval, aby se mohl z obřadu vytrazit ještě před koncem. Po celou dobu ho hlídal uniformovaný esesák, který rychle utřel rukávem prach ze sedla, než Huth nasedl.

Huthova rýma se zhoršovala. Neustále slzel. Vytáhl kapesník a vysmrkal se. „Neznáte náhodou nějakého George Mayhewa?“ zeptal se Douglase a utřel si nos.

„Plukovníka Mayhewa? Každý policista z Londýna ho zná. Byl to nejlepší zadák ragbyového družstva, jakého kdy policie měla.“

Huth zíral na Douglase, jako by to byla příliš vyhybavá odpověď. „Jestli pak ho alespoň jeden policista viděl v poslední době?“

„Nejspíš. Já například ano.“

„Znáte ho dobře?“ Položil si ruku na čelo. „Už jste měl někdy zánět dutin, superintendante?“

„Ne, to naštěstí ne... Chci říct, ano, plukovníka znám dobře, ale zánět dutin jsem ještě neměl.“

„Někdy pochybuji o tom, že opravdu víte, co chcete říct.“ Huth vytáhl z kapsy pár papírů, prohrábl se jimi a podal Douglasovi malou fotografii. „Vidíte tam někde Mayhewa?“

Byla to moc špatná fotografie, ale i tak bylo vidět, že si s ní dal někdo práci, aby vyšla co nejlíp.

„Tohle by mohl být on,“ řekl Douglas. „A tohle je generálmajor Georg von Ruff, že?“

„Všiml si mého pozorovatele,“ řekl Huth. „Je to zatracené podezřelá stará svině. Ten třetí s nimi je samozřejmě profesor Frick.“

Huth měl skvělý smysl pro perfektní načasování takových sdělení. Nejedno varieté by mu mohlo závidět. „Profesor Frick?!“ řekl Douglas s neskryvaným překvapením. „Myslel jsem, že je už dávno mrtvý, že zahynul během bojů někdy začátkem války.“

„V tom případě musel vstát z mrtvých,“ zašklebil se Huth. „Co byste řekl, že mají ti tři společného... kromě snahy schovat se před mým fotografem.“

„Atomový výzkum?“

„Vy jste měl být detektiv,“ řekl Huth. „Ale můžete to dotáhnout výš. Tím jsem si naprosto jistý.“

„Skutečně?“

„Generálmajor von Ruff je velitelem abwehru v Británii. Za ním v tom stínu stojí schovaný plukovník z hereswaffenamtu. Určitě doufají, že jim Frick vyrobí nějakou superbombu pro armádu. Ale co tam dělá plukovník Mayhew?“

„To nevím.“

„On s nimi něco dojednává. To dělá,“ řekl Huth.

Podívali se jeden na druhého a Douglas se nakonec zeptal. „Myslíte, že jim Mayhew chce prodat ten výzkum?“

„Vsadím krk na to, že jim chce prodat kopie těch výpočtů, co se našly spálené na Shepherd Market.“

„Za peníze?“

„Co myslíte, že by si mohl plukovník Mayhew přát ze všeho nejvíc, Archere? No tak, vy jste přece také Angličan. Odpověď přece znáte.“

„Myslíte krále?“

Huth poklepal Douglase po rameni a našlápl motor svého stroje. „Co chcete, abych s tím udělal?“ zakřičel Douglas do řevu motoru. „Řekněte Mayhewovi, že chci ty výpočty.“

„A co s tou druhou záležitostí?“

„S jako druhou záležitostí?“

Douglas se ohlédl přes rameno a Huth přiškrtil motor, takže tiše bublal. „To s králem,“ řekl Douglas.

Huth si vzal od Douglase fotografii a strčil ji do kapsy. Pak znovu zalovil v papírech a vytáhl žlutohnědý formulář, složil ho a strčil Douglasovi do horní kapsy u saka. Pak se usmál a řekl: „Jen se na to podívejte, Archere.“ Postavil se na stupačky motocyklu a podíval se na

chaos a masakr na hřbitově. „Ivani nás za to všechno pěkně seřvou v zítřejší Pravdě, uvidíte. A pěkně s fotkami.“

Douglas se otočil. Mezi mrtvými a raněnými byla většina elitních návštěvníků. Rusové na privilegovaných místech to odnesli nejvíc. Ušetřeny nebyly ani jejich ženy, dcery, ba dokonce ani milenky evidované jako sekretářky, které dělaly komunistickým pohlavárům společnost na jejich cestě na západ. Jejich hedvábné šaty z Bond Street byly roztrhané a zkrvavené. Mnoho z nich se už nikdy nepostaví na nohy.

V zítřejších novinách však žádné obrázky vyjít nesměly. Ani v Pravdě, ani ve Völkischer Beobachteru, Timesech, Tribune ani v žádném jiném časopise nebo novinách. U vchodu ze Swains Lane i jinde stály hlídky a prohlížely všechny fotoaparáty a každého, kdo se prokazoval novinářským průkazem. Vedle brány už byla kupa filmů, zabavených přímo z fotoaparátů a často vůbec nepoužitých.

Jakýsi příslušník SS spěchal směrem k nim. „Je to gruppenführer Springer, pane,“ řekl Huthovi. „Nemohl byste na chvilku?“

Huth se zvedl a odešel za esesákem. Douglas zůstal stát a vytáhl z kapsy žlutohnědý formulář. Brzo v něm poznal nový druh zatykačů. Byl jen o trochu jiný než seznam nejhledanějších osob a stálo na něm pouze jméno George Mayhewa s adresou a důvodem zatčení: Schutzhaft (ochranná vazba). Nestoudná bezcitnost byla už jen v tom, jakým způsobem Huth papír legalizoval – tužkou načmáraným podpisem. Douglas zatykač složil a zastrčil do kapsy. Za sebou zaslechl hlasitý výkřik. Otočil se právě ve chvíli, kdy ženista sundával velký kámen z muže, který umíral.

Douglas spěchal přes Waterloo Park a na Highgate Hill našel telefonní budku. Sluha plukovníka Mayhewa zvedl sluchátko. Douglas ho znal z dřívějších dob, kdy ještě ve službách policie jako konstábl vyhrál dvakrát za sebou turnaj v boxu v nejtěžší váhové kategorii a potřetí mu vítězství uteklo jen o vlasek. Mayhewa zavolal k telefonu bez zbytečného zdržování. „Tady je detektiv superintendent Archer,“ řekl Douglas formálně. „A mám tu na vás zatykač.“

„Můžete mluvit?“

„Volám vám z budky. Standartenführer Huth mi právě dal příkaz. Sám ho podepsal. Není tam žádné obvinění. Jen ochranná vazba.“

„Co teď?“

„Doprava je hrozně špatná...“

„Zaslechl jsem oficiální stanovisko v rádiu. Němci musí být hrozně naštvaní, že povolili BBC živé vysílání... dobře, vy se sem nedostanete dřív než za hodinu.“

„Ano.“

„Díky, Archere. Uvidím, co se dá dělat. V každém případě se s vámi spojím přes tu dívku.“

Douglas měl pocit, že plukovník nechápe, v jakém je nebezpečí. Možná věřil propagandě, že koncentrační tábory nejsou ničím horším než tvrdými postelemi, studenými sprchami a spoustou hodin tělocviků. Jestli ano, pak bude nemile překvapen. „Plukovníku,“ řekl Douglas. „Je možné, že existují i další zatykače, které jsem neviděl. Měl byste si dát pozor na svoji rodinu.“

Mayhew chvíli mlčel. „Ano, chápu. Ani mě to moc nepřekvapuje, Archere. Ale i tak vám moc děkuji.“

„Sbohem, plukovníku,“ rozloučil se Douglas a zavěsil.

Douglasova návštěva plukovníkova domu na Grosvenor Square byla pouhou formalitou. Plukovníkův sluha už měl všechny odpovědi připravené, přesně jak se dalo očekávat od policejního konstábla ve výslužbě. Provedl Douglase celým domem a dokonce pootvíral i všechny skříně.

„Pokud se plukovník Mayhew vrátí, ihned mi zavoláte,“ přikázal mu Douglas.

„Samozřejmě, superintendante,“ řekl sluha. Oba se na sebe usmáli a Douglas odešel.

Jakmile se vrátil do fotoateliéru svého přítele Pipa, zasunul negativy do prohlížečky. Jeho teorie se potvrdila. Rámeček po rámečku byl zaplněn výpočty, tu a tam škrty, poznámka a doplněk. Pip zůstal v pozadí. „Co si o tom myslíš, Pipe?“

„Trošku přexponované, ale to zas není při kopírování taková chyba. Určitě to půjde přečíst, chceš lupu?“

Douglas si vzal lupu a četl. Šlo to skutečně snadno. „Vůbec nic mi to neříká.“

„No, na mě se nekoukej,“ řekl Pip. „Já jsem nikdy nebyl dobrý v počtech.“

„Díky Bohu, že ti džezmeni přestali zkoušet.“ Proč k čertu Huth nepředpokládal, že výpočty mohou být na negativu, pomyslel si. Huth hledal kopie z kopírovacího papíru, což znamenalo hledat něco alespoň tak

velkého jako příruční kufřík. Ale pak si uvědomil, že Huthovi lidé nenašli nic, co by nasvědčovalo, že byl použit fotoaparát. Jedinou stopou byla zvláštní poloha stolní lampy a vyšroubovaná žárovka. A on přece obojí vrátil na původní místo. Mladý Spode musel mít speciální žárovku a pak ji vyhodit. A ta Leica, kterou s Dunnem našli ve Spodeově bytě, také zmizela.

Znovu začínalo pršet. Douglas se díval z okna na hrbaté střechy a pokřivené komíny. Prudký závan větru vehnal mrak kouře do okna, u kterého stál. Ucítil saze a oči se mu rozslzely.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Pip.

„Ano, jsem.“ Zamýšleně vylovil čep loketního kloubu z kapsy. Mladý Spode byl zřejmě kurýrem. Skrýš uvnitř čepu stačila tak akorát na uschování filmu, ale časté výměny obrousily závit šroubu na držáku. Stačilo málo a víčko by časem samo... „Pipe,“ řekl Douglas. „Byla tam Leica a čtyři plechové nohy...“

„Kopírovací stojánek. Jasně. To je nejjednodušší způsob, jak něco ofotit. Nohy se našroubují do velkého kroužku a ten pak na objektiv. Focení předmět je pak ve stále stejné vzdálenosti od ohniska... problém je jen se zaostřováním při tak krátkých vzdálenostech...“

Douglas se natáhl a chytil přítele za ruku, aby zarazil proud jeho výkladu. „Kdybys to viděl, Pipe, mohl bys říct, že to bylo právě kvůli tomuhle? Nebo by se to mohlo použít i k něčemu jinému?“

„Ne, nic jiného se s tím nedá dělat.“

„Aha,“ řekl Douglas a otočil se zpět k oknu. Voda se začala vařit a Pip udělal čaj do malé smaltované konvice. Byl to velmi silný čaj, tak silný už dlouho nepil.

„Jsi si jistý, že jsi v pořádku, Douglasi?“

„Proč?“ zeptal se a stále se díval z okna, jak se déšť tříští o břidlicové tabulky. Náhle měl pocit příjemné odloučenosti od světa. Jediný výhled směřoval na oblohu a na střechy domů. Douglasovi se to moc líbilo, dávalo mu to šanci chytit druhý dech. Možná byl starý Pip šťastnější, než si stačil uvědomit.

„No, je mi jasné, že něco skrýváš,“ řekl Pip, „a asi to není nic z policejní práce. A taky tě znám až moc dobře na to, abych myslel, že ses zapletl do nějaké pitomosti. Takže zbývá jen jedno.“

„A co to je?“ Douglas tiskl hrníček s čajem a zahříval si dlaně. Přál si, aby jeho otec ještě žil. Vzpomínka najednou vyrazila na povrch jeho mysli bez jakéhokoliv varování. Pokoušel se zapomenout, ale nedařilo se.

„Děláš něco proti těm zatracenejm skopčákům,“ řekl Pip mírně.

„Bude mlha,“ odpověděl Douglas. „Lidé teď pálí tolik dřeva a všeho možného, jen aby se trochu zahřáli. To bude tím.“

„A co tabák?“ ozval se Pip. „Pamatuji doby, kdy kouřili jenom muži. Teď všude vidím děti a staré dámy, jak bafají jednu za druhou. A to i při těch strašných cenách.“

„Útěcha,“ řekl Douglas. „Spoustě lidí je zima, cítí se mizerně, tak jim to trochu pomáhá.“ Znovu si vzpomněl na svého otce, obrovského muže s věčně veselým úsměvem a šaty vonícími dýmkovým tabákem.

„Ale skopčákům taky není nejlíp. A přitom i ten nejposlednější z nich má v hubě doutník.“

„Vojákům zase hrozí vysoké tresty za opilství,“ řekl Douglas. Zatímco mluvil, jeho mozek se zabýval problémem toho filmu.

„Ty v tom opravdu jedeš, vid’? Ty jsi v odboji?“ Douglas neodpověděl. Natálii se, aby viděl na ulici pod sebou. Starý uhlíř se nahýbal k okénku sklepa a pomalu vysypával přes rameno pytel uhlí, který měl na zádech. I když přšelo, zmizel za chvíli v oblaku zvířeného mouru.

„Jak chceš, Douglassi,“ řekl Pip. „Tvoje tajemství jsou u mě v bezpečí.“

Douglas zavrtěl hlavou. „Žádné tajemství není u nikoho v bezpečí.“ Stále přemýšlel o jedné věci. Huthe už chápal, ale jestli Hesse a jeho přátelé z abwehru dostali do rukou Spodeovu Leicu i se stojánkem a vším ostatním, proč je ještě nenapadlo, že dokumenty budou na negativu? Proč pořád chtěli na Mayhewovi papíry? „Bude lepší, když toho budeš vědět co nejmíň, Pipe,“ řekl. „Když dojde na nejhorší, můžeš jim říct, že jsi pro mě vyvolával nějaký film. Já už si něco vymyslím.“

„Řeknu, že jsem byl opilý,“ prohlásil Pip.

Najednou to Douglas pochopil. Abwehr o těch negativech věděl – a také proto se s Mayhewem stále ještě bavili. Chtěli si to jenom ověřit. Jednali s Mayhewem a se všemi ostatními o papírech, ale čekali, až někdo konečně vysloví magické slovo „negativ“. Douglas se hltavě napil čaje, vypnul prohlížečku, navinul film zpět do kazety a strčil ji do kapsy.

„Takhle se ti to akorát poškrábe,“ namítal Pip.

„Ale já nebudu dělat výstavu pro Královskou fotografickou společnost,“ řekl Douglas. Byla to Pipova nejoblíbenější poznámka. Dopil a postavil hrníček na parapet. „Díky, Pipe.“

Uhlíř na ulici kopal do rozsypaných kousků uhlí a snažil se trefit do sklepa.

Dvacátá pátá kapitola

Obyvatelé Londýna tomu říkali „noc autobusů“, ale ve skutečnosti trvalo masové zatýkání lidí dvě noci a ještě dlouho třetí den. Kromě toho se měli někteří hlásit na místních policejních stanicích. Plakáty a celostránkové novinové výzvy vedly k tomu, že se spousta lidí dostala do vazby v podstatě dobrovolně.

Stadion ve Wembley byl využitý jako shromaždiště zatčených ze západního Londýna, zatčení z východní části města byli přiváženi do Earls Court Exhibition Hall a Albert Hall. Nájemníci na Dolphin Square byli vystěhováni a jejich příbytky sloužily jako místnosti pro výslechy.

Z nedostatku vyšetřovatelů si nikdo hlavu nelámal, takže kromě profesionálů z tajné policie, SD, gestapa a lidí z abwehru pomáhala i spousta amatérů, jejichž jedinou kvalifikací byla znalost angličtiny. Byli mezi nimi číšníci z důstojnického klubu luftwaffe, dva kaplani, flétnista symfonického orchestru německé armády, sedm telefonistů a námořní zubař.

„Dnes s chlapci nikam nechodíte, paní Sheenanová,“ řekl Douglas při snídani ráno po explozi. Paní Sheenanová položila na jeho talíř další krajíc a přikývla. Chléb byl okoralý, ale namazaný masovými výpečky představoval vlastně luxus. Douglas se rozhlédl, jestli zbylo dost pro všechny, a potom se do krajíce zakousl.

Paní Sheenanová nalila všem ještě trochu čaje. „Slyšel jste v noci ty nákladáky?,“ zeptala se. „Museli zatýkat v naší v ulici. Nadělali hrozný hluk!“

„Bude to největší série zatýkání, o které jsem kdy v životě slyšel,“ řekl Douglas. „Možná největší v moderní historii.“ Paní Sheenanová se na něj zadívala a Douglas pokračoval: „Já to neobdivuji, paní Sheenanová, pouze konstatuji. Tisíce lidí ještě budou zatčeny. Bůhví, jak to chtějí zvládnout.“

„Zajímalo by mě, jak jim to pomůže najít toho, kdo dal na hřbitov bombu.“

Douglas přitakal, ale nerozváděl to dál. „Stačí, abyste se s kluky procházela na špatném místě ve špatný čas a je to. Kdoví, kde byste potom skončili.“

„V Německu,“ řekla. „Dojezte ten chleba, hoši. Nesmíme plýtvat.“

„Ano, v Německu,“ souhlasil Douglas. Přesně tam, kde skončil její manžel.

„Vy taky zatýkáte?“ zeptal se syn paní Sheenanové.

„Nemluv takhle s panem Archerem,“ okřikla ho matka. „A máš plnou pus,“ plácla chlapce po ruce. Od tak mírné ženy to bylo překvapivé. Bob se stáhl, pokrčil kolena a rozplakal se.

„Naštěstí to nemá s kriminálkou co dělat,“ řekl Douglas, rád že může vyvrátit jakékoliv spojení mezi sebou a raziemi. Napil se čaje. „Mohl bych vám sehnat nějaké potvrzení, paní Sheenanová,“ nabídl. „Nebude to sice oficiální, ale na papíře Scotland Yardu... mohlo by se to hodit.“

Zavrtěla hlavou. Zřejmě už o tom také přemýšlela. Naklonila se ke svému synovi a políbila ho. „Napij se a buďhodný. To je poslední cukr, co máme do příštího týdne.“

Otočila se k Douglasovi a řekla zdvořile: „K čemu by mi to bylo? Než bych to opravdu potřebovala, tak by bylo stejně pozdě... a kdyby to někdo našel? Určitě by si myslel, že jsem...“ odmlčela se. Chtěla říct „informátor“, ale místo toho řekla: „... zapletená s Němci.“

„Ano, jistě,“ přitakal Douglas odměřeně.

„Ach, takhle jsem to nemyslela, pane Archere.“

„Vy jste policista. Vám nic jiného nezbyvá. A co bychom si počali, kdybychom neměli ani vlastní policisty?“

Douglas si uvědomil, že to všude říká jen proto, aby omluvila, že má v podnájmu člověka, který pracuje pro nácky. „Nechod'te ani nakupovat, pokud budete moci. Pekař a mlékař sem ještě chodí, že? Do víkendu by to mělo skončit. Nebudou mít vězně ani kam dávat.“

Přikývla, potěšená, že se Douglas neurazil. Ze skříně vytáhla nový bílý svetr s copánkovým vzorem a barvami policejního kriketového klubu. Byl zabalený do předválečného hedvábného papíru. „Je chladno,“ řekla. „Už začala zima.“

Podala mu svetr, ale Douglas nevěděl, jestli si ho má vzít. Věděl, že ho pletla pro manžela.

„Pošta nepřijímá balíky s ošacením nebo potravinami,“ vysvětlovala. „Je to prý nový předpis a všechny balíky prohlíží.“ Rozbalila papír a podržela před ním zářivě bílý svetr. Byla na něj pyšná. „Oba chceme,

abyste si ho vzal, pane Archere,“ řekla a podívala se na Boba. „Vždycky ho můžete vrátit, až jeho otec přijde domů.“

„Vezmu si ho hned na sebe,“ řekl Douglas. „Děkuji.“

„Nikdy bych nevěřil, že hrajete kriket,“ podotkl Huth sarkasticky, když Douglas vešel do kanceláře. Uvnitř bylo šero. Huth měl na sobě uniformu, šedou bundu přehozenou přes židli a zmačkanou hnědou košili SS rozepnutou u krku. Nebyl ani oholený a Douglas předpokládal, že tu seděl téměř celou noc. Na stole před ním stála prázdná láhev skotské a ve vzduchu čpěl pach vykouřených doutníků. „Zavřete ty zatracené dveře!“

Douglas poslechl.

„Nalijte si.“

„Ne, děkuji.“

„Je to rozkaz.“

„Ta láhev je prázdná.“

„Ve skříní je jich plno.“

Douglas Huthe v podobné náladě ještě nikdy neviděl. Ani si nemyslel, že by něco takového bylo možné. Vytáhl ze skříně další láhev „vyrobenou na zvláštní zakázku wehrmachtu“ a nalil si do skleničky, kterou mu Huth podal.

„Sodu?“ Nedbale mu přistrčil sifon, až postříkal papíry povalující se na stole. Jeden z nich zvedl a nechal vodu okapat. „Seznam raněných,“ vysvětloval opilým hlasem. „Umírají...“

„Po tom výbuchu?“

Huth zamával listem mokrého papíru hustě potištěného jmény. „Jasně. Výbuch! Vykopej starýho Karla po půl století z fosfátové hlíny severozápadního Londýna a nediv se, že ti třeba padne do oka!“

Douglas nereagoval, ale prohlížel si seznam, jímž před ním Huth neustále mával. Telegrafická zpráva přišla z nemocnice SS na Hyde Park Corner.

Springer, prof., Max, gruppenführer SS, č. 4099, štáb RFSS, zemřel na následky zranění v 02.33. „Ano, umírají,“ řekl Huth. „Profesor Springer také?“

„Ztratili jsme dobrého přítele, superintendante.“ Natáhl se pro láhev, nalil si další skleničku a s přehnanou péčí přidal trochu sody. „Skutečně?“

„Byli jsme přátelé,“ řekl Huth. „Reichsführer SS mu dal volnou ruku, aby vzal armádě atomový výzkum.“ Zaťal pěst. „Moje pravomoc byla tak velká jen díky Springerovi. Sehnal jsem mu místo vzadu u námořnictva, ale nedal si říct a musel blíž ke hrobu, aby líp viděl. Spadl na něj kus zdi.“

„Znamená to, že vaše vyšetřování bude zastaveno?“ zeptal se Douglas a usrl whisky.

„To naštěstí ne,“ řekl Huth a stále se prohlížel. Měl zablácené kalhoty a odřeně koleno. Nejspíš pomáhal vyprostit Springera ze závalu.

„Znal jste profesora Springera dlouho?“

„Mohl bych vám vyprávět takovou spoustu příběhů, Archere, že byste tomu nevěřil. Byl jsem s ním, když jsme likvidovali vůdce SA. Setkal jsem se s ním na letišti Tempelhof, když přistál se zvláštním letadlem, které přivezlo Karla Ernsta z Brém. Springer ho ten den ráno zatkl v hotelu. Karl Ernst byl Röhmův druhý náměstek Říšského sněmu a náměstek ministra vnitra, ale při zatčení se choval jako beránek.“ Huth usrl ze skleničky. Byl uvolněný, ale trochu se mračil, jako by si nemohl vzpomenout, jak to tenkrát přesně bylo.

Pak se usmál. „Ti blbouni z SA ani pořádně nevěděli, co se děje. Nemohli uvěřit tomu, že nám führer řekl, abychom je popravili. Ernst byl úplně stejný jako všichni ostatní. Myslel si, že je to vzpoura proti vůdci. Těsně před tím, než ho oddělali, zvedl pravici, narovnal se a zařval ‚Heil Hitler!‘“ Huth položil hlavu do otevřených dlaní a dýchal opatrně a zhluboka. „Legrace, co?“

„Ani ne,“ řekl Douglas.

„To mě naučilo,“ pokračoval Huth hořce. „Díval jsem se, jak ten idiot umírá a přísahal jsem si, že už nikdy nebudu poslouchat žádné politické žvásty.“

„A neposlouchal jste?“

„Vypadám snad jako idealista, Archere?“

Douglas jen zavrtěl hlavou a neodpověděl, aby nenarušil Huthovu sdílnou náladu.

„Bylo jasné, že nacisté nakonec vyhrají. Jediní měli hlavu na správném místě, jasný cíl a pořádnou organizaci. Já mám rád vítěze, Archere. Můj otec je taky miloval. Byl to bezcitný sviňák. Bože můj, jak já ho nenávidím! Jediný způsob, jak si ho získat, bylo dostat se na vrchol společenského žebříčku, a tak jsem se sakra snažil. Nacisté jsou vítězové, Archere. Nesnažte se jít proti nim.“

Douglas přikývl.

„Příští týden budu v Berlíně. Měl bych mluvit s reichsführerem SS a možná i s führerem. Budou mi muset dát Springerovu práci, protože nikdo nemá tolik informací jako já,“ poklepal si na hlavu. „A také bych měl dostat jeho hodnost. Hlavu vzhůru! Kellermanovy dny jsou sečteny,

Archere. Do konce příštího měsíce se ho zbavíme, ale ještě před tím bude sedět tady v křesle a odpovídat na složité otázky ohledně svého konta ve Švýcarsku a úplatků, které dostává za kontrakty na stavby nových vězení.“

Douglas neovládl své překvapení a zíral na Hutha s otevřenými ústy.

„Mám na Kellermana takhle tlustej spis,“ řekl Huth. „Proč si myslíte, že se tak strašně chtěl dostat k mým dokumentům? Jeho nějaký nukleární program vůbec nezajímá. Má akorát strach o svou kůži.“ Napil se sody. „Chcete u mě zůstat, Archere?“

„Jako váš spolupracovník?“

„Springerovy podřízené nechci, alespoň ne většinu. Když se mnou zůstanete, můžete se dostat až nahoru. Udělám z vás německého občana a okamžitě vás dostanu do SD – už žádné přiděly, cestovní omezení nebo finanční kontroly.“ Podíval se na Douglase.

„Myslel jsem, že máte rád jenom vítěze,“ řekl Douglas.

Huth se slabě usmál. „Ne jako své osobní asistenty.“

Možná to byla dobře míněná nabídka. Douglas ovšem nevěděl, do jaké míry byla spontánní a do jaké pečlivě naplánovaná.

Huth se zvedl a šel k oknu. „Včera jste s Mayhewem nemluvil, že?“ řekl, aniž se otočil.

„Já ho najdu.“

Huthova silueta zakrývala téměř celé okno a Douglas si všiml, jak si nervózně poklepává prsty o stehno. „Mayhew je vzdělaný člověk,“ řekl Huth spíš sám pro sebe. „Kultivovaný a rozumný.“

„Jistě.“

„Proti mně osobně nic nemá, že? O co mu jde? O prestiž a respekt. To motivuje všechny normální lidi. Mezi námi, klidně bych se s ním mohl dohodnout. A výsledek jednání by nás oba mohl dostat tam, kam chceme. Můžete mu to vyřídit?“

I na Hutha to byl dech zarážející cynismus. „A jaké mám záruky?“

„Vy máte perfektní výmluvu, že jste pouze plnil rozkazy. Buďte za to vděčný, příteli.“

„Budu dělat spojku,“ souhlasil Douglas, „ale ne informátora.“ Sotva dořekl, uvědomil si, že totéž slyšel od spousty lidí, které jako informátory v minulosti používal. Náhle se ozvalo zaklepání. „Dále,“ řekl Huth a dovnitř vešel vrátný a začal připravovat oheň v krbu. Huth naznačil Douglasovi, že může jít.

Na Douglasově stole ležela hora papírů a Harry Woods ještě nepřišel. Douglas ho několikrát proklel. Zrovna dnes by ho tu potřeboval. Podíval se

do Harryho diáře a zjistil, že má v 9.30 schůzku se superintendantem Crimem. Zavolal jeho sekretáře a vymyslel si, že Harry onemocněl. Sekretářka se jen smála. Harry byl proslavený svou nedochvilností.

Pak poslal písaře, aby se po Harrym podíval v Joés Café. Na Červeného lva bylo ještě moc brzo a ani bar přes ulici ještě nebyl otevřený. Zavolal seržantovi na policejní stanici Cannon Row, jestli tam Harry s někým neklábosí.

Všechny odpovědi byly negativní. Pak zatelefonoval Kellermanovu tajemníkovi a požádal o adresu sběrného tábora, kam sváželi zatčené z islingtonské oblasti, kde Harry bydlel. Za patnáct minut se mu dostalo odpovědi: York Way Goods Depot za stanicí metra na Kings Cross do 22:30 a pak, kdy už tohle místo bylo plné, je vozili na Caledonion Road Cattle Market.

Nakonec zavolal do Huthovy kanceláře. „Standartenführere, obávám se, že Harry Woods byl zatčen.“ Žádná odpověď a tak pokračoval. „Nebyl tu ráno a nepřišel ani na schůzku se superintendantem Crimmem.“ Další dlouhé ticho. „Jste tam, pane?“

„Divím se, že Woods zůstal na svobodě tak dlouho,“ řekl Huth. „Asi si budete muset najít jiného seržanta. Sežeňte si někoho, kdo umí německy.“

„Půjdu se po něm podívat,“ řekl Douglas.

„Jak chcete. Ale ať tam někoho máte nejpozději zítra ráno v osm. Nemám čas na to, abych pracoval s neúplnou sestavou.“

„Ano, pane.“ Douglas zavěsil.

Dvacátá šestá kapitola

Dům, ve kterém bydlel Harry Woods, byl velký a prostorný. Kdysi ho s manželkou obýval celý, ale teď byla horní dvě patra pronajata jiné rodině. Douglas seděl ve sklepní kuchyni, zatímco mu Joan vařila čaj.

Bylo mu jasné, co se stalo, jakmile paní Woodsová otevřela dveře. Byla stále ještě v županu, neučesaná, oči červené od slz. Byla o dost mladší než Harry. Svého času to byla nejhezčí písarka na stenografickém oddělení, kde ji také Harry potkal při vyšetřování jedné krádeže. Teď však její blondáté vlasy ztratily lesk a obličej měla strhaný únavou. Podala mu neslazený čaj a pokusila se usmát.

Harryho zatkli ve tři hodiny ráno. Přišel německý důstojník s dvanácti vojáky a konstáblem metropolitní policie z nějaké odlehlé jednotky, který o Harry Woodsovi nikdy neslyšel. „Řekla bych, že nikdy neslyšel ani o Scotland Yardu,“ dodala Joana Woodsová.

„To jim Harry ani neukázal svou legitimaci?“

„Ale ukázal. Ten důstojník si ji prohlédl, poděkoval mu a dal ji do kapsy. Byl docela zdvořilý... dokonce se omlouval. Ale anglicky moc neuměl a sám víte, pane Archere, jak na tom je Harry s němčinou. Kdybyste tu byl vy, mohlo to být úplně jiné. Vy to s nimi umíte. Harry to vždycky říkal.“

„Měla jste zavolat do Yardu, Joan.“

„Telefonní budky hlídali vojáci. Směly se používat pouze pro služební účely.“

„Celé hodiny jsem čekala na stanici. Nakonec se mi podařilo najít staničního seržanta – je to Harryho starý přítel a znám jeho ženu – a ten mi řekl, abych šla domů a pořádně se vyspala. Řekl, že to celé byl omyl a že Harry možná bude už doma.“ Pokrčila rameny. „Ale nebyl, jak vidíte.“

„Němci jich zatkli stovky – možná tisíce – k vůli výsledkům ohledně výbuchu na Highgate. Může to trvat i několik dní, než Harryho vůbec najdeme a minimálně jeden den, než vyplníme formuláře a zvládneme

všechno to nutné papírování, abychom Harryho osvobodili. Budou v tom mít pořádný zmatek, Joan.“

„Vy jste na nás vždycky byl tak hodný, pane Archere,“ řekla. Ve skutečnosti dělalo Douglasovi dost velké potíže s ní jakž takž vyjít. Joan neměla ráda jeho přízvuk, způsoby a ani to, že hned po univerzitě dostal hodnost divizního inspektora, zatím co Harry strávil celý život tím, aby se vypracoval alespoň na seržanta detektiva.

„My jsme tým – Harry a já,“ řekl Douglas.

„Harry brečel, když zjistil, že jste dostal jeho bratra z deportace. Nikdy jsme nevěděli, že jste to byl vy. On na Sidovi přímo visí.“

„Poděkujte hlavně policejnímu lékaři. Sepsal sáhodlouhý elaborát o tom, jak je Sid strašně nemocný a že by nemohl ani pořádně pracovat.“ Douglas vstal. „Bud' jak bud', teď se po něm půjdu podívat. Určitě ho najdu, ale nedělejte si hlavu, když se nevrátí ani večer. Bude to trvat dlouho.“

„Harry je hodný člověk, pane Archere.“

„Já vím, Joan.“

Za oknem do kuchyně bylo schodiště z bíle natřených kamenů. Venku foukal studený vítr. „Je tam zatraceně chladno,“ řekla Joan Woodsová a dýchala si do dlaní.

Chudáci ti, co jsou zadrženi na stadiónech, pomyslel si Douglas. „Nebud'te smutná, Joan,“ řekl.

Slabě se na něj usmála. Nebyl mezi nimi žádný skutečný vztah. Neměli nic společného. Kromě Harryho.

Dvacátá sedmá kapitola

Douglas začal na Caledonian Road Market. Znal to tam už před válkou. Celý Londýn se o nedělích sjížděl na místní tržiště nakoupit nejrůznější hlouposti, od obnošených šatů po starožitné stříbro. Douglas sem často chodil se strýcem Alexem, který se neustále přehraboval v součástkách do rádia, rozbitých psacích strojích a horách starých knih.

Nečekal, že vězňů tu bude tolik. Bezbřehé moře lidských hlav se neustále pohybovalo. Veliké cedule nad nimi označovaly skupiny zatčených. Alespoň v době, kdy je přivázeli. Teď se však vězni mezi sebou promíchali a nikdo pořádně nevěděl, kam patří. Na Market Road stálo pět červených autobusů s nápisem „Im Dienst der Deutschen Wehrmacht“. Douglas předpokládal, že spousta židovských rodin se k výsledku ani nedostane, a bude přímo poslána do známého koncentračního tábora Wenlock Edge.

Douglas pronikl pomocí svého průkazu přes vnější stráž a vešel do místnosti u brány plné rozčilených vojáků, dohadujících se o nějaké protestní akci zatčených. Jakékoliv vyptávání na muže jménem Woods nemělo cenu. Douglas zamával průkazem a vešel do areálu tržiště.

Jestli existuje peklo, tak vypadá přesně takhle: divoký zmatek vyplašených a nervózních duší. Jedni se hádali, druzí spali, křičeli, plakali, něco si psali, ostatní se připravovali na výsledky. Většinou však nedělali nic, jen tupě zírali do prázdna. Po více než dvou hodinách proplétání davem začínal být Douglas stejně zmatený jako oni. I když se pokoušel hledat systematicky, věděl, že může Harryho přehlédnout, i kdyby od něj byl na dosah ruky. Dav kolem něj se vlnil, takže potkával stále ty samé tváře. Napadlo ho, že by toho měl nechat. Bolely ho nohy a měl hlad, ale navzdory tomu chodil po tržnici dál. Byl si jistý, že kdyby byla situace obrácená, Harry by ho nikdy hledat nepřestal. Něco takového by ho ani nenapadlo.

„Někoho hledáte?“

Douglas se chytil zábradlí a byl rád, že si může vydechnout. „Ano. Velkého muže, kolem padesáti, prošedivělého, tmavá pleť, tmavý oblek s bílou košilí – zatčeného na Liverpool Road okolo třetí ráno.“ Řekl to už tolikrát, že mu to připadalo jako mumlání modlitby.

„Pěkně zmatek, co?“ Byl to hubený, nervózní človíček v drahém obleku s kravatou královského dělostřelectva a brýlemi s tlustou obroučkou. „Bydlím na Highbury Crescent,“ řekl. Douglas si uvědomil, že ho mrňous skoro neposlouchal, ale bylo mu to jedno. „Většinou je to tady samá chátra,“ řekl muž. „Vypadáte vyčerpaně. Už jste jedl?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Douglas.

„Jestli máte dva šilinky, zajděte si támhle k tomu zábradlí a můžete podplatit strážné a ti vám donesou filé a hranolky. Musejí na tom pěkně vydělávat, podle toho co si účtují.“ Usmál se na znamení, že jim to přeje.

„Filé a hranolky? To zní skvěle.“

„Tihle lidé si myslí, že jim Němci dají najíst zadarmo.“

„Ale vy si to nemyslíte?“

„Tak jim to zkuste říct,“ usklíb se mužík pohrdavě. „Za války jsem viděl spoustu vojenských kuchyní. Dovedete si představit, co to znamená nakrmit tolik lidí? A co by jim měli dát? Plátek hovězího a zeleninu... co? Budou rádi, když někde seženou trochu bramboračky. Jen se jděte najíst. Ty děti a starci budou do rána v hrozném stavu, jestli s tím náckové nepohnou... Jak jste to říkal... Liverpool Road?“

„Okolo třetí ráno.“

Človíček přitakal. Nesnášel zmatek. Proti lidem, kteří vědí, co dělají, neměl nic. „Zásahové družstvo 187. Ti moc dobře vědí, jak na to. Zdvořilý mladý velitel. Musel dát ženě vašeho přítele takovou žlutou kartičku s číslem a jeho podpisem. Jaké bylo poslední písmeno?“

„T.“

„Tak byste ho měl najít pod cedulí s téčkem. Támhle.“

„Tam už jsem byl,“ řekl Douglas. „Ten systém znám.“

„No, určitě to bylo zásahové družstvo 187. Skopčáckej důstojník, kterej neuměl anglicky. Přijeli z Liverpool Road... a taky tam byl nějakej mladej fízl, nemohlo mu být víc než devatenáct.“ Zaťukal Douglasovi na hrud'. „To je jejich vina – těch zatracenejch policajtů – pomáhají skopčákům zavírat naše lidi uprostřed noci. Všechny bych je postavil ke zdi a postřílel. Nikdy jsem policajty neměl rád.“

„Můj přítel musel být s vámi v autobuse.“

„Velkej chlap, říkáte? Šedivej. Neměl náhodou modrou kravatu?“

„To je možné.“

„Ano, toho si pamatuju. Vzal to za špatnej konec. Seděl na předním sedadle s rukama v kapsách. Široký ramena, že jo? Říkal jsem si, že to musí být nějaký boxer.“ Postavil se na špičky, aby se rozhlédl po davu, ale nepovedlo se mu to, a tak vylezl na zábradlí. „Jděte támhle k esku. Myslím, že jsem ho tam zahlédl, když jsem si posílal strážného pro jídlo.“

„Díky,“ řekl Douglas a otočil se.

„Měl byste se jít nejdřív najíst,“ volal za ním mrňous.

Ještě dřív, než si všiml Harryho, uviděl Sylvii. Seděla na zábradlí a žvýkala kousek chleba. Douglase nepřekvapilo, že ji tu vidí. Sylvie byla hazardérka. Stejně jako posedlý hazardní hráč, který občas vyhrává a neustále se vrací a hraje, dokud o výhru nepřijde, také Sylvie by riskovala svobodu tak dlouho, dokud by ji neztratila nadobro.

„My tě nepotřebujeme,“ řekla, když ho uviděla.

„Jaks mě našel, šéfe?“ uvítal ho Harry.

„Rutina.“

„Díky moc, šéfe, fakt.“

„Neudělal jsem nic víc, než bys udělal ty pro mě,“ řekl Douglas. „Proč se vy dva spolu neoženíte?“ pošklebovala se Sylvie. Popotáhla, strčila poslední kousek chleba do úst a slezla ze zábradlí. „Myslím, že to bude v pořádku,“ řekl Harry. „Určitě?“

„Sylvii lidé chtějí stříhnout jednoho důstojníka.“

Pro příslušníka metropolitní policie „stříhnout“ znamenalo úplatek. Sylvie se ušklíbla, jako by byla naštvaná, že to Harry Douglasovi řekl. „Bude to tak lepší,“ dodal Harry.

„Ano, může být,“ souhlasil Douglas. Kdyby Harry prošel výsledkem, dostalo by se to do jeho osobního spisu. Pokud by ho odtud vytáhl Douglas, tak by se to dostalo zase do jeho osobního spisu. Podplacení strážného byl jediný způsob, jak zachránit Harryho bez jakýchkoliv záznamů ve Scotland Yardu.

„Nepotřebujeme ho,“ opakovala Sylvie znovu. „Vrať se zpátky do své kanceláře. Douglasi. My to zvládneme.“

„Doufám, že oba víte, co děláte,“ řekl Douglas a podíval se na Harryho.

Harry se podrbl na bradě. „Ne, ale určitě to dopadne dobře, šéfe.“

„Kdybys něco potřeboval, tak ať se se mnou někdo od vás spojí,“ řekl Douglas. Byl už unavený hledáním a frustrovaný vším, co tu viděl.

„Řekni Joaně...“ začal Harry.

„Co?“

„Řekni jí, že budu brzo doma.“

„Dobře, řeknu.“ Byla to skvělá výmluva. Rychle se otočil a odešel, ale jakmile se ocitl za bránou, vyčítal si, že přijal Harryho ujištění tak snadno.

Ve vzduchu bylo cítit smažené filé. Douglas přešel přes ulici ke krámku, o kterém mluvil mrňous. Čtyři muži, ohnutí nad hrnci, zuřivě smažili a zásobovali nekonečné fronty německých vojáků, kteří nosili jídlo zabalené do novin hladovým vězňům. Velké půllibrové bankovky putovaly přes pult stejnou rychlostí jako opačným směrem balíčky.

Douglas se posadil k jednomu ze stolků. „Tam se dneska neobsluhuje,“ zavolal na něj prodavač.

„A kde se tedy obsluhuje?“ zeptal se Douglas. Zvedl se a šel k pultu.

„Budete si muset najít jinej krám, kámo,“ řekl prodavač. Rukou si otřel obočí. „Nemáme na vás dneska čas.“

„Přineste mi smaženého platýze a hranolky,“ dožadoval se Douglas.

„Nebo co?“ řekl prodavač a naklonil se přes pult.

„Nebo si tam pro tebe vlez a nacpu tě i s těmi tvými kamarády do hrnce,“ řekl Douglas klidně.

„Ty...“ Prodavač na něj namířil pěst, ale Douglas ho chytil za zápěstí a zkroutil mu ruku. „Dobrý, dobrý, uklidněte se!“ zařval prodavač. Zbylí tři za pultem předstírali, že si ničeho nevšimli.

Německý voják, který neměl náladu na zdržování, chytil Douglase za ruku, ale setkal se s takovou smrtí jaderné němčiny, že ho okamžitě pustil a dokonce se postavil do pozoru. „Tak a teď mi dáš pěkně velký kus smaženého platýze a za čtyři pence hranolků,“ pokračoval Douglas. Stále ještě držel prodavače za ruku. „Nebo tě strčím za plot na druhou stranu ulice. Rozumíš?“

„Ano, pane. Promiňte mi, prosím.“ Douglas ho pustil. Prodavač mrzutě hodil rybu na papír, zasypal porcí hranolků a zabalil. Douglas položil na stůl minci a prodavač mu vrátil s nešťastným vzdychnutím drobné.

Pak kývl na vojáka a další ryba přistála na novinách. Když ji balil, všiml si stránky Daily Telegraphu.

„Němci se stahují z Ashfordu. Canterbury vyhlášeno otevřeným městem – německé tanky projely branami.“

Co nám to jenom udělali? pomyslel si. Co se nám to stalo?

Otočil se a přes zamžený výklad pohlédl na davy vězňů. I přes syčení hrnců a cinkot mincí o pult slyšel temný hukot jejich hlasů.

Posypal hranolky a rybu pořádnou dávkou soli. Po celý svůj život policisty věřil, že pomáhá udržovat pořádek a právo. Ted' ho však, když se díval přes ulici, veškerá víra opustila.

Douglas přemýšlel o otci, kterého téměř nepoznal, a o svém manželství, které tak krutě skončilo. Ted' už měl jen svého syna. Nemohl si dovolit problémy, které s sebou mohla přinést Barbara Bargová. Ale navzdory tomu si uvědomoval, že jí doopravdy miluje. Chtěl ji. Jenže jako policista moc na lásku nevěřil. Příliš často viděl, v co všechno dokáže vyústit: násilí, neštěstí, nenávisť. Říkal si, že Barbara je jen jakýmsi únikem z věčného blázince a utrpení. Říkal si, že vlastně miluje Ameriku a Barbara je jen prostředníkem. Ať byla pravda jakákoliv, potřeboval ji a musel ji vidět.

Dvacátá osmá kapitola

„No ty vypadáš,“ usmála se Barbara pobaveně. „A smrdíš po rybách. Douglasi Archere, kde jsi byl? Mohla jsem se tu ukousat steskem.“ Žertovala sice, ale i tak to bylo přesně to, co chtěl slyšet.

Objali se. Barbara ho pohladila po tváři a zadívala se mu do očí. „Máš tu něco k pití?“ zeptal se.

„Jistě, miláčku.“ Jeho žena mu nikdy neříkala miláčku. Připadalo mu, že je to oslovení, které se spíš hodí do nějakého filmu. Ale i představa Douglase, žádajícího skleničku sotva překročil práh, by překvapila většinu lidí, kteří ho znali.

Barbara šla do kuchyně a nasypala led do dvou skleniček. Douglas jí pověděl, co se stalo Harrymu. O Sylvii neřekl ani slovo.

„Tisková agentura teď vydává pouze nacistické úřední zprávy,“ oznámila mu Barbara a podala mu skleničku whisky. „Mám připravenou skvělou reportáž se spoustou fotek, ale teď je zákaz předávání informací. Zatkli stovky lidí. Stačí, aby sis vzal taxíka a zajel se podívat do města. Doma v Americe už to budou mít všechny hlavní listy.“

„Ty ale nejsi v Americe,“ připomněl jí Douglas. „A zatčených jsou tisíce, ne stovky.“ Sluneční paprsky na chvíli ozářily bílé stěny kuchyně, ale pak se zase zatáhlo.

„Volal mi plukovník Mayhew. Chce nás vidět, přijede okolo osmé.“

„Mám na něj zatykač. Huth ho chce donutit k jednání.“

„K jakému jednání?“

„Vyměnit králův útěk do Ameriky za atomový výzkum. Němci chtějí vyrobit atomovou bombu.“ Barbaru to nepřekvapilo. „To už jsem slyšela. Ještě trochu ledu?“ Douglas zavrtěl hlavou. „Oba jsou blázni.“

„Proč?“

„Protože jakmile se král dostane do Ameriky, po Mayhewovi neštěkne ani pes. A jakmile Huth dostane výpočty, bude zase zbytečný on. Je to právník. Nemá žádné vědecké vzdělání v oboru. Jen spoustu výtahů z

německých vědeckých časopisů a encyklopedií a dvě Springerovy zprávy. Četl jsem je. Teď o tom vím asi tolik jako on.“

„Možná je žene něco jiného než ctižádost.“

„To nemyslíš vážně.“ Barbara se smutně usmála. „V životě jsem nepotkal ctižádostivější lidi, než jsou oni dva.“

Šli do obývacího a posadili se na malý, ošklivý gauč. Volný zelený potah se vzorem velkých listů připomínal tropickou rostlinu nebo karnevalový převlek.

„Nestýská se ti po tvé ženě?“ zeptala se. Dívala se na dno skleničky a prstem postrkovala plovoucí kostky ledu.

„Někdy ano. Byli jsme si velmi blízcí.“

„To je fakt zlý.“

„Ještě mám syna.“ Barbara si sedla k němu a Douglas jí položil ruku kolem ramen.

Usrkla ze sklenky. „A taky máš ještě mě.“

„Mám?“ Podíval se na ni, ale odvrátila se. Prstem jí jemně píchla do ramene. „Mám?“ zeptal se znovu.

„Vždyť víš, že máš,“ zašeptala do skleničky.

„Miluju tě, Barbaro.“

„Já tě taky miluju, Dougu. Bůh ví, že jsem to nechtěla.“ Začalo se stmívat. Barbora se sehnula a rozsvítila stolní lampu. „Nesnáším tenhle hnusnej gauč,“ řekla. „A ty?“

„Je to nejodpornější kus nábytku, který jsem v životě viděl. Vezmeš si mě?“

„Chtěla jsem ho vyhodit, ale ti, co mi to pronajali, si myslí, že je to starožitnost.“ Zamyšleně ohmatávala kartónový potah.

„Můj roční plat není o moc větší než tvůj honorář za jednu reportáž,“ řekl Douglas.

„Vezmeme se brzo, velmi brzo.“

„Mám syna.“

„Já vím.“

„Barbaro... neplač.“

„Bez tvého syna tě nechci,“ řekla s falešnou přísností, ale slova se jí pod návašem slz zadržela v hrdle. Douglas ji objal a políbil.

Dvacátá devátá kapitola

Plukovník Mayhew dorazil v osm hodin. Douglas a Barbara ho přijali v obýváku a předstírali, že ho z okna ložnice neviděli přijíždět.

Mayhew pověsil klobouk i kabát na věšák s uvolněnou familiérností častého hosta. Douglasovi se to ani trochu nezamlouvalo. Mayhew se na něj usmál, ale bylo v tom víc nervozity než radosti ze setkání. „Už jste slyšel o Harrym?“

„O Harrym Woodsovi?“

„Byl zatčen...“

„Ano,“ řekl Douglas. „Ale je v pořádku. Mluvil jsem s ním odpoledne.“

„Tak to nevíte všechno!“ zdůraznil Mayhew. Podíval se na Barbaru a pak zpět na Douglase. „Harry se dostal do nějakého ozbrojeného incidentu. Říkají, že byl zraněn, ale nemám to odnikud potvrzené. To děvče, co s ním bylo – Sylvie Monningová, vaše bývalá sekretářka – je mrtvé.“

„Bože můj,“ řekl Douglas. Udělalo se mu špatně od žaludku. Tolik vinen se v životě necítil.

„Dostali se za ostnaté dráty, ale stráže si jich všimly.“

„Byl jsem tam skoro do čtyř,“ řekl Douglas. „Měli ten útěk už více méně připravený. Řekli mi, že někoho podplatili.“

Mayhew přikývl. „Nechtěli vás do ničeho namočit.“ Popotáhl. „Harry je dobřej chlap. Nechtěl vám působit potíže.“

„Ale říkali mi, že je všechno zařízené,“ ozval se Douglas zoufale.

„Několika lidem se to prý povedlo,“ řekl Mayhew. „Harry měl zkrátka smůlu. Strážní byli nervózní, protože je předtím někdo seřval, že jsou s tím pozadu, a tak si dávali pozor. Znáte to.“

„Říkáte, že Sylvia je mrtvá?“

„Vracela se pro Harryho, aby ho odtáhla do bezpečí. Skoro jako ten hrdina z Victoria Cross. Člověk se jí musí obdivovat, co? Prý už byla v bezpečí. To víte, je mladá, a tak utíkala rychleji než Harry. A strážní možná na ženu střílet nechtěli. Ale když se tam vrátila...“ protáhl obličej.

„Je Harry zraněný?“

„Gestapo si ho už vyžádalo. Prý, když je to policista, tak na něj armáda nemá právo.“

Barbara chytla Douglase za ruku. „Myslíš, že ho budou mučit, aby mluvil?“

Mayhew zavrtěl hlavou. „Harry nic neví.“

„Ale vždyť byl v odboji,“ namítal Douglas.

„Ano, se zbytky domobran z Camden Town. Sypali písek do nádrží armádních vozidel, mlátili opilé německé vojáky a psali na zdi sprostá hesla o Hitlerovi.“

Douglas přikývl. Už o domobraně z Camden Town slyšel.

Mayhewův hlas byl mdlý a vyhýbavý. „Harry Woods zná jenom to děvče, které s ním bylo, a další dva lidi.“

„Zatracenej cvok!“ ulevil si Douglas. Úzkost se začala měnit v hněv vůči Harrymu, jako u matky, jejíž dítě o vlásek uniklo smrti na silnici.

„To chce hodně odvahy,“ řekla Barbara. „Byla bych hrdá na každého svého krajana, který by něco takového udělal.“

„Harry a to děvče měli u sebe letáky. To je pěkně nebezpečně!“ pokračoval Mayhew. „Plný kufr kontrabandu nebo dokonce součástek do vysílačky a máte šanci jedné k miliónu, že se z toho vymluvíte. Ale ti, co nosí politické letáky, si s sebou zároveň nosí rozsudek smrti.“

„Marnost nad marnost,“ řekl Douglas.

„Bud' jak bud', ti dva z jeho skupiny – respektive čtyři, jak tomu v domobraně rádi říkají – už o tom zatčení vědí a zmizí... Ne, Harry skutečně neví nic, co by mohlo gestapo zajímat. Ale i tak není návštěva velitelství gestapa něco, co bych doporučil člověku, který potřebuje klid a odpočinek.“

„Měl bych se tam vrátit,“ navrhoval Douglas.

„Teď s tím ještě počkejte,“ řekl Mayhew důrazně. „To by jen zvýšilo jejich zájem. A ani nejste v stavu, kdy byste s nimi mohl něco pořádného dojednat. Pokud si budou myslet, že něco skrýváte, tak vás pěkně posadí na židli a pro začátek vám vytrhají nehty na rukou.“

„Je to sice risk, ale měl bych to alespoň zkusit,“ trval na svém Douglas.

„Možná, že vy si to můžete dovolit,“ řekl Mayhew, „ale zbytek organizace ne.“

Mayhew měl pravdu. Douglas byl z úplně jiného těsta než Sylvie. Posadil se.

„A teď se podívejte na tohle,“ řekl Mayhew a ukázal jim kopii Die Englische Zeitung. „To je zítřejší vydání.“ Rozevřel složené noviny. Přes celou přední stranu se táhlo velkými písmeny Standrecht.

„Co to znamená?“ zeptala se Barbara.

„Stanné právo,“ odpověděl Douglas. „Němci vyhlásili v celé Británii stanné právo.“

„Jeden z našich lidí dělá na mezinárodní ústředně, tak se mu to dostalo do ruky včas,“ řekl Mayhew.

Douglas četl oficiální vyhlášení z novin, které Mayhew stále ještě držel v ruce. „Od půlnoci středoevropského času,“ poznamenal.

„Všichni vojáci se musí vrátit do kasáren. Jsou zrušeny všechny dovolenky,“ řekl Mayhew. „Musí být neustále ozbrojeni. Jednotky SS ve Velké Británii budou začleněny do armády – a to znamená využity jako posily. Himmler z toho musí šítet.“

„Jaký v tom bude rozdíl, když bude stanné právo?“ zeptala se Barbara.

„Německá armáda má strach, že výbuch na Highgate je začátek nějakého většího ozbrojeného povstání.“

„Mluvíte jako opravdový byrokrat, Archere,“ usmál se Mayhew.

„Měl byste si uvědomit, plukovníku,“ řekl Douglas tiše, „že Němci jsou byrokrati. To je klíč ke všemu, co říkají a dělají... a také k tomu co neříkají a nedělají.“

„To máte pravdu, to ano,“ přikývl Mayhew s úsměvem, kterým chtěl Douglase usmířit.

„Jen mi neříkejte, že jste to nečekal. Vsadím se, že vaši přátelé v abwehru teď do sebe lijí hektolitry šampaňského.“

„Moji přátelé z abwehru jsou příliš puritánští na to, aby dělali něco tak lidského, jako je nalévat se šampaňským. Jejich představa o oslavě spočívá v padesáti dřepch a studené sprše.“

„Proč by měla armáda oslavovat vyhlášení stanného práva?“ chtěla vědět Barbara.

„Protože to mění celou státní strukturu, Barbaro.“ Málem jí řekl miláčku, ale před plukovníkem si netroufl. „Kellerman a jeho policie, SD i SS jsou pod přímou kontrolou a velením armády. Himmlerovi si mohou pouze stěžovat na to, jaké dostali rozkazy... ovšem až po tom, co je splní.“

„Převezme armáda i seznamy zatčených?“

Mayhew sáhl do kapsy a vytáhl modrobíločervenou pásku s nápisem „Im Dienst der Deutschen Wehrmacht“, která zaručovala nositeli stejný status jako německým vojákům.

„Chytré,“ pochovalil to Douglas. S tím se mohl Mayhew krásně vyhnout zatčení, které nařídil Huth.

„Armáda přebere od policie a SS všechny seznamy,“ dodal Mayhew. „Už nejsem hledaná osoba.“

Douglas přikývl. „A znamená to, že armáda vyšle své jednotky, které vystřídají SS, hlídající krále v Toweru? Nebo budou jenom dohlížet a pak, když se něco pokazí, svalí všechnu vinu na nějakého nižšího důstojníka SS?“

Mayhew se usmál. „Co takhle kdybyste mi nalili ještě kapku té skvělé skotské.“

Nalil si sám, pak přidal trochu sody, přičichl a ochutnal. Vypadalo to jako nějaké hloupé melodrama. „Zítřka v noci nám nejspíš přijede návštěva. Budeme vás potřebovat, Archere. Zkuste se přes den trochu vyspat. Oblečte si něco teplého a vezměte s sebou nějaké dokumenty SS, pro každý případ.“ Hřbetem ruky si utřel ústa. „Jestli nám Washington řekne OK, tak je příští týden král z Toweru venku a ještě týž den mimo Británii,“ řekl a podal Douglasovi doutník.

„Moc bych se na tu pásku nespolehal,“ varoval ho Douglas. „Na seznamu budete ještě minimálně šest dní a ne všichni velitelé hlídek budou mít čas vás z nich vyškrtnout. Nejdřív vás strčí do antonu a pak se teprve budou vypyávat.“

Mayhew přikývl. „Copak, Archere, něco se vám na tom doutníku nelíbí?“

Douglas zvedl oči od doutníku, s nímž si hrál. „Ale ne, vůbec ne,“ řekl. „Je skvělý. Romeo a Julie. Přesně takový jsem našel v kapse dr. Spodea. Jen jsem se zamyslel.“

„To přece nemusíte být detektiv, abyste na to přišel, Archere. Němci jich importují plné lodi výměnou za vývoz strojů a německých aut na Kubu. Kdokoliv, co dělá přímo pro Němce a má vlivné přátele, se k nim dostane.“

„Tak jste se k nim dostal i vy?“ zeptala se Barbara. Součástí její novinářské zručnosti bylo i to, že dovedla takovouto otázku položit, aniž by tázaného urazila.

Mayhew se nevesele zasmál. „Příště, až budu znovu mluvit s generálem von Ruffem, tak o pár kousků požádám,“ řekl. „Přesvědčím ho o svých dobrých úmyslech.“ Vyfoukl oblak dýmu. „Takže Spodeova vražda ještě není vyřešena?“

„Jeho bratr se přece přiznal,“ řekla Barbara.

„Opravdu to tak bylo?“ zeptal se Mayhew. Naklonil se přes stůl a podal Douglasovi zápalky.

„Spíše zatím není uzavřený,“ řekl Douglas. V tichu, které nastalo, znělo škrtnutí zápalky nepřírozeně nahlas.

„No, doufejme, že najdete nějaký uspokojivý způsob, jak to uzavřít.“ Douglas si všiml, že neřekl „vyřešit“.

Mayhew se zvedl a vzal si kabát. „Stavím se pro vás zítra večer, Archere, ano?“

Celou tu dobu, od chvíle, kdy Mayhew přišel, přemýšlel Douglas, jestli mu má dát film se Spodeovými výpočty. Teď sáhl spontánně do kapsy a podal mu ho. „To jsou fotokopie dokumentů spálených na Shepherd Market. Pochybuji, že o nich někdo ví, ale vaši přátelé z abwehru určitě našli fotoaparát a kopírovací stojánek, takže je to muselo napadnout.“

Mayhew odšrouboval víčko a podíval se na roličku negativu. „Takže to všechno ofotil.“ Podíval se na Douglase a po delší chvíli přikývl. „Zítra večer!“

Třicátá kapitola

Následujícího rána seděl Douglas před generálem Kellermanem a četl mu svou zprávu. Kellerman celou dobu jenom kýval hlavou, pak si zprávu vzal, položil ji na stůl a ani se na ni pořádně nepodíval.

„Jak se má malý Douglas?“

„Dobře, děkuji.“

„Už jste slyšel o té nové německé škole na Highgate?“

„Ano, slyšel.“ Byla to škola pro děti důstojníků SS, wehrmachtu a úředníků německé správy.

„Výuka probíhá samozřejmě v němčině, ale je to báječná škola a vaše němčina je prakticky bezchybná. Mohl byste svému synovi pomáhat s úkoly. Ta škola by malému Douglasovi dala perfektní základ do života. Myslím, že bychom ho tam mohli zapsat.“

„Budou tam i jiné anglické děti?“

„Chtěl bych, aby tam byly,“ řekl Kellerman. „Jsem ve školním výboru. Nechceme, aby německé děti ztratily kontakt se svou hostitelskou zemí... anglické děti by byly cenným přínosem hlavně z jazykového hlediska. Myslíte, že by malý Douglas zvládl němčinu?“

„Trochu umí. Všechny školy teď vyučují němčinu.“

„Byl by to pro něj skvělý začátek.“

„Budu se ho muset nejdříve zeptat. Víte, jak děti nerady opouštějí kamarády.“

„Máte pravdu. Zeptejte se ho. Je to rozumný mladý muž. Určitě uvidí, jaké to má výhody. Zajděte tam s ním, ukažte mu laboratoře, dílny, tělocvičnu a tak.“

Půlku noci strávil Douglas přemýšlením, jak Kellermanovi nanese záležitost Harryho uvěznění, ale nakonec s tím generál začal sám. „A co váš seržant? Slyšel jsem, že byl zatčen.“

„Detektiv seržant Woods je teď na Amt IV, pane.“

Generálovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že Amt IV je populární eufemismus pro gestapo.

„Amt IV se těší zvláštním privilegiím, víte. Moje autorita je v tomto případě do jisté míry limitována.“

„Opravdu?“

„Ano. Oni mají přístup rovnou k reichsführerovi SS v Berlíně.“

„Dokonce i v případě stanného práva?“

„Takhle nemůžete uvažovat, Archere,“ řekl generál dotčeně. „Já a moji lidé spadají pod vojenského velitele v Británii jen v oblastech udržení práva a pořádku. Jinak se systém nemění. Amt IV je stále odpovědná Berlínu, stejně jako váš standartenführer Huth. Také detektiv seržant Woods. Už chápete mou pozici?“

„Skutečně nemůžete zasáhnout, pane?“

„Nikdy se neplet' do rodinných záležitostí. Neříkáte to snad všem mladým konstáblům, co nastupují k policii?“

„Pochybuji, že seržant Woods vůbec řekl vyšetřovatelům z Amt IV, že je odpovědný přímo Berlínu. Standartenführer Huth přísně dbá na utajení naší práce.“

„Myslíte ten vědecký výzkum?“

„Ano, pane.“

„To je správné. Standartenführer doktor Huth je výborný mladý důstojník a jsem hrdý, že je mým zaměstnancem.“ Kellerman pokýval uznale hlavou. Dával jasně najevo, že je to on, kdo tu velí a komu by měl Huth podléhat. „Možná je příliš horlivý a někdy poněkud nepružný... ale jeho úkoly jsou nanejvýš delikátní.“

„Ano, pane.“

„Vidím, že máte o seržanta Woodse opravdu strach. Asi budu muset zrušit plánovaný víkend v Německu. Nechám si poslat pro sturmabannführera Strausse, ať mi vysvětlí všechny podrobnosti celé záležitosti.“ Kellerman se zhoupl na židli, položil nohu na podnožku a zamyšleně se zamračil. „Woods podléhal obvyklému typu hlášení, že?“

„Žluté průklepáky,“ potvrdil Douglas. „V berlínském registru svazků.“

„To je přesně to, na co myslím,“ řekl Kellerman. „No, nechci se vám plést do vyšetřování, ale nechápu, jakým způsobem by žluté průklepáky mohly něco ovlivnit. Vy snad ano?“

„Ne, pane.“ Žluté průklepáky nedokazovaly nic než to, že si Harry vydělával poctivým způsobem. Nebyla tam žádná jména, data ani místa. Byl to pouhopouhý seznam cifer, který nikomu, kromě písařů v nějakém

vzdáleném berlínském archivu, nic neříkal. I tak ale mohly Straussovi a jeho gestapu dokázat, že Harry Woods – stejně jako Huth nebo Douglas – podléhal přímo Berlínu.

„Tak mi přineste jeho spisy, než přijde Strauss...“ podíval se do diáře, „... což bude asi v jedenáct.“ Kellerman zakašlal a lehce si poklepal pěstí na hrudník. „Je to všechno součást pokračujících pokusů o podkopání mé pozice,“ řekl důvěrně a zároveň dotčeně. „Skutečně?“

„Neefektivní a starý generál Kellerman kryje nepřátele státu na svém policejním velitelství. Uvidíte, že to určitě řeknou.“

„Doufám, že ne, pane.“

Kellerman vzdychl a s unaveným úsměvem se postavil. „Alternativa je dokonce ještě horší,“ pokračoval. „Zrádný starý generál Kellerman poskytuje útulek nepřátelům státu... Vidíte, jak je všechno relativní?“ Došel ke krbu a zadíval se do ohně. „Promiňte starému muži, že si vám vylévá srdce, superintendante, ale vy jste nejchápavější posluchač, jakého znám. A také vím, že jste velmi diskrétní.“

„Děkuji, generále.“

Douglas pochopil, že to měl být zdvořilý způsob propuštění, vstal a šel ke dveřím. Kellerman mu je otevřel a potřásl mu rukou. Možná někde slyšel, že tak se chová pravý anglický džentlmen.

Spojovací dveře mezi Huthovou a Douglasovou kanceláří byly otevřené. Huth seděl za stolem, v ruce Das Schwarze Korps, oficiální týdeník SS. Ale držel ho takovým způsobem, že ho Douglas podezříval, že po něm hrábl ve chvíli, kdy se otevřely dveře, aby zakryl skutečnost, že na něj čekal.

„Tak co pak udělá Kellerman, aby dostal seržanta Woodse z nesnází?“

„Zeptá se sturmbannführera Strausse na podrobnosti celé záležitosti,“ odpověděl Douglas.

„Zeptá se sturmbannführera Strausse na podrobnosti,“ řekl Huth překvapeně. „Možná bych vám pár těch podrobností mohl říct sám a bez pomoci sturmbannführera Strausse. Víte, že Harryho jméno bylo do seznamu zařazeno na naléhavý rozkaz generála Kellermana?“

„To není pravda!“

„Už jste policistou dost dlouho, abyste poznal, když vás někdo vydírá, ne?“ Douglas neodpověděl.

„Co vám ten starý sviňák slíbil? Dům na venkově? Povýšení? Ženy ne, vy nejste ten typ.“

„Nic mi neslíbil.“

„Tomu nevěřím,“ řekl Huth.

„Jakožto přímý nadřízený Harryho Woodse jste jediný, kdo by ho mohl odtud dostat, s pomocí autority, kterou máte od reichsführera SS,“ prohlásil chladně Douglas.

Huth vážně pokýval hlavou. „A sotva bych podepsal rozkaz k jeho propuštění, tak by mě gestapo zavřelo jako jeho komplice. Pak by vytrhali zámky mé kartotéky a přehrabovali by se v mých důvěrných materiálech... až by mě s omluvami, že to byl omyl, propustili. A materiály, které jsem na Kellermana posbíral, by byly v tahu.“

„Kellerman mi řekl, že gestapo je pod přímou kontrolou Berlína.“

„Řekněte mi,“ naklonil se Huth nad desku svého stolu, „jen tak mezi námi, že vy ještě věříte na Ježíška?“ Sepjal ruce a protočil je, až mu zapraskalo v kloubech. „Generál Kellerman nechal zavřít vašeho přítele Harryho Woodse, aby na vás mohl trochu přitlačit a abyste mě zradil. Čím dříve si to uvědomíte, tím dříve můžeme toho hajzla dostat.“

„Proč nepředáte Kellermanův vyšetřovací spis někomu jinému?“

„A komu asi tak můžu věřit?“

Douglas neodpověděl. Pochopil, že pro oba to byla krevní msta, kterou nemohli jen tak ukončit.

„Ještě před pěti, šesti roky nebyl Kellerman nikdo,“ řekl Huth a snažil se Douglasovi vysvětlit svou nenávist vůči generálovi. Nebo to byla závist? „Dělal v nějaké zavšivené kancelářičce na předměstí Lipska a pod sebou měl tři písáčky a jednoho policejního detektiva. Tenkrát to byl ještě obersekretář, nejnižší forma animálního života v systému německé policie. Pak vstoupil do NSDAP a k SS a furt někomu lezl do prdele, až se stal nejvyšším velitelem SS a policie ve Velké Británii. To není špatné, co! Vůbec si nemusíte všímat takových sraček: že nemá žádnou autoritu, že ho Berlín nemá rád. To je jen součást jeho stylu.“

„Už tomu začínám věřit, pane.“

„Kellermana určitě jednou najdete v nějakém britském šlechtickém sídle, jak rozšiřuje svou představu míru a prosperity a chová se jako starý pošuk, který má rád zteplalé pivo, tvídové obleky, kokršpaněly a domácí večírky. A který se snadno nechá ovládat jakýmkoliv Angličanem, jemuž se vyplatí vstát při prvních taktech Deutschland Über alles!“ Huth složil noviny do úhledného balíčku. „Myslel jste si, že je to jenom snob, co? Kellerman chce, aby si to o něm lidé mysleli.“ Hodil noviny do koše takovou silou, až se převrhl a vysypal na koberec. „A teď mi řekněte, co chtěl,“ zařval.

„Žluté průklepáky,“ řekl Douglas tiše. „Proč?“

„Aby mohl Straussovi ukázat, že Harry Woods podléhá přímo Berlínu.“

„A vy jste si myslel, že je to jenom seznam nějakých poťouchlých čísel. To přece nemůže nikomu ublížit, co? Nemám pravdu?“

„Ne,“ řekl Douglas.

„Neodporujte mi! Máte to napsaný na čele!“ Douglas už otvíral ústa, že mu to vysvětlí, ale Huth jenom mávl rukou. „Dobrá, dobrá, dobrá,“ řekl.

„Kdyby byl můj přítel v nesnázích, myslel bych si to taky.“

„Myslíte, že má Kellerman přístup k berlínským archivům?“

„Kdyby měl, tak už by dávno věděl, co se proti němu chystá.“

„Zrušil plánovaný víkend v Německu,“ řekl Douglas. „Prý kvůli Harrymu.“

„A hleďme,“ podivil se Huth. „Kellerman byl pozván na noc do Schönhofu – to je von Ribbentropova chata. To není něco, čeho by se vzdal kvůli nějakému seržantovi.“

„Tak proč tu zůstává?“

„Věci jsou v pohybu, Archere. Toho jste si už jistě všiml. Stanné právo dalo veškerou moc armádě. Kellerman se musí rozhodnout, jestli jim bude překážet a oponovat, nebo jestli půjde za vrchním vojenským velitelem a bude hrát nepříjemnou roli podřízeného. Když se vrátil z Highgate, myslel si, že výbuch nastražila armáda, aby získala moc, ale seznam obětí ho z toho vyvedl.“

„A za jak dlouho budete mít důkazy proti němu kompletní?“

„Donutím Kellermana přát si, aby byl býval nikdy neopustil tu zavšivenou kancelář v Lipsku,“ řekl Huth. „Mojí lidé ve Švýcarsku mi poslali kabelogramem zprávu, že Kellerman nakradl přes patnáct miliónů říšských marek a má je na několika různých kontech. Jakmile dostanu kopie výpisů z účtů, tak ho okamžitě na vlastní odpovědnost zatknou a jednotky SD mi ho ohlírají.“

Douglas přikývl. Každý týden otiskovaly noviny jména popravených za nelegální obchody, úplatky nebo rabování. V tomto ohledu dodržovali Němci zákony velmi přísně, vůči Britům i vůči příslušníkům vlastního národa.

Huth vzdychl. „Dejte tomu kašparovi čísla spisů o disciplíně jednotek SS v západní Anglii. Chvilí mu bude trvat, než to najde a pak mu řeknete, že ta čísla jsou špatná z bezpečnostních důvodů. To mu bude trvat další měsíc a než zjistí, co jsme udělali, tak – a to vám, Archere garantuji – se

toho starýho prasáka zbavíme navždy.“ Zamával pěstí. „Ale dejte mu jedno jediné správné číslo a já vám...“

Nedopověděl. Náraz větru udeřil do okenních tabulek. Začalo pršet. Temže byla temná.

„Nedám mu ani jedno správné číslo,“ řekl Douglas.

„A Archere,“ ozval se Huth, když už byl Douglas u dveří. „Nepočítejte s tím, že Kellerman Harrymu pomůže. Raději si najděte jiného seržanta, ať může zítra nastoupit.“

Třicátá první kapitola

Huthovy předpovědi ohledně generála Kellermana a jeho pomoci Harrymu Woodsovi se ukázaly být zcela pravdivé, zcela poněkud přehnané. Ten den si generál zašel na oběd s generálmajorem Georgem von Ruffem. Objednali si salónek ve Wheelerově rybí restauraci na Old Compton Street v Sohu. Mysleli si, že když přes své uniformy přehodí civilní kabát, nikdo je nepozná. Ale každý i služebně mladý detektiv nebo jiný jejich podřízený by jim vysvětlil, že objednávka na jméno „Herr Braun a společnost“ vzbudí pozornost v každé restauraci v Sohu. Navíc měli velké kožené kuffíky, které se staly jakýmsi označením vysokých německých hodnostářů.

Kellerman „podepsal příměří“ se svým novým nadřízeným, přesně podle hesla „Kam vítr, tam plášť“. Ve tři hodiny odpoledne zavolal Kellermanův osobní asistent Douglasovi, že pokud mu to práce dovolí, ať přijde na moment nahoru ke generálovi. Nakonec dodal, že tam bude i detektiv seržant Harry Woods.

I přes vyšetřování na gestapu vypadal Harry docela dobře, přesto byl Douglas šokovaný, když jej poprvé uviděl. Měl poškrábanou tvář, na oku podlitinu, takže vypadalo permanentně zavřené. Seděl, ani se nehýbal, nohy natažené, aby alespoň trochu ulevil bolavému kolenu.

„Ahoj, Harry,“ řekl Douglas poté, co se přivítal s Kellermanem.

„Ahoj, superintendente,“ zašeptal Harry.

Sturmbannführer Strauss seděl v rohu místnosti, ruce zkřížené na svazku nějakých dokumentů, a mlčel. Kellerman otevřel okno a zahleděl se na řeku. „Bylo to od vás velmi hloupé, seržante Woodsi,“ řekl.

„Když myslíte,“ odpověděl Harry lhostejně. „To si pište, že si to myslím,“ řekl Kellerman. Otočil se zpět, čelem do místnosti. „A myslí si to i superintendant Archer i všichni ostatní. Nezacházeli s vámi špatně?“

Harry neodpověděl. Kellerman přešel ke Straussovi, vzal od něj spisy, vrátil se ke stolu, nasadil si brýle a pročítal zprávu za zprávou. V šedé

uniformě s páskou „Reichsführung SS Londýn“, stříbrnými dubovými ratolestmi gruppenführera na límečku a vyznamenáním na prsou byl z Kellermana úplně jiný člověk. Stříbrošedá látka se leskla ve světle stolní lampy, stejně jako jeho nablýskané vysoké boty. Sáhl do kapsy u vesty, kde měl zlaté kapesní hodinky a plnicí pero, zkontroloval, jestli je dobře zapnutá a pak přešel prsty i ostatní knoflíky, aby se ujistil, zda jsou upraveny podle předpisů SS.

Když dočetl, zaklapl spis a otočil se na Harryho. „Takže Woods, nezacházeli s vámi špatně?“

Harry šeptal a Kellerman se k němu musel naklonit, aby ho lépe slyšel: „Studený sprchy a zákaz spánku.“

Douglas s sebou trhl nad představou Harryho – už téměř v důchodu – s jeho ubohou fyzickou odolností zaviněnou přílišným pracovním vypětím, častým pitím a žádným tělocvikem, jak ho strkají pod studenou vodu a systematicky burcují ze spánku. Jen málo lidí by něco takového vydrželo.

„Studené sprchy a zákaz spánku,“ řekl Kellerman a pokýval hlavou. „No, to je konec konců rutinní postup i v armádě... na to si moc stěžovat nemůžete, seržante.“ Poplácal se po břiše. „Pár týdnů v kasárnách by nám prospělo všem.“ Otočil se na Douglase a usmál se, ale superintendant seděl v křesle a zarytě hleděl do podlahy.

Kellerman se nemohl uklidnit, neustále přešlapoval a procházel se po místnosti. Došel ke Straussovi a vrátil mu spis. „Stále nechápu, Straussi, proč by tenhle policista musel být ve vazbě.“ Strauss vyskočil a sklapl podpatky.

„Herr gruppenführer...“ namítl. Za jiných okolností by mohlo být přinejmenším komické vidět Strausse takhle poklonkovat, ale teď se nikdo nesmál. „Vězeň mi byl předán až dnes ráno. Důstojník ve službě, který...“

„Nemáme čas na...“ přerušil ho Kellerman. „O tom později. Jisté je, že seržant vůbec neměl být zatčen armádní jednotkou. To samozřejmě neomlouvá jeho hloupý pokus o útěk. Za druhé...“ Kellerman si ukazoval na prstech, jako by to bez nich nedokázal. „... jestli má být souzen za pokus o útěk z vojenského prostoru, pak ho bude soudit vojenský soud.“

Strauss neodpovídal. „Nuže?“ řekl Kellerman a lehce do něj strčil.

„Oddělení pro záležitosti SS nám sdělilo, že detektiv seržant Woods podléhá ochraně jako všichni řádní členové SS,“ řekl Strauss. „Armáda s tím souhlasí, takže důstojník ve službě jej vzal do vazby.“

„Vy zatracení byrokrati!“ zařval Kellerman nahněvaně. „Nejradši byste nás všechny pověsili, jen abyste měli všechny papíry v pořádku. Copak

nechápete, Straussi, že si s vámi armáda dělá co chce? Pomohl jste jim zakamuflovat nezákonné zatčení jednoho z našich nejlepších detektivů... rozumíte?“

Strauss se znovu uklonil jako mechanická panenka. „Ano, herr gruppenführer.“

„A neříkejte mi herr gruppenführer.“

„Ne, gruppenführere.“

„Zůstanete s ním, Straussi.“ Kellerman si uhladil kapsy a znovu zkontroloval, jestli jsou zapnuté.

Pak položil Straussovi ruku na rameno a ten se posadil. Generál se obrátil k Douglasovi. „Ještě než zkřížíme meče s našimi přáteli z armády,“ řekl, „měli bychom se ujistit, že víme, co děláme.“ Přešel místnost, strčil Harrymu do úst cigaretu a zapálil mu ji. Harry vtáhl dým a ani se nepodíval, odkud se cigareta vzala. „Protože našimi pány jsou teď lidé z abwehru,“ usmál se nad absurditou situace, do níž se dostali. „Seržant Woods se choval velmi neomaleně, hloupě a neuváženě. Spojil se sice se zločinci, ale to z něj samotného zločince nedělá... to si pamatujte, Straussi.“

„Ano, gruppenführere.“

„Budeme potřebovat prohlášení, že dělal jen to, co uznal za potřebné ohledně jeho vyšetřování zločinných teroristických organizací.“

„Chcete armádě odhalit nějaké podrobnosti z toho vyšetřování?“ zeptal se Douglas, protože mu bylo jasné, kam až by to vedlo.

„To proboha ne!“ popuzeně odmítl Kellerman. „Stačí, když jim prozradíme něco o té mrtvé ženě. To by nám nemělo ublížit a vy o ní přece něco musíte vědět... dělala vám sekretářku téměř půl roku.“

„Ano, pane,“ řekl Douglas. Kellermanova slova zněla, jako by chtěl chránit Harryho přátele z odboje, ale bylo nemožné tomu věřit. Generál Kellerman se postavil za Douglase. Byl to jeden z jeho znervózňujících zvyků a Douglas nikdy nevěděl, jestli se k němu má otočit nebo ne. Tentokrát se neotočil. „Snažím se seržantu Woodsovi pomoci,“ řekl Kellerman. Táhl z něj brandy, kterým se naléval po obědě.

„Ano, generále,“ přitakal Douglas.

„Slyšíte mě, seržante Woodsi? Snažím se vám pomoci.“

Harry pokýval hlavou, ale ani se na něj nepodíval.

„Jestliže vaše vyšetřování začalo jako přímý důsledek toho, že tu to děvče bylo zaměstnané, tak mi to řekněte. Nechci, abyste cokoli skrýval. Také budete muset upřesnit Woodsovy povinnosti, které mu určil

standartenführer Huth.“ Kellerman došel k Harrymu a blahosklonně ho poplálal po ramenou.

„O tom bych se měl nejspíš domluvit se standartenführerem,“ řekl Douglas.

„Už jsem ho o to prohlášení žádal,“ zašeptal Kellerman a vzdychl, „ale obávám se, že doktor Huth se zatím neobtěžoval, aby mi zatelefonoval.“

„Máme to prohlášení udělat hned?“ zeptal se Strauss. Nikdy se neptal na nic, nač už dávno neznal odpověď.

„Ano. A v němčině,“ řekl Kellerman. „Polovina lidí v téhle budově nerozumí anglicky ani slovo a v Berlíně všechno, co je psané v angličtině, odloží stranou a zapomenou na to. Superintendant to svému příteli rád přeloží, že Archere?“

„Samozřejmě, pane,“ řekl Douglas. On i Kellerman dobře věděli, že Douglasův podpis na každém listu překladu bude mít stejný efekt, jako by prohlášení napsal sám. Douglasovi nezbylo nic jiného než ohrozit Hutha, zatímco Kellerman se mohl usmívat na všechny strany a hrát svou roli měkkosrdcatého starého šprýmaře.

„Máme odvést Harryho dolů?“ zeptal se Douglas.

„Ne. Můžete ho vyslechnout v kanceláři mé sekretářky,“ řekl Kellerman. „Alespoň vám pomůžu zkoncipovat to prohlášení.“

Následující hodinu strávili tvrdou prací a papírováním. Kellerman zavolal do budovy abwehru na Piccadilly. Spis, který splácali, byl obrovský, ale v šest večer už byl Harry volný. Nakonec se Kellerman rozhodl, že Harryho prohlášení nebude potřebovat a zamkl ho do svého trezoru.

Generál to zvládl skutečně mistrným způsobem, pomyslel si Douglas, když se probíral sledem událostí. Mohl teď vyčítat abwehru jak Harryho nezákonné zatčení, tak nezákonné propuštění. A navíc dokázal všechno tak zamotat, že vznikl dojem, že pomáhá abwehru zakrýt jejich omyl. K tomu se mu ještě podařilo získat od Douglase a Harryho prohlášení, kterým – při správném použití – mohl zničit celé Huthovo vyšetřování.

Ale pokud se Kellermanovi podařilo obhájit abwehr, jak to bude s Mayhewem a sítí zachránců Jeho Veličenstva? Jak dlouho mu potrvá, než zjistí, že abwehr je vlastně sdružením lidí, kterým říkal „zločinní teroristé“? Nebo byl Kellerman skutečně jen přívětivý dobrák, za něhož se vydával? Anebo byla pravda někde úplně jinde?

Třicátá druhá kapitola

„Už jsem toho udělal dost,“ řekl Harry, když ho Douglas vezl domů.
„Až moc.“

„Myslím to vážně. Už jsem toho udělal dost.“ Douglas neodpovídal a tak dodal. „Ohne mich, jak říkají skopčáci, co? Beze mě. Přesně to teď cítím. Odboj se teď beze mě na chvíli obejde.“

Douglas pokýval hlavou. Už také slyšel Němce říkat „ohne mich“, když se jim nechtělo plnit nějaké nákladné, nebezpečné nebo jinak nepříjemné úkoly Třetí říše. Koutkem oka zahlédl Harryho, jak se prohlíží ve zrcátém zrcátku a připravuje se na setkání se ženou.

„Vloni v únoru,“ řekl Harry, „mi připadalo, že se nedá nic jiného dělat.“

„Loňský únor, to už je víc jak sto let,“ zambručel Douglas.

„A pak už jsem zkrátka nemohl jen tak přestat.“

Douglas znovu pokýval hlavou. Byl zvyklý na to, že se lidé kolem něj snaží zlehčovat své neštěstí – a někdy i štěstí. Ještě před pár dny ho Harry verboval do odboje. Ale nepřipomněl mu to.

„To Kellerman zajistil moje propuštění?“ zeptal se Harry.

„Říká, že ano. Proč se ptáš?“

Harry si stále ohmatával oteklou tvář. „Možná není zas tak špatný. Chci říct... no, prostě, když jsem tam byl, tak jsem přemýšlel, jestli bychom byli taky takoví... kdybychom vyhráli válku my a okupovali Německo.“

Přijeli k domku, kde bydlel. V okně sklepa prosvítalo světlo škvírou mezi závěsy. Harry vystoupil a rozhlédl se, jako by tu byl poprvé v životě. Pak se otočil, sehnul se k okénku a podíval se na Douglase za volantem. „Přál bych si, aby to bylo jako kdysi, Dougu.“ Hustý déšť mu promáčel kabát, ale jemu to vůbec nevadilo. Douglas už viděl hodně lidí jen tak stát v tom nejhorším počasí, poté co je zrovna propustili z vězení. Byla to oslava svobody a volnosti.

„Jsou tu Němci, Harry,“ řekl. Začínal být netrpělivý, ale snažil se to potlačit.

„Ne, já to nemyslím takhle,“ protestoval Harry. „Chci říct, ty a já. Přál bych si, aby to bylo mezi námi jako kdysi.“

„Bude, neboj, Harry,“ sliboval Douglas. „A teď už běž, žena se na tebe těší. Měla o tebe strach.“

Otočil klíčkem, nastartoval, a když odjížděl, podíval se do zpětného zrcátka. Harry stál pod pouliční lampou a pozoroval vůz mizející v dálce. Douglas zatačel za roh a znovu se ohlédl. Místo toho, aby se Harry otočil a šel domů, vykročil do silnice a zamířil někam úplně jinam. Nejspíš k telefonní budce. No co, pomyslel si Douglas, nejsem přece jeho chůva, ale jen přítel a partner. Snažil se na to nemyslet.

Vyhýbal se ulicím okolo Pentonwillského vězení a kličkoval zastrčenými uličkami, aby se nedostal ani k jednomu ze železničních nádraží King's Cross a St. Pancrass. Všechna tato místa byla totiž obklíčena pěchotou a obrněnými vozy, všude byly stanné soudy doplněné popravčími četami. Zatím nebyla vydána žádná zpráva o počtu popravených, ale jenom vývěsky stačily k tomu, aby se i těm nejnevinějším roztřásla kolena.

Na Tottenham Court Road zamávala na Douglase hlídka. Opel Admirál velitele stál zaparkovaný vedle šesti motocyklů BMW a dvou nákladních vozů Daimler-Benz G3. Pršelo. Odněkud se ozýval nárek sirény vojenské policie. Mladý feldwebl požádal Douglase o dokumenty. Se zájmem pročítal služební průkaz a porovnával Douglasovu podobu s fotografií, pak si zapsal číslo vozu, sklapl podpatky, zasalutoval a propustil ho.

Po celé Británii to bylo stejné, německý způsob demonstrace vojenské síly a ukázky, že armáda má všechno pod kontrolou. Ale i tak, pokud si někdo všiml s jakým perverzním zadostiučiněním kontrolovali policejní vozy, vozy SS a jejich pasažéry, muselo mu to připadat jako demonstrace určená vlastním soupeřům, nikoli poraženému národu.

Třicátá třetí kapitola

V sobotu ráno šli do ZOO. Douglas vysvětlil synovi, že Barbara je kamarádka, s níž se seznámil při práci. Vůbec nemusel mít strach, jak první schůzka dopadne – chlapec přijal otcovu přítelkyni tak, jak to děti často dělají. Hluboký zájem prvních deseti minut byl vystřídán lhostejností. Barbara věděla, že malý Douglas je zkouškou, kterou musí zvládnout, pokud chce získat lásku a oddanost jeho otce, a tak se snažila.

Projeli se na slonech a velbloudech, navštívili delfinárium a pavilon nosorožců. Nakonec se Barbara nechala přemluvit i k návštěvě pavilonu plazů. Douggie ji držel za ruku, aby se nebála a prohlásil, že kdyby jí nějaký had chtěl ublížit, tak ji nedá.

ZOO byla téměř prázdná. Jen málo lidí mělo dost peněz, aby si mohlo dopřát návštěvu vypleněné sbírky zvířat a zbořených domů. A vojáci měli dost práce se stanným právem. Douglas s Barbarou pozorovali Douggieho, jak se vozí na malém kolotoči. Byl tam sám a nechtělo se mu přestat.

„Tak my ho vezmeme do ZOO a místo toho, aby si prohlížel zvířata, radši se vozí na kolotoči nebo se houpe na houpačce.“

„Chce být s tebou,“ řekla Barbara, „a je mu jedno kde.“

„Huth svého otce nenávidí,“ podotkl Douglas. „Je tím přímo posedlý.“ Procházeli kolem dřevěných laviček, čerstvě natřených žlutou barvou a označených Pouze pro Židy. Na nenávisť je vždycky dost peněz i pracovních sil.

„Proč?“

Nad hlavou jim prolétla letadla kontrolující Regents Park, jestli se tam nekonají ilegální shromáždění. Od vyhlášení stanného práva byla obloha přímo poseta jednoplošníky. Nekontrolovaly pouze otevřená prostranství a střechy domů, ale i ulice od Hall, Edgware Road, Western Avenue, Old Kent Road až po Clapham Common. „Huth chce víc obdivu, než mu je jeho otec schopen dát.“ Znovu začínalo pršet. Douglas a Barbara se schovali do závětrí stánku. Za malou výlohou ležely krabice od čokolády a

cigaret. Na okenici visela cedulka s nápisem „Cigarety, čokoládu a drobné na telefon nemáme“. Cedula byla roztrhaná a zpuchřelá od častého deště. Musela tu viset už pěkně dlouho.

„Jsi naštvaný?“

„Ne.“

„Nebo máš strach?“

„Ne,“ řekl Douglas. Byl zamyšlený. Měl pocit člověka, jemuž přikázali, aby si vykopal vlastní hrob. „Řekla jsi mi, že tě Mayhew poslal na Shepherd Market, aby ses pokusila získat ten film. Ale Mayhew o něm nevěděl, dokud jsem mu to sám neřekl.“

Barbara mlčela. Déšť se zmínil a Duggie se znovu vozil na kolotoči. Douglas pokračoval: „Myslím, že pracuješ pro CIA a že mladý Spode pro ně dělal také.“

„Já nejsem špion, Douglasi,“ hlesla. „Jeden člověk z naší ambasády mi řekl, abych tam zašla. Řekl, že ten film tam už bude připravený. To je všechno, co vím. Věř mi... musíš mi věřit, Douglasi.“ Chytla ho za ruku a on přikývl.

„To, že Spode zabil svého bratra,“ řekl, „nedává smysl. Rodinné spory se obvykle netočí kolem tajných dokumentů, ale kolem nevěrných manželek a dědictví.“

„Kdo ho tedy zabil?“

„Nevěřím, že to udělal. Že se v klidu prohraboval stovkami stránek matematických výpočtů, zatímco mu bratr umíral u nohou.“

„On to neudělal?“

„Myslel jsem si, že tam byli spolu jen proto, že to byli bratři. Když si to odmyslím, všechno vypadá mnohem jednodušeji. Spode měl v kapse jízdenku na vlak, ale z Devonu žádný vlak do Londýna tak brzy ráno nejezdí. To znamená, že tam musel být už dřív, aby nechal udělat ty fotokopie.“

„Ale mladý Spode se přece přiznal.“

„Říkal něco o tom, že jeho bratr neměl žádný štít. Myslel jsem, že mluvil o ochraně, kterou poskytuje katolická víra.“

„Ale?“

„Určitě měl na mysli termobiologický štít. Ten, co mají mít lidé pracující na nukleárních experimentech. Spode si dával za vinu bratrovu smrt z ozáření. Asi se něco stalo při pokusech v Bringle Sands.“

Dlouho mlčela a pak řekla: „Mladý Spode uzavřel smlouvu s naší ambasadou a nabídl jim, že udělá fotokopie těch dokumentů, aby je mohli poslat do Washingtonu. Víc nevím, miláčku.“

Douglas ji objal kolem pasu. Chtěl jí říct, že jí věří, ale nevěděl jak, aby to neznělo neohrabaně nebo příliš blahosklonně. „Ale proč by ho někdo chtěl zabít?“ zeptala se Barbara.

„Někdo ho pustil dovnitř. V tom bytě se scházely odbojářské skupiny. Nemůžu si pomoci, ale tuším, že Mayhew o té vraždě něco věděl.“

„Neodpověděl jsi na mou otázku. Jaký by mohl být Mayhewův motiv? Proč by chtěl zabít nejlepšího jaderného fyzika v Británii, když se mohl dostat ke všemu, co dělal? Myslíš, že Mayhew pracuje pro Němce?“

„To nevím. Řekl bych, že se už několikrát setkal s Huthem, ale nikomu o tom nepověděl. Nemyslím, že je zrádce. Kolaborant možná, ale ne zrádce.“

„Ale, proč tedy Hesse dal Spodeovi jed?“

„Hesse si myslel, že si chci Spodea odvést a nechat ho na sicherheitsdienstu. SD by pak získala veškeré podrobnosti o vojenském jaderném výzkumu a nejspíš i informace o spolupráci mezi abwehrem, Mayhewem a jeho odbojem.“

„Ubohý Spode.“

„Byl docela fajn,“ řekl Douglas.

Přestalo pršet. Letadla létala nízko nad jejich hlavami. Došli ke kleci se lvy. Douggieho vedli za ruku, každý z jedné strany.

Třicátá čtvrtá kapitola

Linden Manor získal jméno podle lipové aleje, která z něj dělala nezapomenutelné místo. Nesouvislý komplex tudorovského domu byl v devatenáctém století restaurován bohatým megalomanem, který nechal přistavět gotickou kapli a groteskní věž, inspirovanou pohádkami o králi Artušovi. Přesto neměla krása Garinova a Shetlandova starožitnostmi napěchovaného venkovského sídla pro nikoho, kromě pár vyvolených, jimž bylo dovoleno vstoupit za plot dvě stě padesáti akrového pozemku, téměř žádný význam.

Obrovská jídelna byla toho večera osvětlena třemi barevnými svícný z osmnáctého století. Plameny svíček tancovaly na těžkých stříbrných přiborech a vrhaly třepotavé stíny na holandské malby.

„Když sem přijdou skopčáci, tak jim to samozřejmě neukazujeme,“ řekl Sydney Garin. Byla to odpověď na kompliment Barbary Bargové o nádherně prostřeném stole. Zasmál se. „Potom by to, co si oni mohou koupit, vypadalo jako cetky.“

Mayhew se dotčeně usmál. Garinovy příběhy o okradených zákaznících ho nezajímaly. Ani když šlo o snobské skopčáky. Garinovo vyprávění o starožitnostech navíc zahrnovalo umění a obchod, dvě témata v jakémkoliv, alespoň trochu decentním klubu zcela tabuizovaná. Šťoural se ve svém perdreau á la normande. Zastřelit koroptev byla jedna věc, ale jíst ji bylo úplně něco jiného. Připravená podle francouzského receptu s jablečnou brandy byla podle jeho názoru přímo odporná. Posunoval jídlo po talíři, aby to vypadalo, že přece jenom něco snědl.

Na jednom konci stolu seděla paní Garinová, která se ve svých blýskavých brokátových šatech viditelně cítila velmi nepříjemně. Vedle seděl David. Pozorně si všiml pouze své matky. Rozhovor, odehrávající se na druhém konci stolu, ani jednoho z nich nezajímal.

Douglas pozoroval Mayhewa. Byl pro něj záhadou a musel neustále svůj názor na něj měnit. Jeho sebevědomí, životní síla i žerty působily

mladistvým dojmem, ale když se mu člověk podíval do tváře pořádně, spatřil vrásky, lehce zažloutlé zuby a napětí.

Sluha nalil Douglasovi Chateau Léoville. Barbara se smála něčemu, co říkal Garin. Douglas se podíval na svého hostitele a vzpomněl si, jak ho před válkou několikrát zatkl a jak nepříjemně se k němu choval. Pak se podíval na Garinova syna Davida. Byl to hezký mladík s kudrnatými vlasy a velkýma hnědýma očima po otci. Navštěvoval exkluzivní anglické gymnázium a tam se také naučil držet se zpátky.

„Ten den, kdy začala invaze do mé země, Barbaro,“ vyprávěl Garin a dotkl se její ruky, „jsem si řekl, Sydney Garine, musíš přiložit ruku k dílu a pomoci je dostat pryč.“

Mayhew se zamračil a přemýšlel, která vojska vtrhla do Arménie a kdy. Právě ve chvíli, kdy si řekl, že Garin mluví o bolševické armádě, Sydney pokračoval: „My Angličané, jsme byli vždycky takoví,“ mával vidličkou ve vzduchu. „Poslední invazi jsme zažili za Viléma Dobyvatele.“ Otočil se k Mayhewovi a dodal: „A to bylo v roce 1066, Georgi.“

„Opravdu?“ řekl Mayhew odměřeně. „V historii jsem nikdy nebyl moc dobrý.“

„Vám ta koroptev nechutná, co?“ zeptal se Garin a prohlížel si Mayhewův talíř. „No nevádí. Minulý týden jsem tady měl nějakého německého plukovníka a ten mi řekl, že můj nejlepší kaviár je přesolený. S prominutím, Barbaro, ale byl to opravdu idiot.“ Luskl prsty a přikázal sluhovi, aby Mayhewovi přinesl hovězí. „To by vám mělo chutnat, ne, Georgi?“

Mayhew měl pocit, že z něho dělají blba, nebo co by bylo ještě horší, že ho ze sebe dělá sám. „Ne, to ne,“ řekl a zvedl ruku k zdvořilému odmítnutí.

„A nezapomeňte na hořčici,“ přikázal Garin sluhovi a poplácal Mayhewa po rameni. „Já vím, co vám chutná – rýžový nákyp, studené maso a spousta omáčky. Nemám pravdu, Georgi? Nemám pravdu?“ otočil se zpět k Barbaře. „No, řekněte, Barbaro, nejsme my, Angličani, zvláštní národ? Můj syn David například neví prakticky nic jiného.“ David se začervenal. „A Peter je úplně stejný. Kdybych ho nechal, tak by jedl to odporné těsto z mouky a loje každý den.“

„Myslíte svého partnera, sira Petera Shetlanda?“ zeptala se Barbara.

„Lorda Campiona,“ řekl Mayhew. Opravoval spíše Garina než Barbaru. Sluha za ním si navlékl rukavice a přiložil do krbu.

„Ano. To víte, já na tituly moc nedám,“ smál se Garin. „Když jsem ještě žil v Paříži, polovina zaměstnanců v kuchyni, kde jsem pracoval, byli vévodové, princové a tak dál.“

„Opravdoví?“ užasla Barbara.

„Tak to se mě moc ptáte.“ Garin se rozhlédl po stole, jestli mají všichni dost vína. Douglas už téměř dojídal hlavní chod. „Superintendentovi ta koroptev chutná, že Douglasi?“

„Je výborná.“

„Přineste mu ještě,“ nařídil sluhům. „Jen jezte, Douglasi, dokud je čerstvá. Nestojí za nic, když je studená.“ Garin se napil vody, víno stálo před ním zcela netknuté. „Opravdoví? Myslíte, že když si člověk říká vévoda, tak jím není, ale když mu tak říkají přátelé, tak ano?“ Díval se na Barbaru, ale neodolal pokušení mrknout se, jestli si Mayhew alespoň kousl.

„Kdy má ten chlápek dorazit?“ zeptal se plukovník s pohledem na zlaté kapesní hodinky.

„Chtěla bych jít s vámi,“ řekla Barbara.

„Bohužel to není možné,“ odmítl ji Mayhew. Uhladil si vlasy a vrhl na ni svůj okouzlující pohled. „Kdybych vás vzal s sebou... i kdybyste byla nejslavnější novinářkou v celé Británii, považovali by to ostatní za porušení bezpečnosti.“

„A kdo by věřil, že jste důležitá novinářka z USA?“ řekl Garin. „Jakmile by uviděli oslnivě krásné stvoření, určitě by si pomysleli, že je to další z mého harému,“ zahýkal vesele. Jeho žena se na něj podívala, zdvořile se usmála a Garin na ni mrkl.

Mayhew se přestal usmívat a obrátil se na Garina: „Kdy jste říkal, že by tu měl být?“

Sluha před něj postavil talíř s hovězím, ale Mayhew se na něj ani nepodíval. V krbu zapraskalo a několik stovek jisker vlétlo do komína.

Garin se naklonil a položil ruku na Mayhewovo rameno. „Uklidněte se, Georgi. Moji lidé zapálí ohně, jakmile uslyší motory. A pilot tu bude chvílku kroužit, aby se ujistil, že ho nevysadí na špatném místě. Máte dost času dát si to své hovězí, doutník a trochu brandy a pak se ještě na pět minut natáhnout.“ Mayhew se napil vína, jako by chtěl zabránit hádce. „Kdybyste se trochu uklidnil, Georgi, nemusel byste s sebou všude tahat prášky proti špatnému trávení.“

„Ten člověk už je na cestě pěkně dlouho,“ řekl Mayhew. „Chci tam být, abych se ujistil, že ohně jsou správně postavené a dobře viditelné. Nemůžeme si dovolit žádnou chybu.“

„Drahý Georgi,“ řekl Garin přívětivě. „Celý život jsem byl perzekuován a popotahován policií. Dám vám dobrou radu, příteli, když vám říkám, abyste zpomalil, žil jen pro dnešní den a užíval si malých životních radostí...“ mával rukou ve vzduchu, „... krásných žen, dobrého pití a jídla. Nemůžeme Němce porazit za týden, Georgi. Bude to ještě dlouhý a těžký boj. Zpomalte a pořádně se rozhlédněte.“

„Kdy zapadá měsíc?“ zeptal se Mayhew.

Garin vzdychl. „No, dobře, Georgi, dopijte to víno a jdeme.“

Tu noc byla ve vzduchu i jiná letadla. Velké transportní junkersy létaly v pětiminutových intervalech východním směrem. Garin nabídl plukovníkovi i Douglasovi brandy z placaté láhve, kterou měl v náprsní kapse, ale když oba odmítli, zastrčil jí zpět. „Můžeme tu na něj čekat ještě pěkně dlouho.“

„Vědí vaši lidé na druhém konci, že nesmí zapálit ohně dřív než my?“

„Proboha, Georgi, uklidněte se. Jestli nepřestanete, tak se z vás zblázním.“

Za několik minut zaslechli motory letadla. Garinův syn podpálil benzinem nasáklé hadry a roští.

Pilot zakroužil nad polem a pokusil se o přistání, ale pak prudce zatáhl za řídicí páku, motor zařval a letadlo se znovu zvedlo.

„Co se děje?“ zeptal se Mayhew.

„Nemůže se sem trefit,“ řekl Douglas.

„Stromy!“ napadlo Garina. „Nejsou moc vysoké?“

„Ve zprávách nebylo nic o výšce stromů kolem přistávací plochy,“ řekl Mayhew. „Sakra! Musí to zvládnout!“

Douglas se na něj podíval. Ruce měl vražené hluboko do kapes kabátu, ve tváři soustředěný výraz. „Bude mít strach vzlétnout,“ uvažoval Douglas. „A možná se snaží uhodnout, jak moc je povrch mokrá.“ Letadlo jim přeletělo nízko nad hlavami.

„Doufám, že tu nebude kroužit moc dlouho,“ řekl Mayhew. „Jestli se bude celou noc motat kolem Linden Manor, jenom přiláká pozornost.“

Sydney Garin mlčel. Letadlo se vrátilo, ale tentokrát se pilot o přistání ani nepokusil. Pouze si ověřoval, to co už věděl od prvního pokusu. Stromy byly skutečně příliš vysoké.

Dvouplošník stoupal k mrakům, až z něj byla jen malá tečka, a pak se na obloze objevila bílá kopule padáku. Náhle tu byly měsíce dva a jeden z

nich neustále rostl. Garinovi lidé začali křičet, že parašutista přistane na druhé straně rybníka.

„Určitě ještě dál,“ řekl Garin mírně. „Pojďte na spodní pastviny. Doufám, že tam nebude moc hluku.“

„Myslíte Němce?“

„Ne, mám tam klisnu. Je březí.“ Otočil se k Davidovi. „Zajdi k ní, ať je klid.“

„Jasně, tati.“

„Vy dva ne!“ řekl Garin Mayhewovi a Douglasovi. „Chlapci z vesnice dovedou mlčet o čemkoliv, co vypadne z letadla... ale těžko se udrží, když nějaký sekáč ve večerním obleku spadne do potoka.“

„Bylo by lepší, kdyby tam někdo z nás byl,“ řekl Mayhew.

„Moji hoši si mohou vymyslet tisíc důvodů, proč jsou venku po zákazu vycházení, ale těžko budou vysvětlovat, proč tam je s nimi někdo jako vy.“ Garin se zasmál svým chrochtavým smíchem. Znělo to odporně, ale Mayhewa i Douglase to rozesmálo.

Sydney Garin odhadoval, že to bude trvat maximálně půl hodiny než jeho lidé přivedou parašutistu do Linden Manor. Jenže vítr ho odnesl dál, než si kdokoliv dovedl představit. V blátě u řeky si navíc vyvrkl kotník. Nevšímal si volání hledací skupiny, která ho našla jen díky tomu, že jeden chlapec od koní měl s sebou psa.

„Jeho matka byla výborná na lišky,“ řekl chlapec pyšně, když dovedli parašutistu do Linden Manor.

Skoro dvě hodiny na něj Mayhew, Garin a Douglas netrpělivě čekali v přijímací místnosti. Byla to táž místnost, kde se setkali před večerí. Hedvábné závěsy byly zatažené jako před tím, ani oheň v krbu nebyl menší, ale i tak se místnost změnila, jak se to po setmění stává. Všechny zvuky byly nyní zřetelnější. V tichu bylo slyšet sýčka, stromy ohýbající se ve větru, pravidelné tikání hodin ze slonoviny, praskající polena v krbu a kroky sluhů na chodbě. Místnost byla prosycena vůní plukovníkových havanských doutníků.

„Vaše návštěva, pane,“ řekl sluha, když parašutista vstoupil do místnosti. Byl to Američan, už ne mladý, ale podobně jako mnoho jemu podobných, měl gesta a pohyby mladíka. Jeho hezký, protáhlý, opálený obličej prozrazoval člověka, který strávil spoustu času někde na pláži nebo na poušti. Světlé vlasy měl zastřížené hodně nakrátko. Douglas už něco zaslechl o téhle zvláštní módě, ale poprvé ji viděl na vlastní oči. V Británii

takový sestřih nosili pouze čerstvě propuštění vězni nebo někteří vojáci německé okupační armády.

Garinův obrovský irský vlkodlav se zvedl od krbu, prohlédl si nově přichozího, zív a znovu si lehl. Garin podal Američanovi prázdnou skleničku a nalil mu whisky. Pak přišel sluha a přinesl přenosnou vysílačku. Byla to součást parašutistova vybavení.

„Už jsme měli strach, že vás vítr odnesl někam do Essexu,“ řekl Mayhew.

Američan usrl. „Hmm! To je první alkohol po téměř třech týdnech.“

Mayhew přikývl. „Už jsem slyšel, že na amerických válečných lodích se nepije.“

„To byla britská loď. A ještě k tomu obchodní s výtlakem patnáct tisíc tun. Přemalovali jsme výsostné znaky na letadle a vaši lidé dali pilotovi zmocnění královského námořnictva.“

„Modleme se, aby ho nepotřeboval,“ řekl Mayhew.

Američan zvedl sklenku ke rtům a podrbl se na zádech. „Nahoru jsme se dostali pomocí starého katapultu z jedné vaší staré bitevní lodi. Myslel jsem, že mi to utrhne hlavu.“

„Pilot byl trochu nervózní, co?“ ptal se Mayhew.

„Vy jste neviděli ty junkerse?“

„Němci sem posílají novou pěchotní divizi,“ řekl Mayhew. „Tyhle se vracely do Německa pro další várku.“

„Nebylo tam pro přistání dost místa,“ řekl Američan. „Nechtěli jsme vám tu nechávat zničené letadlo, abyste to ráno nemuseli vysvětlovat.“

„To bylo velmi uvážlivé,“ ozval se Garin. „Nemáte hlad?“

„Večeřel jsem, než jsme se dali na cestu. Ta skotská bude stačit. Díky.“ Podíval se na svou botu. Byla poničená, jak dopadl na zem. „Mluvil jste s vašimi lidmi ve Washingtonu? Uzavřeme dohodu?“

„Mluvil,“ řekl Američan. „A?“

„A oni řekli, ne!“

Mayhew na něj vykulil oči. „Ne?“

„Dokonce jsem mluvil i s prezidentem... celých třicet minut. Kvůli našemu rozhovoru nechal čekat i ministra práce.“ Nadšení z něj pomalu vyprchávalo a zůstala pouze únava. „Také jsem mluvil s několika přáteli z ministerstva vnitra a senátního výboru projednání s vašimi lidmi.“

„A co armáda a námořnictvo?“ zeptal se Mayhew. „I s armádou a námořnictvem.“

„Jsem si jistý, že američtí Židé chápou nutnost zastavit Hitlera,“ řekl Garin.

„V kanceláři prezidenta moc Židů není,“ odpověděl Američan suše. „Váš král by byl pro Ameriku přítěží. Myslíte si, že Roosevelt chce vstoupit do učebnic dějepisu jako člověk, který pozval krále Anglie do Spojených států amerických? To mu mají pronajmout nějaký pokojík v Bílém domě? Nebo i postavit palác?“

„Prezident něco takového určitě neřekl,“ bručel Mayhew.

„Měli byste si uvědomit, že Roosevelt není žádný fanatický anglofil. Je to politik a to v USA znamená také pěkný ptáček.“

„Jistě je to politicky přinejmenším citlivé,“ řekl Mayhew.

„Oprava: Politicky je to sebevražda. Všichni politici doma lidem slibují, že nenechají umírat americké chlapce v nějaké cizí válce. A vy si myslíte, že někdo toho vašeho krále pozve, když je středem pozornosti té tahanice v Evropě?“

„Války,“ řekl Mayhew chladně. Slovo tahanice se mu nelíbilo. „My tomu říkáme válka.“

„Říkejte si tomu, jak chcete, ale pro většinu lidí ve Státech je to už minulost.“

„Chtěli jsme toho od vás hodně,“ řekl Mayhew. „Možná měl do Washingtonu letět sir Robert Benson.“

Američan se naklonil dopředu a zavřel oči. Bylo těžké poznat, jestli je unavený, nebo jestli počítá do deseti, než vybuchne zlostí. „Už jsme to všechno probrali před několika týdny,“ řekl pomalu. „Vy jste strašně chtěl, abych tam šel já. Říkal jste, že dobře informovaný Američan cítící s Británií bude mít největší šanci.“ Garin mu nabídl další whisky, ale on odmítl. „Nemyslete si, že se vymlouvám, nebo že Amerika nevidí, co se ve světě děje. Za posledního půl roku přidal Kongres armádě šest miliard dolarů na přebudování a přezbrojení armády a na nákup nových letadel. My máme taky svého Hitlera, jenže tenhle má žlutý obličej, šikmé oči a podepisuje se Tojo.“

Mayhew si ohříval ruce nad krbem a zíral do plamenů. „Budeme to muset králi vysvětlit,“ řekl pomalu. „Bude muset jet do Kanady.“

Američan odloupl z kalhot kousek uschlého bláta a hodil ho do ohně. „Vy mě prostě nechcete pochopit, že? Je to snad mým přízvukem, nebo co?“

„Prosím?“ vyhrkl Mayhew ostře a otočil se zpět k Američanovi.

„Chci říct, že vašeho krále v Severní Americe nikdo nechce. To znamená celý kontinent od čtyřicáté páté rovnoběžky nahoru.“

„Washington přece nemůže zakazovat Kanadě, aby přijala svého panovníka!“

„Washington nikomu nic nezakazuje. Kanada ho prostě nechce. Byl jsem i v Ottawě a mluvil jsem s nimi. Mají stejné politické problémy jako USA. Král by snižoval autoritu jejich premiéra.“

„Král se do kanadské politiky míchat nehodlá,“ řekl Mayhew.

„Kanaďani mají Londýna plné zuby, plukovníku. Konečně se jim dostalo jistého stupně nezávislosti a vy chcete, aby si tam nasadili krále. Žádný politik nebude riskovat, co mu udělá opozice, když ho tam pozve.“

„Ale oni přece dostali veškeré britské zlato v obrovské hodnotě a víc než půl milionu tun tajných dokumentů je tam také.“

„Klid, starouši,“ usmál se Američan. „Všechny dokumenty jsou v budově pojišťovny v Ottawě a zlato je v Montrealu. Nikdo nechce krále okrást.“

„To nejsou královny peníze,“ ohradil se Mayhew nahněvaně.

Američan udělal omluvné gesto a se zájmem si prohlížel starožitné hodiny. Mayhew se otočil a odklepl popel z doutníku do krbu.

Parašutista si sedl na gauč, nohu přes nohu a masíroval si kotník, jako by to bylo malé zvíře a potřebovalo pohladí.

„Máte úplně zničenou botu,“ řekl Mayhew, ale dobře věděl, že to v zemi, kde byla polovina kabátů střižena z vojenských dek, a kde ženy přešívaly staré závěsy na šaty, nebude nikomu podezřelé.

„To nevadí,“ mávl rukou Američan a prohlížel si škrábance na dlani, které utržil, když se drápal z křoví. „Příští týden jsem zpátky na lodi.“

„Oni na vás čekají?“ zeptal se Douglas.

„Ano. Je to jedna z lodí, které se zúčastňují atlantického vojenského cvičení.“

„Tak blízko britských břehů?“

„Na volném moři, pane. Nepřekročili jsme třímílové pásmo výsostných vod.“

Douglas se podíval na ostatní. Mayhew zíral do ohně a Garin otevíral další krabici doutníků. „Už jste někdy slyšel o atomovém výbuchu?“ zeptal se Američana, ale ten mlčel.

„Námořnictvo Spojených států poslalo válečnou loď k břehům Británie a ještě provokativně přes vody doposud označované za válečnou zónu. A

zatím co vy si budete v klidu prohlížet pamětihodnosti Londýna, tak tam na vás bude celý týden čekat. Ale proč?“

Mayhew se napřímil a otočil se. Američan stále mlčel.

„Chce smlouvat, plukovníku,“ ozval se Douglas s pohledem upřeným do Američanových očí. „A jen proto, aby zajistil pro USA nejlepší podmínky, začíná slůvkem ne.“

„Ale co chce?“ zeptal se Mayhew a pohlížel z jednoho na druhého.

„Chtějí Spodeovy výpočty, plukovníku.“ Američan na něj zíral bez mrknutí, ale Douglas si všiml, jak jeho prsty zajely do díry v botě a ještě ji zvětšily.

„Atomová bomba. Jediná zbraň, kterou by mohla Evropa znovu dobýt Ameriku.“ Douglas popošel a mluvil přímo k Američanovi. „Jestli se Hitlerovi podaří ji získat, tak ji proti vám bez váhání použije.“

„Já vím,“ řekl Američan a z kapsy vytáhl obrovský kolt. „Mohu si to někde uložit? Beztak už mi udělal díru do kapsy.“ Sydney Garin od něj vzal revolver, prohlédl ho pod světlem a uložil do horní zásuvky vykládaného sekretáře.

Američan byl velmi unavený a ostatní koneckonců také. „Chcete říct, že jste ve Washingtonu s nikým nemluvil o profesoru Frickovi? Nebo o výzkumech v Clarendonských laboratořích v Oxfordu, o cyklotronu v Liverpoolu, Chadwicku anebo o Rutherfordovi v laboratořích v Cavendishi? Nebo o výzkumech Němců v Bringle Sands?“

„Ne, o tom se mnou ve Washingtonu nikdo nemluvil,“ řekl Američan a usmál se.

Jeho odpověď byla příliš lakonická, než aby Douglase přesvědčila. „Tak vy jste jen posel, ano?“ zeptal se. „Proč sem tedy kvůli tomu poslali válečnou loď, když by stačil dopis?“ Douglas se odmlčel a usrkl ze sklenky. „A co kdybych vám řekl, že i jiné vlády mají o výpočty zájem?“

„Myslíte Rusy?“

„Němci toho můžou nabídnout nejvíc.“

„A co?“

„Podepíší s námi mírovou smlouvu,“ inprovizoval Douglas zoufale. „Budeme moci mít vlastní armádu a malé pobřežní námořnictvo, civilní vládu, vlastního ministra obrany a zahraničí. Okupovanou zónou bude pouze pobřežní pásmo. Budeme kontrolovat veškerý důležitý import. Budeme mít vlastní obchodní loďstvo, vlastní měnu a nebudeme muset platit válečné reparace.“

„To všechno za pár stránek výpočtů?“ řekl Američan.

„Za spoustu let tvrdé práce, tisíce hodin na počítačích strojích, za ochotu našich fyziků spolupracovat. Víte o tom, že Němci už na tom začali dělat? Už se jim téměř povedlo vyrobit plutonium a od toho je jen krůček k bombě.“

„Kongresový výbor se tou myšlenkou už také zabýval,“ přiznal Američan. „Prý mluvili s Einsteinem, ale náklady na výzkum by dosahovaly miliardy dolarů a ani není jisté, že to skutečně bude fungovat.“

„Nepodceňujte význam negativního výsledku. Pár miliard dolarů je zanedbatelná částka ve srovnání se zjištěním, že Hitler nemůže zničit New York za jednu noc.“

Američan se začal usmívat. „Vy jste určitě ten policejní superintendant,“ řekl. „No jasně! To musíte být vy. Vy jste ten zatracený chlápek ze Scotland Yardu, o kterém jsem tolik slyšel.“

„Na tom, kdo jsem, nezáleží,“ řekl Douglas našťavaně. „Jste zmocněn, aby jste s námi vyjednával, nebo ne?“

„Líbíte se mi. Víte co? Fakt se mi líbíte. Barb říkála, že se mi budete líbit a musím uznat, že měla pravdu.“ Usmál se. „To je poprvé, co má pravdu ode dne, kdy jsem si ji vzal.“

„Vy jste Danny Barga!“

„Poručík Daniel Albert Barga osobně.“

„Tak oni vás přidělili k námořnictvu,“ řekl Mayhew a zkoumal doutník.

„Ministerstvo vnitra na tom trvalo.“

Mayhew pokýval hlavou. Byl to jeden ze způsobů, jak zajistit, aby dělal přesně, co mu nařídí.

V tu chvíli vrazil do místnosti nějaký sluha a dlouho šeptal cosi Garinovi do ucha. Garin přikývl, a když sluha odešel, řekl: „Obávám se, že Němci našli část padáku našeho přítele.“

Danny Barga se postavil. „Museli ho roztrhat. Zachytil jsem se o strom a některé kousky v koruně se jim nepodařilo sundat.“

„Někdo vás musel vidět, už když jste padal. Četa pěchoty mi lítá po pozemcích a prohledává je.“

„Přijdou i sem?“ zeptal se Mayhew.

„Určitě ano,“ řekl Garin klidně. „Vojáci jsou velmi metodičtí a němečtí vojáci obzvlášť. Budou prohledávat každý dům v sousedství, tenhle nevyjímaje.“ Pokusil se usmát, ale moc mu to nešlo.

George Mayhew típl doutník jako by nechtěl, aby ho Němci nachytali při kouření. „Měli bychom si připravit výpovědi.“

„Jsem na tom jejich zatraceném seznamu,“ řekl Danny Barga.

„Nemáte s sebou papíry na jiné jméno?“ zeptal se Garin.

„Ty na mě čekají v Londýně. Washington je vždycky o týden pozadu.“

„Nemůžete ho někde schovat, Sydney?“ zeptal se Mayhew. Ještě než měl Garin možnost odpovědět, ozval se z chodby hluk, náhle se rozlétly dveře a do místnosti vpadl po zádech sluha, následovaný tím, kdo ho tam strčil.

„Jmenuji se doktor Oskar Huth, standartenführer SS.“ Rozhlédl se po místnosti. „A, superintendent Archer, myslel jsem si, že bych vás tu mohl najít... a plukovník Mayhew a Sydney Garin. Samé známé tváře z mých tajných spisů.“

Nikdo nemluvil. Sluha si třel zápěstí, jak mu Huth zkroutil ruku. Huth přešel místnost až za záda všech čtyř, ale ani jeden z nich se neodvážil otočit se. „Nedaleko odtud byl nalezen padák, pane Garine.“ Garin neodpověděl. „Slyšel jste o tom padáku?“ vyštěkl Huth. „Sluhové mi o tom pověděli,“ řekl Garin pomalu. „A vy jste neudělal nic, co?“ Garin pokrčil rameny. „Co jsem mohl dělat?“

„A vy, plukovníku,“ řekl Huth. „Vy jste také potlačoval svou zvědavost? Musím obdivovat britskou rezervovanost.“ Scharführer SS nakoukl do místnosti. „Tady vše v pořádku, scharführere,“ řekl Huth. „Sežeňte všechno služebnictvo do haly.“ Scharführer sklapl podpatky a odešel.

„A vy?“ řekl Huth Bargovi. „Vy jste kdo?“

„Já jsem americký občan,“ řekl Barga.

„Sednout, americký občane,“ řekl Huth a strčil Barga na gauč.

Došel ke krbu a otočil se k nim čelem. „Nikomu z vás nevěřím,“ řekl. „Chováte se moc divně.“

„Vy si sem jen tak vrazíte...“ začal Mayhew.

„Držte hubu!“ zařval Huth a Mayhew sklapl. „Všechny vás zatýkám! A vy se se mnou nehádejte.“

Huth se otočil a pozoroval kyvadlo hodin ze slonoviny. Všichni byli zticha. V místnosti bylo slyšet jen tikání hodin.

Douglas došel k sekretáři, rychle otevřel horní zásuvku, vyndal kolt 45, který přinesl Barga, a namířil na Huthe.

„Ne, standartenführere,“ řekl.

Huth se k němu otočil, usmál se, jako by Douglas spáchal neodpustitelné faux pas. „Neblázněte, Archere. Mám venku rotu SS.“

„Podejte mi tlumič, pane Garine,“ řekl Douglas.

„Položte ten revolver a já na všechno zapomenu,“ navrhoval Huth poté, co Douglas připevnil tlumič na hlaveň koltu.

„Pohněte se a zastřelím vás,“ varoval ho Douglas.

„Na to nemáte nervy,“ řekl Huth, ale ani se nepohnul.

„Seberte mu zbraň, plukovníku,“ přikazoval Douglas. „A dávejte si na něj pozor.“

„Jste si jistý, že víte, co děláte, hochu?“ zeptal se Mayhew.

„Nikdy jsem si nebyl jistější,“ řekl Douglas, přestože cítil žaludek až v krku. Mayhew rozepl Huthovi pouzdro na pistoli a odzbrojil ho.

„Podepisujete si rozsudek smrti,“ řekl Huth.

„Kolik je tam vozů?“ zeptal se Douglas Garinova sluhy.

„Pět nákladňáků a jeden motocykl se sajdkárou,“ odpověděl sluha. Douglas přikývl. To bylo přesně ono.

„Zavolejte dolů domácím telefonem,“ přikázal Huthovi, „a řekněte tomu vašemu scharführerovi, ať se okamžitě všichni připraví k odjezdu.“

„A co bude se mnou?“ zeptal se Huth.

„Udělejte, co jsem vám řekl,“ napomenul ho Douglas a podal mu telefon.

„Ne,“ zasáhl Mayhew. Douglas se zarazil, zbraň v jedné ruce a telefon ve druhé. „Možná se se standartenführerem budeme moci domluvit,“ řekl Mayhew. „Mohl bych si s vámi promluvit o samotě, standartenführere?“

„Mohu odmítnout?“ zašklebil se Huth. Mayhew se podíval na Douglase a ten přikývl.

Pak odešli téměř na půl hodiny. Když se Huth konečně objevil, řekl: „No dobrá.“ Rozhlédl se po místnosti. „No dobrá,“ opakoval. „Plukovník Mayhew mi vaši přítomnost vysvětlil. Zatím z toho nebudu nic dělat.“ Sebral svou zbraň ze stolu a zastrčil ji do pouzdra. „Ale varuji vás...“ Otočil se na Mayhewa. „Varuji vás. Očekávám své quid pro quo.“ Přešel celou místnost ke dveřím a naposledy se k nim otočil. „Plukovník Mayhew mě přesvědčil, že nikdo v tomto domě nemá s tím padákem nic společného, ale možná by se vám mohla hodit informace, že luftvafe má radiolokátor, který sleduje pohyby letadel ve dne v noci a za jakéhokoli počasí.“

Poté, co nákladňáky i Huthův motocykl odjely, ozval se Mayhew. „Zapomene i na tu záležitost s pistolí. Slíbil mi to a já mu věřím.“

„Vy jste mu také něco slíbil, že ano?“ řekl Douglas. „Co to bylo?“

Mayhew se zatvářil vyhýbavě. „Modré z nebe. Slíbil jsem mu všechno, co chtěl, výměnou za trochu času. Teď musíme dostat krále z vězení.“ Podíval se na Dannyho Bargu. „A ukázat našim americkým přátelům, že

prezident, který má atomovou pumu, může být znovu zvolen i v případě, že pozve do své země krále a nechá ho tam žít v exilu.“

Tricátá pátá kapitola

Metropolitan Music Hall na Edgeware Road byla příjemně vytopená a zaplněná obecnstvem, které se přišlo podívat na Flanagan a Allena a poslechnout si Veru Lynnovou.

V létě 1941 její písně nejlépe vyjadřovaly city lidí okupované Velké Británie. „Přání jsou sny, které se nám zdají, když nespíme,“ zpívala a „Znovu se setkáme, ale nevím kde a nevím kdy,“ bylo slibem pro tisíce mužů i žen, jejichž blízcí trpěli v zajateckých táborech daleko v Německu.

Ke konci první poloviny show se Vera objevila na pódiu v jednoduchých bílých šatech. Publikum začalo bouřit a orchestr musel předehtu k písni Přání opakovat třikrát, než mohla začít zpívat. Po chvíli se k ní přidali i Flanagan s Allenem. Společně zpívali: „Modří ptáci vyletí nad bílé útesy Doveru. Počkej, však zítra uvidíš. Láska, smích a objetí. V míru zas pokvetou krokusy, až svoboda opustí svou skrýš.“ Obecenstvo sedělo jako přimražené.

První část programu skončila, účinkující začali házet do publika papírové konfety, nasadili si maškarní čepice a ze zavěšeného drátěného koše se snašely pestrobarevné balónky.

Druhá polovina začala vystoupením „profesora Zinga“, kouzelníka, který měl ovšem do mistrovství ve svém oboru dost daleko.

Uklízečky neměly z podobných galavečerů velkou radost, protože návštěvníci po sobě obvykle zanechávali nepořádek, změt' odpadků, které bylo nutno přebrat a zjistit, co se bude moci znovu použít. Jediným místem, jehož se galavečery nijak nedotkly, byl bar. Byla to dlouhá úzká místnost na konci hlediště. Velká skleněná okna dovolovala žíznicům sledovat jednotlivá vystoupení, ale slyšet toho, pokud se tu a tam neotevřely dveře, moc nebylo. Ale i tak to tu bylo nejlepší. Člověk se mohl obdivovat nohám tanečnic a zároveň si popovídat s přáteli, aniž by musel někoho překřikovat.

„Co když nepřijde?“ obával se Harry Woods. Dopil svou pintu vodnatého piva a zamával barmanovi, aby mu přinesl další.

„Ale přijde,“ řekl Douglas.

„Chodí sem hodně nácků, Percy?“ zeptal se Harry barmana. Ten utřel rozlité pivo a vyždímal hadr do kbelíku pod pultem. „Ne,“ zavrtěl hlavou. „Němci mají svá vlastní představení. Jezdí jim tam superhvězdy z Německa a stojí je to jenom šest pencí. Tady byste se za ně dostali akorát tak na bidýlko. A stejně by ničemu nerozuměli.“

Harry si zapálil a nabídl barmanovi cigaretu. Barman ji s díky přijal. „Hledáte nějakého Němce?“

Douglas se otočil a podíval se na jeviště – profesor Zingo zrovna vytahoval ze zdánlivě prázdné trubice řetěz svázaných barevných šátků. Ve skutečnosti ho spíš zajímala Harryho odpověď.

„Máme se tu s jedním setkat. Důstojník vojenské pošty – vyšetřujeme sérii krádeží poštovních pytlů.“

„Aha,“ řekl barman.

„Je to strašně důležitá záležitost,“ pokračoval Harry, jako by chtěl upoutat jeho zájem.

„Ano, jistě,“ přitakal barman a začal vyplachovat špinavé sklenice a rovnat je na dřez. Harry to zvládl skvěle. Povedlo se mu odvrátit barmanovu pozornost od jejich schůzky.

Profesor Zingo předváděl na jevišti za doprovodu smyčců tradiční číslo s přerezáváním dívky v černé krabici. Čajkovskij zesílil, právě když kapitán Hans Hesse otevřel dveře a vstoupil do baru.

„Co budete pít, Hansi?“ zeptal se ho Harry, jako by se znali už léta.

„Pivo,“ řekl Hese. Sundal si široký černý klobouk a položil ho opatrně na poličku. Příslušníci okupační armády měli zakázáno kupovat alkohol a barmani je také nesměli obsluhovat. Přesto pivo přistálo na pultě okamžitě. Hesse upil, mrkl, usmál se a postavil sklenici. „Zítra ráno,“ řekl. „Zvládnete to?“

Děvče už bylo v bedně. Profesor Zingo otevřel všechna dvířka a ukázal, kudy povede řez. „Myslíte námořníka?“ zeptal se Harry. To bylo krycí jméno Jeho Veličenstva krále Jiřího šestého, velitele všech námořníků a navigátorů bez ohledu na třídu. To by se přesně hodilo do učebnic dějepisu.

„Ano, námořníka. Stihnete se připravit?“ Hesse se podíval na jeviště. Kouzelník rozřezával bednu cirkulárkou, jejíž zuby se leskly ve světle růžových reflektorů. Dívka předstírala strach. Kapitánovi připadal trik banální a otočil se zpátky.

„Zvládneme,“ řekl Douglas a nespouštěl oči z pódia.

„Ta holka skrčí nohy a pila se jí ani nedotkne,“ ušklíbl se kapitán a upil vodnatého anglického piva.

„Vyzvedneme ho u Toweru,“ řekl Douglas. Mayhew už mu veškeré podrobnosti vysvětlil.

„Bude tam jeden můj člověk, malý s brýlemi, v uniformě vojenského veterináře. Uděláte, co vám řekne. Hned a bez ptaní. Rozumíte?“

„Rozumím,“ kývl Douglas. Vedle orchestřiště se otevřely dveře a dovnitř vstoupili dva vojáci. Odznaky německé vojenské policie se jim leskly na prsou. Šli pomalu a systematicky přejížděli pohledem všechny řady v hledišti.

„Vaši lidé jsou tady,“ řekl Harry a odkašlal si.

„Vojenská policie,“ řekl kapitán Hesse. „Asi běžná kontrola.“

I přes sklo slyšeli dunění bubnů. Pila se blížila k dívce v krabici děsivou rychlostí. Vojáci se na jeviště ani nepodívali. Jejich hlavy se pohybovaly zleva doprava a zase zpět, jako v nějakém zpomaleném tenisovém zápase.

„Ježíši!“ vyjekl Harry, když dívka šklubla hlavou dozadu s výrazem hrozné bolesti v obličejí.

„Jenom to hraje,“ vysvětloval kapitán. „Je to součást její role.“ Natáhl se pro klobouk, nasadil si ho na hlavu a posunul ke straně, odkud se pomalu, ale jistě blížila vojenská policie.

„Budeme čekat v sanitce,“ řekl Harry. „Vaši lidé chtěli, aby jsme si vzali sanitku.“

„Číslo?“

„Bez čísel. Budou je muset sundat. Sotva se vyplatí tam dávat falešná. Nikdo přece nebude zastavovat sanitku jen proto, že nemá číslo. A kdyby se náhodou něco stalo, alespoň získáme trochu času.“

„Máte pravdu,“ řekl Hesse. Usmál se. Reflektory na jevišti se rozsvítily. „Vidíte? To děvče je docela v pořádku.“

„Námořník nebude mít pouta nebo něco takového, že ne?“ zeptal se Harry.

Hesse se usmál. „Němci nejsou žádní barbaři, pane Woodsi. Proč by měl být spoután?“ Z orchestřiště zaznělo několik mohutných akordů, obecenstvo bouřilo potleskem a profesor Zingo pomohl své asistentce vylézt z bedny, už zase spojené v jeden kus.

„Já jen, že s sebou nebudeme mít žádného zámečnicka,“ řekl Harry.

Kapitán Hesse se opřel zády o mahagonový barový pult a zatleskal. Kouř z cigarety ho štípal do očí, až zaslzel.

Dveře baru se otevřely a dva členové hlídky vešli dovnitř. Hesse, Douglas i Harry upřeně zírali na jeviště, jako by ani nevěděli, že ve dveřích stojí vojenská policie. „Jsou tu nějakí vojáci?“ zavolal jeden z nich na barmana.

„Nix,“ řekl barman. Postavil na pult dvě skleničky a vedle láhev whisky. Vojáci se podívali na sebe, pak na tři muže u vzdáleného konce pultu, sedli si k baru a nalili si.

Barman je zanechal svému osudu a šel se postavit k těm třem na druhé straně. „Vidíte to?“ řekl, když se kouzelník s asistentkou přišli podruhé děkovat. „Totéž se stalo v pondělí večer. Ona kulhá. Vidíte tu krev na noze? Když se pořádně neskrčí, tak jí pila poškrábe.“

Ted' už to viděli také. U palce měla dívka roztržený střevíc a trochu krvácela. „To je běžné,“ pokračoval barman. „Můžete zkoušet a zkoušet, ale vždycky je tu možnost, že se něco stane.“

Hesse, Douglas a Harry se napili, ale neodpověděli.

Třicátá šestá kapitola

Tower. Douglas cítil na jazyku pachut' mlhy, saze mu pronikaly do nosu a usychaly na rtech. Přesto, že už bylo deset dopoledne, nebylo vidět dál než na několik metrů. Po nábřeží mohla sanitka jet jen velmi pomalu.

Na Tower Hill stála hlídka s pochodněmi. Šest ohnivých kuželů vypalovalo do těžkých mračen tunel, za nímž se v šedivé mlze tyčila silueta Toweru.

„Načasovali to skvěle,“ řekl Harry Woods. „Museli slyšet předpověď v rádiu.“ Když se přiblížili k druhé hlídce, stáhl okénko.

Ze strážní budky k nim přispěchal důstojník a vyhoupl se na stupátko sanitky. U nosu si držel kapesník a neustále posmrkával. „Zatracená hnusná země,“ nadával. „Tady se vůbec nedá žít.“

Hvězdičky poručíka na jeho ramenou doplňovaly symboly hadů veterinárních jednotek. „Jedťte rovně,“ řekl. „Přes most a kolem věží. Kdyby nás někdo chtěl zastavit, tak s ním promluví.“

Chytil se úchytky zpětného zrcátka. Douglas projížděl úzkými cestami přes vnější nádvoří, kolem opěrného pilíře Wakefield Tower, Bloody Tower a nahoru po vnitřním nádvoří k White Tower, obalenému mlhou, dále pak řadou pouličních lamp u citadely až ke kapli.

„Počkejte tady,“ poručil důstojník. Slezl ze stupátka a zmizel ve tmě. Prokašlával a posmrkával si cestu přes Tower Green, až málem zakopl o ceduli s nápisem „Zákaz vstupu na trávník.“

Hustá mlha přinesla i nepřírozený klid. Letecká aktivita, od vyhlášení stanného práva prakticky neustávající, byla nyní na nule. Nákladák projíždějící po mostě na nejnižší rychlostní stupeň zmizel v dálce. Všude bylo absolutní ticho. „Mám z toho úplně husí kůže, ty ne?“ otrásl se Harry.

Douglas si prohlížel nápis v němčině: „King's House. Zde strávila Anna Boleynová poslední noc před popravou a Guy Fawkes tu byl vyslýchán před soudem.“ Jen přikývl.

Z White Tower se najednou ozvaly kroky. Kdosi se silným slezským přízvukem si stěžoval na zimu a druhý se tomu smál.

„Už jdou,“ řekl Harry.

Sanitka nebyla v mlze téměř vidět a muži do ní málem vrazili. Bylo jich pět. Vpředu dva poručíci jezdeckta ve vysokých botách a za nimi, obklopen dvěma průvodci, zástupce gauleitera Deutsche Arbeitsfront, nacistického odborového hnutí.

Krejčí se musel náramně snažit, aby mu schoval velké břicho pod nádherný kabát s barevnými výložkami a zlatými odznaky, ale nemohl dělat nic se zcela nevojenským chvástáním, žoviálním klením a drsným smíchem.

„Sakra! Sanitka! Mám si sednout vedle řidiče, nebo se mám natáhnout dozadu?“ Zástupce gauleitera se nahlas zasmál, rozkašlal se a odplivl si. „Zatracená mlha.“

Oba průvodci se přidali k nadávání. „Vaše auto je támhle, pane,“ řekl poručík chladně.

„Víte co, poručíku,“ otočil se zástupce gauleitera na vojáka před nimi. „Všechno to o siru Walteru Raleightovi a lady Jane Greyové... zatraceně, vy mi je připomínáte oba,“ dloubl poručíka do prsou. „A Thomas Moore byl vždycky můj hrdina...“

„Ano, pane,“ řekl poručík.

Douglas a Harry sledovali muže, jak odjíždí v rollsu, který byl vyhrazen pouze nejdůležitějším návštěvám. Poručík se zašklebil a procedil mezi zuby: „Pohlaváři ministerstva zemědělství, komisař ministerstva zdravotnictví, šéfové Ligy žen a šéf Britské sportovní ligy... a teď ještě tahle prasata z odborů. Tohle má být vězení pro anglického krále a ne cirkus.“

Druhý poručík mluvil potichu, že ho skoro nebylo slyšet. „Klid, Klausí, určitě to má nějaký smysl, že sem pořád chodí.“

„Smysl?... Prosím tě a jaký?“

„Podívej, Klausí, mám na ubikaci láhev kořalky. Co takhle porušit stereotyp a dát si před obědem skleničku?“

„Co tím to nacistický prase chtělo říct... Sir Thomas Moore byl vždycky jeho hrdina? Sir Thomas Moore byl učenec a nenáviděl tyranii.“

„Uklidni se, Klausí, za pět minut máme být na ubikacích.“

„Na ubikacích? Proč?“

„To je snad jedno, ne?“

„Víte, co poručíku,“ imitoval Klaus slezský přízvuk zástupce gauleitera. „Zatraceně, vy mi je připomínáte oba.“

Ve tři čtvrtě na jedenáct se poručík od veterinářů vrátil. Tlačil před sebou vozík pro invalidy s jakousi postavou. Měla na sobě levný kartounový župan, pod ním hnědý rolák, šedivé flanelové kalhoty, ošoupané boty a na hlavě zelenou pletenou čepici.

Harry otevřel zadní dveře sanitky a Douglas se postavil vedle vozíku. „Budete mu muset pomoci,“ řekl veterinář.

Král si je prohlédl. Téměř nehýbal hlavou, jenom mrkal očima a mlčel.

„My vám pomůžeme, pane,“ zašeptal Douglas. Harry se sklonil a zvedl krále z vozíku, vlezl do sanitky a položil ho na lehátko.

„Připoutejte ho,“ řekl poručík. „Je úplně vyčerpaný. Jeden z vás by s ním měl zůstat vzadu.“

„Já tu zůstanu,“ nabídl se Harry.

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se Douglas nervózně. Nevěděl, jestli neměl raději říct – Vaše Veličenstvo.

Král neznatelně přikývl a pohnul rty, jako by chtěl něco říct. Douglas chvilku čekal, ale pak jen kývl na Harryho a zavřel dveře.

„Pojeďu s vámi až za vnější bránu. Tam už všechno záleží jen na vás.“

„Jasně,“ řekl Douglas.

Poručík se hlasitě vysmrkal.

„Je nadrogovaný?“ zeptal se Douglas.

„Nemocný,“ odpověděl poručík. „Zatraceně nemocný!“ Sanitka projela po Lower Thames Street, poručík vystoupil a mávl na pozdrav.

Projeli po Lombard Street směrem na Cheopside, když se začaly objevovat první problémy. Okénko za Douglasem se otevřelo a Harry se zeptal: „Nechceš, abych řídil?“

„To bude zapalování,“ řekl Douglas. „Jakmile šlápnu na plyn, vypadne elektrika.“

Sanitka pomalu projížděla kolem Anglické banky. Semaforey nefungovaly a dopravu řídil strážník, jehož silueta byla vidět jen díky ohni, hořícímu vedle něj. Nedoješli dál než ke katedrále svatého Pavla a motor znovu vysadil. Douglas několikrát otočil klíčkem a znovu se rozjeli.

„Musíme se dostat alespoň na Barnet,“ řekl Harry. „Tam na nás čeká další auto.“

„Rozumíš motorům, Harry?“

„Třeba potkáme po cestě opravnu.“

Na St. Paul's Church Yard stála čtyři opuštěná auta a nákladní vůz. Přistoupil k nim policista. „Tady to nemůžete nechat, pane,“ řekl neomaleně. „Tohle je schnellstrasse. Zákaz zastavení.“ Popotáhl a zíral na Douglase.

„Máme něco se zapalováním,“ odpověděl Douglas. „Nevíte, kde bychom si to mohli nechat opravit?“ Za zády zaslechl krále, jak kašle.

„Dnes vám to nikdo neudělá,“ řekl konstábl. „Copak nechápete, že kvůli mlze se nikde nepracuje?“ Rukavicí otřel přední sklo. „Zavolejte svým lidem, ať vám pošlou mechanika.“

„Můžu to tu nechat, než si zavolám?“

„Nehrajte si se mnou,“ řekl konstábl. Asi se rozhodl, že řidiči sanitky si nezaslouží uctivé jednání. „Už jsem vám to jednou řekl a jestli to budu muset opakovat, tok si mě nepřejte! Rozumíte? A teď odsud zmizte.“ Douglas spolkl vztek, pokýval hlavou a odjel.

„Pěkně blbeček, co?“ řekl Harry potichu.

„Nikdy jsem neměl dopravníky rád,“ přitakal Douglas. „Jak je...“

Než si mohl vymyslet správný titul, Harry odpověděl. „Furt stejně. Ještě neřekl ani slovo. Asi usnul.“

„Dostal bys ho do taxíku?“

„Taxíkáři teď budou doma,“ řekl Harry. „Trvalo by nám půl dne, než bysme sehnali drožku.“

Douglas přikývl. Harry měl pravdu. Od rána nepotkali jediný taxík. „Zavolám Barbaře,“ řekl.

Telefonní budku našli až na Fleet Street. Barbara nebyla doma. Telefon zvedl čistič oken a nabídl se, že Barbaře nechá vzkaz. Ale Douglas řekl, že zavolá později.

Pak telefonoval na výbor pro administrativu a justici, kde kdysi sídlilo ministerstvo vnitra. Sir Robert Benson byl na nějaké schůzi, ale jeho osobní tajemník se ze všech sil snažil vyhovět a pomoci, když se Douglas představil. Sir Robert se podle svého diáře vrátí až po obědě.

Douglas mu řekl, že je to velmi naléhavé a po chvilce váhání mu tajemník důvěrně sdělil, kde sir Robert obědvá.

„Zajedeme do Reform Clubu,“ oznámil Douglas Harrymu, když se vrátil k sanitce. „Myslím, že na Pall Mall se s ním dostaneme.“

„Mlha houstne,“ řekl Harry. „Může to trvat několik dní.“

Douglas nastoupil do sanitky a podíval se na krále. Seděl na nosítkách, šedou deku přehozenou přes ramena. „Jste v pořádku, Vaše Veličenstvo?“

Král se na něj podíval, ale neodpověděl.

„To musí být tou bombou, co těsně před koncem války dopadla na palác,“ zašeptal Harry. „Pamatuješ na zvěsti, že král byl těžce raněný?“

„Myslíš, že byl celou dobu takovýhle?“

„Už jsem viděl spoustu podobných případů,“ řekl Harry. „To bude otřes mozku – výbuch prý může takhle zabít bez jakéhokoli vnějšího zranění.“ Douglas se nervózně rozhlédl, ale král nic neslyšel.

„Myslíš, že se z toho dostane?“

„Těžko říct. Dovedeš si představit, jak by to vypadalo, kdyby byl v takovémhle stavu ve Washingtonu?“

„Myslel jsem to jinak,“ řekl Douglas smutně.

„Fakt dostaneš tenhle krám až na Pall Mall?“

„Zkusím to,“ řekl Douglas a motor, jako by jim chtěl udělat radost, naskočil hned napoprvé. Zatočili na Strand. Několik minut běžel bez problémů, ale ještě než stačili vyslovit přesvědčení, že se přece jen dostanou k cíli, zase zhasl. Stáli před Adelphi Theatre a motor už nenaskočil. V krabici s nářadím bylo jen několik špinavých hadrů a startovací klika. Harry se snažil nastartovat ručně, ale nešlo mu to. Jen se unavil, tváře mu zčervenaly a lapal po dechu. Hodil kliku zpátky do krabice, utřel si ruce do hadru a nadával.

„Co budeme dělat?“ zeptal se s rukou na prsou.

„Vzadu je vozík,“ řekl Douglas. „Raději bych ho vzal s sebou.“

„Ježíši Kriste!“

„Na ulici ho nikdo nepozná. Londýn je plný nemocných a zmrzačených.“

Harry neměl žádný lepší nápad. S potížemi posadili krále na vozík. Několik kolemjdoucích si je zpočátku prohlíželo, ale když došli k divadlu, ztratili zájem.

Dotlačili vozík s králem přes Trafalgar Square až k velké budově Reform Clubu. „Počkej tu s ním,“ řekl Douglas. Nepříjemná mlha způsobila, že král se znovu rozkašlal.

Douglas už v klubu několikrát byl. Požádal recepčního, ať mu zavolá sira Roberta, ale pak si ho všiml sám, jak stojí uprostřed obrovského sálu.

Recepční došel k siru Robertovi a oznámil mu návštěvu. „Archere! Jak milé!“ Mluvil pomalu a tiše. „Omlouvám se, že vás obtěžuji, sire.“

„To nic. Znáte Webstera? Bude novým hlavním tajemníkem.“

„Gratuluji,“ řekl Douglas. Webster byl křehce vyhlížející muž s unavenými očima a nezřetelným úsměvem. Bylo těžké uvěřit, že takový

člověk má dost ctižádosti, aby se prosadil. Hlavní tajemník byl pro úředníky něco jako pro herce hlavní role.

„Vy jste studoval na New College, Archere?“ zeptal se sir Robert.

„Christ Church, pane,“ řekl Douglas.

„Webster studoval na New College.“ Usmáli se na sebe. Všude bylo známo, že nejvyšší úřední posty byly vyhrazeny lidem, kteří přišli z New College na Oxfordské univerzitě.

„Mohu vám nabídnout sklenku sherry?“ zeptal se Webster.

Douglas hořel nedočkavostí – nejraději by se vrátil k Harrymu, čekajícímu s králem na chodníku. Ale vzhledem k tomu, že Webster slavil své povýšení, nevěděl jak odmítnout. Sluha už čekal na příkazy a Webster objednal: „Tříkrát suché sherry.“

„Tohle je poměrně naléhavé, sire.“

„Vždycky je dost času na sklenku sherry,“ namítl sir Robert. Otočil se k Websterovi. „Archer mi čas od času pomáhal s projevy v parlamentu.“ Všeho všudy jednou ho vyzvali, aby sehnal podklady pro nějaký projev, ale stačilo to na vysvětlení jeho nenadálého příchodu.

Webster jim zdvořile nabídl šanci promluvil si v soukromí. „Zatím mě omluvte. Musím něco dojednat s tajemníkem. Po obědě asi nebudu mít čas.“

Sir Robert se usmál a netrpělivosti Douglase si vůbec nevšímal. Jeho klid Douglase znervózňoval a navíc měl pocit, že se chová trapně, nebo že přišel nevhod. Přinesli sherry a znovu pogratovali Websterovi. Jakmile Webster odešel, odvedl sir Robert Douglase stranou a posadil ho na kůži čalouněnou lavičku u zdi.

Douglas se opatrně rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo neuslyší. „Je tu král, sire Roberte,“ zašeptal.

Sir Robert mlčel a usrkl sherry. „Vezeme ho z Toweru... jak bylo domluveno,“ šeptal Douglas omluvně, „ale rozbilo se nám auto. Potřebujeme pro něj jiný vůz.“

„A teď?“ optal se sir Robert klidně.

„Je tady.“

„Tady v klubu?“ podivil se Sir Robert nahlas. „Venku na chodníku.“

Sir Robert se zamračil a zadíval se do sklenice. Douglas si všiml, jak se mu třesou ruce.

„Jeden z mých lidí je tam s ním,“ dodal.

„Je nemocný?“ zeptal se Sir Robert a rozhlédl se.

„Téměř v komatu, sire.“

Sir Robert seděl, ani se nehnu. Odněkud z oblohy sem doléhal hluk leteckých motorů. Když utichl, odpověděl: „To vysvětluje hodně. Němci si dali spoustu práce s tím, aby o Jeho Veličenstvu nikdo nic nevěděl.“ Sáh do kapsy, vylovil dýmku a chvíli si s ní jen tak pohrával.

„Nevím, jak se dostaneme do toho domu na Barnetu,“ řekl Douglas. „Museli jsme tu sanitku opustit.“

Sir Robert se na něj podíval a pokýval hlavou. V mozku se mu honily veškeré možné důsledky nové situace. „Budeme potřebovat lékaře,“ řekl a profoukl dýmku, až z ní vyšel téměř melodický zvuk.

„Myslím, že by se na něj měl podívat co nejdříve.“

„Zatraceně!“ zaklel Sir Robert. „Dali nám, co jsme chtěli, a i tím nám dokázali pořádně přitížit.“ Sáh do kapsy, vytáhl pytlík s tabákem, rozmotal provázek a prsty vybral špetku. Douglas ucítil silnou vůni aromatizovaného tabáku. Sir Robert naplnil dýmku, umačkal palcem, škrtl sirkou, zapálil a zabafal. „Jsou pěkně prohnání tihle Němci, co, Archere?“

„Vypadá to tak, sire.“ V klubu byla zima a Douglas se třásl.

„A co vy s tím teď máte dělat?“ Vyndal si dýmku z úst a díval se na doutnající tabák, jako by ho viděl poprvé. Douglas se napil sherry a čekal. Měl strach, hrozný strach, ale nechtěl na starého pána moc spěchat.

„Několik týdnů po tom co sem skopčáci vtrhli, se mi povedlo sehnat párek výborných sluhů,“ řekl sir Robert zamyšleně. „Muže a ženu – ne moc mladí – a absolutní abstinenti... oba. Ona výborně vaří a její manžel prý dělal sluhu u nějakého liberálního peera. Mám docela štěstí. Těžko bych někde sehnal tak pracovité služebnictvo za ty peníze, co si mohu dovolit jim platit.“ Strčil si dýmku zpět do úst a upřeně se zadíval na Douglase.

Přes jeho rameno Douglas zahlédl generála Georga von Ruffa přicházejícího do klubu. Podal recepčnímu kabát a začal si leštit zamžené brýle se zlatými obroučkami. Voják v německé uniformě, který ho doprovázel, se rozhlédl a šel si promluvit s recepčním. Douglas se otočil. Zvláštní souhra náhod. V Londýně je jen pár lidí, kteří mohou krále poznat, a jeden z nich sem musel přijít právě teď. Ale byla to opravdu jen souhra náhod? Nepochybně právě tady dohodli generál von Ruff a sir Robert Benson podrobnosti králova útěku z Toweru. Douglas se zadíval do Bensonových chladných modrých očí – asi si generálova příchodu ani nevšiml – a ptal se sám sebe, jestli to opravdu byl jen králův fyzický stav, co ho tak překvapilo.

„Obávám se, že vám nerozumím,“ řekl, „ohledně vašeho služebnictva. Asi vám opravdu nerozumím.“ Generál von Ruff prošel okolo sira Roberta,

ani se na něj nepodíval a kráčel nahoru. Samozřejmě. Tak to má být. Všechno pěkně v tichosti a potají.

„Ne?“ podivil se Benson, jako by nevěřil, že je něco takového možné, a se zájmem si Douglase prohlížel. „Jsou to informátoři. Hlásí Němcům, všechno co řeknu, napíšu nebo udělám. Už jsem o tom mluvil se ženou a dohodli jsme se, že se to přes všechny nevýhody vyplatí... abych pravdu řekl, Archere, čas od času jsem nucen udělat nějakou hloupost, aby měli ti hajzlíci svým pánům co hlásit. Nevím, co bych si bez nich počal... ta žena dovede vyžehlit košile lépe než v kterékoliv prádelně.“

„Chcete říct, že nemůžeme vzít krále do vašeho domu?“ zeptal se Douglas.

Sir Robert si vyndal dýmku z úst a tužkou šťouchl do hořícího tabáku. „Bylo by to velmi riskantní,“ řekl, jako by o tom uvažoval hned od začátku. „Plukovník Mayhew?“

„Čeká na Barnetu, sire. Nevím, jak se s ním spojit. A Bernard Staines je někde v Jižní Americe.“

„A Jeho Veličenstvo sedí na vozíku venku na ulici, říkáte?“

„Ano.“

Sir Robert se poškrábal na nose. „Je to směšné, Archere. Nemyslíte?“

„Ne, pane. Ani ne.“

Sir Robert smutně pokýval hlavou. „Hmm. Vaše situace je velmi překerní. To mi je jasné.“

Ted' už Douglas chápal, jak se Sir Robert Benson vyšvihl do vysokého úřadu. Nikdy nedával žádné příkazy ani instrukce. Prostě vás postavil do situace, kdy jste museli dělat, co chtěl. Ted' například chtěl, aby Douglas krále odvezl pryč a celý problém vyřešil sám, aniž by ho do toho zatahoval. A byl také rozhodnut tu sedět, pít sherry a stěžovat si do té doby, než se Douglas sám zvedne a odejde. Douglasovi připadalo jeho chování mnohem hrůznější než tahanice mezi Huthem a Kellermanem. „Mohl bych si zavolat?“ zeptal se.

„Ale jistě. Víte, kde je telefon?“

„Ano. Půjčil byste mi pár drobných?“

„Samozřejmě.“ Sir Robert vylovil z kapsy čtyři pence a podal mu je. „Rozhodně ho do mého domu vemte, pokud se domníváte, že se vyplatí to riskovat.“

Douglas přikývl. Mince ho studily v dlani. Nikdo nemohl říct, že sir Robert Benson neudělal, co mohl. „Dohlédnu na to, aby se Jeho Veličenstvo o vaší nabídce dozvědělo, sire Roberte.“

Sir Robert se usmál, jako by věděl, na co Douglas doopravdy myslí. „Víte, kde je ten telefon?“ zeptal se znovu. Douglas přikývl, zvedl se a šel si zavolat.

„Barbaro, tady je Douglas.“

„Miláčku,“ zašeptala.

„Musím tě vidět.“

„Nemohlo by to počkat do zítřka, lásko?“

„Chci tě vidět teď.“

„Teď ne, miláčku. Právě odcházím.“

„Slyšíš mě, Barbaro? Já tebe skoro vůbec.“

„Čeká na mě auto. Můžeš mi zavolat zítra?“ Douglas zatřásl sluchátkem. „Barbaro, musím tě vidět teď!“

„Neblázni, miláčku. Zůstaň, kde jsi a počkej až opadne ta hrozná mlha.“

„Barbaro, já...“

„Mám práci,“ řekla. Teď ji bylo slyšet mnohem lépe. „Musím pracovat jako každý. Tak už mě neotravuj!“ řekla a položila sluchátko.

Douglas chvíli stál jako opařený. Na takovéhle odmítnutí nebyl připravený. „Vše v pořádku?“ zeptal se sir Robert, když kolem něj procházel k východu.

„Jistě, sire,“ řekl Douglas a kývl na Webstera. Když došel do vstupní haly, recepční už měl jeho kabát připravený. Věděl, že se tu Douglas dlouho nezdrží. Za ta léta se už naučil rozpoznávat lidi, jejichž kabáty musel mít připravené pro brzký odchod.

„Taxík asi neseženu, co?“ zeptal se Douglas vrátného.

„Od rána jsem žádný neviděl, pane, a to je tady v klubu rekord.“

Chvilku stáli na venkovním schodišti a mlčeli. „Podívejte na támhle ty dva,“ řekl po několika vteřinách vrátný a ukázal na Harryho s vozíkem. „Ubožáci. Prošel jsem dvěma světovými válkami, ale nikdy bych si nepomyslel, že uvidím britské vysloužilce žebrať na Pall Mall.“

„Myslíte, že žebrají?“

„To nevím,“ řekl vrátný. „Zatím se chovají slušně, ale už u nich byl nějaký strážník a snažil se je vystrnadit.“

„Kdes byl tak dlouho?“ rozčiloval se Harry, když se k nim Douglas vrátil. „Musel jsem se tu dohadovat s jedním poldou a ještě na nás pořádal takovej drzej harant...“

„Promiň, Harry, ale nikdo nás nechce.“

„Co budeme dělat?“

„Mám klíče od Barbařina domu. Není to daleko a ona jde zrovna pryč. Alespoň si budeme mít kde sednout a trochu si odpočinout.“

„Jste v pořádku?“ zeptal se Harry krále. Krčil se nad vozíkem a šeptal mu do ucha, ale král neodpovídal. „Jiří,“ řekl Harry, „odvezeme vás do bezpečí a taky se tam trochu ohřejeme.“ Postavil se a uviděl Douglasův udivený pohled. „No a jak mu mám říkat?“ bránil se. „I pane zní podezřele, když tak říkáš starému invalidovi na vozíku.“

„Ukaž, já budu chvilku tlačit,“ řekl Douglas. Harry si všiml, že král zvedl neznatelně ruku a sehnul se k němu. Douglas čekal, zatímco král cosi mumlal Harrymu do ucha. Harry přikývl a chytil krále za ruku, aby ho ujistil, že je všechno v pořádku. Douglas si náhle uvědomil, že ti dva mezi sebou navázali jakýsi zvláštní vztah, do něhož on už nepatřil. „Myslím, že nám chce říct, že sanitku nahlásí na policii.“

„Já vím,“ kývl hlavou Douglas.

„Co bude Kellerman dělat?“ řekl Harry a vyrazili směrem k domu Barbary Bargové. Mlha byla tak hustá, že neviděli ani na pět metrů.

„Vyhlásí všem divizím číslo osmnáct.“

„Budou nás vyslýchat? To by bylo dost drastické.“

„Řekne, že měl strach o naší osobní bezpečnost.“

„Proč by si měl z toho dělat hlavu, dokud si není jistý, že nejsme jenom nemocní?“

„Kellerman pozná, že se něco děje. Možná uhádne i to, že král uprchl. Má v Toweru čestnou stráž, a i když je armáda odvolala zpátky do kasáren, brzo poznají, o co ve skutečnosti jde. Lidé z abwehru jsou sice součástí spiknutí, ale jakmile se něco stane, tak Mayhewa i nás klidně hodí přes palubu.“

Tak to nás tedy moc nezbylo, pomyslel si Douglas smutně. Dva policisté a zmrzačený král země, která už navíc dávno nebyla jeho. V parku sešli z cesty, a tak zatočili doleva, až dorazili k plynovým pouličním lampám na Cunstitution Hill, za nimž se rozkládaly ruiny Buckinghamského paláce. Douglas se podíval na krále, jestli poznal, kde jsou, ale neviděl žádnou reakci. Král vypadal velmi dojemně. Seděl na vozíku, ramena svěšená a hlavu skloněnou dopředu. Douglas si vzpomněl, kdy ho viděl naposledy. Bylo to během jeho návštěvy Scotland Yardu, krátce po začátku války. Král tehdy navštívil i oddělení daktyloskopie, nechal si sejmout otisky prstů a předal je řediteli Scotland Yardu jako suvenýr. Král byl velmi příjemný člověk s věčným úsměvem a

neformálním chováním, které si každého okamžitě získalo. „V oblouku bude hlídka,“ řekl Harry.

Uvnitř Wellingtonova oblouku na Hyde Park Corner měla metropolitní policie budku, kterou v poslední době vojáci používali jako stanoviště kontroly dokladů. Jestliže Kellerman vyhlásil číslo osmnáct, už tam budou jednotky SS.

„Objedeme je,“ řekl Douglas. „Vezmeme to zadními uličkami, po Curzon Street a pak po Park Lane do Hyde Parku.“

„Budete v pořádku,“ řekl Harry královi do ucha. „Douglas ví, co dělá.“

Když otvírali hlavní dveře Barbařina domu, zaslechli vyzvánění telefonu. Douglas došel do obývacího pokoje a zvedl sluchátko. „Slečna Bargová?“

„Není doma,“ řekl Douglas. „Kdo je to?“

Douglas poznal hlas na druhé straně telefonu. „To jste vy, plukovníku?“

„Archere! Už jsem se po vás sháněl. Doufal jsem, že se spojíte se slečnou Bargovou.“

„Ta sanitka...“

„Nic mi neříkejte. Za pár minut jsem u vás. Jste všichni v pořádku?“

„Ano, jsme tu všichni a v pořádku.“

„Třikrát krátce zazvoním.“

„To byl Mayhew,“ oznámil Douglas Harrymu, když zavěsil.

„Díky Bohu,“ řekl Harry a šel zapálit v krbu. Douglas pomohl králi přisednout k ohni a pak šel do kuchyně postavit na čaj. Nedokázal skrýt radost nad tím, že může zacházet s Barbařinými věcmi a že je u ní doma. Harry si toho všiml a měl také radost. „Není nic lepšího než šálek čaje.“ Došel ke králi. „Cukr, Vaše Veličenstvo?“ Harry se vrátil k obvyklé formě oslovení panovníka. Tady už je nikdo slyšet nemohl.

Mayhew telefonoval ze svého domu na Upper Brook Street a netrvalo mu dlouho, než se dostal na Sloane Yard Mews. Všichni tři pak šli do kuchyně, aby je král neslyšel.

Mayhew nijak nekomentoval Douglasovo vyprávění o rozhovoru se sirem Robertem. Sklonil se nad kamna a ohříval si ruce. Čekal, až Douglas dokončí příběh a řekl: „Tu sanitku museli najít jen pár minut potom, co jste jí opustili. Hlásil to nějaký konstábl a místní policejní stanice to okamžitě předala Scotland Yardu. Generál Kellerman to nechal rozeslat dálnopisy. Prý ukradená sanitka. To znamená, že vojenská policie a abwehr se do toho plést nebudou.“

„Což je přesně to, co Kellerman chtěl,“ řekl Douglas.

„Ano. Musel poznat, že se něco děje. Perfektní ukázka brilantní dedukce.“

„Nebo dobře nasazeného informátora,“ dodal Douglas. Harry zatím naléval čaj.

„Ano. To se nedá vyloučit,“ řekl Mayhew. „Tohle je můj čaj? Díky, Harry. Jeho Veličenstvo ještě spí?“

„Takovýhle je už od chvíle, co jsme ho vyzvedli,“ oznámil mu Harry. „Myslím, že bychom měli zavolat lékaře.“

Mayhew přikývl, napil se čaje a přestal na krále myslet. „Ano, to donutilo armádu jednat. Neměli jinou šanci, než reagovat na ten dálnopis ze Scotland Yardu.“

„A co udělali?“

„Grossfahndung,“ řekl Mayhew. „Všechno to s útěkem krále, vozidlem nalezeným v centrálním Londýně... Zatím je to ještě tajné, ale moc dlouho už to pod pokličkou neudrží.“

„Jména?“

„Zatím žádná.“

„Grossfahndung,“ řekl Harry. „Co je to?“

„Nejvyšší kategorie pátracích akcí,“ řekl Mayhew. „Pohotovost všech ozbrojených sil, policie, bezpečnostních jednotek, pomocných policejních sborů, přístavní, letištní a železniční policie, SS, Hitlerovy mládeže, a tak dále a tak dále.“

„Grossfahndung,“ opakoval Harry.

„Kriegsfahndung, už víc jak hodinu,“ řekl Mayhew. „Od půl druhé.“

„To jsem byl se sirem Robertem v Reform Clubu.“

„No, něco je donutilo, aby změnili názor.“ Mayhew dopil a zvedl se. „Měli bychom jít. Budou prohledávat všechny adresy, tuhle nevyjímaje. Mám venku auto.“

„Nemohli bychom si půjčit deku?“ zeptal se Harry Douglaste. „Pro krále.“

„Nahoře je ložnice pro hosty,“ řekl Douglas. „Tam určitě nějakou najdeš.“

„Kellerman je nepředvídatelný faktor,“ zamyslel se Mayhew. „Zatím ještě nejspíš věří, že vy a Harry jste zcela loajální. Vy, protože vás chtěli odbojáři zabít, a Harry, protože má strach z dalšího zatčení. Ale jak dlouho mu to vydrží, nikdo neví. Brzo zjistí, že jste pryč a nepracujete pro Huthe, ale pro nás.“ Douglas přikývl. Seshora zaslechli hluk, jak Harry zápasil s dveřmi do ložnice. Douglas na něj chtěl nejdříve zavolat, že někdy zlobí

panty, ale pak se rozhodl o svých vědomostech raději pomlčet. Harry nahoře tahal cosi těžkého, až si Douglas pomyslel, jestli se náhodou neprobírá Barbaře v kufrech. Pak se Harry objevil a sešel se schodů. Vlastně z nich spíš sletěl a vpadl do obývacího jako veliká voda.

„No tak, seržante,“ řekl Mayhew a chytl Harryho za ruku, aby neupadl.

„Copak je, Harry?“

„Slečna Bargová,“ vypravil ze sebe Harry.

Douglas se na něj chvíli díval, než si uvědomil, co chce říct. Protlačil si cestu kolem Harryho ke schodům, jenže Harry byl rychlejší. „Zůstaň tady, Dougu... poslouchej mě chvíli.“ Medvědí tlapou chytl Douglase kolem pasu. Douglas se snažil vyprostit, ale nešlo to. „Nech toho... sakra... nechod' tam, říkám.“ Harry supěl, ale držel pevně.

„Dobrá,“ souhlasil Douglas. Obavami nemohl ani dýchat. Harry ho pustil. „Je nahoře, Dougu. Je mrtvá. Je mi to líto.“ Douglasovi se zatočila hlava. „Posad'te se, Archere,“ řekl Mayhew.

Douglas zůstal stát. Na chvíli měl pocit, že omdlí, ale chytl se rámu dveří a opřel se o něj. „Určitě?“

„Ano, Dougu.“

„Jak?“

„Někdo jí utloukl. Fakt bys tam radši neměl chodit. Vypadá to, že vyrušila lupiče a ten jí praštil víc, než chtěl.“

„Lupiče?“ řekl Douglas. Svůj vlastní hlas slyšel z obrovské dálky. Tváře Mayhewa a Harryho se mu před očima protáhly a rozmazaly. „Utlučena k smrti? Ubohá Barbara.“

„Měli bychom okamžitě vyrazit,“ naléhal Mayhew. „Harry, postarejte se o krále.“

„A my jsme tu jen tak seděli a pili čaj,“ naříkal Douglas, „zatímco ona...“

„Proboha, vzmužte se, Archere! Já vím, je to pro vás hrozná rána, ale na zármutek teď nemáme čas.“

Douglas se vysmrkal, nalil si zbytek teplého čaje, pořádně osladil a vypil. Bože můj, pomyslel si, kolikrát jsem takhle během své policejní praxe naléval přeslazený čaj zarmouceným příbuzným. „Máte pravdu,“ řekl.

„No, to už je lepší,“ pochválil ho Mayhew.

„Můj syn,“ vzpomněl si Douglas. „Mám o něj strach.“

„To nechte na mně,“ řekl Mayhew. „Ať se stane cokoli, o vašeho syna bude postaráno. To vám slibuji.“

„Můžeme!“ oznamoval Harry z druhého pokoje.

„Máme trochu zpoždění,“ řekl Mayhew, „ale po celé trase mám rozmístěné zvlášť vybrané lidi, takže bychom měli skluz snadno dohnat.“

„Za jak dlouho to budou muset zveřejnit?“ zeptal se Harry.

„Královův útěk?“ řekl Mayhew. Popotáhl a zamyslel se. „Nejdříve o půlnoci... zítra v poledne nejpozději. Nevěřím, že by se jim povedlo tutlat to déle. V tu dobu už budou kolovat fámy po celé Británii.“

„Jak vaši přátelé z abwehru vysvětlí, že to nepustili do BBC hned, jak to zjistili?“

„Řeknou, že doufali, že ho chytí,“ usmál se Mayhew, „ještě dříve, než se informace o králově útěku stane nejdůležitější zprávou v novinách nezávislých zemí. Ovšem teď, když se do toho zamíchá i Kellerman, bude Berlín žádat obětího beránka.“

„A armáda jim nabídne právě jeho?“ zeptal se Douglas.

„Ve Whitehallu na to sází krk, ale Kellerman má prý převahu.“

„Jak dlouho budeme muset krále doprovázet?“ zeptal se Harry.

„Obávám se, že celou cestu,“ řekl Mayhew. „Máme šest hodin zpoždění. Moji lidé nemají propustky na zákaz vycházení a jejich cestovním dokladům vyprší platnost o půlnoci. Vy ale máte policejní průkazy. Ty vás dostanou všude.“

„Dokud nás Kellerman nedá na seznam,“ zapochyboval Harry.

„No tak. Tohle přece nemůže být ten starý Harry, kterého jsem znal,“ řekl Mayhew. „Jestliže Scotland Yard vyhlásí vaše jména v situační zprávě, tak se o tom okamžitě dozvím.“

„Pokud to nepošlou rovnou do BBC,“ namítl Harry znovu.

„Správně,“ řekl Mayhew vesele. „No a teď se setřeme otisky z těch hrníčků a jedeme. Moje auto je odsud jen kousek. Nenechal jste nějaké otisky nahoře, Harry?“

„Podívám se.“

„Tam, kam jedeme, bude pěkná zima, Archere,“ řekl Mayhew. „Ten přšplášť asi nebude moc teplý, co? V autě mám vlněný kabát.“ Podíval se na hodinky. „Můžeme, Harry?“ zavolal.

„Neměl byste upozornit vaše lidi na druhé straně, že máme několik hodin zpoždění?“ zeptal se Douglas.

Mayhew se usmál. „Ještě neznáte Američany, Archere. Vybrali den, kdy bude plný odliv za soumraku, předpověď klidného moře a úplněk. Za svítání už budou pryč – s králem nebo bez.“

Tricátá sedmá kapitola

„Tohle je Bringle Sands.“ Jeho přízvuk byl nepochybně odněkud z Bostonu ve státě Massachusetts. Kapitán námořnictva Spojených států zaťukal prstem na mapu. „K pláži dorazíte za soumraku. Odliv bude dostatečný, takže uvidíte jakékoliv překážky pod hladinou. Budete muset přebrodit asi sto padesát metrů...“ spěchal s výkladem, aby se obecnstvo příliš nepoddávalo strachu z nebezpečí, „... ale ženisté vám alespoň stačí připravit zpáteční cestu. To znamená, že až se budete vracet, bude plný příliv a lodě budou blíž.“

Rozhlédl se po místnosti plné mladých mužů, sedících na kovových skládacích židlích, které se vůbec nehodily k bílému, zlatem vykládanému interiéru původně francouzské luxusní zaoceánské turistické lodi. Otočil se a ukázal na mapě pobřeží hrabství Devon, ale jeho muži měli oči jen pro něj a snažili se z výrazů a grimas zjistit, jestli ví něco víc, než jim říká. Ústí řeky Frane, Exeter, Yorkshire, Timbuku – pro ně žádný rozdíl, pouze zapomenutá jména z učebnic. Většina těchto námořníků byli farmáři z amerického středozápadu bez jakékoliv touhy spatřit Evropu. Právníci trvali na tom, aby byli propuštěni z USMC (námořnictvo Spojených států) a převeleni, jakožto kanadští občané, k britské armádě, takže na rukávech měli přišité britské vlaječky a odznaky. Ale moudří plánovači námořních sil USA jim naštěstí povolili nechat si své automatické pušky Browning.

Jakýsi Angličan – major Albert Dodgson – opustil místnost a kývl hlavou na ozbrojené strážce. Už to všechno jednou slyšel. Vlastně to sám pomáhal dávat dohromady – vylíčil krajinu kolem Bringle Sands, neboť jeho rodiče měli nedaleko dům.

Major Dodgson byl přidělen k první námořní divizi na její základně v Quantico ve Virginii už v době, kdy tato divize poprvé zaútočila na francouzský Martinik – okamžitě poté, co tato kolonie vyhlásila loajalitu pronacistické vládě ve Vichy. Když prezident Roosevelt nařídil útok na Bringle Sands, byli tito námořníci jediní, kteří to mohli zvládnout.

Dodgson procházel spoře osvětlenou chodbou. Jeden z turbogenerátorů byl už potřetí rozbitý a s pouhými dvěma tisíci kilowatty energie byla posádka nucena používat pouze nouzové osvětlení a mohla si dopřávat jen jedno teplé jídlo denně. Ještě štěstí, že vytápění nebylo závislé na turbogenerátorech. Na moři byli už dvanáct dlouhých studených zimních dní. Když byla tato loď v roce 1931 poprvé spuštěna na vodu, trvalo jí sedm dní, než přeplula Atlantik. V prostoru pod přední palubou, původně konstruovaném pro auta a všeobecný náklad, byla dvě speciální vyloďovací plavidla a další dvě byla uložena v chlazeném prostoru o objemu téměř sedm tisíc metrů krychlových. Uvnitř každého vyloďovacího plavidla bylo zvláštní hybridní vozidlo, jehož přední část byl v podstatě nákladní vůz, ale zadní polovina byl tank. A uvnitř dvou z těchto nedávno vynalezených obojživelníků M3 byli podivné stroje, vyrobené speciálně pro tuto akci ženijními jednotkami v dílnách v Quanticu. Tam také, asi před měsícem, názorná ukázka potvrdila, že „železná panna“ je schopna otevřít jakýkoliv, i ten nejsilnější německý trezor během deseti minut, bez toho, aby nějak poškodila obsah uvnitř.

Major Dodgson nebyl námořníkem. Během služby u Royal West Kents v roce 1940 ve Francii získal vyznamenání za statečnost. Nikdy moře nesnášel a ani tato cesta jeho předsudky nijak nezmírnila. Nemohl přivyknout věčnému houpání, stísněnému ubytování, z něhož měl lehký pocit klaustrofobie, a hluku lodních motorů v podpalubí. Nejvíce ze všeho mu však vadily neustálé vibrace. Jeden z lodních šroubů byl pokazený hned od prvního dne plavby a od té doby se loď v podstatě nikdy neuklidnila. Dodgson zrovna šplhal na palubu A, která byla kdysi promenádou pro majetnější cestující. Schody se mu třásly pod nohama.

Dodgsonovi trvalo několik minut, než v hustém dešti rozeznal tmavé obrysy druhé lodi. Vešel do kabiny a našel zde americké vojáky přesně tak, jak je před několika desítkami minut opustil. Stáli v zakouřené místnosti a zírali ven přes mokrá okna.

„Už ta schůze skončila?“ zeptal se kapitán Waley, který měl být v posádce první lodi, co dorazí k pobřeží. Byl sem zařazen ze záložních jednotek a často si stěžoval, že už měl být dávno povýšen do hodnosti majora. Jeho úkolem bylo spojit se s jednou z partyzánských skupin, jež by mu pomohla dostat se k německému jadernému výzkumu v Bringle Sands. Tři z obojživelných vozidel měla být pod jeho velením. Měl rozkaz dobýt výzkumné zařízení a udržet se tam dokud mu jakýsi Ruysdale nepřikáže se stáhnout, nebo do té doby, než jeho jednotka nebude zničena do posledního

muže. Nikdo, kdo Waleyho znal, nepochyboval, že rozkaz bude beze zbytku splněn. Navíc, všichni jeho podřízení museli předem podepsat poslední vůli a závět'.

„Neměl bys pro mě jeden doutník, Jackie?“ zeptal se Dodgson Hoge, o němž bylo známo, že jich má vždy plnou krabičku.

„Ale jo,“ řekl Hoge. Dodgson s Američany vycházel velmi dobře. Zkušenosti z bojů s Němci mu získaly respekt a jeho mírné kultivované chování a styky s lepší společností ve státě Virginia i jejich přátelství. „Tak se mi zdá,“ řekl Hoge alabamským přízvukem, který Dodgson občas v opilosti napodoboval, „že ti skopčáci musí bejt pěkně trhlí, že si postavili tajnou laboratoř takhle u moře.“

Hoge a Dodgson měli být společně v diverzním útoku, jež měl odpoutat pozornost německé armády od výzkumného střediska Bringle Sands, zatímco hlavní útok přijde z druhé strany.

„Jen jestli to ti zkurvysynové nepřestěhovali na nějaké bezpečnější místo,“ řekl kapitán Waley. Z toho měli strach i ve Washingtonu.

Nakonec promluvil poslední člověk z osazenstva kabiny. Byl malý, o mnoho starší než všichni ostatní, vůbec nepřipomínal vojáka a mluvil ostrým německým přízvukem. „Atomový reaktor potřebuje vodu – hodně vody.“

„Řeka by nestačila?“ zeptal se Dodgson.

„Recyklovaná voda bude obsahovat i radioaktivní prvky,“ řekl Němec. „Bylo by velmi nebezpečné vypouštět ji zpátky do řeky.“ Ostatní přikývli. Byl jediným, který znal důvod této nevyprovokované agrese. Doklady měl na jméno poručíka Ruysdalea, kanadského občana holandského původu, ale jeho pravé jméno neznal nikdo. Říkali mu jednoduše „profesore“. Všem bylo řečeno, že právě Ruysdale bude tím, kdo bude Waleyho jednotce rozkazovat, jaký trezor mají vyloupit, až se dostanou do výzkumného střediska Bringle Sands, a které dokumenty, jaký materiál a osoby mají vzít s sebou, ať se jim to líbí nebo ne.

„Profesore,“ řekl Waley, ani se neotočil a díval se z okna, „slyšel jsem, že by Hitler mohl bez problémů dobýt USA, s tou zbraní, co mu jedeme čmajznout. Prý by nežůstal na kameni kámen. Je to pravda?“

Nikdo z nich se na něj nepodíval, ale Ruysdale věděl, že odpověď chtějí znát všichni. „Ano, je to pravda, přátelé,“ řekl, ale i pro něj, jenž stál po boku velkého Otty Halina v Institutu chemie císaře Viléma ten den před vánoci 1938, kdy se jim povedlo rozštěpit jádro uranu, se zdála možná destruktivní díla nukleárního výbuchu směšná. Chtěl jim říct, že toto byla

mise, za kterou se vyplatí obětovat pár lidských životů, ale věděl, že Američané nemají takové řeči rádi. Místo toho si vzal od Hoge doutník a zeptal se: „Kdy začíná ten film s Betty Grable?“

„V půl třetí,“ řekl Waley. Po jeho skončení se budou muset připravit na vylodění – pokud se nějaká německá loď nepřiblíží ještě dříve.

Všichni se dívali na druhou loď, která také kdysi byla poměrně luxusním trajektem na trase Le Havre-New York. Nebyla tak veliká, jako ta první, takže zde bylo jen jedno malé vylodňovací plavidlo. Poté, co přistane Waley a jeho hlavní útočná skupina, obojživelná vozidla se vrátí pro druhou vlnu vojáků, podporující diverzní útok.

Ruysdale byl spíše vědec, než voják, a stále mu nešlo do hlavy, jak to, že měli na vylodňovacích plavidlech jen polovinu míst, než byl počet mužů, jenž se útoku zúčastnili.

Tricátá ošmá kapitola

Bringle Sands a ústí řeky Frane jsou vidět až od strmých útesů na pobřeží. Vítr od moře narušuje skály, ohýbá a láme stromy, takže po celé délce vyhlídkové trasy – kterou tvoří vlastně jen uzounká, kluzká cestička pro pěší – jsou umístěny cedule s nápisem „Nebezpečí – vstup jen na vlastní riziko!“.

Asi půl míle od pobřeží vede přes mírně zvlněnou zemědělskou krajinu z Bringle a Bringle Sands do Frane Halt železniční trať, která se pak napojuje na hlavní tah do Exeteru a Londýna.

Ve strážním domku sedělo několik mužů, ale ti přes různé páčky, přístroje a obrovská kamna na uhlí neviděli vůbec nic. Král ležel na skládacím lehátku, Harry Woods předváděl svou schopnost spát ve stoje a tichounce pochrupoval, a Danny Barga seděl v rohu s rukama na kolenou a hlavou nakloněnou dopředu.

„Čaj?“ zeptal se signalista klidně a položil malou konvičku na plotnu kamen. Douglas přikývl a ustoupil, aby mohl přiložit.

„Padá to z vagónů,“ řekl a ukázal na kbelík plný uhlí. Byl to malý muž s propadlým hrudníkem, bledou tváří a zplihlými hnědými vlasy. Těžko se dalo věřit tomu, že bez problémů hýbá signálními pákami, velkými jako on sám. Na saku železničářské uniformy měl válečnou medaili za vítězství, stejně jako mnoho jiných veteránů 1. světové války.

„Kolik je?“ zeptal se ospale Mayhew. Byl příliš unavený, než aby si rozeplnul kabát a podíval se na zlaté kapesní hodinky. Ale ještě než mu stačil někdo odpovědět, otočil se a podíval se na nástěnné hodiny nad obrovskými okny.

„Měl byste se trochu prospat, plukovníku,“ řekl signalista. Douglas měl na okamžik strach, že signalista Mayhewa poznal, ale pak si uvědomil, že vysloužilci tak často oslovovali cizince s vybranou výslovností.

Mayhew chtěl odpovědět, ale do ticha náhle zadrnčel zvonek – dvakrát krátce, pauza a pak zase dvakrát krátce. Signalista zopakoval kód na

tlačítku pod panelem s pákami a usmál se na Mayhewa. „To nic, šéfe. To je jen drezína. Asi Bob Swanick. Ten, co řídil vlak, kterým jste přijeli.“

Konvice na plotně začala pohvizdovat. Signalista zahřál starý zahnědlý čajník, otevřel dveře a vylil z něj vodu. „Dneska je pěkná zima, co?“ prohodil.

„Nikdy mi taková nebyla,“ řekl Mayhew a vyhrnul si rolák až pod bradu.

„To jste měl být s námi v patnáctém,“ konstatoval signalista. „Plugstreet. Druhý válečný vánoce. To byl samec!“

Zvonek dvakrát zadrnčel. Signalista odpověděl stejně a nastavil páky do pozice „vlak na cestě“. „Teď projel kolem Charlieho,“ řekl. „Jestli vás má naložit, tak se tu zastaví.“

Mayhew se zvedl a přimáčkl nos na okenní tabuli, ale neviděl nic, jen světla železničních semaforů.

„Pluk skotského královského střelectva,“ ozval se znovu signalista.

„Prosím?“ zamumlal Mayhew a ani se neotočil.

„Šestý batalion střeleckého pluku. Velel nám takovej blb – medvídek Pů jsme mu říkali.“

Mayhew cosi zamumlal a s obličejem na skle vyhlížel lokomotivu. Najednou se ozval hlasitý hukot, lokomotiva profrčela kolem a zanechala za sebou pouze spršku jisker a štiplavý pach kouře. Signalista několikrát stiskl tlačítko a nalil vodu do čajníku. „A ve kterém pluku jste byl vy?“ zeptal se.

Mayhew se otočil a pozoroval ho, jak míchá čaj. Signalista se mu podíval do očí. „Byl jste ve válce?“

„Ale ano,“ řekl Mayhew opatrně. „Byl jsem v devatenáctém württemberském regimentu a tady přítel byl osobním poradcem císaře Viléma.“

Douglas byl v rozpacích. „Je to od vás velmi milé, že nám dáváte část svého přídelu čaje,“ řekl.

„Já mám vtipy rád,“ usmál se signalista, jako by odpovídal na Douglasovu nevyslovenou omluvu. Chvilí si hrál s čajníkem a pak se otočil na Mayhewa. „Měli jsme vás v osmnáctém všechny postřílet,“ řekl, „a nemuseli jsme se dostat do tohohle srabu.“

Douglas s Mayhewem se na sebe podívali a rozesmáli se. „Máte pravdu,“ poplácal plukovník signalistu po rameni.

„Ták, tady je čaj pro pana majora,“ řekl signalista. „Hodně mléka a cukru, že by v tom lžička mohla klidně stát.“

„Já bez cukru a tmavý, prosím,“ ozval se Douglas.

„Jistě, kámo,“ souhlasil signalista klidně a přátelsky, tak jak Angličané oslovují cizince a blázny. „Když vám to tak chutná...“ Podíval se na těžký kabát, který Mayhew půjčil Douglasovi, a pomyslel si, že musel sloužit u královského námořnictva. V místnosti bylo teplo a z kabátu stoupala zvláštní vůně štiplavě kořeněného parfému. Možná, že to signalista cítil také. Douglas přemýšlel, kde kabát takhle načichl.

Vaření čaje a následný rituál zabraly minimálně pět minut, vyplněných stereotypním zvoněním a houkáním vlaků, projíždějících kolem.

„Mám tu padesát různých zvonků,“ chlubil se signalista hrdě. Podal Mayhewovi svůj nejlepší porcelánový hrnek – vyrobený k výročí jubilea krále Jiřího VI. v roce 1935 – a stříbrnou lžičku. „Už vlastně skoro sedmdesát, co jsou tady fricové.“

„O dvacet víc?“ podivil se Mayhew zdvořile.

„Aspoň mám v merku kdo a kde je – vojenské patroly na trati, muniční vlaky se střelivem pro jednotky na pobřeží...“

„Nebo vlaky s uhlím...“ řekl Mayhew šibalsky. Teď už si tihle dva staří vojáci rozuměli.

„Zastavují u každého návěstí,“ pokračoval signalista s úsměvem, „a hoši si tak alespoň přijdou k nějakému tomu kbelíku uhlí.“ Podal Douglasovi otlučený smaltovaný hrnek. „Měl byste vidět ty pytle, co Charlie nosí dolů do vesnice. To víte, je tu nový...“

Mayhew přikývl. „A co váš čaj, šéfe?“ zeptal se signalista.

„Vynikající,“ řekl Douglas. Vtom se otevřely dveře, do místnosti vpadl chlad z venku a v kamnech zahučelo, jak dostala tah. Mayhew a Douglas se lekli, ale signalista se rozesmál. „Nebojte se. To je jenom Sid. On ví, že si vždycky touhle dobou vařím čaj.“ Otočil se k Sidovi. „Ty ho cítíš na dálku, co, Side?“

Sid byl vysoký člověk se širokými rameny, nepřírozeně černými vlasy a pečlivě střiženým knírkem. Na hlavě měl železničářskou čepici s kšiletem a černý kabát. Rozhlédl se po místnosti, očima přejel krále spícího na lehátku, Harryho opřeného o stěnu a Danny Bargu na židli. „Koukám, že tu máš dneska plno,“ řekl. Vzal si nabízený hrnek s čajem, opatrně položil čepici na poličku nad věšákem a kývl Douglasovi a Mayhewovi na pozdrav.

„Co říkáte fotbalu, pane?“ zeptal se Mayhewa. „Koho tipujete? Wolverhampton Wanderers?“

Mayhew se na něj chvíli mlčky díval. Signalista si je oba prohlížel a Mayhew nakonec řekl: „Myslíte Woolworth's versus Wolverhampton Wanderers? Každopádně Woolworth's, příteli. Kdo by si mohl myslet, že vyhrají Wolves, když je přece jasné, že to budou Woolies?“

Sid se zasmál. Byl to obvyklý průzkum. Jen málo Němců dokáže vyslovit Wolverhampton Wanderers bez toho, aby se alespoň jedno „w“ nezměnilo ve „fau“. Mayhew ho dokonale přesvědčil, ačkoliv bylo jasné, že v lepších kruzích v Londýně by se možná našlo dost Němců, kteří by to také zvládli. Sid se posadil na dřevěnou bednu a zul si boty.

„Tak co?“ zeptal se Mayhew netrpělivě.

„Na pláži u ústí řeky se objevily cizí lodě. Prý vyloďovací plavidla. Nikdo se tam teď nedostane.“ Podíval se na ostatní, aby zdůraznil dramatickost svého výkladu. Harry a Danny Barga už byli vzhůru a pozorně naslouchali. „Jeden známý mi říkal, že slyšel kulomet – hodně kulometů – z toho německého tábora v Bringle Sands.“

Mayhew si vyměnil pohled s Douglasem. Byl rád, že se konečně něco děje.

„Hodně kulometů,“ řekl Sid znovu. „Chtěl projet okolo po hlavní silnici, ale Němci ho poslali zpátky, že prý je tam nevybuchlá puma.“

„To byli naši lidé,“ vysvětlil mu to Mayhew. „Jeden v policejní uniformě a několik vojáků. Jenom uzavřeli silnici. A ta střelba... to může být klidně automatická puška. Civilistovi to může připadat jako kulomet.“

„To tedy asi těžko zastavíte německé posily jedním poldou a pár chlápky převlečenýma za vojáky,“ řekl Sid rozzlobený tím, že dělají z jeho přítele hlupáka.

„To jistě ne,“ usmál se Mayhew. „Na to, jak se vyrovnat s německými posilami, máme jiný plán. Ale hlídka je alespoň trochu zdrží, než se naši dostanou dovnitř.“

„V Bringle prý už bylo zabito několik lidí – ženy, děti a starci. Taky to odneslo několik Němců,“ řekl Sid a masíroval si studené nohy.

„Nevymýšlejte si,“ mávl rukou Mayhew. „Víte stejně dobře jako já, že po zákazu vycházení nesmí nikdo ven. To vám také říkal ten váš známý?“

„Byl tam na kole.“

„Měl by radši držet jazyk za zuby,“ řekl Mayhew, „nebo si budu myslet, že táhne s Němci. A co Frane Halt?“

„Tam jsou prý Američani.“

„Jen asi šest, ale mají s sebou obrněný vůz... zvláštní stroj... něco jako tank, ale vepředu s kolama. Museli ho přivést lodí. Jo, a prý jdou po trati tímhle směrem. To jsem vám vlastně chtěl říct už od začátku.“

„Harry,“ řekl Mayhew, „přebíráte velení. Nikdo se odtud ani nehne. Archer a já jim půjdeme naproti.“ Danny Barga se podíval na Mayhewa, ale neprotestoval. Kotník ho stále ještě zlobil.

Douglas a Mayhew byli na cestě sotva pár minut, když si všimli několika vojáků. „Halt!“ zavolal Mayhew.

„Medvídci!“ řekl jeden z vojáků.

„Piknik,“ odpověděl Mayhew.

„Jsem major Dodgson,“ ozval se nejvyšší z vojáků. Na obloze nad Bringle Sands se třikrát zablesklo a pak se ozvaly tři výbuchy. „Plukovník Mayhew.“

„Jsme připraveni, plukovníku. Kde je král?“

„Ve strážním domku, pár set metrů odtud.“

„Tak jdem pro něj,“ řekl major Dodgson.

Mayhew ho chytil za ruku. „Něco byste měl vědět, majore. Král nemůže chodit.“

„Nemůže co?“

„Král je velmi nemocný, majore. Budeme muset sehnat nějaké vozidlo.“

„To nepůjde. V plánu je, že ho máme dostat dolů po téhle straně řeky. Je tam jen pěšinka a žádné vozidlo tudy neprojede.“ Další záblesky a výbuchy.

„Tak musíte nařídit vašim vojákům, aby ho nesli.“

Plukovník Mayhew se otočil a vyrazil k domku.

„Ano, to bude asi jediné možné řešení,“ řekl Dodgson.

Najednou se ozvala střelba a několik záblesků ozářilo oblohu, nad Bringle Sands. „Budete to muset být vy dva,“ řekl Dodgson svým průvodcům. „Stahování asi začalo dřív, než se původně předpokládalo. Během patnácti nebo dvaceti minut tady bude pěkně nezdravo. Musíme sebou hodit.“

Douglas nikdy před tím neviděl bitvu a nebyl připravený na takový zmatek. Zpočátku byla střelba sporadická a obě strany šetřily municí, ale nyní, když se útočníci stahovali ke svým lodím, pálili delší salvy a tmavou oblohu protínaly stále častější výbuchy, jak do povětří vylétávaly životně důležité části laboratoří.

Dva vojáci, kteří nesli krále, se zastavili a málem se propadli do bláta. Nad hlavou jim začaly svištět první kulky. Rychle se vydýchali, popadli

krále a uháněli dál. Douglas byl hned za nimi a slyšel, jak někdo na útesu volá; „Rychle, chlapi! Lodě už čekají! Tudy! Tudy!“

Douglas se ohlédl po Harrym. Nesl baterku a byl jen pár metrů za ním. „Ne tak rychle, Douglasi,“ funěl. „Já to nestíhám.“

„Moc kouříš, Harry,“ řekl Douglas, přestože sám sotva popadal dech a byl rád, že si může alespoň trochu odpočinout.

Výbuchy neustávaly. Němci na druhém břehu řeky se několikrát pokusili osvětit bitevní pole velkým mobilním světlometem, ale pokaždé jim někdo odstřelil lampu nebo osvětlovače dávkou z automatické pušky. Teď se však reflektor rozsvítil znovu. Douglas přemýšlel, jestli odvaha není vlastně jen nesmírná ztřeštěnost.

„Rychle, chlapi,“ volal stále stejný hlas z temnoty.

Reflektor teď mířil přímo na ně. Odkudsi zezdola se ozývala střelba a Douglas zaslechl výkřik, jak nějakému nešťastníkovi na kluzké cestě podklouzla noha a padal po skalnatém srázu.

„Vyvrkl jsem si kotník,“ řekl Harry. Reflektor je nechal být a začal osvětlovat cestičku kolem útesu.

V tom okamžiku Douglas zjistil, že hlas volající: „Rychle, chlapi,“ patří standartenführerovi Huthovi. Ještě než stačil někoho varovat, začala kanonáda. Hluk mu protrhával ušní bubínky a pod nohama cítil otřesy půdy, jak se kulky zarývaly do země.

Křik vojáků byl slyšet i přes střelbu, ale po chvíli už byly výbuchy tak časté, že vytvářely souvislý hukot.

„Vrať se, Douglasi.“ Byl to Harry.

Douglas viděl, jak se světlo přehnalo přes krále a jeho dva nosiče, ale pak mu zmizeli v mraku kouře z dýmovnice. Douglas se rozběhl, ale kdosi ho srazil k zemi. Když se znovu probral, bylo po všem. Němci odvedli svou práci s absolutní perfektností. Sotva půl tuctu mužů z útočného komanda se vrátilo v pořádku na loď. Mrtvá těla jejich kamarádů ležela všude kolem cesty. Mezi mrtvými byli i major Dodgson, Danny Barga a král Jiří VI., císař indický.

Tricátá devátá kapitola

Když se rozednilo, jedno z vylodovacích plavidel bylo stále ještě na břehu, nakládací rampa zkroucená okolo obrněného vozidla, které vybuchlo právě v okamžiku, kdy na ní najíždělo. Mrtvá těla se pomalu houpala na hladině, nebo si udělala pohodlí v písku pláže. Všude se povalovaly pozůstatky bitvy. Ocelové helmy, záchranné vesty, lana, pušky a stovky nábojových pásů se leskly ve světle ranního slunce.

Na německé vojenské základně v Bringle Sands bylo rušno. Tři budovy laboratoří byly zcela zničené. Zdravotní oddělení praskalo ve švech, neboť tu pracoval jediný lékař a sanitky nepřetržitě přepravovaly raněné do německé nemocnice v Exeteru.

Civilní obyvatelstvo také nepřišlo zkrátka. Do půl deváté bylo zastřeleno sedmadvacet lidí za napomáhání nepříteli, nebo za to, že nemohli vysvětlit, co dělali během posledních dvaceti čtyř hodin. Dalších stodvašedesát převezli do Newton Abbot, odkud se měli vydat na cestu do pracovních táborů v Německu.

Útočníci měli téměř třicetiprocentní ztráty, ale i tak odvedli svou práci velmi dobře. Vedeni skupinou odbojářů, kteří sledovali výzkumné středisko několik týdnů, dokázali obsadit celou oblast během dvaceti pěti minut. Podle Ruysdaleových instrukcí zničili nejdůležitější budovy a zařízení a odvezli většinu dokumentů.

Skupina německých vědců prohledávala ruiny a měřila radioaktivitu, zatímco ostatní odnášeli mrtvé. Ani nebylo koho vyslýchat, protože i těžce ranění byli odneseni zpátky na loď. Waley byl zabit při minometném útoku těsně před tím, než se námořníci začali stahovat. Major Dodgson upadl do Huthovy pečlivě připravené léčky, ale jeho přítel Hoge vyvázl bez zranění a nastoupil na poslední plavidlo se zapáleným doutníkem v ústech. Ruysdale byl celou dobu klidný a laboratoře si prohlédl důkladně. Také on byl v poslední lodi a s ním i stařícký Frick. Ti dva se už setkali v Institutu teoretické fyziky v Kodani.

To ráno strávil Douglas Archer v nepohodlné cele pod kasárnami vojenské policie v Bringle Sands. Bylo velmi chladno, a tak se mu kabát od Mayhewa opravdu hodil. Asi v osm hodin ho vzbudil zvuk klíčů v zámku. Do cely vešel generál Kellerman v uniformě SS, doplněné kabátem a mečem. Vpadl dovnitř jako dravec, pozdravil Douglase veselým „Dobré ráno“ a poškrábal se na čerstvě oholené, růžové bradě. Voněl kolínskou.

„Samozřejmě,“ řekl Kellerman, „když jsem slyšel, že vás zavřeli, musel jsem se – promiňte mi to – ale opravdu jsem se musel smát. Vy tupci, řekl jsem jim, vždyť vy jste zatkli jednoho z mých nejlepších důstojníků!“

„Ale o ničem mi neřekli.“

„Ne,“ řekl Kellerman rozmrzený Douglasovým nevďečným chováním. „Chtěli, abych vás nejdřív identifikoval.“

„Mohl bych dostat něco k jídlu?“

Kellerman se vyklonil ze dveří. „Kávu a snídani pro tohoto důstojníka,“ řekl mladému esesmanovi, stojícímu na chodbě v pozoru. Tác s jídlem přinesli tak rychle, až si Douglas myslel, že bylo připravené předem. Jenže Kellermanem si nikdo nikdy nemohl být jistý.

„Váš přítel seržant Woods zatčen nebyl.“

„Už tu byl,“ řekl Douglas.

„Nejspíš mu budete muset poděkovat za záchranu života,“ ušklíbl se Kellerman. Sklonil se, přičichl ke kávě a protáhl obličej.

„Srazil mě k zemi, když začala palba,“ řekl Douglas. Kellerman se na něj díval a snažil se něco vyčíst z výrazu jeho tváře, ale pak jen přikývl: „Správně.“

„A standartenführer Huth byl také zatčen,“ divil se Douglas.

„Vidím, že toho víte hodně,“ řekl Kellerman.

„Ne. To všechno mi pověděl Harry Woods, když se mě odsud ráno snažil dostat.“

„Je mi líto jeho rodičů,“ řekl náhle Kellerman. „Profesor Huth, standartenführerův otec, je jedním z našich nejvýznamnějších vědců.“

„Ale proč?“ zeptal se Douglas a napil se kávy.

„Aha, vy jste vůbec nevěděl co se děje, můj drahý superintendente. Vy jste vynikající a loajální důstojník a nikdo vás nemůže z ničeho podezřívát – alespoň ne pokud jsem šéfem já.“ Kellerman se usmál. Když se ujistil, že jeho poznámka nebyla přeslechnuta, pokračoval: „Standartenführer vyhlásil jakousi perverzní křížovou výpravu proti německé armádě. Myslím, že se mu nelíbilo vyhlášení stanného práva a předání veškeré moci do rukou armády.“ Kellerman to řekl, jako by to vůbec nedovedl pochopit.

„Skutečně?“ podivil se Douglas. Sám pro sebe si to vyložil tak, že armáda a Kellerman se proti Huthovi spikli. „A jak se to projevilo?“

„Otevřeně se spolčil s vaším přítelem, plukovníkem Mayhewem, v komplotu, který měl osvobodit krále z vězení v Toweru. A také v teroristickém útoku s tragickými důsledky, kterých jste byl svědkem. Dovedu pochopit i soucítit s plukovníkem, kterého zřetelně motivovalo vlastenecké cítění a loajalita vůči svému králi.“ Kellerman si nervózně urovnal kabát. „To je velmi chvályhodné,“ řekl a pokýval hlavou, „ale na obranu standartenführerovy účasti na tomto zrádném spiknutí nemohu říct nic.“

„Jak víte, že do toho byl zapletený?“

„Když se něco takového stane... něco, co by mohlo otřást celým wehrmachtem, je třeba přijmout i neobvyklé postupy a hodnocení. Proto byla plukovníkovi Mayhewovi nabídnuta svoboda za plnou spolupráci u soudu.“ Generál Kellerman několikrát zkontroloval svůj oděv, jestli má vše na svém místě. „Samozřejmě, že ho k tomu dohnala až tragická smrt jeho panovníka.“

„Samozřejmě,“ řekl Douglas. Vyměnili si s Kellermanem úsměvy – Douglas unavený a melancholický, Kellerman uvolněný a sebejistý. Takže Mayhew si vykoupil svobodu výměnou za pomoc Kellermanovi zbavit se Huthe. Nebo jenom chtěli, aby to tak vypadalo? „Standartenführer Huth půjde před soud?“

„Už je po něm,“ vzdychl Kellerman a několikrát plácl dlaní do pouzdra meče. „Polní tribunál zasedl hodinu poté, co dozněly poslední výstřely. Plukovník Mayhew vypovídal okamžitě a standartenführer byl odsouzen k smrti. Poprava by se měla konat ještě dnes dopoledne.“

Douglasovi se udělalo zle. Nalil horkou vodu do zbytku kávy a napil se.

„Vy se nemusíte ničeho obávat,“ řekl Kellerman. „Vy jste byl souzen v nepřítomnosti. Nemusím dodávat, že jste zcela zproštěn viny. Je to tak lepší. Člověk je málokdy postaven před soud za tutéž věc dvakrát.“ Kellerman ovšem neřekl, že by to bylo nemožné, a Douglas si toho všiml.

„Děkuji, pane,“ řekl.

„Standartenführer chtěl s vámi mluvit, Archere. Přes to všechno, co si o jeho činnosti myslím, se nemohu zbavit pocitu lítosti. Vy za ním samozřejmě půjdete, že?“

„Pokud to dovolíte.“

„Za těchto okolností myslím, že to nikomu nemůže uškodit,“ řekl Kellerman.

„Budete poslouchat za dveřmi, co si povídáme?“

„Nic nechutná víc než svoboda, Archere. Jsem si jistý, že tohle úsloví znáte.“ Kellerman se znovu usmál, ale tentokrát se už neobtěžoval, aby to vypadalo vřele a přátelsky.

Čtyřicátá kapitola

Standartenführerovi dali nejlepší místnosti, které byly původně rezervovány pro nejdůležitější státní a stranické návštěvy výzkumného střediska v Bringle Sands. Své poslední hodiny měl strávit v pohodlí a komfortu. Na stolku stála láhev brandy a netknutá snídaně.

„Tak vám Kellerman dovolil, abyste přišel?“

„Ano, standartenführere.“

Z okna bylo vidět vypálenou laboratoř. Vítr si pohrával s kusy papírů a proháněl je po celém areálu.

„Armáda se rozhodla zrušit jaderný výzkum,“ řekl Huth. „Věděl jste to?“

„To jste přece chtěl.“

„Ale ne takhle. Nikdo v Berlíně to nepodporuje a reichsführer nedovolí SS, aby pokračovali v práci. Američané vyrobí bombu... a v tom okamžiku vyhrájí válku. My Němci, jsme strašně krátkozraká rasa, Archere. Německá armáda si začíná myslet, že to pro ně bylo štěstí v neštěstí.“

„Jak si to mohou myslet?“

Huth ukázal z okna na zničené budovy. „Ten útok jim zajistí udržení stanného práva minimálně jeden rok. Bůhví, kolik marek dostanou na vybudování obranného zařízení proti případnému dalšímu útoku. I abwehr bude mít radost a navíc mají Kellermana v hrsti.“

Huth došel ke stolku a otevřel láhev brandy. „Kellerman bude mít také radost,“ pokračoval. „Udrží se ve svém křesle, mě se zbaví a nebude muset mít strach, že ho někdo obviní z defraudace.“ Huth se usmál. Domníval se, že ho nahrávají, ale takhle bude pro Kellermana těžké použít nahrávku jako důkazní materiál, aniž by se sám přivedl do problémů. „Kellerman si ze mě udělal obětního beránka,“ řekl Huth. „Všechny nevyřešené případy, podvody a neúspěchy teď padnou na mou hlavu. Dokonce se snažil dokázat, že jsem měl prsty v tom výbuchu na Highgate. Dáte si?“

„Děkuji,“ řekl Douglas.

Huth mu podal plnou sklenku. „Mířili jsme vysoko, Archere. Kellerman vyhrál, Mayhew také. Já ale kvůli tomu brečet nebudu.“

„Mayhew?“

„Slíbil mi modré z nebe. To je jeho styl, co?“ Huth si sedl do křesla a hltavě se napil.

„Ano, to je jeho styl.“

„Řekl mi o tom útoku. Dokonce mi pomohl naplánovat tu léčku.“

„Tomu nevěřím!“ Douglas byl ohromený.

„Ale ano. Pomohl mi zastavit ten diverzní útok. Já jsem se tím strašně nadchl, ale zatím co jsme bojovali, hlavní síly dobývaly výzkumné středisko.“

„Diverzní útok úplně zmasakrovali,“ řekl Douglas, zděšený zločinem, o kterém se dozvěděl.

„Mayhew chtěl, aby Američané začali bojovat,“ vysvětloval Huth. „Nechal zavraždit dr. Spodea, protože chtěl odnést dokumenty na americké velvyslanectví. Vy jste mu dal film a on ho spálil. Nechtěl, aby se amíkům dostal do rukou. Jedině pod podmínkou, že s námi budou bojovat, což by je přivedlo na myšlenku vstoupit do války. Jenom s králem mu to nevyšlo,“ pokrčil rameny Huth. „No, každý někdy uděláme chybu,“ usmál se.

„Krále zabili.“

„Mayhew měl mít více rozumu. Původně chtěl, aby krále odvezly hlavní jednotky. Měli přece ty obrněné vozy. Král mohl odjet jedním z nich.“

„Ano, jistě,“ řekl Douglas, ačkoli si začínal uvědomovat, že Mayhew nic takového neplánoval. Mayhew poslal krále schválně na cestu okolo útesu. Věděl, že tam bude čekat Huth s nastraženou léčkou. Mayhew si hrál na Boha. Chtěl psát historii. Chtěl, aby král zahynul v bitvě po boku svých amerických spojenců. To bylo mnohem lepší než nemocný a směšný král v exilu ve Washingtonu, terč krutých karikaturistů, miláček hostesek a stálá připomínka slabé a neschopné Británie, okupované vítěznou německou armádou. Ano, teď už Douglas začínal chápat, jak pracuje mozek politika. Královna a princezny už jsou nepochybně na cestě do Washingtonu.

„Máte štěstí, Archere,“ řekl Huth.

„Že jsem si zachránil život?“

Huth zavrtěl hlavou. „Ne. Nikdo nikdy nepochyboval, že přežijete. O tom už bylo rozhodnuto hodně dávno.“

„Rozhodnuto? Kde? A kým?“

„Když se Harry Woods stal Kellermanovým informátorem. Vyžvanil mu o vás všechno, každý váš pohyb, každé setkání a každé slovo, které jste řekl a on ho zaslechl.“

„Harry Woods? Můj Harry?“

„Woods zavolal Kellermanovi o té sanitce, okamžitě jak jste zmizel v Reform Clubu. Kellerman se pustil do abwehru a předstíral, že ví všechno. A pak zaútočil, když se námořníci stahovali. Ne, když tam ještě byli. To si, prosím, dobře uvědomte, Kellerman je nechtěl odrazit. Chtěl, aby byli úspěšní. Pak povolal polní tribunál a jejich popravčí četu... teď támhle baští v jídelně. Měli pěkně napilno po ránu. Musí mít otlačená ramena.“

„Kdy to Harry udělal?“

Huth vzdychl. „Když byl zatčen, tak se s Kellermanem dohodli. Vy jste policista. Víte, co s člověkem udělá pár hodin ve vězení.“

„Harry Woods je statečný jako lev.“

„Ale vy si přece nemyslíte, že Kellerman je tak surový, aby používal násilí, že ne?“

„Tak co tedy?“

„Vás,“ řekl Huth. „Mě?“

„Vy jste legrační, Archere. Copak nevíte, že Harry Woods vás miluje jako vlastního syna, kterého nikdy neměl? Copak nevíte, že když má Harry někde úspěch, tak všude vykládá, že to bylo z vaší hlavy?“

„Ne. To jsem nevěděl,“ řekl Douglas pomalu.

„Kellerman chtěl poslat vašeho synka do chlapeckého domova Hitlerovy mládeže v echách. Asi vám nemusím říkat, že to Kellerman vyličil jako báječnou příležitost, ale Hany poznal, o co ve skutečnosti jde.“ Huth popotáhl a utřel si nos. „Věděl, že je to nejlepší způsob, jak vás udělat nešťastným a zoufalým...“

„Stále si nejsem jistý, jestli vám rozumím.“

„Harry s Kellermanem spolupracoval, takže vy a váš syn jste byli v bezpečí. No tak, Archere, to je přece běžné... Copak jste nikdy neposkytl svému informátorovi ochranu za dobrý typ? No, Harry dodal zboží a Kellerman držel slovo. Dnes ráno jste vy a Harry byli souzeni a zproštěni viny. To všechno během pěti minut. Buďte rád, že to takhle dopadlo.“

„Harry to udělal kvůli mně?“

„Nedivte se. Prakticky nemá pro co jiného žít,“ řekl Huth brutálně. „Zavšivený malý dům, manželku dračici. Možná, kdyby měli děti...“

„Ale Harry svou ženu miluje.“

Huth zavrtěl hlavou. „To už je dávno... spíš se mu líbila vaše sekretářka. Ta, co přišla o život, když ho chtěla zachránit. Ale to byla přísně odbojová záležitost.“

„Vy víte všechno.“

„Proto mě také chtějí popravit,“ řekl Huth vyrovnaně. „Já vidím do lidí, Archere. Policista musí být schopný vidět do lidí.“

„Takovým policistou být nechci.“

„Budete takovým policistou, jakého bude Kellerman chtít,“ řekl Huth. „Alespoň prozatím.“ Napil se brandy. „Kolik je hodin? Sebrali mi hodinky.“

„Skoro deset.“

„To už mi moc času nezbývá.“ Zapálil si cigaretu. „Váš syn chce být policistou?“

„Na motocyklu, ano.“

Huth se usmál. „Vy máte ale štěstí, Archere. Dejte pozor, aby se nezapletl do něčeho podobného.“

Douglas neodpověděl. Z okna viděl Kellermanův Rolls-Royce. Řidič leštil přední sklo velmi, velmi pečlivě.

„Je mi líto toho děvčete – té Bargové! Škoda, že se to stalo takhle.“

„Ano,“ řekl Douglas. Nechtěl o tom mluvit. „Jakmile Kellerman zjistil, že jste opustili sanitku, poslal k ní dva gestapáky.“

„K Barbaře? Volal jsem tam, ale zvedl to nějaký čistič oken.“

„Nejsou moc chytří, co?“

„Věřil jsem mu,“ přiznal Douglas. „Zavolal jsem tam později a vzala to ona. Byla na mě strašně nabroušená.“

„Pokoušela se vás varovat. No, bylo to dost ztřeštěné. Musela vás hodně milovat. Možná ztratili trpělivost a praštili jí víc, než měli v úmyslu. To nebylo součástí plánu. Smrt americké reportérky je problém, který jen těžko vysvětlí.“

„Mluvila potichu,“ řekl Douglas. „Skoro šeptala, aby jí nezaslechli.“

„Proč vás mají lidé tak rádi, Archere? Je to snad tím, že na jejich city téměř vůbec nereagujete?“ Zavrtěl hlavou. „Ti gestapáci telefon neslyšeli. Ona byla nahoře a převlékala se. Musela zaslechnout cvaknutí telefonu, ještě než začal zvonit.“

„A já si myslel, že mě nechce vidět.“

„Nikdo z nás nerozumí těm, které milujeme,“ řekl Huth. „Mohl byste něco vzkázat mému otci?“

„Můžu teď cestovat i do Německa,“ řekl Douglas, „ale myslel jsem, že ho nenávidíte.“

„Řekněte mu o tom útoku. Řekněte mu, že se střílelo a já se dostal do křížové palby. Řekněte mu, že jsem zemřel hrdinnou smrtí. Řekněte mu všechny ty blbosti, co chtějí tátové o svých synech slyšet.“

Kdosi jemně zatukal na dveře. Dovnitř vstoupil mladý důstojník SS a řekl standartenführerovi, aby se do pěti minut připravil.

„Musím si vyčistit boty,“ usmál se Huth, „a učesat vlasy. V oficiální zprávě bude napsáno, že jsem byl obětí bojů.“

„Já mu to vyřídím,“ řekl Douglas.

„Křížová palba,“ připomněl Huth. „To by mělo stačit.“

Douglas zvedl Mayhewův vlněný kabát z křesla. Oblékl si ho a zapnul dřevěné knoflíky. Venku bude zima a tenhle špatně padnoucí kabát se mu bude hodit. Teď konečně poznal ten zvláštní parfém – těžká vůně šňupavého tabáku. Napůl vykouřený doutník Romeo a Julie a rozsypaný tabák z rozbité krabičky v náprsní kapse dr. Spodea. Bylo mu jasné, že Mayhew přivedl Spodea do domu na Shepherd Market, zavraždil ho a pak celou noc páčil matematické výpočty. Chtěl zabránit Američanům, aby se k nim dostali. Zoufale se je snažil dotlačit do války.

„Dostali mě v křížové palbě,“ řekl Huth. „Všechny nás dostali v křížové palbě.“

„Sbohem, standartenführere,“ rozloučil se Douglas. Zapnul si kabát až ke krku. Z okna viděl vůz generála Kellermana, jak jede k hlavní bráně a vlaječky na stranách se třepetají ve větru.

LEN DEIGHTON

SS-GB

Z anglického originálu
přeložil David Vandrovec.
Jazyková úprava Zdeněk Rosenbaum.
V koprodukcí vydala nakladatelství
Dobrovský-BETA a AZ tisk
Praha-Plzeň 1994
1. vydání
Z dodané sazby vytiskl SIGNET, Brno

Cena 89, –